JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

BOYUT

JAZZ

NİSAN - MAYIS - HAZİRAN 2011 / 03 • 106422 • YIL 15 • SAYI 62 • 6 TL

Alper Yılmaz

Elif Turan

Alp Ersönmez

Dave Liebman

Dianne Reeves

Ediz Hafızoğlu

Baki Duyarlar

9 771300 884003

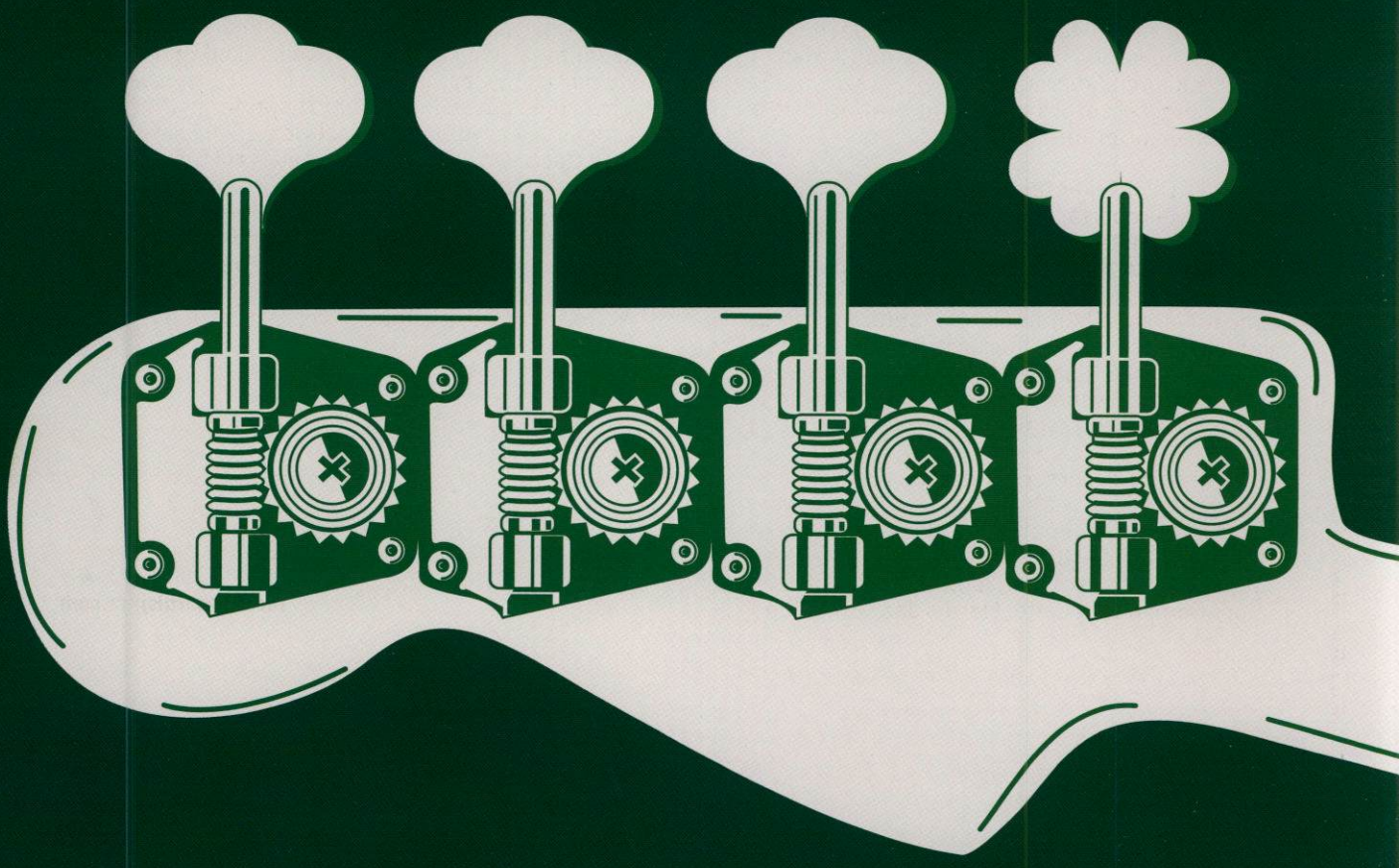

Garanti CAZ YEŞİLİ
14 yıldır..

NARDIS

JAZZ

Sayı: 62
Nisan-Mayıs-Haziran 2011

Merhabalar,

Bu sayımızda giderek artan etkinliklerle, röportajlarla sayfalara sığamaz olduk. Paris'tan biliyorsunuz Uğur Hüküm tadına doyulmaz yazılarıyla, Viyana'dan 3 sayıdır İsben Önen sizler için yazarken bu sayıda da İsveç'den Tayfun Avdan aramıza katıldı. Amerika'da yaşayan yazarmız Sevim Yolaçtı fotoğraf sergisi açtı. Tüm yazarlarımıza en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Yepyeni CD'ler teker teker piyasaya çıkıyor. Biz de sahipleriyle röportajlar yapıp sizlere daha geniş bir şekilde bilgi aktarmaya çalışıyoruz. Baki Duyarlar, Alp Ersönmez, Alper Yılmaz bu sayımızada röportajlarını okuyacağınız sanatçılarımız. Ayşe Gencer ile yeni albümü "But Beautiful" hakkında önümüzdeki sayı için röportaj yapacağız. İstanbul'da konserler veren Dianne Reeves, Dave Liebman, Eliane Elias, Giovanni Hidalgo, Mulgrew Miller röportajları da bu sayımızda yer alıyor.

İstanbul'da değişik mekanlarda yerli ve yabancı pek çok değerli sanatçı sahne almaya devam ediyor. İlginizi çekeceğini umduğumuz bu sayfalarımız "Neler Olacak" başlığı altında toplandı. CRR, Babylon, Ghetto, İş Sanat, İstanbul Jazz Center, IKSV Salon, Romeo & Juliette, Nardis Jazz Kulüp'ün programları detaylı olarak bu sayımızın sayfaları arasında yer alıyor.

Piyasaya çıkan yeni albümlerin tanıtıldığı CD Vitrini, Ali Sönmez'in hepinizin atlamadan okuduğunu bildiğimiz "Şu Jazz Dedikleri", Viktor Bensusan'ın sonsuzluğa göçen kıymetli müzisyenlerin ardından yazdığı tanıtıcı yazılarla, "Özel Dosya" müzisyenimiz Kaan Çağlayangöl'ün kaleminden Birol Soyurgal, eğitim sayfamızda Cem Tuncer'in kaleminden özellikle jazz gitaristlerini memnun edecek olan "Klinik" dosyamız, cevaplayarak gönderen neredeyse herkese, ödül olarak yepyeni CD'ler verdiğimiz "Bulmaca" bölümümüz ile sizler için yine dolu bir sayı hazırladığımızı umut ediyor, jazz dolu bir Bahar diliyoruz...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Çetin ÖZBİLEN**

Katkıda Bulunanlar
Başak YAVUZ, Ceren ERDUR, Demet İLİK, Devrim DİKKAYA, Dilek HİMAM ER, Elif ÇAĞLAR, Elif SEVEN, Erdem KORKMAZ, Ferit ODMAN, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Işıl KILKIŞ, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Özgen ÖZMAN, Özlem VAROĞLU, Seda BİNBAŞGİL, Serhan YEDİĞ, Serkan ÇAKIT, Seval Deniz KARAHALİLOĞLU, Sevim YOLAÇTI, Şule USLUTEKİN, Tayfun AVDAN, Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN, Yasemin SEYMENOĞLU

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Satış Yönetmeni
Selim EREM

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2011 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Oğuz Büyükberber (clt), Yahya Dai (ts), Kağan Yıldız (b).
Nardis Jazz Club 2010
Fotoğraf: Şüheda Aykut

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS

GORAN KAJFES X/Y Tayfun Avdan
- NORMA WINSTONE, Elif Seven
- KURT ELLING THE GATE, Serkan Çakıt
- BERKEE VE MMA, Bora Uslusoy
- DE LOVELY VE COLE PORTER, Elif Seven
- UNIVERSITY OF CINCINATTI, Erdem Korkmaz
- JAZZ VE MODA; ELVIS, Dilek Himam
- GRAMMY ÖDÜLLERİ, Zuhal Focan
- YAZARLARIMIZ; SEDA BİNBAŞGİL, Devrim Dikkaya
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, Leyla D. Gücük
- EQUINOX'DAN YENİ VINYL'LER, Elif Seven

24 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

31 FİRMALAR – SOUND'LAR
- BLACK SAINT / SOUL NOTE -I, Orhan Kahyaoğlu

38 RÖPS.
- ALPER YILMAZ, Eray Aytimur
- BAKİ DUYARLAR, Eray Aytimur
- ELİF TURAN, Eray Aytimur
- DIANNE REEVES, Elif Seven
- ALP ERSÖNMEZ, Tunçel Gülsoy
- DAVE LIEBMAN, Serhan Yedig
- JAZZ'CI KUKLALAR, Seval Deniz Karahaliloğlu
- ELIANE ELIAS, Ülkem Özsezen
- THEO, Başak Yavuz
- GIOVANNI HIDALGO, Şule Uslutekin
- EDİZ HAFIZOĞLU, Tunçel Gülsoy
- SELİM SELÇUK VE JAZZ @ CEZAYİR, Tunçel Gülsoy
- ARMAN RATIP, Kaan Çağlayangöl

71 NELER OLACAK
- ERR, Eray Aytimur
- BABYLON, Işıl Kılkış
- GHETTO, Şeyda Kanapa
- İŞ SANAT, Eray Aytimur
- IKSV SALON, Eray Aytimur
- İSTANBUL JAZZ CENTER, Zuhal Focan
- ROMEO & JULIETTE, Eray Aytimur
- JOHN D'EARTH & BOB HALLAHAN, Demet Polat İlik
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan

80 NELER OLDU
- JAZZ AĞACI, Elif Çağlar Muslu
- MULGREW MILLER, Ferit Odman
- NU BLU,
- 14. ANKARA JAZZ FESTİVALİ, Özlem Oktar Varoğlu
- GÜNÜMÜZDE JAZZ, Hülya Tunçağ
- 9. AMATÖR JAZZ MÜZİSYENLERİ FESTİVALİ, Devrim Dikkaya
- İZMİR JAZZ FESTİVALİ, Yasemin Seymenoğlu – Ceren Erdur
- ATÖLYE DİYARBAKIR, Devrim Dikkaya
- FRANSA'DAN HABERLER, Füsun Levet
- MAVİ NOTA MÜZİK ÖDÜLÜ 2010, Zuhal Focan
- VİYANA DEYİNCE JAZZ, MAZ, İsben Önen
- SEVİM YOLAÇTI SERGİSİ
- GEORGE SHEARING, Viktor Bensusan
- JOE MORELLO, Viktor Bensusan
- BILLY TAYLOR, Viktor Bensusan
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

104 ÖZEL DOSYA
- BİROL SOYURGAL Kaan Çağlayangöl

110 KLİNİK
- CHORD SOLO TEKNİKLERİ Cem Tuncer

111 GÖRÜŞ AÇISI
- KORAY USGÜLEN, Filiz Küçük

112 CD VİTRİNİ
- Baki Duyarlar (Overseas), Alp Ersönmez (Yazısız), Alper Yılmaz (Over the Clouds), Ayşe Gencer (But Beautiful), Yıldız İbrahimova (Back To My Love), Erdem Helvacıoğlu & Ros Bandt (Black Falcon), Gevende (Sen Balık Değilsin ki), Birsen Ulucan (Masallar, Rüyalar, Fısıltılar), Aga Zaryan (Looking, Walking, Being), Erik Truffaz (In Between) Erik Truffaz (Revisite), Avishai Cohen (Seven Seas), Lady Sings (The Blues), Al Di Meola (The Pursuit Of Rhapsody), Hiromi (Voice), Amir Al Saffar & Hafez Modirzadeh (Radif Suite), Rudresh Mahanthappa (Kinsmen), Magnus Öström (Thread Of Life), Cecilie Norby (Arabesque), Yaron Herman Trio (Follow the white Rabbit), Josefine Cronholm (Songs of the Falling Feather), Gwilym Simcock (Good Days at Schloss Elmau), Verneri Pohjola (Aurora), Wollny/Kruse/Schaefer (Em – Live), Sophie Milman (Take Love Easy), Trio Elf (Elfland), Rippingtons (Cote D'Azur), Bossa Nova (Around The World), Ketil Bjornstad (Night Song), Kurt Elling (The Gate), Lizz Wright (Fellowship), Joe Lovano (Bird Songs), Brad Mehldau (Live in Marciac), Markku Ounaskari & Samuli Mikkonen (Kuara), Paolo Fresu (Mistico Mediterraneo), Colin Vallon (Rruga), Cyminology (Suburi), Iro Haarla Quintet (Vespers), Julia Hülsmann Trio (Imprint), François Courturier (Tarkovsky Quartet), Trio Tzane (Gaitani), Rabih Abou-Khalil (Trouble in Jerusalem), Doumka Clarinet Ensemble (Afar), La Banda (Musica Sacra Della Settimana Santa), Maria Farantouri (Sings Taner Akyol), EGG Project (Urla), Claudio Fasoli (Reflections), Veronica Nunn (The Art of Michael Franks), Harry Connick Jr. (On Broadway), Garou (Version Integrale), Rumer (Seasons of My Soul), Mariza (Fado Tradicional), Latin Dreams (The Ultimate Latin Pop, Bossa Nova).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

121 KÖRLEME
- HAKAN ATALA Ülkem Özsezen

122 BULMACA
- Serdar Karabatı

122 CAZGIR
- Özgen Özman

Tayfun Avdan
tayfunavdan@gmail.com

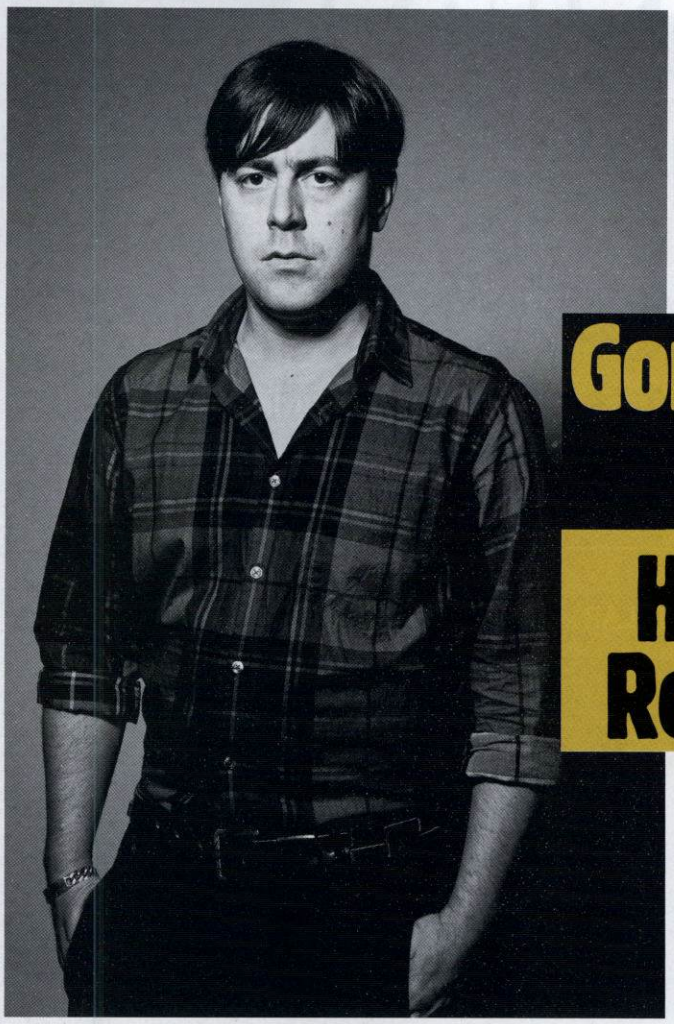

Goran Kajfes X/Y Headspin Recordings

CD dünyasına ilk girdiğimiz 80'lerde bir şey kesinlikle eksikti, albümlerin önemli bir özelliği, anlamlandırılmalarını ve hazmedilmelerini sağlayan unsur yoktu. Albüm kapağı tasarım sanatı uçları birleştirebilir, müzisyenlere ve dinleyenlerine kurgulayabilecekleri kavramlar ile ilgili ilham verebilir.

X/Y işte bu boyutu bir ölçüde bizlere geri kazandırıyor. X/Y Goran Kajfes'in üçüncü solo albümü, aslında belki üçüncü ve dördüncü demeliyiz çünkü Goran dinleyenlerine iki CD birden armağan ediyor. İki CD, her biri net karakteri, ve İskandinavya görsel sanatlarının en önemli isimlerinin eserlerini sergileyen bir *art book* ile bir arada. Hepsi bir araya gelince, bizlere geçmişin çok daha tutkulu albümlerini hatırlatan tematik bir çalışma sunuyor.

Hırvat asıllı Goran Kajfes İsveç'te müzisyen ve sanatçı bir ailede büyüdü. Uzun yıllardır İsveç müzik dünyasının tam merkezinde tartışmasız otoritelerden biridir. Avrupa'da oldukça talep gören ve sıkça turneler düzenleyen performans sanatçısı, aranjör ve yapımcı Goran Kajfes José Gonzales, Stina Nordenstam, Eagle-Eye Cherry, Lester Bowie, The Soundtrack of our Lives ve daha birçok tanınmış ve usta müzisyen ile konserler verdi.

Geçtiğimiz yıl Stockholm Jazz Festivali *Artist in Residence* ilan edilen Kajfes'e 2006 Stockholm Modern Sanatlar Müzesi açılış ve kapanış törenleri için özel olarak beste yapma ve sunma onuru verildi. Birçok film müziği besteledi ve içlerinde İngiltere Suday Times tarafından 2010 Yılı Jazz Albümü seçilen Oddjob "Clint"in de yer aldığı çok sayıda albümün yapımcılığını yaptı.

Farklı etkileşimleri karıştırarak oldukça etkileyici ve çeşnili bir harman sunduğu ilk albümü *Home* (2001) Kajfes'e jazz dünyasında ayrıcalıklı bir yer edindirdi. Ardından 2005'de çıkardığı ikinci albümü *Headspin* Kajfes'e en iyi jazz albümü dalında İsveç Grammy'sini kazandırdı. Albümlerinin başarısı Kajfes'e ve grubuna dünyanın birçok yerinde, önemli sahnelerde konserlerin kapılarını açtı.

Goran, diğer bütün yeteneklerinin ötesinde ve her şeyden önce bir trompetçi – müziğinde yenilik peşinde, hep araştıran ve kendine hep yeni hedefler koyan bir müzisyen. İşte X/Y Goran'ın sanatsal benliğini aramak için çıktığı bu uzun yolculuğun bir meyvesi.

- Farkettim ki yıllar içinde biraz dallanıp budaklandım, aslında benliğimde iki büyük dal boy verdi. Aslında iki âlemi eş zamanlı keşfetmek istedim. Dallarımdan biri saman yolundaki birbirinden parlak yıldızla beraber farklı gelenekleri harmanlayıp müzik yapıyordu - ki bu üretimde trompetim odak noktası değildi.

Sonuç - X, saksofonist Jonas Kullhammar, avant garde group Tape'in basisti Johan Berthling, folkrock grubu Dungen'ın davulcusu Johan Holmegard, usta tablaist Hindu Suranjana Ghosh ve hem udu hem de olağanüstü vokali ile Gwana müziğinin Fas'lı yıldızı Majid Bekkas'dan oluşan The Subtropic Arkestra eşliğinde X.

Diğer âlem ise daha içe kapanık, daha meditative; minimalist ve elektronik arzularımı tatmin edecek tamamen farklı bir ortamda kayıt edildi.

İşte bu ikinci paralel yolculuğun sonucu ise Y – Goran'ın uzun süredir beraber çalıştığı iş ortağı ve yapımcısı, modüler synthesizer meraklısı ve operatörü David Osterberg ile ortak çalışması.

Eğer X tamamen dışa dönük tutkulu bir enerji ile dolu bir grup müziği, birçok kıtanın lezzetlerini taşıyan kozmopolit bir harman ise, Y her şeyden önce trompetin konuştuğu farklı zenginlikler sunan introspektif ve minimalist bir yolculuk.

X/Y bir bütünün iki parçası- zıt ya da birbirini tamamlayan – ya da ikisi birden. Beraberinde sunulan görsel sanatlar bu yolculuğa daha çok katman katıyor. Tabiri caiz ise, X/Y tam anlamıyla keşfedilecek bir albüm.

X/Y seçkin müzik marketlerden ve **www.headspinrecordings.com** adresinden elde edilebilir.

Goran Kajfes için yapılan yorumlardan bazıları:

"... dinleyici galaksinin kuytularında körüklenen gezegenler ile kendinden emin yolculuğundaki patlamaları arasında gidip geliyor" - Eldorado (Swedish Radio)

"21. Yüzyılın trompetçisi" - Dagens Nyheter 4/5

"Kajfes dosdoğru jazz'ın kalbine doğru seyahat ediyor" - SVD 5/6

"X/Y jazz, folk-psych, rock ve pop, ve herşeyin birleştiği ve sunulduğu iki CD. Sizi herşeyinizle etkileyen, vücudunuzda ki tüm damarlara dokunan, aklınızla ve kalbinizle oyun oynayan, kanınıza karışan, kemiklerinize nüfus eden müzik- fiziksel ve düşünsel hem iç gözlem hem dışa vurum."
- Gaffa Magazine 6/6

"X Kajfes'in müzisyen olarak ihtişamlı dönemi" - Sonic Magazine 8/10

5 NİSAN
SALI

JANE MONHEIT QUARTET
Home

20.00

İŞ SANAT'TA CAZ | '11

İş sanat
issanat.com.tr

CAZIN USTALARI

5 MAYIS
PERŞEMBE

DIANNE REEVES

20.00

14 MAYIS
CUMARTESİ

MADELEINE PEYROUX *vokal/gitar*
Standin' on the Rooftop

20.00

biletix Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (212) 316 10 83

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Norma Winstone
Stories Yet To Tell

Sisli bir günde, bulutların ardından güneşin doğuşu nasıl rahatlatırsa insanı, Norma Winstone'ın sesi de öyle bir huzur veriyor bünyeye. Ben Norma Winstone'ın adını ilk olarak Jimmy Rowles'ın müthiş bestesi "The Peacocks"un söz yazarı olarak duydum. Kendisi, önce söz yazarı kimliğiyle sonra da bir vokalist olarak hayatıma girdi. Norma Winstone, altmışlı yaşların sonlarında jazz vokal kariyerine başlamış ve İngiltere'den çıkmış en iyi jazz vokalistlerinden biridir. Sesini deneysel bir şekilde kullanması ve bu yolla kendi sözsüz vokal tekniğini oluşturması, avangard müzisyenler arasında sayılmasını sağlamıştır. Bugün yetmiş yaşında olmasına rağmen sesinin hala yirmili yaşlardaki bir genç kız gibi çıkmasını hayretler içinde dinliyorum her seferinde.

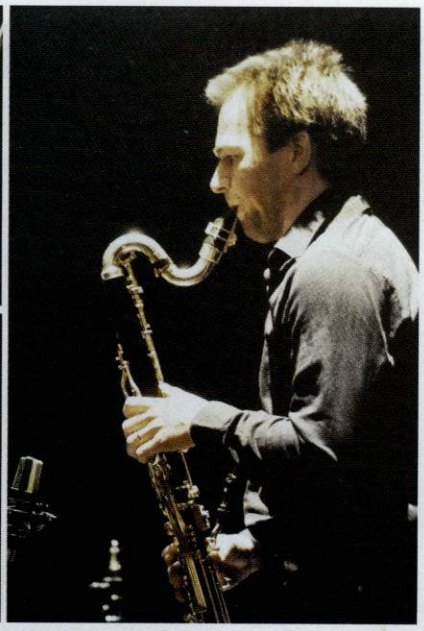

"Distances" albümüyle yatıp kalktığım ve bu albümü son çıkan albümü sandığım günlerden biriydi, Cihangir'de yeni açılan Op.3A'ya girdim, tanıdık bir ses ama bilmediğim parçalar: Stories Yet To Tell albümü çıkmıştı. Bu albümde de önceki albümü "Distances"daki aynı ekiple çalışmış, İtalyan piyanist Glauco Venier ve Alman soprano saksofoncu ve klarnetçi Klaus Gesing. Bu üçlünün tanışması yaklaşık on sene öncesine dayanıyor. O zamanlar ikili olarak çalışan Glauco Venier ve Klaus Gesing, Glauco Venier'in memleketi olan Güney İtalya'daki Udine'de bir konser için Winstone'dan konuk sanatçı olarak katılmasını rica ediyorlar. Üçlü arasındaki uyum daha ilk anda kendini belli ediyor. İnsanların kendini yanında daha iyi hissettikleri insanlar vardır, "kan çeker" de diyebiliriz bu insanlar için. Onlarla diğer insanlarla olduğunuzdan biraz daha farklısınızdır, yanlarında daha rahat, daha kendinizsinizdir. Sanki birbirinizi yıllardır tanıyor gibi hissedersiniz daha ilk görüşte. İşte ben bazı müzisyenler arasında da böyle güzel, büyülü bir uyum olduğunu düşünüyorum ve bunu duyabiliyorum. Herkes herkesle aynı kıvılcımı yakalayamayabiliyor dolayısıyla da o güzel iletişim dili bir kere yakalandı mı da bir daha bırakmamak gerek. Bunun güzel örneklerini yerli yabancı birçok grupta görmek mümkün. Ortaya çıkan büyülü oluşum, dinleyenler tarafından da farkediliyor. Winstone da uzun zamandır geliştirmek istediği müzikal oluşumun böyle bir şey olduğunu düşünüyor ve 2002 yılında bu üçlünün ilk albümü "Chamber Music" yayınlanıyor. Ardından 2008 yılında ECM'den "Distances"ı çıkarıyorlar ve 2010 yılında da biz şanslı dinleyiciler "Stories Yet To Tell"e kavuşuyoruz.

Sakin ve yumuşacık piyano-bas klarnet (soprano saksofon) ikilisinin içinde Norma Winstone'ın sesi, gökyüzünde aynı anda aynı uyumlu hareketleri yapan kuşlar gibi süzülüyor. Bir anda hızlanırlar, yavaşlarlar sonra birden beklemedik şekilde geri dönüp aksi yöne uçmaya başlarlar... Ama hep bir ahenk içindedir hareketleri, izlemeye doyamazsınız. Geçen ay, işten hafta içi bir gün izin almıştım, sisli bir gündü, Kınalıada'ya gittim, bütün adayı yürüyüp doğayla iyice bütünleştikten sonra akşama doğru sisin daha da arttığını farkettik. Şehire dönüş vapurunu bekliyorduk bir çaycıda adaçayımızı içerken. Sisten İstanbul hiç gözükmüyordu. Denizin üzerindeki beyaz sis bulutuna bakarken ve "acaba vapur gelecek mi? gelmeyecek mi?" sorusu kafamda tekrarlanıp dururken albümün ilk parçası "Just Sometimes"ı mırıldanıp duruyordum. Oturduğum yerden bilinmeyene bakarken, ortamın Kuzey Avrupa'nın bir şehri gibi hafif depresif ama umut dolu gözüktüğünü düşündüm. Sonra sislerin arasından vapurun ışıkları belirdi. İşte sisin ardında o vapur ışıklarını görmenin verdiği gibi bir rahatlama duyuyorum "Stories Yet To Tell"i her dinlediğimde. Kendimi bir Kuzey Avrupa şehrinde kaybetmişim de biri beni almaya gelmiş gibi bir mutluluk. Parçaların büyük çoğunluğunun sözleri yine Norma Winstone'a ait. Ben onun yerinde olsam şarkı sözlerimi ayrı bir şiir kitabı olarak da yayımlardım. Çünkü bence Norma Winstone sesiyle olduğu kadar yazdığı şarkı sözleriyle de hikayesini anlatacak kadar yetenekli ve çok yönlü bir vokalist. On iki parçalık albümde, düzenlemeleri Glauco Venier'e ait üç tane enstrümantal parça var. Benim favori parçalarımdan biri ise, sözleri Nelson Motta / Alan & Marilyn Bergman'a ait, Sarah Vaughan yorumunu çok beğendiğim Dori Caymmi bestesi "Like A Lover". Norma Winstone da bu parçayı en az Sarah Vaughan ya da Dianne Reeves kadar hakkıyla yorumlamış. Hatta bu yorumun belki de entrümanların ve düzenlemenin etkisiyle biraz daha ilahi bir yorum olduğunu söyleyebilirim. Gerçi bu ilahi durum bence Norma Winstone'in çoğu şarkısında mevcut. Bu dört parça dışındaki bütün parçaların sözleri Winstone'a ait. Albümün giriş parçası "Just Sometimes" benim "Like A Lover"la birlikte favorim. Bu parçanın sözlerinin bestesinden daha bile güçlü olduğunu söyleyebilirim. Müzik dinleyerek kitap okumayı sevenler için bulunmaz bir albüm. Dinlerken bir yandan da kendinizi Norma Winstone'ın büyüleyici sözlerine bırakmanız ve tüm sislerin bir anda dağılması dileğiyle. Yeni bir seneyle, güzel günler çok yakında!

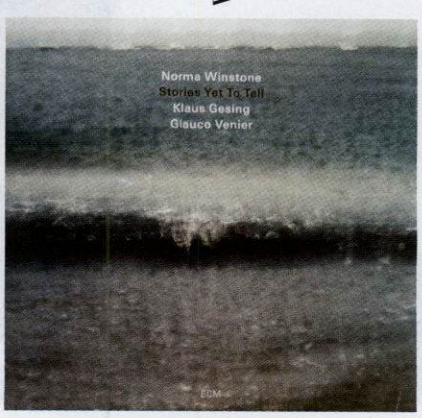

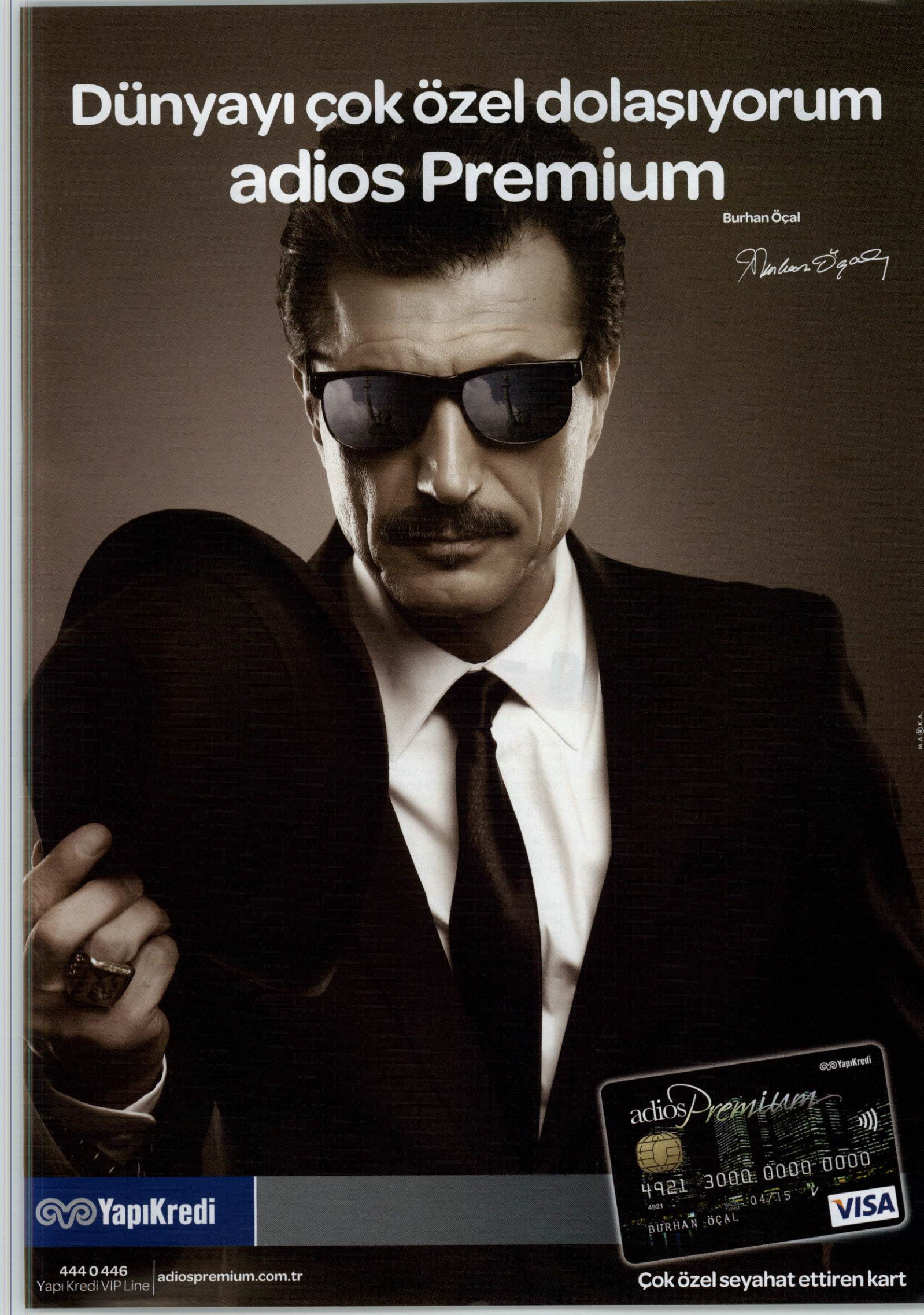
Dünyayı çok özel dolaşıyorum
adios Premium
Burhan Öçal
YapıKredi
adios Premium
4921 3000 0000 0000
04/15
BURHAN ÖÇAL
VISA
YapıKredi
444 0 446
Yapı Kredi VIP Line
adiospremium.com.tr
Çok özel seyahat ettiren kart

Serkan Çakıt
scakit@yahoo.com

Kurt Elling - The Gate

Dedicated To You ile gelen "Best Vocal Jazz Album" ödülünü alalı henüz bir sene olmuşken Kurt Elling üretmeye devam ediyor. Dört oktavlık bariton sesiyle şu ana kadar yaptığı her albümle Grammy Ödülleri'ne aday gösterilmiş olan Elling, Concord Records tarafından yayınlanan "The Gate" isimli son albümüyle de sınırları gene zorlamış görünüyor. Her yeni albümünde aranjörü, piyanisti ve arkadaşı Laurence Hobgood ile yeni arayışlar içerisinde olan Elling, bu albümünde de sürprizlerine devam etmiş ve neredeyse tamamen cover diyebileceğimiz bir albümle karşımıza çıkmış. Efsane prodüktörlerden Don Was ile gerçekleştirdiği albümünde kimlerden parça seçmemiş ki? Stevie Wonder'dan Joe Jackson'a, The Beatles'tan King Crimson'a, Miles Davis'ten Herbie Hancock'a uzanan geniş bir yelpaze.

"Bu kayıtlarda yer alan müzisyenler, daha da iyi olmam için bana ilham verdiler" diyen Elling, albümde birçok değerli müzisyenle çalışma imkanı bulmuş. İlerledikleri yolda artık Kurt Elling ile kader ortaklığı yaptıkları görünen piyanist Laurence Hobgood, yine albümdeki tüm parçaların aranjmanlarında ustalığını konuşturmuş. Chick Corea Electric Band ile gönlümüzde taht kuran virtüöz John Patitucci; bastığı her notayı kelime olarak duyurabilmeyi başaran gitarist John Mclean; Yellowjackets denince aklımıza ilk gelen usta tenor saksofoncu, besteci, aranjör ve grup lideri Bob Mintzer; Elling ile zaten senelerdir sahne performanslarında birlikte olan davulcu Kobie Watkins, davulcu ve perküsyonist Terren Gully ve usta perküsyonist Lenny Castro. Bu kadro ile beraber Don Was prodüktörlüğünde gerçekleşmiş olan "The Gate", bu sene de Grammy'nin en güçlü adayları arasında yer alacak gibi görünüyor. Albüm, progressive rock kavramının ortaya çıkmasına çok önemli katkılarda bulunmuş King Crimson'ın 1981 tarihli Discipline albümünden "Matte Kudasai" isimli parça ile başlıyor. Ritmlerdeki ufak oynamalarla orijinaline sadık kalınarak çalınmış. Elling'in tek bir vokal harmonize darbesi ile sağladığı derinliğe Mclean'in adı gibi temiz gitar solosu eklenince ortaya büyülü bir yorum çıkmış.

"Steppin' Out", '80 lerin başında ün yapan Joe Jackson'ın Night and Day albümünden. Birkaç sene evvel tapping ustası gitarist Stanley Jordan'ın da yorumladığı parça, swing ritmi ve Elling yorumuyla bambaşka bir parça haline dönmüş. Aradaki Hobgood solosunu da ısrarla dinlemenizi tavsiye ederim.

Zamanında Herbie Hancock'ı vocoder aracılığıyla da olsa vokallerde dinlediğimiz "Come Running To Me", Hancock'ın '77 Sunlight albümünden. Parçanın "The Gate" yorumu, orijinal kaydın nakarat temasının üzerine yoğunlaşmış ve Elling'in farklı teknik ve tınılarda kullandığı sesiyle güzel bir slow olmuş.

Bir Kurt Elling albümünde Beatles parçası bulmak, her zaman karşınıza çıkabilecek bir şey değil. Fakat "Norwegian Wood"un bu yorumunu dinledikten sonra bunun tekrarlanmasını isteyeceğinize eminim. '65 Lennon/Mccartney bestesi parça, 3/4'lük yerine 4/4'lük olarak aranje edilmiş ve içinde müthiş bir Mclean solosu barındırıyor. Kurt Elling bu parçada da çoklu vokal tekniğini yerinde bir şekilde bol bol kullanıyor.

Miles Davis'in, 1959'da o efsane kadroyla jazz dünyasına armağan ettiği, her evde bulunması gereken jazz albümlerinin başında gelen "Kind of Blue" albümünde öyle bir ballad vardır ki, kelimelerle tarif etmek imkansız; "Blue In Green". Hala Miles'in mi, Bill Evans'ın mı yazdığı tartışılan muhteşem ballad, The Gate'te de yerini almış ve bence şüphe bırakmaz şekilde albümün en sıkı parçası. Kurt Elling'in neden zamanımızın en iyi vokallerinden birisi olduğunu, sesinin dip ve top noktalarına olan hakimiyetini adeta ders vererek gösterdiği, falsetto sınırlarını zorlayan yorumunu tarif etmek imkansız. Sadece dinleyin lütfen.

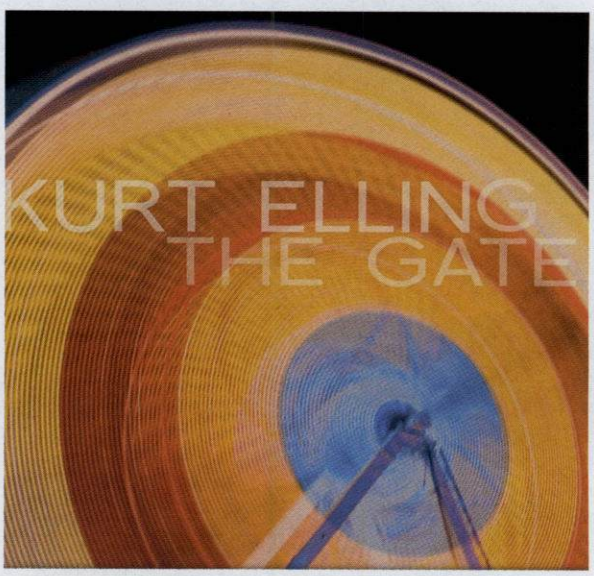

"Samurai Cowboy", Elling'in ustaca yaptığı "vocalese" tekniğinin güzel bir örneği. Yanılmıyorsam 2008 İş Sanat konserinde, o zamanlar parçanın ismini başka bir şekilde lanse ederek söylemişti. Marc Johnson'ın '85 yılında Bass Desires albümünde çaldığı "Samurai Hee How" parçasının melodi ve solosu üzerine Elling tarafından yazılmış sözler ile komik bir hikayeden oluşuyor. Acapella havasının yanında, Bob Minzter'ı da albümde ilk kez burada duyuyoruz.

'70 lerin ünlü soul/funk grubu Earth, Wind & Fire'a ait "After The Love Has Gone", doya doya Kurt duyabileceğiniz uzun ve slow bir parça.

Böylesi bir yelpazenin içinde bir de Stevie Wonder parçası görmek beni çok sevindirdi. Kurt'un uzun zamandır konserlerinde de Ernie Watts ile beraber seslendirdiği "Golden Lady"e bu yorumda Bob Mintzer eşlik etmiş.

Albümde son olarak bilenlerin iyi bildiği jazz-pop piyanisti Don Grolnick'in bestesi "Nighttown, Lady Bright" yer alıyor. Dokuz dakikalık bu uzun aranjmanda Elling bir de sürpriz yapıp bir ustayı, Duke Ellington'ı hatırlayarak, onun "Music Is My Mistress" kitabından alıntı yapıyor. Patitucci solosu sonrası yapılan bu alıntıyla beraber Hobgood solosuyla The Gate'de sona eriyor.

Bu kadar farklı beste ve yorumu tek bir çatı altında toplamak gerçekten hiç kolay değil. Bu müzisyenler The Gate'de bunu fazlasıyla başarıyorlar. Ama bu Kurt Elling'in albümü. Ve o, seslendirdiği her notayla adeta geçmişle günümüz arasında geçit görevi görüyor ve zaman tünelinden geçirdiği bu dokuz enfes eseri, her nasılsa daha da tamamlanmış bir şekilde günümüze taşıyor.

May The Jazz Be With You...

Tavsiyeyi ilk kaynağından almak, sizi gitmek istediğiniz yere götürür.

FINANSBANK PRIVATE BANKING

Private Banking Hizmet Hattı: 0212 318 57 57
www.finansbankprivate.com.tr

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

De-Lovely ve Cole Porter

"Bugün aşkın hangi haliyim acaba?" diye düşünebilecek biri varsa sabah uyandığında, bu Cole Porter olabilir. Bünyesine fazla gelen enerjisini hangi şarkısında nasıl anlatacağını düşünen biri varsa, o da muhtemelen Cole Porter'dır.

2004 yapımı, baş rollerinde Kevin Kline ve Ashley Judd'ın rol aldığı "De-Lovely", yönetmenin bir tiyatro salonunda Cole Porter'ı seyirci koltuğuna oturtup sahnede oynayan kendi hayat hikayesini izletmeye başlamasıyla açılıyor. Oldukça renkli, eğlenceli, müzikal tadında bir hayat. Hikaye Cole'un eşi Linda'yla tanışmasıyla başlıyor. Sonra da izlediğimiz her şeyde Linda'dan bir parça görüyoruz. Cole Porter'ın karısına da hep söylediği gibi "Her şarkımda senden bir parça var". Tanışıyorlar, aşık oluyorlar. Pek bizim etrafımızda gördüğümüz türden bir aşk değil ama olsun. Ne şekilde olursa olsun, aralarındakinin gerçek olduğunu söylüyor Cole, "Sözlerimde samimiyim" diyor. Bu da bana "True Love"ın sözlerini hatırlatıyor. İlişkileri, Cole'un farklı ilgi alanlarına yönelmesiyle sekteye uğruyor tabii arada ama Linda'nın kocasına olan sevgisi, sapasağlam ayakta durmalarını sağlıyor her seferinde. Bunun en önemli nedeni Linda'nın Cole'un müziğine olan inancı olabilir. Filmin bir sahnesinde Linda'nın kocasına "bunca şeyi niye yaptık? sadece birazcık müzik için" dediğini hatırlıyorum. Birazcık müzik. "Vay be hükümet gibi kadın" diye düşünmüştüm, nelere nelere katlanıyor? Ama sonra bunun katlanmaktan öte sevdiği için kabullenmek olduğunu farkettim. Kocasını ve müziğini çok sevdiği için.

İnsanların öğrenmesi gereken çok önemli bir gerçeği gösteriyor bize Linda Porter: olduğu gibi kabul etmek. Bazen bazı şeyleri değiştirmek isteyebiliyoruz hayatta. Bazı olayların gidişatını, bazı insanları, bazı duyguları, bazı durumları... Oysa belki de doğru olan olduğu gibi kabullenmektir. Olduğu gibi kabul edip oluruna bırakmak. Belki o zaman rüzgarı arkamıza almış oluruz, sandığımızın aksine onunla savaşmak yerine?

Filmde Cole Porter'dan mı Linda Porter'dan mı daha çok etkileniyor insan bilemiyorum. Belki de ortaya çıkardıkları güzel enerji, beni en çok etkileyen şey oluyor. Bir aradayken bile özgür olabilen iki insan. Hayatlarındaki iyi, kötü, hastalık, sağlık birçok şeyi birlikte göğüsleyen iki insan. Karşılaşmaları tesadüfi olmamalı. Evrene inanıyorum! Karşımıza çıkan insanlar, olaylar mutlaka bir amaç için geliyorlar, her şeyin bir nedeni var. Cole Porter onca güzel besteyi ona bu kadar inanan biri olmasaydı yapabilir miydi? Her başarılı erkeğin ardında bir kadın var mıdır gerçekten? Ya da zaten aşkla yapılan şeyler hep güzel midir? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Tek bildiğim şey, Kevin Kline'ın filmde Porter'ı, 1946 yapımı "Night and Day"deki Cary Grant'ten daha başarılı bir şekilde canlandırdığı. Filmde Cole Porter'ın piyano çaldığını gördüğümüz her yerde piyanoyu gerçekten de Kevin Kline çalıyor ve parçaları kendi sesiyle söylüyor. Oldukça da iyi söylüyor. "In The Still Of The Night"ın en güzel vokalli versiyonlarından birini Kevin Kline'dan duyduğumu söyleyebilirim. Filmde Kline dışında Cole Porter bestelerini seslendirenler arasında kimler yok ki? Alanis Morissette, Elvis Costello, Diana Krall, Lara Fabian, Robbie Williams, Sheryl Crow, Mario Frangoulis, Natalie Cole, Kevin Kline ve Ashley Judd gibi sadece jazz vokalisti olmanın dışında pop ve klasik şan sanatçılarının da yer aldığı uzun bir liste. Hepsi de birbirinden farklı, çoğunlukla pop jazz'a yakın ama oldukça keyifli yorumlar. Filmi sanırım altı kere izledim. Senede bir izliyorum. Bazen iki. Her defasında da çok keyif alıyorum. Cole Porter seven herkesin de izlemesini tavsiye ediyorum. Çok büyük müzikal beklentiler içine girmenize gerek yok. Sadece izleyin. Hayattan zevk alan bir adamı görmek için izleyin. Onca zaman önce yarattığı ve bugün hala bizimle olan güzellikleri görmek için, zekasının pırıltılarını anlayabilmek için izleyin. Sevdiği insan öldükten sonra kendisi de ölen bir adam, bir deha. Kalbi aynı ritmle atan iki insanı görebilmek için izleyin.

Filmi izledikten sonra o kadar etkilenmiştim ki en az benim kadar çok seveceğinden emin olduğum bir dostuma hediye ettim. Çünkü kalbinizin ritmine yakın insanları nerede ne zaman bulacağınızı bilemezsiniz. Bulduysanız şanslısınız demektir. Sakın bırakmayın! Sonuçta ne için yaşıyoruz ki hayatta? Her güzel şeyde duymayı beklediğimiz birazcık müzik.

Her zaman ve her yerde, ayrıcalıklı dünyalara açılacak bir kapı mutlaka vardır.

Müşterilerimiz tüm dünyada en beğendikleri otel ve restoranlarda benzersiz ayrıcalıkları olsun istediler. Biz de onlara HSBC Private Bank Kredi Kartı ile ayrıcalıklı bir dünya tasarladık. Böylece hem yurtiçinde hem yurtdışında tüm restoranlarda % 10, tüm otellerdeyse % 5 indirim olanağına sahip oldular. Hayatınızı daha da zenginleştirmek için size de yeni kapılar açmaya hazırız. Bilgi için: (0212) 376 49 75

HSBC **Private Bank**

HSBC
Dünyanın yerel bankası

HSBC Bank A.Ş. tarafından yayımlanmıştır. HSBC Private Bank, Türk hukukuna uygun olarak faaliyette bulunan HSBC Bank A.Ş.nin özel bankacılık bölümüdür. Sözkonusu indirimler tüm yurtiçi / yurtdışı otel ve restoran harcamaları için geçerlidir. Uygulama kapsamında müşteri başına kazanılabilecek aylık indirim tutarı (ek kartlar dahil olmak üzere) maksimum 250 TL'dir. İndirim tutarı, harcamaların yapıldığı tarihi izleyen ayın 10'una kadar kart sahibinin hesabına aktarılır. HSBC Bank A.Ş., uygulama koşullarının tamamında dilediği zaman değişiklik yapma ve / veya uygulamayı durdurma hakkına sahiptir.

Erdem Korkmaz
erdem@genccazcilar.org

University of Cincinnati

Bu sayımızda Cincinnati Üniversitesi Müzik Konservatuarı'nın jazz bölümünü değerlendirmeye çalışacağız. Cincinnati ABD'nin Ohio eyaletinde yer alan bir şehir. Nüfusu yaklaşık olarak 330 bin ve bulunduğu eyaletteki üçüncü büyük şehir. Şehirde çeşitli üniversiteler var ancak dergimizin bu sayısında University of Cincinnati jazz eğitimi almak isteyen adaylar için ne veriyor, hep beraber bakalım.

Öncelikle, fikir sahibi olunması açısından üniversite hakkında biraz tanıtıcı bilgi vermekte yarar var. Cincinnati Üniversitesi'nin kuruluşu 1819 yılına dayanıyor. Çeşitli süreçler sonunda 1968 yılına gelindiğinde üniversite kamuya bağlı ve belediye tarafından desteklenen bir statüye sahip oluyor. Çeşitli akademik değerlendirme kuruluşları tarafından üniversitenin ulusal ve uluslararası düzeylerde üst düzey dereceleri bulunuyor. Sözü edilen derecelerden konumuz gereği önemli olabilecek bir tanesi müzik bölümünün US News ve World Report sıralamasında ABD çapında altıncı sırada olması.

Üniversite bünyesinde bulunan müzik bölümünün oldukça kapsamlı bir konservatuar olduğunu söylemek mümkün. Bölümün kuruluşu 1867 yılına dayanıyor. Genelden özele doğru incelediğimizde konservatuar kapsamında; dans, e-medya, ensemble ve yönetimi, tuşlu çalgılar, müzik eğitimi, opera/müzikal/drama/sanat yönetimi, performans,kompozisyon/müzikoloji/teori bölümleri karşımıza çıkıyor. Bu sayfalarda jazz ve ilgili programlar üzerinde duracağız.Jazz programında müzisyenlerle ve eğitimcilerle haftalık özel dersler, küçük sınıflarda workshop olarak emprovizasyon çalışmaları, jazz teorisi, düzenleme, kompozisyon, jazz tarihi, tuşlu çalgılar, elektronik müzik, dijital kayıt ve editing, müzik endüstrisi, etnik müzik ve dünya müziği üzerine dersler verilmekte. Küçük bir not olarak eklemekte yarar var; tuşlu çalgılar konusunda üniversitenin bir anlamda ilk olduğunu ifade etmek mümkün. Cincinnati Üniversitesi'nin mühendislik fakültesinde Winston Kock, hem de 16 gibi genç bir yaşta lisans bitirme tezi olarak ilk defa elektrikli org üreten kişi, patenti Kock'a ait.

Jazz bölümü öğrencileri ayrıca yoğun bir şekilde provalar, konserler, ensemble çalışmaları ve okulu ziyaret eden jazz müzisyenleriyle gerek workshop ve gerekse jam yaparak deneyimlerini artırma imkanlarına sahipler. Öğrencilerin okul bünyesinde sahne alabilecekleri çeşitli büyüklüklerde salonlar bulunuyor. Jazz eğitimi veren bir kurumda olmazsa olmaz diyebileceğimiz olanaklar bunlar. Konuk jazz müzisyenleri sayıca çok ve çeşitli enstrümanlarda jazz dünyasında bilinen isimler. Ayrıca, ilgilenen öğrenciler için bölümde yaz okulu imkanı da bulunuyor.

Yaklaşık 37.000 öğrencinin öğrenimine devam ettiği Cincinnati Üniversitesi'nde 100 ülkeden 2000'den fazla yabancı uyruklu öğrencinin okumakta olduğunu hatırlatmakta fayda var. Yabancı uyruklu öğrenciler üniversiteden yıllık 1000-12000 dolar arasında öğrenim burs alabiliyorlar. İngilizce problemi olan öğrenciler için okul bünyesinde ELS programı da mevcut. Böylece, başvuruda istenilen dil düzeyine sahip olmayan ancak diğer eleme koşullarını yerine getiren öğrencilere ELS programına katılarak istenilen düzeyde İngilizce'ye ulaşmalarında yardımcı olunuyor. Eğitim ücretleri ise yarı-zamanlı ve tam zamanlı olarak iki düzeyde eğitim verildiği için farklılık gösteriyor. Ayrıca, konaklama ve diğer seçenekler de ücretleri değiştiriyor. Ancak, yine de tam zamanlı okumak isteyen bir öğrenci tüm masraflar için 30 bin dolar civarında bir rakam olduğunu düşünebilir. Ancak, burs ve çalışma olanakları bu maliyeti düşürecek niteliğe sahip.

Başvuru şartlarına gelince, lisans düzeyinde internet üzerinden yapılan TOEFL sınavından vokal bölümü için en az 79, diğer bölümler için 66 puan almış olmak gerekiyor. Yüksek lisans başvuruları için bölümlere göre değişmekle birlikte 68 ile 83 arasında değişen bir minimum puan alınmış olması gerekiyor. Doktora eğitimini vokal, kompozisyon, teori ve müzikoloji alanlarından birinde yapmak isteyen öğrencilerin 100, diğer alanlardan birini tercih edecek öğrencilerin en az 90 puan almış olmaları isteniyor. Bölümlerin ayrıca kendilerine özgü değerlendirme koşulları bulunuyor.

Üniversitenin geçmişi, bulunduğu şehir, konuk müzisyenler, orkestralar ve müzisyenlerin ulaşabileceği imkanlar gibi unsurlar Cincinnati Üniversitesi'ni jazz eğitimi konusunda seçeneklerden biri haline getirebilir gibi görünüyor. İlgilenenler her zaman olduğu gibi **caz@genccazcilar.org** adresinden bize ulaşmak isterlerse broşür, başvuru kitapçığı vb. döküman sağlanması konularında yardımcı olabiliriz.

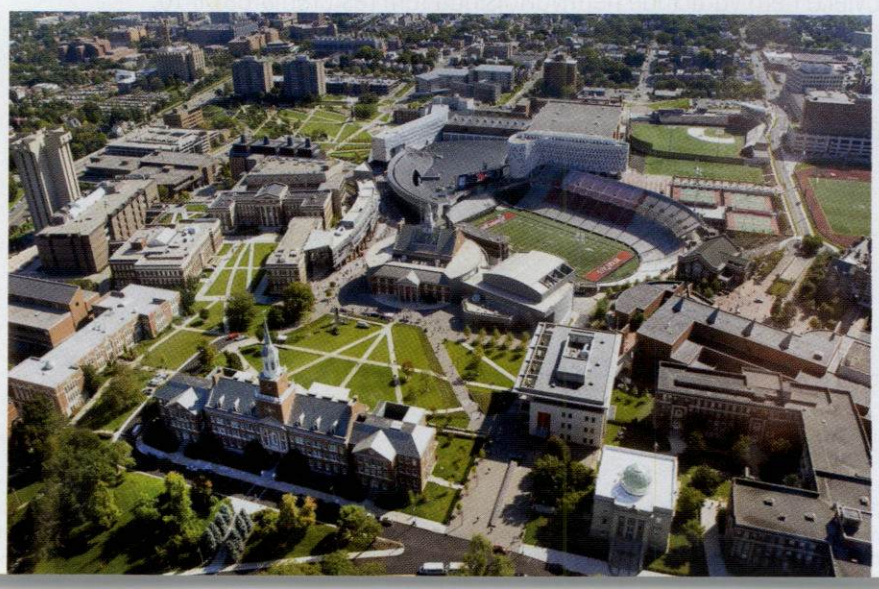

CHIVAS

Viskiyi keşfedin!

Sizi İskoç viskinin sırlarını keşfedeceğiniz ve Chivas Marka Elçisi Phil Huckle ile unutulmaz kokteyllere imza atacağınız bir deneyime davet ediyoruz.

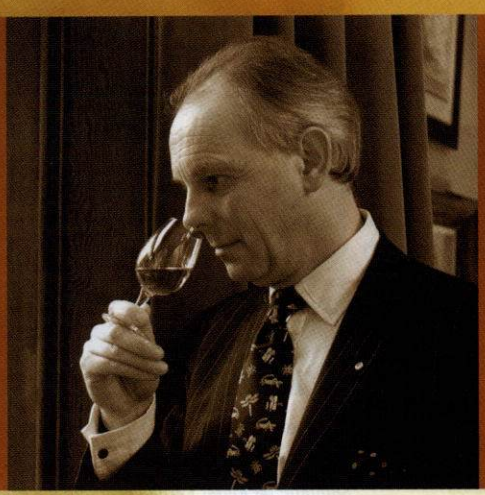

Chivas Baş Harmancısı

Colin Scott

Chivas Viski Eğitimi ve Özel Kokteyl Sırları
Colin Scott / Chivas Baş Harmancısı
Phil Huckle / Chivas Marka Elçisi

19 Nisan 2011 / 19:00 / MSA
(Biletler Biletix'te, kontenjan ile sınırlıdır.)

24+

Detaylı bilgi için www.chivas.com

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

53. Grammy Ödülleri açıklandı, Esperanza Spalding Yılın En İyi Sanatçısı Seçildi!

İşte sıralı büyük liste...

RIFFS

Yılın Kaydı
Need You Now
Lady Antebellum

Yılın Albümü
The Suburbs
Arcade Fire

Yılın Şarkısı
Need You Now
Antebellum)
Track from: **Need You Now**

Yılın Sanatçısı
Esperanza Spalding
Justin Bieber
Drake
Florence & The Machine
Mumford & Sons

En İyi Vokalli Pop (destekli) Albümü
Imagine
Herbie Hancock, Pink, India.Arie, Seal, Konono No 1, Jeff Beck & Oumou Sangare
Track from: **The Imagine Project**
[Hancock Records]

Airplanes, Part II
B.o.B, Eminem & Hayley Williams
Track from: **The Adventures Of Bobby Ray**
[Rebel Rock/Grand Hustle/Atlantic]
If It Wasn't For Bad
Elton John & Leon Russell
[Decca]
Telephone
Lady Gaga & Beyoncé
Track from: **The Fame Monster**
[Streamline/KonLive/Cherrytree/Interscope]
California Gurls
Katy Perry & Snoop Dogg
Track from: **Teenage Dream**
[Capitol Records]

En İyi Pop Enstrümantal Performans
Nessun Dorma
Jeff Beck
Track from: **Emotion & Commotion**
[Rhino]
Flow
Laurie Anderson
Track from: **Homeland**
[Nonesuch]
No Mystery
Stanley Clarke
Track from: **The Stanley Clarke Band**
[Heads Up International]
Orchestral Intro
Gorillaz
Track from: **Plastic Beach**
[Virgin Records]
Sleepwalk
The Brian Setzer Orchestra
Track from: **Don't Mess With A Big Band**
[Surfdog Records]

En İyi Enstrümantal Albümü
Take Your Pick
Larry Carlton & Tak Matsumoto
[335 Records, Inc.]
Pushing The Envelope
Gerald Albright
[Heads Up International]
Heart And Soul
Kenny G
[Concord Records]
Singularity
Robby Krieger
[Oglio Records]
Everything Is Everything: The Music Of Donny Hathaway
Kirk Whalum
[Rendezvous Music/Mack Avenue]

En İyi Geleneksel Pop Vokal Albümü
Crazy Love
Michael Bublé
[143/Reprise]
The Greatest Love Songs Of All Time
Barry Manilow
[Arista Records]
Let It Be Me: Mathis In Nashville
Johnny Mathis
[Columbia Records]
Fly Me To The Moon...
The Great American Songbook: Volume V
Rod Stewart
[J Records]
Love Is The Answer
Barbra Streisand
[Columbia Records]

En İyi Solo Rock Vokal Albümü
Helter Skelter
Paul McCartney
Track from: **Good Evening New York City**

En İyi rock performansı (Vokalli Duo veya Gruplu)
Tighten Up
The Black Keys
Track from: **Brothers**
[Nonesuch]

En İyi Hard Rock Performansı
New Fang
Them Crooked Vultures
Track from: **Them Crooked Vultures**

En İyi Rock Enstrümantal Performansı
Hammerhead
Jeff Beck
Track from: **Emotion & Commotion**

En İyi Rock Şarkısı
Angry World
Neil Young, songwriter (Neil Young)
Track from: **Le Noise**

En İyi Rock Albümü
The Resistance
Muse
[Warner Bros.]
Emotion & Commotion
Jeff Beck
[Rhino/ATCO]

En İyi Alternatif Müzik Albümü
Brothers
The Black Keys
[Nonesuch]

En İyi Kadın R&B Vokal Performansı
Bittersweet
Fantasia
Track from: **Back To Me**

En İyi Erkek R&B Vokal Performansı
There Goes My Baby
Usher
Track from: **Raymond V Raymond**

En İyi R&B Performansı (Vokalli Duo veya Grup)
Soldier Of Love
Sade
Track from: **Soldier Of Love**
[Epic/Sony Music]

En İyi Geleneksel R&B Vokal Performansı
Hang On In There
John Legend & The Roots
Track from: **Wake Up!**

En İyi R&B Şarkısı
Shine
John Stephens, songwriter (John Legend & The Roots)
Track from: **Wake Up!**

En İyi R&B Albümü
Wake Up!
John Legend & The Roots
[G.O.O.D. Music/Columbia Records/Home School Records]

En İyi Çağdaş R&B Albümü
Raymond V Raymond
Usher
[Jive]

En İyi Erkek Country Vokal Performansı
'Til Summer Comes Around
Keith Urban
[Capitol Records Nashville]

En İyi Country Performansı (Duo veya Grup Vokalli)
Need You Now
Lady Antebellum
Track from: **Need You Now**

En İyi Vokalli Country
As She's Walking Away
Zac Brown Band & Alan Jackson
Track from: **You Get What You Give**

En İyi Country Enstrümental Performansı
Hummingbyrd
Marty Stuart
Track from: **Ghost Train: The Studio B Sessions**
[Sugar Hill Records]

En İyi Country Şarkısı
Need You Now
Dave Haywood, Josh Kear, Charles Kelley & Hillary Scott, songwriters (Lady Antebellum)
Track from: **Need You Now**
[Capitol Records Nashville; Publishers: Warner-Tamerlane Publishing/DWHaywood Music/Radiobulletspublishing,

En İyi Country Albümü
Need You Now
Lady Antebellum
[Capitol Records Nashville]

En İyi New Age Albümü
Miho: Journey To The Mountain
Paul Winter Consort
[Living Music]

En İyi Çağdaş Jazz Albümü
The Stanley Clarke Band
The Stanley Clarke Band
[Heads Up International]
Never Can Say Goodbye
Joey DeFrancesco
[HighNote Records]
Now Is The Time
Jeff Lorber Fusion
[Heads Up International]
To The One
John McLaughlin
[Abstract Logix]
Backatown
Trombone Shorty
[Verve Forecast]

En İyi Jazz Vokal Albümü
Eleanora Fagan (1915-1959): To Billie With Love From Dee Dee
Dee Dee Bridgewater

twitter.com/binboa
KEYİFLE VE KARARINDA İÇİNİZ
binboa
Gece artık bu şişeden sorulur ;)
#binboabird
1 March
binboa
vodka
%40 Vol

[Emarcy]
Freddy Cole Sings Mr. B
Freddy Cole
[HighNote Records]
When Lights Are Low
Denise Donatelli
[Savant Records]
Ages
Lorraine Feather
[Jazzed Media]
Water
Gregory Porter
[Motéma Music]

En İyi Emprovise Jazz Solosu

A Change Is Gonna Come
Herbie Hancock, soloist
Track from: **The Imagine Project**
[Hancock Records]
Solar
Alan Broadbent, soloist
Track from: **Live At Giannelli Square: Volume 1**
[Chilly Bin Records]
Body And Soul
Keith Jarrett, soloist
Track from: **Jasmine**
[ECM]
Lonely Woman
Hank Jones, soloist
Track from: **Pleased To Meet You**
[Justin Time Records]
Van Gogh
Wynton Marsalis, soloist
Track from: **Portrait In Seven Shades (Jazz At Lincoln Center Orchestra)**
[Jazz At Lincoln Center]

En İyi Jazz Estrümantal Albümü

Moody 4B
James Moody
[IPO Recordings]

Positootly!
John Beasley
[Resonance Records]
The New Song And Dance
Clayton Brothers
[ArtistShare]
Historicity
Vijay Iyer Trio
[ACT Music + Vision]
Providencia
Danilo Perez
[Mack Avenue Records]

En İyi Büyük Jazz Ensemble Albümü

Mingus Big Band Live At Jazz Standard
Mingus Big Band
[Jazz Workshop, Inc./Jazz Standard]
Infernal Machines
Darcy James Argue's Secret Society
[New Amsterdam Records]
Autumn: In Moving Pictures Jazz - Chamber Music Vol. 2
Billy Childs Ensemble Featuring The Ying String Quartet
[ArtistShare]
Pathways
Dave Holland Octet
[Dare2 Records]
54
Metropole Orkest, John Scofield & Vince Mendoza
[Emarcy/Universal]

En İyi Latin Jazz Albümü

Chucho's Steps
Chucho Valdés And The Afro-Cuban Messengers
[Four Quarters Entertainment]
Tango Grill
Pablo Aslan
[Zoho]
Second Chance
Hector Martignon
[Zoho]
Psychedelic Blues
Poncho Sanchez
[Concord Picante]
¡Bien Bien!
Wayne Wallace Latin Jazz Quintet
[Patois Records]

En İyi Latin Pop Albümü

Paraiso Express
Alejandro Sanz
[Warner Music Latina]

En İyi Latin Rock, Alternative veya Urban Albümü

El Existential
Grupo Fantasma
[Nat Geo Music]

En İyi Tropikal Latin Albümü

Viva La Tradición
Spanish Harlem Orchestra
[Concord Picante]

En İyi Gelenseksel Blues Albümü

Joined At The Hip
Pinetop Perkins & Willie "Big Eyes" Smith
[Telarc]
Giant
James Cotton
[Alligator]
Memphis Blues
Cyndi Lauper
[Mercer Street Records]
The Well
Charlie Musselwhite
[Alligator]
Plays Blues, Ballads & Favorites
Jimmie Vaughan
[Shout! Factory]

En İyi Çağdaş Blues Albümü

Living Proof
Buddy Guy
[Silvertone/Jive]
Nothing's Impossible
Solomon Burke
[E1 Music]
Tribal
Dr. John And The Lower 911
[429 Records]
Interpretations: The British Rock Songbook
Bettye LaVette
[ANTI-]
Live! In Chicago
Kenny Wayne Shepherd Band Featuring Hubert Sumlin, Willie "Big Eyes" Smith, Bryan Lee, And Buddy Flett
[Roadrunner/Loud & Proud Records]

En İyi Geleneksel World Music Albümü

Ali And Toumani
Ali Farka Touré & Toumani Diabaté
[World Circuit/Nonesuch]
Pure Sounds
Gyuto Monks Of Tibet
[New Earth Records]
I Speak Fula
Bassekou Kouyate & Ngoni Ba
[Sub Pop / Next Ambiance]
Grace
Soweto Gospel Choir
[Shanachie Entertainment]
Tango Universal
Vayo
[Big Dream Music]

En İyi Çağdaş World Music Albümü

Throw Down Your Heart , Africa Sessions Part 2: Unreleased Tracks
Béla Fleck
[Acoustic Planet Records]
All In One
Bebel Gilberto
[Verve]
ÖŸÖ
Angelique Kidjo
[Razor & Tie Entertainment]
Bom Tempo
Sergio Mendes
[Concord Records]
Om Namo Narayanaya: Soul Call
Chandrika Krishnamurthy Tandon
[Soul Chants Music]

En İyi Müzikal Show Albümü

American Idiot (Featuring Green Day)
Billie Joe Armstrong, producer (Green Day, composers; Billie Joe Armstrong, lyricist) (Original Broadway Cast With John Gallagher, Jr., Michael Esper & Others)
[Reprise]
Fela!
Robert Sher, producer (Fela Anikulapo-Kuti, composer; Fela Anikulapo-Kuti, lyricist) (Original Broadway Cast With Sahr Ngaujah, Lillias White & Others)
[Knitting Factory]
A Little Night Music
Tommy Krasker, producer (Stephen Sondheim, composer; Stephen Sondheim, lyricist) (2009 Broadway Revival Cast With Catherine Zeta-Jones, Angela Lansbury & Others)
[Nonesuch - PS Classics]
Promises, Promises
David Caddick & David Lai, producers (Burt Bacharach, composer; Hal David, lyricist) (New Broadway Cast With Sean Hayes, Kristin Chenoweth & Others)
[Masterworks Broadway]
Sondheim On Sondheim
Philip Chaffin & Tommy Krasker, producers (Stephen Sondheim, composer; Stephen Sondheim, lyricist) (Original Broadway Cast With Barbara Cook , Vanessa Williams, Tom Wopat & Others)
[PS Classics]

En İyi Toplama Soundtrack Albümü

Crazy Heart
(Various Artists)
Stephen Bruton & T Bone Burnett, producers
[New West Records]

En İyi Enstrümantal Kompozisyon

The Path Among The Trees
Billy Childs, composer (Billy Childs Ensemble)
Track from: **Autumn: In Moving Pictures Jazz - Chamber Music Vol. 2**
[ArtistShare]
Aurora
Patrick Williams, composer (Patrick Williams The Big Band)
Track from: **Aurora**
[ArtistShare]
Battle Circle
Gerald Clayton, composer (Clayton Brothers)
[ArtistShare]
Box Of Cannoli
Tim Hagans, composer (The Norrbotten Big Band)
Track from: **The Avatar Sessions**
[Fuzzy Music]
Fourth Stream...La Banda
Bill Cunliffe, composer (Temple University Symphony Orchestra)
[Boyer College Of Music And Dance]

En İyi Enstrümantal Aranjman

Carlos
Vince Mendoza, arranger (John Scofield, Vince Mendoza & Metropole Orkest)
Track from: **54**
[Emarcy/Universal]
Fanfare For A New Day
Patrick Williams, arranger (Patrick Williams The Big Band)
Track from: **Aurora**
[ArtistShare]
Itsbynne Reel
Gil Goldstein, arranger (Dave Eggar)
Track from: **Kingston Morning**
[Domo Records]
Monet
Ted Nash, arranger (Jazz At Lincoln Center Orchestra)
Track from: **Portrait In Seven Shades**
[Jazz At Lincoln Center]
Skip To My Lou
Frank Macchia, arranger (Frank Macchia)
Track from: **Folk Songs For Jazzers**
[Cacophony]

kanyon

Cazzzzzz

Pazar uykusu kadar değerli,
Kanyon'da caz keyfi.
Her pazar 13.00-15.00

kanyon'da

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz Sevgisinin Esintilerini Yıllardır Bizlere Yönlendiren Seda Binbaşgil

Jazz'ın tanıtılması ve sevilmesi için sadece dergimizi değil farklı iletişim kanallarını da ustalıkla kullanan, sıcak kişiliği ve engin birikimiyle her yaştan müzikseveri bir jazz sever haline getiren, sevgili Seda Binbaşgil, dergimize emek veren yazarları tanıttığımız bu serinin yeni konuğu...

İstanbul doğumlu Seda Binbaşgil, her ferdinin ciddi olarak müzik dinlediği bir aile ortamında, gelecekteki çalışmalarına öncülük edecek ilk temellerin atıldığı bir atmosferde büyür.

Değerli yazarımızın ailesi içinde doğal eğitimle kazandığı müzik zevki, Türkiye'nin en önemli eğitim kurumlarında geçen öğrencilik döneminde de gelişmeye devam eder.

Orta okulu Avusturya Lisesi'nde, liseyi Robert Kolej'de okuyan Seda Binbaşgil, lisans diplomasını Boğaziçi Üniversitesi işletme bölümü'nden alır. Yüksek lisans için yurt dışını tercih eder ve yolu jazz'ın doğuşuna tanıklık etmiş Louisiana'ya düşer.

Louisiana State Üniversitesi'nde işletme alanında yüksek lisans yapan yazarımız mezun olduktan sonra, aynı üniversitenin pazarlama departmanı'nda öğretim üyesi olarak görev alır.

Jazz'a ilgi duyması Amerika Birleşik Devletleri'ndeki eğitim dönemine rastlar. Üniversite yılları, derslere hazırlanmasının yanı sıra, okula yakın mesafede bulunan, jazz'ın beşiği New Orleans'taki kulüplerde jazz dinleyerek ve kişisel bir jazz arşivi oluşturarak geçer.

"Şansım, yüksek lisans için gittiğim üniversitenin, jazz'ın beşiği diye bilinen New Orleans'a 45 dakika uzakta olmasıydı herhalde. Eşimle her hafta sonu kendimizi orada bulurduk, Amerika'da geçirdiğimiz üç senemiz konserlere gitmek ve albüm toplamakla geçti".

Yazarımız bir süre sonra akademik kariyerini terk ederek tıpkı jazz müziği gibi, her an ne olacağı belli olmayan, fakat bir o kadar heyecanlı profesyonel çalışma hayatına yönelir.

Kişisel bakım alanında sektörde öncü kurum olan Eczacıbaşı-Sanipak'ta ürün sorumlusu olarak başladığı iş kariyerine, bu şirketin dünya devi Procter&Gamble'a devriyle, aynı kurumda ürün müdürü ve Mudo/Chevignon'da genel müdür yardımcısı olarak devam eder. Ardından yedi sene boyunca Futureprints A.Ş.'nin kurucu ortağı olarak yönetim kurulu üyeliği'ni sürdürür.

Fakat Seda Binbaşgil'in düşlerini başka şeyler süslemektedir...

Açık Radyo ile Başlayan Müzik Kariyeri

"13 sene yönetici, son 7 sene ise kurucu ortak olarak yer aldığım profesyonel çalışma hayatının bana pek de bir şey katmadığını, tam tersi hayatta yapmak istediklerimi engellediğini idrak ettiğim an çalışmayı bıraktım."

Seda Binbaşgil Türkiye'ye döndükten bir müddet sonra, Açık Radyo'da yeni çıkan jazz albümlerini tanıttığı "***Esintiler***" isimli haftalık jazz programını hazırlayıp, sunmaya başlar.

Kendi deyimiyle "***...yaşamımda müzik adına her şeyin iplik söküğü gibi geldiği***" bir başlangıca sebep veren, ülkemizin radyo kanalları arasında saygın bir yeri olan Açık Radyo'nun, yazarımızın yeni kariyerindeki önemi satırlara sığmayacak kadar büyüktür.

"Bugün geldiğim noktada pek çok şeyi Ömer Madra'ya *(Açık Radyo'nun Kurucusu)* ***borçlu olduğumu düşünüyorum. Bundan 15 sene evvel beni tanımadığı halde -ama sanırım heyecanıma ve hevesime istinaden- bana bir şans tanıması ile başladı jazz kariyerim."***

Seda Binbaşgil, Mayıs 1996'dan beri sürdürdüğü "***Esintiler***" adlı programının yanısıra, yine Açık Radyo'da, 2005 yılında, "***Nadir Bir Kuş Türü: Ölümünün 50.yılında Bir Charlie Parker Belgeseli***" ve "***Bu Şimdi Jazz Mı?: jazz'ın sosyal ve müzikal tarihi***" programlarını, 2006-07'de ise "***Yüce Bir Aşk": Bir John Coltrane Belgeseli***" isimli programları hazırlayıp, sunar.

Eğitimciliğe Jazz Aracılığıyla Geri Dönüş

Yazarımızın radyo programcısı olarak başladığı müzik ve jazz üzerine olan çalışmaları kısa zamanda eğitimci, danışman, yazar ve eleştirmen kimliğiyle farklı alanlarda yeni bir boyut kazanır.

2005 yılında 15. Jazz Festivali kapsamında "***Charlie Parker***" üzerine bir seminer veren Binbaşgil, 2006'dan beri Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nin "***Genç Jazz Yarışması***"nda jüri üyeliği yapmakta, son iki senedir de Akbank Jazz Festivali'nin danışmanları arasında yer almaktadır.

2006 ve 2007 yıllarında Uluslararası jazz Eğitimi Kuruluşu'nun (***International Association for Jazz Education-IAJE***) New York'ta verdiği uluslararası kongrelere katılmış olan yazarımız, eylül 2007'de Columbia Üniversitesi'nde yapılan "***Jazz in the Global Imagination: Music, Journalism & Culture***" isimli uluslararası bir panele konuşmacı olarak katılır.

Fakat ara verdiği akademik kariyerine, müzik birikimini yaş farkı gözetmeden jazz severlere aktarabileceği saygın eğitim kurumlarında devam edecektir.

Seda Binbaşgil, Bilgi Üniversitesi, Simya Galeri ve Boğaziçi Üniversitesi gibi eğitim ve kültür kurumlarında her yaştan müziksever ile birlikte olur.

Öğrencilerinin "***özgeçmişini okuyup gerginlikle girdiğim, ama güleryüzlülüğüyle bütün gerginliği silmiş hoca***" diyerek tanımladıkları, sıcak kişiliğini müzik konusundaki derin birikimi ile birleştirip sunan yazarımızın dersleri oldukça keyifli geçmekte, beş yıldır sürdürdüğü Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine seçmeli sosyal ders olarak sunulan "***Jazz Appreciation***" isimli iki sömestrlik dersin dışında, Ortaköy Simya Galeri'de yine "***Jazz'ın Farkına ve Tadına Varmak***" isimli jazz semineri devam etmektedir.

"Ders ve seminerlerde jazz'ın kökenlerinden başlayarak günümüze kadar süren tarihini anlatıyorum. Belli başlı jazz akımları, önemli müzisyenler

esas hedeflediğim konular. Ama bu konulara sadece müzikal bir perspektiften de yaklaşmıyorum. jazz akımlarını içinde bulunduğu sosyal, politik ve tarihi açılardan da ele alıyorum."

Bilgi Üniversitesi'nin öğrencileri dışındaki katılıma olanak veren "***Bilgi Eğitim***" projesi kapsamında yetişkinlere verdiği jazz seminerlerini her ne kadar tamamlansa da, Seda Binbaşgil ve katılımcılar için önemi devam etmektedir.

"Özellikle önem verdiğim bir yaş grubu yok. Benim için esas olan kişilerin jazz'ı öğrenmek için samimi bir ilgi duyması. Yoksa ister 19 yaşında olsun ister 69, benim için fark etmez."

Müzisyenlerle Yaptığı Özel Röportajlar

Seda Binbaşgil'i radyo yayıncıları arasında farklı kılan en önemli nokta, jazz dünyasının özel isimleri ile yaptığı birbirinden güzel röportajlardır.

"Bir çok kişiyle röportaj yaptım. Herhalde benim için en anlamlı olanları, müziklerine duyduğum yakın ilgiden dolayı Brad Mehldau, Charlie Haden, Gonzalo Rubalcaba, Carla Bley olmalı. Tabi Arif Mardin'i de ayrı bir yere koymak lazım."

Uluslararası jazz dünyasının bugün bile saygınlıkla andığı, Atlantic Records ve Manhattan/EMI Records gibi jazz dünyasına çok önemli isimler kazandırmış şirketlerde üst düzey yöneticilik yapmış, bunların yanında müzisyenliği ve prodüktörlüğü ile 40 altın ve platin albüm ödülü kazanan, 15 kez aday gösterildiği Grammy ödülünü 12 kez kazanan Arif Mardin'in Türkiye'den ayrıldığından beri ilk kez bir radyo kanalında konuk eden tatlı bir rastlantı ile yazarımız Seda Binbaşgil olmuştur.

"Aslında o röportaj Açık Radyo'dan yeni ayrılmış ama Arif Mardin'le iyi bir iletişimi olan bir programcı arkadaşımın sayesinde "armut piş, ağzıma düş" şeklinde gerçekleşti. Epey sene evvel yapılmıştı o röportaj. Nispeten toy bir programcıydım ve Arif Mardin gibi önemli bir isimle röportaj yapmak beni aşırı heyecanlandırmıştı. Ama Arif Bey'in son derece tatlı ve alçak gönüllü biri olması işimi çok kolaylaştırdı tabi. Bence gayet samimi bir söyleşi olmuştu."

Aynı kanalda program hazırlayan Raşit Çavaş'ın yayın saatinin değişmesi nedeniyle yazarımıza teklifi üzerine Arif Mardin'i beraber konuk ederler. Google arama motorunda "***Arif Mardin, Seda Binbaşgil***" yazdığınızda hemen karşınıza çıkacak olan bu keyifli söyleşi öncesinde oldukça stresli olan yazarımız, Mardin'in nezaketi ve titizliğinden hayli etkilenir.

"...söz verdiği üzere, saat tam 21:50'de, Arif Mardin kapıdan içeri girdi, yüzünde tatlı, insanı rahatlatan bir gülümsemeyle. Karşımda her işini olduğu gibi, biraz sonra çıkacağı radyo programını da son derece ciddiye aldığı her halinden belli olan, profesyonel, alçak gönüllü ve zarif biri vardı. Daha evvel Raşit Bey'le anlaştıkları üzere, bestesini veya aranjörlüğünü yaptığı parçaların bulunduğu albümleri getirmişti yanında ve hemen programın akışı üzerinde bizimle konuşmaya başladı".

O akşam Arif Mardin'den sadece müzik hakkında değil, yaşam ve insanlık hakkında da dersler aldığını belirten Seda Binbaşgil, ***"Benim için çok özel bir akşamdı. Yolladıkları mesajlardan anladığım kadarıyla, dinleyicilerim için de öyle"*** diyerek o akşamın yayıncılık anılarındaki önemini vurgular.

Jazz Dergisiyle Buluşması

Dergimiz için uzun süredir çeşitli yazılar hazırlayan Seda Binbaşgil son birkaç senedir sadece "***Yeni Albümler***" sayfasını hazırlamakta. Yeni çıkan albümleri dergiler ve internet yoluyla çok yakında takip eden yazarımız, sayfasında yer verdiği albümleri seçerken tek kriterinin arşivine katmak isteyeceği kadar beğendiği özel bir albüm olması gerektiğini belirtmekte.

"...keşke daha fazla zamanım olsa, daha disiplinli olsam ve eskisi gibi yazılar yazabilsem." diyen yazarımız için Jazz Dergisi jazz severlerle iletişim kurması için hala önemli bir araç.

"Jazz Dergisi, Zuhal Focan'ın senelerdir fedakarlıklarla yürüttüğü projesi ve Türkiye'nin yegane jazz dergisi. Bu bakımdan çok önemsiyorum. Türk jazz tarihi bir bakıma burada kaydediliyor denebilir."

Dergimiz dışında bir dönem klasik müzik dergisi "***Andante***" için de yazılar hazırlayan Seda Binbaşgil, dergi ve gazeteler için yazdığı yazılarını amatörce bir heyecanla devam ettirdiği, hayatına zenginlik katan, değer verdiği uğraşları arasında saymakta.

Yaşamının Merkezine Taşıdığı Hobileri

"Çok şanslıyım ki belli bir rutine bağlı değilim. Bu beni çok sıkardı herhalde. Ama yine de takip etmek durumunda olduğum bir düzen var."

Seda Binbaşgil, ilgi alanlarını hayatının merkezine koyabilen ender insanlardan. Öyle ki profesyonel bir hobisi haline gelen müzik zevki dışında ***"üzerimdeki etkileri hiç yabana atılmayacak değerde"*** diyerek tanımladığı, doğaya yönelik ilgisi ve değişik kültürleri tanımak amacıyla eşiyle yaptığı seyahatleri ciddiyetle sürdürmekte.

Müzik dışındaki en önemli hobisini ev ortamında da büyütülebilen "***Akçaağaç***"lar oluşturmakta. Yazarımız bu sevdaya 1999 yılında gerçekleştirdiği ABD yolculuğunda tutulur.

"İş için gittiğimiz Seattle'dan otomobil kiralayıp ülkenin kuzey doğusunda, Kanada sınırındaki New England bölgesine tura çıktık. Sonbahardı, akçaağaçlar sarıdan kırmızıya gözalıcı renklere boyanmıştı. Hayran olduk ve bu bölgede uzun bir geziye çıkmayı planladık..."

Çift bu geziden dönüşte bahçeli bir eve taşınınca Seda Binbaşgil akçaağaç koleksiyonu oluşturmaya girişmiş. Bugün evinin bahçesinde çoğu Japon kökenli olmak üzere 30 farklı türde akçaağaç bulunmakta.

"Köpeğimiz Badem'le ormanda yaptığımız yürüyüşler, okuduğum kitaplar, gittiğimiz konserler, yeni dinlediğim albümler, eski olup da dinlemeye doyamadıklarım hepsi aslında beni besleyen uğraşlardan en başta gelenleri."

Jazz Sevgisinin Derinliği

Sanal dünyada "***Türkiye'de jazz'ı anlatmak, öğretmek ve sevdirmek için en çok çalışan insanlardan biri"*** olarak tanımlanan yazarımızın yaşamında jazz çok önemli bir yer tutar.

Arabada, evde ya da yürüyüş yaparken devamlı jazz dinlediğini belirtmekte, yeni çıkan jazz albümlerini oldukça yakından takip etmektedir. İyi bir konser, sosyal yaşamında hep önceliği oluşturmaktadır.

"Ben jazz müziğini salt müzik olarak değil, sosyal ve politik tarihi ile bir bütün olarak görüyor ve bu şekilde ilginç buluyor ve seviyorum. Doğaçlamanın merkezinde olması itibarıyla içinde sürekli sürprizler -hatta zaman zaman şoklar- barındıran devrimci bir müzik bu. Yine doğası gereği çok da demokratik, eşitlikçi. Kısacası jazz her bakımdan ilgimi çekiyor benim.

Fakat yaşamında bu tutkusunu birlikte paylaştığı özel bir insan vardır. Kendisiyle aynı liseden mezun olan eşi Hakan Binbaşgil, profesyonel yöneticiliği yanında Seda Binbaşgil'in deyimiyle ***"giderek ustalaşan bir jazz piyanisti"***dir. Eşinin müziğinin kendisini çok etkilediğini belirten yazarımız, herkese nasip olmayan bir hayat ortaklığını paylaşmanın gururunu bize hissettirmektedir.

Enerjisi tükenene kadar önem verdiği uğraşlarına devam etmek isteyen Seda Binbaşgil, okurlarından zaman zaman gelen e-postalardan memnun olduğunu özellikle belirtmekte.

Genç kuşaklara jazz'ı sevdirmek için Brad Mehldau'nun ünlü rock grubu Radiohead'in "***Paranoid Android***" yorumunu proje olarak verecek kadar ince düşünceli olan yazarımız Seda Binbaşgil'e daha uzun yıllar sürecek çalışmalarında başarılar diliyor, sevgimizi gönderiyoruz.

L.Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar-8

Dünya sinemalarından iki dev isim;

Marilyn Monroe ve Doris Day

Marilyn Monroe, 01/06/1926 tarihinde, Norma Jeane Mortenson olarak Los Angeles'te doğmuştur. Monroe'nun babasının kim olduğu hakkında bir çok söylenti olmuştur. Annesinin hastalığı (şizofreni) yüzünden hastaneye kaldırılması üzerine, yetimhanede ve başka ailelerin yanında kalarak büyümüştür. Dayısının da aynı hastalıktan dolayı hastaneye yatırıldığı ve çıktıktan sonra kendisini astığı çeşitli kaynaklarda rastlanmaktadır. Yoksulluk içinde büyüyen sanatçı, bir çok talihsizlik yaşamıştır. 7 yaşına kadar bir ailenin yanında kaldıktan sonra, tekrar annesiyle birlikte yaşamaya başladığı sıralarda, hastalığı tekrarlayınca annesinin yakın bir arkadaşı Grace McKee tarafından alınmış, ancak McKee'nin evlenmesi üzerine yeniden yetimhaneye gönderilmiştir. İki yıl sonra Grace onu tekrar yanına almış ancak, bu sefer de kocası tarafından cinsel tacize maruz bırakılmıştır. Bunun üzerine küçük Monroe halası Olive Brunings'in yanına gönderilmiş, fakat talihsiz küçük kız Olive'in oğulları tarafından saldırıya uğrayınca büyük halası Ana Lowera'nın yanına gönderilmiştir. Halasının sağlığı el vermeyince annesinin yanına geri dönmüştür. 16 yaşında olan Monroe, James Doughtery isimli bir işçi ile evlenmiş ve 4 yıl evli kaldıktan sonra boşanmıştır. The Blue Book isimli bir mankenlik ajansına girerek kısa sürede en başarılı modellerden biri olup çekilen fotosu büyük sükse yaratmıştır. O dönemlerde oyunculuk ve şarkıcılık kurslarına katılarak saçlarını kestirmiş ve platine boyatmıştır. Sayısız magazin ve dergilerde boy gösteren sanatçı, o dönemdeki 20th Century Fox'un yöneticisi olan Ben Lyon kendisi için deneme çekimleri ayarlayarak 16 aylık bir kontrata da imza attırtmıştır. Lyon'un önerisi ile ismini Marilyn Monroe olarak değiştiren sanatçı, „Scudda Hoo! Scudda Hay!" ve „Dangerous Years" isimli iki film çevirmiştir. Bu filmleri başarısız olunca bir süre oyunculuğa ara vermiş ve modelliğe devam etmiştir. „Ladies of the Chours" isimli filmde ilk defa şarkı söyleme fırsatı elde eden sanatçı, sonrasında „The Asphalt Jungle" ve „All About Eve" isimli iki filmde küçük rollerde oynamıştır. „Monky Busines" isimli filmde oynayarak başarı elde edince yeniden, 1952 yılında „Don't Brother to Knock" isimli filmde başrol verilmiştir. 1953 yılında ise „Niagara" ile tamamen ünlenmiştir. Filmde kocasını öldürmeye çalışan bir kadını canlandırmıştır.

Monroe'nun çektirdiği bazı seksi pozların ortaya çıkmasıyla, basına parasız kaldığı için bu pozları verdiğini ve aç kaldığı için yaptığını açıklayan sanatçı, skandallardan kurtulmayı başarmış ama Playboy'un ilk sayısında da yayınlanmasına engel olamamıştır. Monroe daha sonra „Gentlemen Prefer Blondes" ve „How to Marry a Millionaire" filmeriyle büyük başarılar kazanmıştır.

1949 yapımı olan „Gentlemen Prefer Blondes" filminde söylediği Dimonds are a Girls Bestfriend isimli şarkı aslında July Stine için yazılmıştı. Ancak 1953 yılında Marilyn Monroe'nun söylemesiyle şarkı ünlenmiş, dönemin en sevilen şarkılarından biri olmuş ve kendisiyle de bütünleşmiştir. Marilyn şarkıyı kendi sesiyle yorumlamış ancak bazı yerlerde soprano Marni Nixon tarafından yardım almıştır (daha sonra bu şarkının Moulin Rouge! ve Nicole Kidman versiyonu yapılmıştır).

Aynı dönemlerde başka filmler de çeviren sanatçı bu sefer o kadar başarılı olamamıştır. Joe Dimaggio isimli beyzbol yıldızı ile evlenip boşanmalarından sonra, 1955 yılında New York'a oyunculuk okumaya gitmiştir. Ancak aldığı teklif edilen bazı filmlerde oynamayı da reddetmiştir. Actors Studio'da eğitim almaya devam ederken, üçüncü eşi yazar Arthur Miller ile tanışmış ve kendisiyle evlenmeye karar vermiştir.

New York'tayken fotoğrafçı arkadaşı Milton H. Greene ile kendi prodüksiyon şirketi Marilyn Monroe Productions'ı kurmuştur. 1955 yılında stüdyo ile yeni bir anlaşma yapan Monroe, yeni prodüksiyon şirketine bağlı olarak „Bus Stop" isimli filmi çevirmişir. Filmde salon şarkıcısı Cherie rolüyle kariyerindeki en iyi dramatik

Özet olarak Marilyn Monroe'nun hangi filmlerde hangi şarkıları söylediğine bir bakalım;

Film Adı	Şarkı Adı
1948 Ladies of the Chours	Anyone Can See I Love You und Every Every Baby Needs a Dady Ladys oft he Chours
1950 A Ticket to Tomahawk	What a Forward Young Man (Koro)
1953 Niagara	Kiss
1953 Gentlemen Prefer Blondes	Diamonds Are a Girl's Best Friend Jane Russell ile Two Little Girls from Little Rock, When Love Goes Wrong Bye Bye Baby Dimonds are Forever
1953 TV Komedi dizisi	The Jack Benny Show Bye Bye Baby
1954 River in Return	Down in the Meadow, I'm Gonna File My Claim, One Silver Dollar River of No Return
1954 There's No Business Like Show Business (film ve sarki adi ayni)	Heat Wave Lazy After You Get What You Want You Don't Want It I'm Man Chases a Girl
1955 The seven Year Itch	Chopsticks
1956 Bus Stop	That Old Black Magic
1957 The Prins and the Showgirl	I Found a Dream
1959 Some like it hot	I Wanna Be Loved by You, I'm Through with Love and Running Wild Some like it hot
1960 Let's Make Love	My Heart Belongs to Daddy, Incurably Romantic, Specialization Let's Make Love
1962	Happy Birthday Mr. President

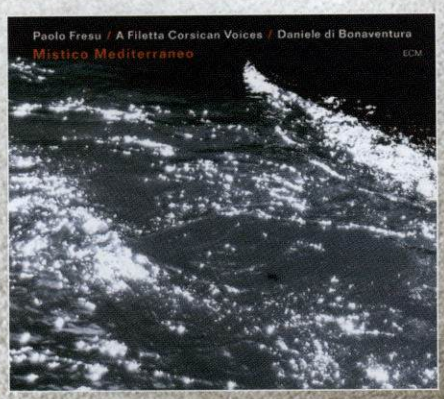

Paolo Fresu
Mistico Mediterraneo
ECM2203

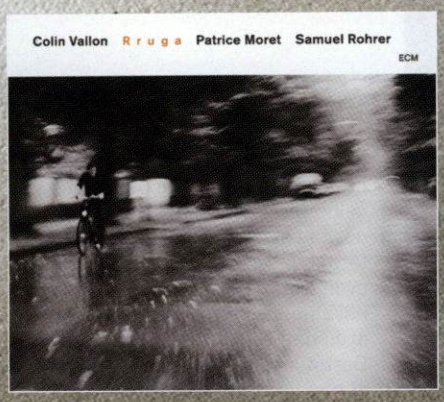

Colin Vallon
Rruga
ECM2185

Ketil Bjørnstad
Night Song
ECM2108

Cyminology
Saburi
ECM2164

Julia Hülsmann Trio
Imprint
ECM2177

Iro Haarla Quintet
Vespers
ECM2172

Mathias Eick
Skala
ECM2187 (CD)
ECMLP2187 (LP)

Marcin Wasilewski Trio
Faithful
ECM2208

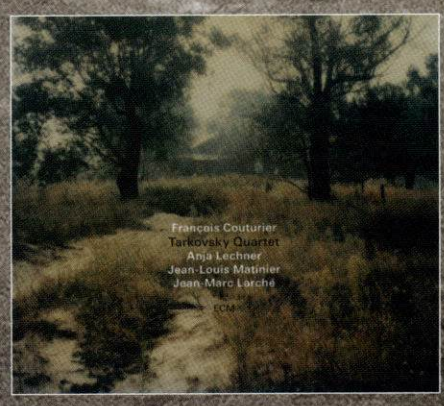

François Couturier
Tarkovsky Quartet
ECM2159

ve...

ECM2124 Alexander Lonquich - Schumann, Holliger
ECM2150 Thomas Zehetmair - Manto and Madrigal
ECM2110 Jörg Widmann - Elegie
ECM2179 Nils Økland - Hommage à Ole Bull
ECM2184 Wolfert Brederode - Postscriptum
ECM2202 Gidon Kremer - Trios

A.K. MÜZİK YAPIM ORG.
WWW.AKMUZIK.COM.TR

ECM

performansı göstererek seyircilerin beğenisi ve övgülerini almış ve Altın Küre Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Eşi ile birlikte Londra'ya giden sanatçı orada „The Prince and the Showgirl" isimli filmi çevirdi. Bu film ile seyircilerden farklı yorumlar almasına rağmen, İtalyan David di Donatello ve Fransız Crystal Star ödüllerini kazanan sanatçı aynı zamanda İngiliz BAFTA ödülüne de aday olmuştur.

Billy Wilder'ın yönetmenliğinde çevirdiği "Some Like It Hot", kariyerindeki en başarılı ve en popüler filmi olmuş ve Monroe bu filmdeki oyunculuğuyla bir Altın Küre Ödülü daha kazanmıştır. Ancak filmin ve Monroe'nun büyük başarısı kadar perde arkasında yaşanan olaylar da yine bu dönemde spekülasyonlara neden olmuştur. Özellikle Monroe'nun sete sürekli geç gelmesi, repliklerini hatırlayamaması, zaman zaman odasından çıkmayarak çekimlere katılmayı reddetmesi yönetmen Billy Wilder ile arasında büyük anlaşmazlıklara sebep olmuştur. Bunların dışında çekimler esnasında hamile olduğunu öğrenen Monroe, film tamamlandıktan sonra düşük yapmıştır. Bu filmden sonra çevirdiği "Let's Make Love" filmi ise kritik ve ticari açıdan başarısız olmuş, ama yine de filmde söylediği "My Heart Belongs to Daddy" şarkısı dönemde büyük yankılar uyandırmıştır. Ayrıca bu filmdeki rol arkadaşı Yves Montand ile kısa bir ilişki yaşadığı da bazı kaynaklarda yazılmıştır.

Sanatçı daha sonra Arthur Miller'in senaryosunu yazdığı 1961 yapımı "The Misfits" isimli filmde Clark Gable ile başrolde oynamıştır. Film çekimleri sırasında alkol ve reçeteli ilaç bağımlılığı yüzünden iki kez hastaneye kaldırılması ve sete geç gelmesi sebebiyle yine sorunlar yaşayan sanatçı, bu filmden sonra Arthur Miller'dan da boşanmıştır. Depresyon nedeniyle hastanede bir süre yatarak tedavi gören sanatçı, 1962 yılında yeniden bir filmde „Something's Gott a Give" isimli komedi filminde oynamıştır. Bu filmde ilk defa çıplak poz vermiştir. Ancak film süresince hasta olduğunu öne sürerek, sete az gelmesi ve onun yerine hakkında aşk söylentilerinin çıktığı J.F.Kennedy'nin doğum günü için şarkı söylemeye gitmesi üzerine Fox şirketi sanatçıyı kovmuş, sözleşmesini de iptal edip, film şirketi tarafından kendisine dava açılmıştır. Fox şirketi Monroe yerine başka bir aktrist ile anlaşmak istese de rol arkadaşı Dean Martin başkasıyla çalışmak istemediğini söylemesi üzerine, Monroe işe geri alınmış ve yeni bir sözleşme yapılmıştır. Fakat film çekimleri başlamadan önce yüksek dozda sakinleştirici almış ve 05/08/1962 tarihinde Brentwood Los Angeles'taki evde, yatak odasında 36 yaşındayken hayatını kaybetmiştir. Ölümünün ardından yapılan otopside yüksek dozda Barbitürat (sakinleştirici ve uyku için alınan ilaç) aldığı ve muhtemelen intihar girişimi olduğu ilan edilmiştir. Fakat sanatçının ölümüyle ilgili komplo teorileri de ortaya atılmıştır. Ölüm sebebinin cinayet olduğuna ve politik sebeplerden, CIA, Mafya ve Kennedy ailesinin buna sebep olduklarına dair çeşitli komplo teorileri ortaya atılmıştır.

Marilyn Monroe ile ilgili son söz olarak şunu vurgulamak isterim ki, elbette bir jazz starı değildir. Ancak 1950'li yıllarda çevirdiği filmlerde ve dönemin müzikleri (cool, hard bop) söylediği şarkılar ile, hafızalarımızda yer etmiştir.

DORİS DAY

Doris Day, 03/04/1924 tarihinde Cincinnati'de Doris Mary Ann Koppelhoff olarak dünyaya gelmiştir. Babaşı Wilhelm Kappelhoff müzik öğretmeniydi. Annesi ve babası Almanya'dan göç etmişlerdir. Kariyerini dansçı olarak yapmayı istemiş, ancak 1938 yılında bir kaza sonucu bacağını kırınca bu isteği hayal olmuştur. Dolayısıyla da şarkıcılıkta ilerlemeyi hedefleyen sanatçı, lokallerde şarkı söylemeye başlamıştır. Bob Crosby ve Les Brown'un grubunda söylemiştir. 1944 yılında Sentimental Journey ile 1 numaraya ulaşmış ve şarkısı hit olmuştur. Diğer hit parçası ise My Dreams are Getting Better All the Time olmuştur. Patronu, gece kulübünün sahibi ve ayrıca grup lideri olan Barney Rapp, Day After Day parçasından sonra kendisine Doris Day ismini bulmuş ve tarihe bu isim ile geçmiştir. Daha sonra şarkıcı olarak çeşitli radyo programlarına Frank Sinatra, Bob Hope ve Dinah Ahore gibi ünlü sanatçılarla çıkmıştır.

Trompet sanatçısı Al Jordan ile 1941 yılında 1943 yılına dek devam eden bir evliliği olmuştur. 1942 yılında Terry isimli bir oğulları olmuş ve 19/11/2004 yılında da vefat etmiştir. 1946 yılında saksofon sanatçısı George Widler ile evlenmiş ama bu evliliği de uzun sürmemiştir. Bu arada 1947 yılında Warner Brothers Studio ile bir film anlaşması imzalamıştır.

İlk filmi olan „Romance on the High Seas" (1948) kendisine 3 numarada listeye giren It's Magic isimli şarkıyla büyük başarı sağlamıştır. Sonraki yıllarda tanınmış en ünlü rol arkadaşları Jack Carson, Kirk Douglas, Lauren Bacall, Ronald Regan, Ginger Rogers, Frans Sinatra ve Danny Thomas ile bir çok filmler çevirmiştir.

Büyük başarısını 1953 yılında Western müzikali olan „Calamity Jane" ile yakalamıştır. Filmin ünlü şarkısı Secret Love ile 1954 yılında en iyi film müziği ile Oscar ödülünü almıştır. Sonrasında Love Somebody Buddy Clarke ile ve A Guy Is a Guy hitleri olmuştur.

1951 yılında yapımcı Martin Melcher ile evlenmiş ve eşinin ölümüne 1968 yılına kadar evli kalmışlardır. Filmlerinde kendi rollerini seçme imkanı verildiğinde „Secret Love isimli filmde şarkıcı Ruth Etting'in yaşam öyküsünü konu alan rolde oynamayı seçmiştir. Daha sonra 1956 yılında James Stewart ile Alfred Hitchcock'un „The Man Who Knew Too Much" ismli filminde -ki Qué Será, Será ile ünlenmiş şarkısı ve Oscar'a aday gösterilen filmde oynamıştır.

1957 yılında Columbia Records ile anlaşmasını on yıla uzatarak imzalayan sanatçı, daha sonraki yıllarda soundtrack albümleri çıkartmıştır.

Son filmi „Pillow Talk" Rock Hudson ile oynamış ve Oskar ödülü kazanmıştır. 1961 ve 1964 yılları arasında ikilinin çevirdiği filmler arasında Pillow Talk'tan sonra „"Lover Come Back" ve „Send Me No Flowers" olmuştur. Amerika'nın önemli komedi starları arasına giren sanatçı „That Touch of Mink" isimli filminde en iyi kadın komedi sanatçısı ile Golden Globe'u kazanmıştır. Gary Grant ve James Garner ile de filmler çevirmiştir. 1964 yılında yine Columbia Records ile Latin For Lovers isimli albümü çıkartmıştır.

1968 yılında eşi Martin Melcher'in ölümünden sonra, film çevirmeye son vermiştir. 1968-1973 yılları arasında TV dünyasına girerek The Doris Day Show'u sürdürmüştür. Bu televizyon programında dönemin en iyi müzik prodüktörlerinden biri sayılan oğlu Terry Malcher'de prodüksiyonda yer almıştır.

Televizon programlarından sonra yaklaşık on yıl kadar ortalıklarda gözükmeyen sanatçı, 1976-1981 yılları arasında dördüncü eşi Barry Comden ile 4 yıl evli kaldıktan sonra ayrılmışlardır.

Sanatçının hayvanlara karşı olan duyarlılığından ötürü kendisi Doris Day Animals League'i terkedilmiş hayvanlar için açmıştır. Bununla birlikte 1985-1986 yıllarında tekrar gözler önüne Doris Day's Best Friends isimli hayvan ve hayvan sevgisi konulu bir seri ile çıkmıştır. 1989 yılında Hollywood'da Cecil B De Mill'dan Golden Globe „Hayatboyu Başarı Ödülü"'nü almıştır.

Sonrasında yine kaybolan sanatçı yeni vatanı Kaliforniya yakınlarındaki Carmel'e yerleşmiş ve 22 yıldan beri Dennis Le Vette ile Cyrpress Inn isimli bir otel işletmektedir. 2008 yılında da 85. yaşını kutlayan sanatçıya nice sağlıklı ve güzel günler dileği ile...

http://www.cypress-inn.com/ Doris Day'in işlettiği otel bilgisi

ROXETTE
25 Mayıs
İstanbul K.Çiftlik Park
JOE COCKER
8 Haziran
İstanbul K.Çiftlik Park
JAMES BLUNT
24-25 Haziran
İstanbul K.Çiftlik Park
İzmir Arena
ROXETTE
JOE COCKER
James Blunt
DÜNYA STARLARI UNILIFE
ile TÜRKİYE'DE
Toplu Bilet Satışları için:
0533 3960096 - 0216 3557791
dream
METRO FM
JOY FM 100.6
passport
46
biletix
UNilife
www.unilifeturkey.com

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Ekinoks'tan Arşivlik Vinyl'ler

2LP / Art Blakey: The Jazz Messengers Re-Mastred

Trompette Donald Byrd, tenor saksofonda Hank Mobley, piyanoda Horace Silver, basta Doug Watkins ve davulda Art Blakey'den oluşan Art Blakey'nin "The Jazz Messengers"ının ilk basımı malesef çok da uzun soluklu olmamıştı. İlk kurulduğu günden itibaren gruba eklemeler ve çıkarımlar olması bir çeşit moda haline gelmişti ve Blakey hiç farketmeksizin tanınmamış insanların yıldızının parlamasını sağlamıştı bu oluşum sayesinde. Öncelikli olarak Detroit'li trompetçi Donald Byrd geldi, ardından doğu yakasından tenor saksofoncu Hank Mobley, piyanist Horace Silver gibi isimler O'nu takip etti. Byrd'in yıldızı en çabuk parlayan yetenek olması, ekipten kısa sürede ayrılmasına yol açtı ama yerini once Clifford Brown'a ardından da Kenny Dorham'a bıraktı. Gurubun ilk albümünün en önemli özelliği, burada çalınan parçaların, daha sonra dünyanın birçok yerinde birçok farklı grup tarafından da çalınacak klasik Hard bop dönemine ait ilk parçalardan oluşmasıdır. "Nica's Dream" bunların arasında en bilinenidir. O dönem Art Blakey'nin favorisi olan tipik kalipso ritmi üzerine Byrd'in mırıldanabilir yumuşaklıktaki melodisine sahiptir. "The End Of Love Affair" Mobley-Byrd ikilisinin ritm değişiklikleri içinde ahenkle hareket ettikleri bir çalışma olarak sayılabilir. Horace'in tersten yazılıyı olan "Ecaroh" her ne kadar latin ritmine sahip olsa da esasında meltemsi bir yumuşaklığa sahip. "Infra Rae" için Hard bop'un en mükemmel örneği denilebilir. "Hawk's Symphony" ise klasikleşmiş olmamasına rağmen Hoş bir Asya etkileşimli girişe sahip. Bu parçanın sahip olduğu Afro-Küba temeli, Blakey'nin kasırga gibi esip geçen davuluyla daha çılgın bir hale geliyor. Albümün bu yeni basımında beş tane daha ekstra parça var. Kalipsodan Bop'a uzanan ritmiyle "Carol's Interlude"ün ilk versiyonu. "Weird-O", "Ill Wind" ve "The Late Show"un yine ilk versiyonları ve Mobley'in "Deciphering The Massage"ının daha önce hiç duyulmamış melodili hali bu albümün bi nevi hediyeleri arasında. Dünyanın sekizinci harikası sayılabilecek Jazz Messengers'ın bu Londra'da Air Mastering'de Ray Staff tarafından yeniden master edilmiş ve basılmış müthiş albümünü kaçırmayın.

LP / Nina Simone: At Carnegie Hall Re-Mastered

Piyanist ve vokalist Nina Simone, klasik geçmişini jazz ve popüler müzikle tutkulu bir şekilde harmanlamasıyla tanınıyor. İçten tarzıyle kitleleri kendine hayran bırakan Simone'un en büyük özelliği sahnedeki kendine has tavırları olarak sayılabilir. Sahnede ve gündelik hayatta her zaman seyirciyle iletişim halinde flört eden müzsiyen, dönemin sosyal konuları hakkındaki fikirlerini de söylemekten hiçbir zaman kaçınmaz. Simone'un mesaj içerikli müziği sadece jazz dünyasına değil, pop müzisyenlerine de ilham kaynağı olmuştur çoğu zaman. Şarkılarından bazıları jazz standardı olarak sayılabilecekken bazıları da Simone'un adını bile bilmeyen kitlelerce reklamlarda ya da film soundtracklerinde duyulmuştur. Bu Carnegie Hall albümü ilk olarak 1963 senesinde kaydedilmiştir. Piyano ve vokallerde Nina Simone, gitarda Alvin Shackman ve Phil Orlando, basta Lisle Ackinson ve davulda Montego Joe yer almıştır. Yeniden masteri ise Abbey Road stüdyolarında Sean Magee tarafından yapılmıştır. Albümde üç tane sinemasal etkileşimli parça var: "Black Swan", piyano vokali "Samson and Delilah" ve Irving Berlin'e ait "Sayanora".

"Malcolm Dodd Ensemble" üyelerini konuk ettiği, Nina Simone klasiği olan "If You Knew". Johnny Mathis tarafından popülerleştirilmiş olan "The Twelfth Of Never" ve "will I Find My Love Today" albümdeki muhteşem parçalardan sadeve birkaçı.

LP / Louis Armstrong: The Great Chicago Concert

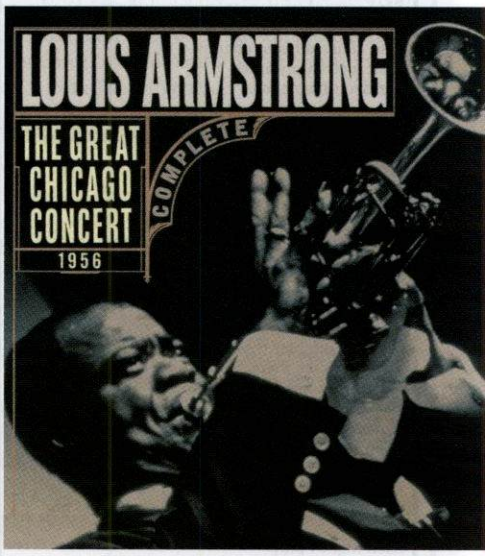

Tüm dünyada belki de Louis Armstrong kadar çok sevilmiş başka bir müzisyen daha yoktur. Bu albümün orijinali Chicago'daki Medina Temple'da 1 Haziran 1956'da mono şekilde kaydedilmiş ve Air Mastering'de Ray Staff tarafından yeniden masteri yapılmıştır. Burada Armstrong, ekonomik nedenlerle vazgeçtiği big band formatındansa o sıralar daha yakın durduğu ufak grup formatında bir performans sergilemiştir. Albümün anlatıcılığını aktris Helen Heyes yapmıştır. Albümde yer alan sanatçılar vokal ve trompette Louis Armstrong, yine vokal ve trombonda Trummy Young, vokalde Velma Middleton, piyanoda Billy Kyle, basta Dale Jones, davulda Barrett Deems'tir. Down Beat'e göre bu konserde Armstrong'un performansı tıpkı insan bedeninden yapılan bir müzik makinesi gibidir. Armstrong sadece dönemin en çok sevilen jazz ve popa ilham veren müzisyeni değilo ayni zamanda da seyircisini eğlendirebilen bir şovmendir. Hem teatral hem müzikal bir dehadır kendisi. Her ne kadar bir şovdan diğerine Armstrong'un parça seçimi genellikle farklılık gösterse de şovlarını mutlaka "Sleepy Time Down South"la başlatıp her zaman "Indiana"yla devam etmiştir. "Stompin At Savoy", "On The Sunny Side Of The Street", "Indiana", "Ko Ko Mo", "Basin Street Blues", "Perdido" albümdeki parçalardan sadece bazıları.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Yenilikçi, Yaratıcı ve Özgür Jazz Sound'larının Firması;

Black Saint / Soul Note - II

1980'li yıllar, önceden de vurguladığımız gibi, firmanın, bağımsız bir kurum olarak, jazz tarihine damgasını vurduğu bir zaman dilimidir. Başta avangart jazz, ama geniş anlamda modern jazz'ın birbirinden önemli müzisyenleri pıtrak gibi, bu firmanın parçaları olmaya başlar veya sürdürürler. Bir- iki albümle firmaya dokunup ayrılan önemli isimler de vardır. Black Saint/ Soul Note'un büyük çıkış yaptığı, firma olarak çok önemli ödüller aldığı dönemde, Giovanni Bonandrini'nin yapımcı ve prodüktör olarak atağını şaşkınlıkla izlemek gerekir. Çünkü, 1980'lerde, jazz tarihinin, çoğu da ABD kaynaklı müzisyenlerini bu firma ailesi içinde görmek gerekir. Başta değindiğimiz AACM veya BAG'dan önce jazz'da özel bir anlam ifade eden birçok jazz müzisyeni çeşitli albümleriyle firma bünyesinde albümler yayımlar. Örneğin, üretiminin kökleri 1980'lere kadar uzanan George Russell'in daha ilk döneminde yani1970'lerin ikinci yarısında firmaya adım attığı hatırlatılmalıdır. Ardından gelen süreçte, Russell'in yalnız yeni değil, ağırlıklı bu firma öncesi döneminin albümleri de süreç içinde Black Saint/ Soul Note kataloglarına girer. Bilindiği gibi, Russell, yalnız müzisyen ve besteci değil, çok önemli bir orkestra şefi ve eğitimcidir. Yazdığı sonat ve suitlerle de bezeli orkestral albümlerin yanında, kurduğu big band'lerin ilginç kayıtları bu firmanın kataloğunda yer alır. 2010'a adım atıldığındaysa, tüm yapıtları tekrar temizlenerek 9 CD olarak bir kutu içinde jazz dünyasına sunulacaktır.

1950'lerde de bebop ve hard- bop gibi, modern jazz'ın temel eğilimleri içinde yetişip, bazıları avangart ve free jazz ailesi içinde de yerini bulan, değişimlere açık birçok ustanın da 1980'lerde bu firmadan albümlerinin çıkışını izleriz. Örneğin ünlü davulcu ve grup lideri Art Blakey'nin 1990'daki ölümünden önce bu firma bünyesinde de albümü yayımlanır. Hem de ünlü grubu Jazz Messengers'la kaydettiği bir çalışmadır bu. Önemli çıkışını, 1950'lerin ikinci yarısında gerçekleştiren, ama daha çok 1960'ların yenilikçi açılımları içinde oluşturduğu piyano stiliyle, bu sanatın efsaneleşmiş müzisyeni Cecil Taylor'ı da birkaç albümüyle, Black Saint/ Soul Note ailesi içinde görmek mümkündür. Müzisyenin ustalaşmış dönemini simgeleyen "Winged Serpent" albümünde, deneyci ve avangart kimliğinden ödün vermeyen bir Taylor'la karşılaşılır. Yine sanatçının 1994 yapımı, Soul Note patentli "Olu Iwa" albümünü hatırlatmanın yanında, yine bu yıl onun da George Russell gibi, çok sayıda albümünün buluşturulduğu "The Complete Remastered Recording On Black Saint/ Soul Note" albümler kutusu yayımlanır. Cecil Taylor, bu anlamda, sözkonusu bağımsız firmanın sembolü ustalar arasındadır.

1970'lerin ikinci yarısının kısa bir portresini çizerken, 1940'ların ortalarından sonra, modern jazz'ın oluşumu sürecinde yetişen, önemli davulcu Max Roach'u anmıştık. Davulcunun kendi özel tarihinde ilginç bir önem taşıyan "Bright Moments" albümü de 1987'de Soul Note etiketiyle çıkmıştı.

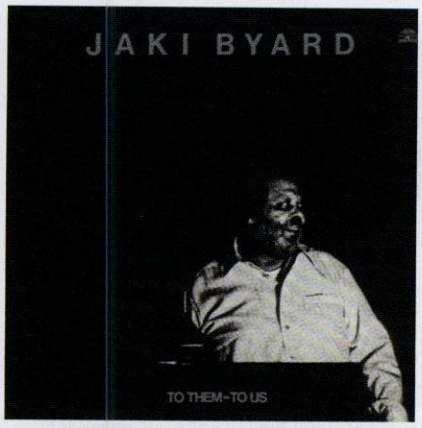

Sanatçının "double quartet"iyle hazırladığı bu enteresan proje, müzisyenin jazz algısı ve bu sanatı tanımlayışında önemli bir yer işgal eder. Az önce üstünde durduğumuz Cecil Taylor'la Max Roach'un, iki CD'den oluşan "Historic Concerts" adlı albümünü, bu firmanın en enteresan çalışmaları içinde anmamız mümkün. İki müzisyeninde tekniğini, ruhunu, politikasını tam anlamıyla yedirdikleri bu canlı kaydı es geçmek olası değil. Kökeni 1950'lere kadar uzanan iki önemli müzisyeni daha hatırlatmakta yarar var. Bunlardan ilki, jazz tarihinin çok boyutlu müzik adamı Jaki Byard'ın 1980'lerle birlikte bu firmanın çekirdek sanatçıları arasına girmesi. 1999 Şubatında kaybettiğimiz bu müzisyen öncelikle bir piyanist ve aranjör. Ama, saksofonu da piyano kadar yetkin çalabilen bir müzisyendi. İlk gençliğinde Maynard Ferguson ve daha da önemlisi, yenilikçi jazz'ın idollerinden Charles Mingus'un orkestralarında çalan Jaki Byard'ı 1981'den itibaren Soul Note ailesi içinde bulmuştuk. 1981'deki albüm "Improvisations"da Byard'ın Ron Blake'le birlikte virtüöz ve doğaçlamacı yanına şahit olunuyor. Sanatçının, bir yıl sonra, kendi adına çıkan "To Them To Us" albümünde Byard'ın müzikalitedeki farklı incelikleri, varyasyonları ve bitmeyen arayışları dikkat çekiyor. Sanatçının, grubu The Apollo Stampers'la 1985 ve 1991'de yayınladığı "Phantasies I- II" albümlerinde, kıdemli hatta yaşlı bir müzisyen olmasına rağmen, yenilikten hiç vazgeçmemesine şahit olunur. Bu yıllar, Soul Note'un en parlak figürlerinden biridir bu isim. 1950'lerin, Soul Note'unun en parlak figürlerinden biridir bu isim. 1950'lerin modern jazz açılımının göbeği olan 1950'lerin başlarında Lionel Hampton, Cliffard Brown ve ardından Horace Silver ve Gerry Mulligan'a kadar uzanan ustaların kayıt ve konserlerinde çalan; flugelhorn ve trompet ustası Art Farmer'ı da hatırlamamız gerekiyor. Bu müzisyen, ABD'nin modern jazz açılımlarının ortasında yetişen bir ustadır. Onun özel durumuysa, bir dönem sonra Avrupa'ya göç edip, ömrünü uzun yıllar burada sürdürmesidir. Farmer'ın 1981'de Paver Azure ile çıkardığı albümün ardından gelen yıldaysa müzisyenin dörtlüsüyle yayınlandığı "Manhattan" ve "Mirage" albümleri, Soul Note'un etkili, motor albümleri arasında düşünülebilir. Müzisyenin, Phil Woods'la 2000 yılında çıkan "What Happens?" adlı yapıt da bu büyük ustanın modern jazz kulvarındaki yerini tespit konusunda önemli bir örnektir.

Modern jazz'ın çok farklı kulvarlarında gezinip, benzersiz bir stil oluştururken, oldukça az kişinin çaldığı flugelhorn'un jazz dünyasındaki yayılışında da Farmer'ın ciddi katkısı kabul edilir. Bu bağlamda, Farmer da, Black Saint- Soul Note ailesinin dünyevileşmesinde katkısı olan isimlerdendir. Bu süreç içinde, Black Saint/ Soul Note bünyesinde önemli yapıtlara imza atmış piyanist Paul Bley ve saksofoncu Steve Lacy'yi de anımsatmadan geçemiyoruz. Özellikle de Lacy'nin "Trickles" ve "More Monk" albümlerini. Paul Bley'inse Charlie Haden ve Paul Motian'la birlikte yaptığı "Memoirs" albümündeyse, jazz'da bir kaynaşım arayışı dikkat çekmişti.

Bu İtalyan firmanın, bağımsız kimliğiyle verdiği uğraş bir tutkuya dönüşmektedir.

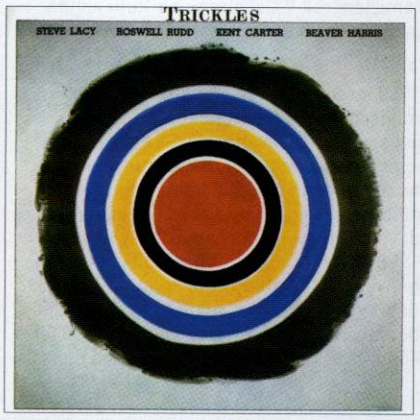

Baştan beri vurguladığımız, avangard ve özgür jazz'a dair eğilimlerden önce, jazz tarihinin, bu eğilimin içinde veya dışında olsun, özel öneme haiz birkaç ismini daha anmakta yarar var. Örneğin Sun Ra, bunlardan biri. Sun Ra, jazz tarihinin bir kült müzisyeni olarak, 1950'lerin ikinci yarısından itibaren jazz ortamını etkileyen, ama yıllar sonra da kurduğu, öldüğü halde bugün de devam eden Sun Ra Arkestra'yla da, firmadan Sun Ra'nın "Reflections In Blue" (1987) ve "Hours After" adlı iki albümü çıkar ki, bu çalışmalar, firmanın yenilikçi yayın politikasının unutulmaz örnekleri olarak anılabilir. Jazz'a yalnız yeni biçim değil, felsefeler de oluşturan çarpıcı albümlerdir bunlar. Firmanın es geçemeyeceğimiz, bir başka antika müzisyeni Andrew Hill'dir. O da Art Farmer gibi, 1950'lerin başlarında, dönemin birbirinden gözde orkestralarında çalmış bir piyanisttir. Hill'in, Black Saint/ Soul Note ailesi içinde "Verona Reg", "Strange Serenade" gibi çok enteresan albümleri yayınlanmıştır. Ancak, bunlar arasında, özellikle, 1986 yapımı "Shades"i bugün bir jazz klasiği olarak düşünmek mümkündür. Ayrıca, örneğin, Jimmy Giuffre adlı çok enstrümanlı ilginç müzisyenin, 1940'lara kadar uzanan geçmişini düşünerek 1980'li yıllarda Soul Note'dan çıkan çok sayıda albümünü modern jazz tarihini yakından izleyenler tutkuyla dinlerler herhalde. Klarinetin yanında neredeyse bütün saksofonları ve flütü de çalan bu ustanın Soul Note albümlerini dinlerken, sanki modern jazz'ın gelişim yolculuğuyla, 1980'lerin jazz ruhu arasında köprüler kurulabiliyor. Anmadan geçemeyeceğimiz, bir başka antika müzisyense, davulun büyük ustalarından Chico Hamilton. Kayıtları 1950 sonlarına kadar uzanan bu ilginç davulcunun çok sayıda albümü 1990'lı yıllarda Soul Note etiketiyle yayınlandı. 1994'de çıkan "Dancing To A Different Drummer" albümünde Hamilton'un ulaştığı teknik düzey ve müziğinde oluşturduğu kaygan ama ağırlıklı lirik atmosfer dinleyenleri hemen kuşatıyor.

Yer yer hatırlattığımız gibi, andığımız usta müzisyenlerin hemen çoğunun albümleri, ağırlıklı Soul Note etiketiyle çıkıyor. Daha önce değindiğimiz gibi, bu kardeş firmanın özelliği, modern jazz'ın çok farklı kulvarlarında yer alan yenilikçi ve modernistleri daha çok bünyesinde barındırması. Bu, Soul Note'da avangart kimlikli hiçbir müzisyenin, ya da bu karakterde albümlerin bulunmadığı anlamına gelmiyor. Ama, Black Saint'in ağırlıklı olarak ilk yıllarından beri avangart jazz ve free- jazz'a özel önem gösterdiği izlenebiliyor. Dolayısıyla da, örneğin başta andığımız ve şimdi biraz daha açımlayacağımız, firmanın avangart çizgisini temsil eden müzisyenlerin çoğu Black Saint etiketi içinde yer alıyorlar. Bu firmada da tabii ki farklı jazz eğilimleri var. Ama, avangart eğilimlerin ağırlıkta olduğu bir süreç bu.

Kardeş firmaların, bugün yayınlanan albümlerinin sayısının 600'e ulaştığını tekrar hatırlatırsak, anmalarımızın biraz

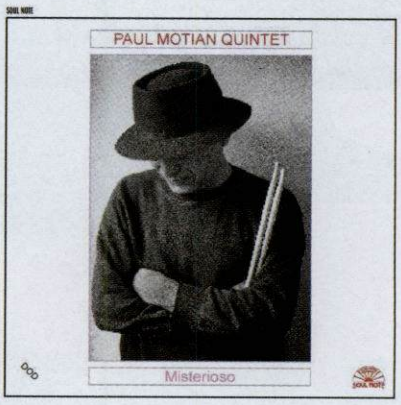

panoramatik olduğu kaçınılmaz. Bu bağlamda, firma bünyesinde andığımız, bir ya da birkaç albümü, bu aile içinde yayınlanan isimler arasında 1960'ların birkaç gözde müzisyenini öncelikle hatırlatmalı. Bunlardan biri, büyük usta Archie Shepp. "A See Of Faces" adlı, sanatçının çarpıcı 1975 albümünün dışında, 1980'li yıllarda yayınlanan iki albümü daha var. Shepp'i bugün virtüözden çok bir jazz filozofu olarak anmak gerek. Free jazz ve avangart jazz'ın ruhunun derin izlerini tonunda, üslubunda ve anlatımcılığında yakalamak mümkün. Benzersiz bir deneyci ve doğaçlamacı olan Shepp'in kendine has bir politik tavrının da müziğine sindiği söylenebilir. Sanatçının, 1960'larda özellikle yükselen, ABD'deki siyahların özgürlük ve mücadelesine, yakın durduğu da bilinir. Sanatçının, kendi lirik ve romantik yanını da

müzikal arayışlarına taşıdığı "Down Home New York" (1984) ve "Little Red Moon" (1986) bu kez Black Saint değil, Soul Note etiketiyle çıkmıştı. 1960'ların, Soul Note etiketiyle yıllar sonra albümleri çıkan bir başka müzisyense, büyük davulcu Paul Motian. Öyle bir davulcu ki, bu enstrümana yeni, düşünsel boyut katan bir usta. Onu yıllar boyu standartlar söyleyen Keith Jarrett'ın triosundaki performansıyla anımsatmalı. Ama, tabii ki, bambaşka bir modernist tarihi de var. Sanatçının bu aile içinde çıkan, özellikle düşünsel kuşatıcılığı da olan 1986 yapımı "Misterioso"yu öncelikli anımsatmak gerek. Davulcunun yine bu firmadan beşlisiyle çıkardığı "The Story Of Margam" ve yayınladığı "One Time Out"u da anımsatarak geçelim. Paul Motian'ın bu firma içinde çıkan ve efsane basçı Charlie Haden'la hazırladığı bir de "Etudes" albümü vardır. Haden'in bas etütleriyle Motian'ın tutkulu deneylerinin kesişme noktalarında benzersiz bir albüm çıkmıştır ortaya. Jazz sanatının en orijinal müzisyenlerinden biri olan Sam Rivers'in bu firmadan çıkan son derece enteresan, deneysel karakterli bir albümü var. Rivers, bilindiği gibi Miles Davis'ten Cecil Taylor ve Dizzy Gillespie'ye kadar uzanan büyük ustalarla çalmış, onların grup ve projelerinde yer almıştı. Önemli bir stüdyo adamı olup, hemen bütün nefeslileri aynı kalitede çalan Rivers'in 1982'de bu firmadan çıkan "Colours" adlı bir albümü var ki, bunu anımsatmadan edemedik. Davul, bas, gitar, piyano gibi hiçbir enstrümanın bulunmadığı, sadece saksofoncu ve flütçülerden oluşan on müzisyenli "Winds Of Manhattan" projesiyle benzersiz bir albüm ortaya çıkarmıştı. Sorguculuğu ve deneyciliğinin bu uçta örneği, jazz çevrelerince büyük ilgiyle karşılanmıştı. 1982'de İtalya'nın Milan'ın da firmanın stüdyolarında kaydedilen bu çalışma, jazz literatüründe es geçilmeyen bir yapıt olarak duruyor. 1960'lı yıllardan gelen, kendilerine has stil ve arayışlarla Black Saint'ten de albümleri çıkan iki müzisyen daha anımsatılmalı. Bunlar, klarinet ve saksofoncu John Carter'la, piyanist Ray Blake. Bu müzisyenler arasında özellikle John Carter'ın "Southern Bells" ve "Dauwhe" adlı çarpıcı iki albümü yer alıyor. Ray Blake'se, piyanistliği kadar kompozitörlüğüyle de tanınan bir müzisyen. Soul Note"tan çok sayıda albümleri çıkan ve firmanın vitrinlerinden olan Blake'ın "Short Life Of Barbara" (1986) ve "Episrophy" albümlerinin yarattığı müzikal atmosfer çok çekici. İlkinde, Blake'in hayat kokan ve ironik yanı dramatik kompozisyonlara sinmiş durumda.

Bu, firmadan da, eski, kıdemli ustalar portresinin bizim açımızdan önemli yüzlerinden biraz söz ettik. Ama, 1960'ların ikinci yarısında şekillenen, çoğu AACM ve BAG sanatçılarının bu firmalar ölçeğinde biraz daha ayrıntılı üstünde durma zamanı geldi. Ama, yine de bu sanatçıların Black Saint/ Soul Note yüzünü anımsatacağız. Gerçekten de, jazz'a apayrı deneyci yenilikler taşıyan bu ekollerin sanatçıları, günümüz jazz tarihinin kalburüstü isimleri. Firmanın bu ekollere sahip çıkışının uzantısı olarak, Black Saint ailesi içinde düşünülebilen önemli müzisyenler olarak Muhal Richard Abrams, Anthony Braxton, Henry Thriedgill, Chico Freeman, George Lewis'i anmak mümkün. Ayrıca bu ekolün ünlü grubu Art Ensemble Of Chicago'nun tanınmış üyeleri Roscoe Mitchell ve Malachi Favors'dan söz edilebilir.

Black Saint'in kuruluşu sürecinde özel bir önem taşıdığını önceleri de söylediğimiz Muhal Richard Abrams'ı biraz daha ayrıntılı tanımak gerek. Yoksa, az önce andığımız birçok AACM müzisyeni belki de bu denli

TELARC®
lp

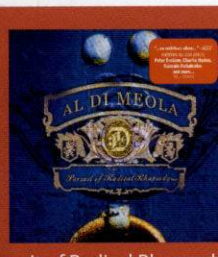

Al Di Meola / Pursuit of Radical Rhapsody
TEL-32835-02 CD
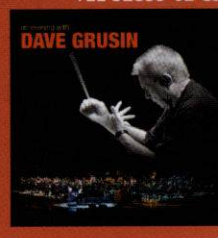

Dave Grusin / An Evening With
HUI-31995-02 CD

Hiromi / Solo Live at Blue Note New York
TEL-32866 DVD
ESPERANZA SPALDING / CHAMBER MUSIC SOCIETY
HUI-31810 CD / HUI-32454 LP
Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1
Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY
T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98
www.equinox-music.com
www.telarc.com www.headsup.com
EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

gündemde olamayacaklardı. Abrams, adını daha 1961'de kurduğu Experimental Band'le deneysel ve avangart müziğe sıkı sıkıya bağlı grubunda şekillendirmeye başlamıştı. Ama, önemli olan nokta, bu arayışları ve Chicago'nun genç kuşak öğrencilerini kurduğu AACM okulu içine toplamasıydı. En başta, Abrams, kurumuna gelen adayları yalnız müzisyen olarak değil, bilinçlenme sürecinin de bir neferi olarak algılıyordu. Müziğe koşut olarak bir düşünce üretimi de belirleyiciydi. Hedefleri "Büyük Siyah Müzik"in oluşturulmasıydı. Yani siyah müziğin köklerine düşünsel ve müzikal yolculuk, felsefelerinde özel bir önem taşıyordu. Dolayısıyla da siyah kültürün köklerine, Afrika müziklerine kadar uzanan bir bileşeni sound'larına taşımanın yanında, kendine özgü bir fütürizm de müzik tavrının temelini oluşturuyordu. Bu açılan yol ve AACM içinden çıkan grup ve müzisyenleri gerçek anlamda keşfedenler, önce Avrupalı şirketlerce yayınlandıkça, dünyaya doğru açıldı. Onların jazz'ında, kendine has bir avangardizm belirleyiciydi.

İşte, ilginç olan nokta, bu müzikal- düşünsel açılımı en başta keşfeden firmanın Black Saint olmasıdır. Çoğu kez, Avrupa ve ABD kaynaklı jazz'ın dışında, ötesinde deneysel yolculuklar yapan, andığımız çok sayıda AACM müzisyeninin albümleri büyük ölçüde

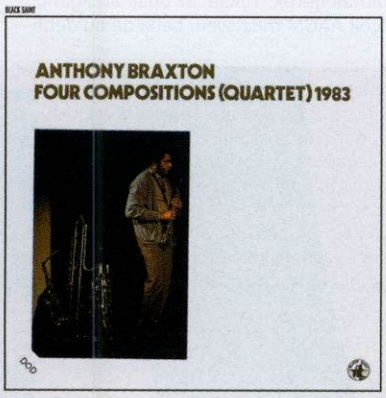

Black Saint etiketiyle yayınlandı. Zaten, Abrams, 1965'ten sonraki uzun yıllar, daha çok eğitmen yanıyla ön plandaydı. Piyanist olarak, dünyaca tanınması, başlarda andığımız 1975 albümü "Sightsong"la gün ışığına çıkmaya başladı.

Deneysel karakteri, düşünsel açılımları müziğinin kopmaz parçası olan Abrams'ın, Black Saint'ten çıkan çalışmaları 1990'ların ortalarına kadar devam etti. Piyanistin, bir başka önemli albümü 1979 yapımı "Spihumonesti" olur. Roscoe Mitchell'in de çaldığı bu albümde Abrams, müzik felsefesine fazlasıyla yakınlaşmaktadır. "Colours To The Thirty Third" (1986) ve "Blu Blu Blue" (1990) albümleriyle birlikte, müziğindeki gizli radikalizmin, hatta kendine has bir politik edanın da izlerine rastlamak mümkün.

1970'li yıllarda, AACM'nin dünyaca tanınmasının pratikte asıl yolunu açan isim Anthony Braxton'dur. Müzik teorileriyle de ilgili, eğitimli bir genç olmasının yanında çok orijinal bir saksofoncu olan Braxton için AACM'yi Avrupa'ya da taşıyan has bir deneyci ve arayış müzisyeni olduğunu herkes bilir. Farklı soyutlamalarla avangart jazz'a yepyeni açılımlar kazandıran bu müzisyeni Avrupa, Chick Corea ve Dave Holland'lı, kısa süren Circle grup projesi içinde ayrıntılı tanır. Avrupa'nın klasik müziğinin ilginç dönüşümleri olan Avrupa avangardizmini AACM jazz'ıyla çok ilginç

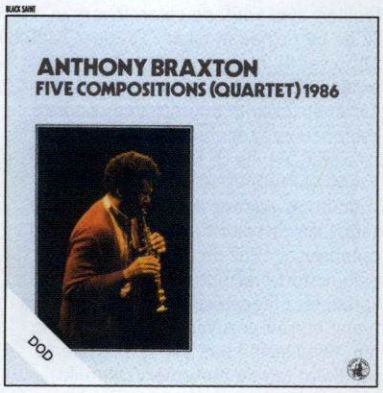

mecralara taşıyan bir müzisyendir. Yeni bir jazz'ın habercilerinden olan, oldukça başarılı bir klarinet ve flütçü de olan Braxton'ın deneysel kompozisyonları albümlere sıkça dönüşür. Sanatçının, 1980'li yılların başlarından itibaren, çok sayıda, deneysel Black Saint albümleri yayınlanır. "Four Compositions (Quartet)"- 1983, "Six Compositions (Quartet)"- 1984, "Five Compositions (Quartet)- 1986 ve "Six Monk's Compositions" (1988) albümleri tam bir avangart – deneysel yapıtlar olarak bu firmadan yayınlanır. Aynı, yayın yolculuğu 1990'lı yıllar boyunca da sürer. Ensemble için yazdığı kompozisyonlar bu dönem seslendirilip yayınlanır. 1991'de çıkan "Eugene 1989" adlı Black Saint albümü, jazz ortamında ilginç yankılar uyandırır. Görüldüğü gibi, jazz'ın bu uçlarda gezinen, birikim dolu ve aynı oranda da olağanüstü bir müzisyen olan Braxton, AACM'den çıkan müzisyenler arasında özel yere sahip bir isimdir.

AACM'de yetişen bir başka önemli isim, tromboncu George Lewis'tir. "Alman Felsefesi" eğitimi de olan, ilginç bir entelektüel müzisyen olan Lewis'in, Black Saint'in ilk döneminde yani 1970'lerin sonlarında çıkan iki albümü oldukça önemlidir. Lewis, geleneksel jazz'dan, özgür doğaçlamalara kadar uzanan geniş bir alan içinde devamlı yenilikler arayan bir tromboncudur. AACM ve Abrams'la tanışmadan önce Yale'de felsefe eğitimi de görmüş olan bu ilginç müzisyen, geleceğinde, Dave Holland'dan John Zorn'a birbirinden ilginç duo, grup ve orkestralarda çalar. Black Saint'ten çıkan "Shadowgraph 5"te özgür doğaçlamanın uçta arayışları içinde gezinir. Abrams, Roscoe Mitchell ve Leroy Jenkins gibi AACM'lilerle çıkarır albümünü. 1977'de yayınlanan bu yapıttan iki yıl sonraysa yine Black Saint'ten "Homage to Charlie Parker" albümü çıkar. Maceraperest, keşiflerle dolu, deneysel yanları da öne çıkan, Parker'a yeniden yaklaşmayı sağlayan bir doğaçlama yüklü albümdür bu. AACM ailesi içinde yetişen ve jazz dünyasının oldukça önemli tenor ve soprano saksofon sanatçılarından biri olan Chico Freeman, aynı zamanda jazz tarihinin bir başka önemli saksofoncu figürü Von Freeman'in de oğlu. Sıkı bir eğitim ve AACM deneyiminin ardından, New York jazz ortamında Cecil Mc Bee, Elvin Jones, Sam Rivers, Sun Ra gibi büyük ustalarla çalan bu genç yetenek, öncüsü kabul ettiği John Coltrane'in tenor stilini görece başkalaştırmak, daha bireyselleştirmek için uğraş veren bir müzisyen olmuştu. Freeman'ın kendi adına kurduğu grup serüveni içinde Black Saint/ Soul Note ailesi içinde çıkan albümleri yer alır. "No Time Left", bu firmanın ilk döneminde beşlisiyle yayınladığı bir albümdür. Avangart birikimini, modern jazz geleneğiyle kesiştiren ilginç projelerinden biriydi bu albüm. Freeman'ın 1989 yılındaysa "You'll Know. When You Get There" adlı bir başka ilginç albümü daha çıktı. Ama, bu firma içinde anımsatılması gereken en çekici proje, saksofoncunun, piyanist Mal Waldron'la 1992'de çıkardığı "Up And Down" albümüdür. Modern jazz'ın apayrı kulvarları içinde gezinerek çalınan bu plakta, Freeman'ın da artık enstrümanındaki ustalığı, teknik kusursuzluğu ve yarattığı ruhanilik dikkat çeker. AACM ailesi içinde yetişen ve bu okulun yarattığı en çarpıcı keman/ viola sanatçısı Leroy Jenkins da daha firmanın ilk yıllarında bir Black Saint müzisyeni olmuştur. Özellikle de 1977'de Muhal Richard Abrams'la yaptığı "Lifelong Ambitions", bu usta kemancının müzik vizyonunu, birikimini gün yüzüne çıkarır. Jazz geleneğinin içinde ikilinin yaptığı uzun yolculukta, açtıkları yeni müzikal yollar dikkate değer mahiyettedir. Jenkins'in,

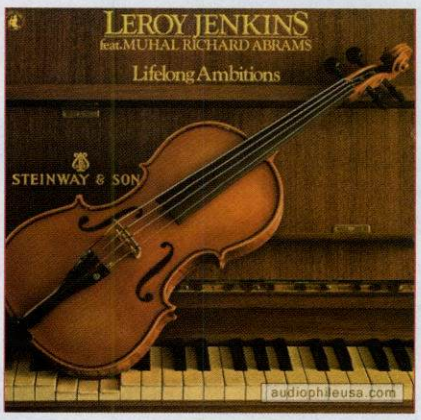

1990'ların ilk yarısına kadar, zenginleşen arayışlarıyla birçok Black Saint albümü daha yayınlanır. 1984 yapımı "Urban Blues" yapıtlar arasında çarpıcı özellikler taşır. Kemanıyla, blues'a yeni bir yol ararken, deneyci kökünün izlerine de rastlanır. Bu aile içinde anacağımız son albüm, "Mixed Quintet" adını taşır. Siyah müziğe olan tutkulu bağının derin izleriyle dolu bir albümdür bu.

AACM müzisyenlerinin kurduğu Art Ensemble Of Chicago'da diğer yol arkadaşları gibi, Paris'e oradan da Avrupa'ya yayılıp, bu okulun belki en popüler kadrosu oldu. Avangart jazz'a bambaşka

açılımlar kazandıran, hemen hepsi çok sayıda vurmalılar da çalan grubun albümleri Black Saint'te hiç çıkmasa da, ilk yıllarıyla birlikte, bu grubun neredeyse tüm müzisyenlerinin kendi adına çıkan yapıtları bu firmada izlenmeye başlandı. İkisi de başta saksofon birçok nefesliyi de çalan Roscoe Mitchell ve Joseph Jarman'ın Black Saint etiketiyle çok sayıda albümleri yayınlandı. Art Ensemble Of Chicago'nun Anti- Amerikan, Afrika müzik ve kültürlerine yaslanan zengin yeniliği farklı biçimlerde grup müzisyenlerinin solo çalışmalarına da yansıdı. Yine bu grubun öncü isimlerinden Lester Bowie'nin de aynı etiketten çıkan albümleri var.

Roscoe Mitchell'in Black Saint'ten çıkan ilk albümü, müzisyenin The Sound Ensemble adlı topluluğuyla gerçekleşip "3x4 Eye" adıyla yayınlandı. AACM kaynaklı jazz felsefesi ve politik edanın yanında, Mitchell'in Afrika ruhu, ezgisi ve ritimleri yanında, kozmik bir müzik vizyonunu kompozisyonlarına yedirişi gözlemlendi. 1960'lardaki folk- song kaynaklı varyasyonlarının da içinde bulunduğu bu albümden üç yıl sonra, "Roscoe Mitchell And The Sound& Space Ensemble" albümü yayınlandı. Önceki yapıtın farklı açılım ve varyasyonlarıyla doluydu bu çalışma. 1987'de çıkan "The Flow Of Things'de ise dörtlüsüyle deneysel arayışlarının izini sürdürmeye devam etti. Mitchell'in 1990'lı yıllarda da bu firmadan değişik karakterlerde, ama avangart öze sadık, farklı albümleri de çıktı. Bunlardan biri de, Mitchell'in de bir tür hocası, öncüsü olan Muhal Richard Abrams'la 1993'te çıkardığı "Duets And Solos" adlı çalışmaları oldu. Bu

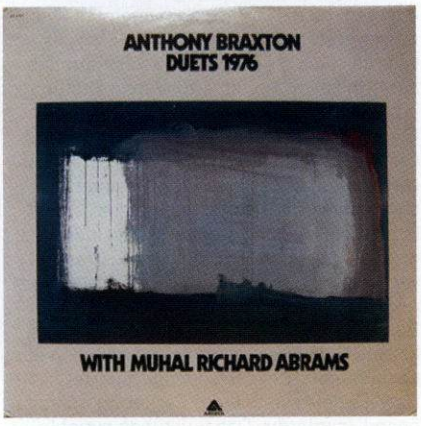

iki AACM devinin, jazz algısını müzik vizyonunu belki en çıplak biçimiyle gün yüzüne çıkardıkları albümlerden biri bu. Sanatçının aynı yıl, yeni grup projesi "The Note Factory" çıkardığı "The Dance Is For Steve Mccall" adını taşıyor. Müzisyenin bireysel tavrıyla, grup algısı arasındaki ayrımı keşfetmek için de bu iki Black Saint albümü özel nitelikler taşıyor.

Joseph Jarman'ınsa Black Saint'ten çıkan ilk albümü, bir duo yapıt olan "Black Paladins" adını taşır. Ama, daha önemlisi, bu albümdeki yol arkadaşı, Art Ensemble Of Chicago'nun perküsyoncusu Famoudou Don Moye'dir. Açık bir politik radikalliğin izleriyle dolu, yine ABD jazz'ının çok uzağında duran

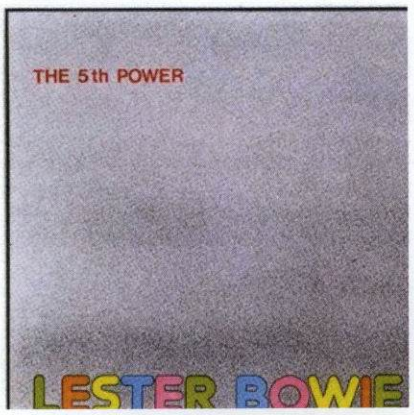

bir radikal müzik algısıdır albümde hakim olan. Jarman'ın bu firmadan çıkan ikinci albümüyse "Earth Passage/ Density" adını taşır. Müzisyenin, bireyselliğini kıyasıya ön plana çıkardığı bir çalışmadır bu. Grubun trompetçisi ünlü Lester Bowie'ninse 1978'de "The Fifth Power" adlı bir albümü Black Saint'ten çıkmıştı. Bowie'nin AACM'nin bilinç algısına, düşünsel vizyonuna çok yakın, Abrams'ın esinleriyle dolu bir albümdü bu. Geçmiş yıllarda kaybettiğimiz, trompetin bu sihirli virtüözünün de "Black Saint/ Soul Note" patenti içinde "The Complete Remastered Recordings On Black Saint" adlı 3 CD'den oluşan bir koleksiyonu yayınlandı. Bu ustanın, müziğini kapsamlı bir şekilde özümseyebilmek için çok çekici bir arşiv yapıt bu.

AACM'nin Black Saint ailesi içinde anımsatmadan geçemeyeceğimiz son isimse, yine bir saksofon virtüözü olan Henry Threadgil ve grubu Air'dir. Müzisyenin öncülüğünde 1971'de kurduğu "Air" adlı üçlü, avangart jazz'ın bu dönemki en çarpıcı grupları arasındadır. AACM'nin esinleri yanında, Threadgil'in geliştirip bireyselleştirdiği müzikalitesi, ortaya benzersiz yeniliklerle dolu bir sound'u çıkarmıştı. Jazz'ın büyülü mirasından hareketle, inanılmaz uçlarda deneyleri cesaretle müziğine taşıyan grup, uçarı gözüken müziğinin içindeki disiplin ve müzikal öngörülerle dinleyicilerini hep şaşırtmıştı. Black Saint'ten çıkan "Spirit Of Nuff...Nuff" (1991) ve "Song Out Of my Trees" adlı Threadgil albümlerinin şaşırtıcılıklarla dolu sound'u, devamlı derinleşen, dibe doğru giden bir jazz algısıyla dinleyeni baş başa bıraktı. Threadgil'in de 2010 yılında, tıpkı Lester Bowie'nin ki gibi nefis bir "boxed" albümler grubu yayınlandı. Saksofoncunun bu kez 7 CD'si bir kutuda bir araya getirilmişti.

AACM'ye koşut olarak, ve bu okulla jazz ve doğaçlama vizyonları büyük ölçüde örtüşen, St. Louis merkezli Black Artists Group (BAG) hareketinden de jazz dünyasına çok önemli müzisyenler kazandırıldı. Bu okuldan çıkan ve birçok albümü de Black Saint tarafından yayınlanan üç önemli isim Oliwer Lake, Hamiet Bluiett ve Julius Hemphill'dir. AACM müzisyenleri gibi bu BAG grubunun temsilcilerinin de Black Saint'in kuruluş yıllarında albümleri yayınlanır. Önceleri de andığımız gibi, bariton saksofon ve alto klarinet virtüözü olan Bluiett'in, 1977'de çıkan "Resolution" albümünü ilk Black Saint albümlerinden biri olarak anabiliriz. Piyanist Don Pullen ve davulcu Billy Hart'ın da bulunduğu dörtlüsüyle, müzisyen, geleneksel ve modern jazz'ın kesişme alanlarında gezinen, içinde avangart ögeler de taşıyan bir jazz bileşeni çıkarmıştı. Ardındansa, sanatçının beşlisiyle çıkardığı, Avrupa müziğinin de dolaylı izlerini taşıyan "Dangerous Suite" adlı albümü yayınlandı. Bu kez Soul Note'dan çıkmıştı çalışma. Bazen klarinetin, çoğu kezse saksofonun baskın çıktığı, kendine özgü bir lirik üslubu da sound'unun içinde taşıyan müzisyenin, 1990'ların ortalarına kadar, farklı jazz ve müzikal karakterler taşıyan albümleri bu firmadan yayınlandı.

Bir başka BAG sanatçısı olan Julius Hamphill'in de daha 1978'de bir big band albümü Black Saint'ten yayınlanmıştı. Avangart tavrı, orkestral düzeyde gündeme getiren, jazz geleneğinin izlerini de hiç kaybetmeyen bir sanatçıydı. "Raw Materials And Residuals" adlı bu albümü, firmanın en ilginç çalışmalarından biri olarak anmakla yetineceğiz. İki yıl sonra çıkan "Flat Out, Jump suite"te de, müzisyen bu kez beşlisiyle, arayış ve yenilik dolu kompozisyonlarını ilginç bir jazz vücuduna döndürmüştü. Hemphill'in Black Saint'le ilişkisi uzun aralarla da olsa sürdü. Özellikle üstünde durmamız gereken asıl BAG müzisyeni olarak ünlü altocu Oliver Lake'i de anımsatmadan geçemeyiz. Araştırmacı birikiminin yanında, geliştirdiği teknik ve doğaçlama biçimleriyle çarpıcı bir virtüöze dönüşen Lake, o da AACM'cilerle aynı süreçte Paris'e geçip, müziğini Avrupa jazz ortamına tanıtımasının ardından 1970'lerin ortasında New York'a dönecek ve en önemlisi, bu firmanın da önemli grubu olan World Saxophone Quartet'in yaratıcısı olacaktı. Blues ve siyah müziği jazz'ının temel kaynağı kılmış bu ilginç saksofoncunun, farklı firmaların yanında

Black Saint'ten de çok sayıda albümü çıktı. Onun da, diğer BAG'cılar gibi Black Saint'in ilk döneminde "Holding Together" adlı bir albümü 1976'da yayınlandı. 1981 yılındaysa, iki albümüne birden rastlarız. Bunlar arasında, beşlisiyle yayınladığı "Prophet" adlı albümde, altocunun, müzisyenliği kadar, siyah müziğe yaslanan bir mistik havayı kompozisyonlara yedirişine şahit olundu. Lake, bu noktada, yaşayan en önemli altocudan biri. Bu müzik ailesi

içindeyse daha birçok, bazıları deneysel öğeler de taşıyan albümlere imza attı.

Bu iki okulun, Black Saint'i ve sound'unu etkileyişi noktasında, özel önem taşıyan rolünü vurguladıktan sonra, bu firmada önemli bir yer taşıyan birkaç topluluğu da kısaca anımsatalım. Threadgil'in Air ve Roscoe Mitchell'in özellikle The Sound Ensemble projelerinden söz etmiştik. Ama, birde, tamamen grup projesi olarak, firmada özel bir öneme sahip yapılar var. Bunlar arasında ilk akla gelen ünlü World Saxophone Quartet. Oliver Lake'in öncülüğünde kurulduğunu söylediğimiz bu dörtlüde, bir anlamda Black Saint müzisyenlerinin bir araya gelişi söz konusu. Ekipte Oliver Lake'in yanında Julius Hemphill de alto çalıyor. Baritonu Hamiet Bulett çalarken, David Murray de tenor çalıyor. 1977'deki ilk kuruluş yıllarında AACM'nin müzik felsefesinin derin izleri var. Yıllar geçtikçe de dörtlü, kendine has, benzersiz bir nefesliler sound'u oluştururken, müzisyenlerin bireyselliği ve özel teknikleri albümler boyu gün yüzüne çıkıyordu. Jazz'ın popüler müziklerle kesişme noktasında ilginç bir jazz tavrını simgeleyen "WSQ" (1980) adlı albüm Black Saint'ten yayınlanışının yanında, grubun ilk döneminin en parıltılı çalışması olarak anılmakta. Albüm flütün yanında alto ve bas klarinetle de desteklenmişti.

WSQ'in dışında, Black Saint/ Soul Note firmasıyla özdeşleşen bir başka önemli grupsa, New York da oluşan Yeni Dalga'nın çekici sembollerinden olan String Trio Of New York. Yaylılardan oluşan bu ilginç üçlü, özellikle "First String" ve Area Cod 212" albümleriyle çok ilginç bir avangart jazz tavrını sembolize etmişti. Bu trionun 1990'larda çıkan "Octogon" ve "Blues" adlı albümlerinin, grubun sound'undaki, müzik dilindeki sofistikeliğini, müzisyenlerin bireysel algı ve dürtülerini özgürce öne çıkaran bir ekip olduklarını kanıtlıyordu. 1990'lı yıllarda tanıdığımız ROVA (Rova

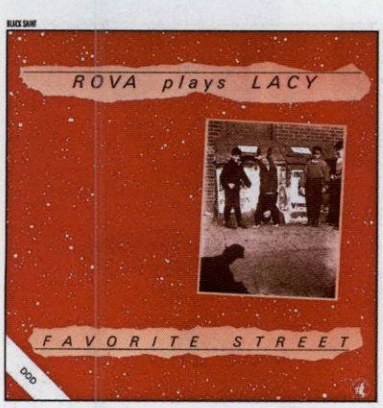

Saxaphone Quartet) adlı bu ilginç grupsa, "Favorite Street" ve 1996 yapımı "John Coltrane"s Ascension" albümleriyle Free ve Avangart Jazz'a yepyeni anlam dünyaları kazandıran saksofon deneyleriyle kısa zamanda ilgi odağı olabilmişti. Firmanın, yalnızca anımsatarak geçebileceğimiz grupları arasında Human Arts Ensemble, Trio Hurricane ve What We Live 'de yer almakta.

Görüldüğü gibi, firmanın yaratıcısı Giovanni Bonandrini'nin verdiği uğraş ve mücadeleye gerçekten saygıyla bakmak gerekiyor. Dönem dönem bazı kayıtlar New York'ta da yapılsa, asıl merkezin, albümlerin kaydedildiği ana stüdyonun Milan'da olduğu bilinmekte. Dolayısıyla da, bu stüdyo yıllar boyu, birbirinden önemli Amerikalı jazz'cının da durağı oluyor. Bağımsız firmaların, büyük ölçüde bireysel emekle büyüdüğünü düşünürsek, Bonandrini'nin jazz sanatına olan düşkünlüğü kadar, kültürel vizyonunun da bu firmaların büyüsünün oluşmasında önemli katkısı olsa gerek. Öte yandansa, bu müzik adamının oğlu Flavio Bonandrini de,

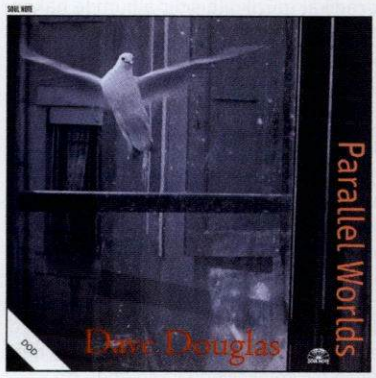

1990'lı yıllarla birlikte, babasının büyük bir destekçisi oluyor. Firmanın bir elinden de o tutuyor. ABD'ye yerleşip firmanın New York'taki dağıtım ağının takipçisi olmasının yanında, firmaya yepyeni isimler kazandırmaya başlıyor.

Firmanın, bugün, sayısı 600'e varan albümü ve çok çok sayıda sanatçı ve grubu olduğunu düşünürsek, bizim üstünde durduğumuz isimler noktasında, bireysel seçimlerimiz de oldukça belirleyici. Bir de, albümlerin tümüne ulaşamadığımızı düşünürsek, geriye atmak zorunda kaldığımız sanatçılar da tabiî ki olabilir. Firmanın bizce önemli isimlerine dönerek yazımızın sonuna doğru yol alalım. NewYork'un 1980'lerde yükselen Yeni Dalga'sını ve dolayısıyla da String Trio of New York grubunu da anmıştık. Bu dalganın iki önemli ismi trompetçi Dave Douglas ve saksofoncu Tim Berne, bu firmada özel önem taşıyan isimlerdir. Adını 1980'lerin jazz ortamında duyurmaya başlayan Douglas'ın asıl ünü 1990'larda gerçekleşir. Ilık ve o denli de anlatımcı trompet üslubunu, geniş jazz sever kesimlere ulaştıran Dougles, bestelerindeki farklı müzikal geçişkenliklerle dinleyeni derinden etkileyen bir müzisyene dönmüştür. Doğaçlamayla Hint müziği arasında kesişen teknik ve ruhani müzik atmosferi onu gitgide bireyselleşen bir müzisyene döndürür. Douglas'ın 1990'larda çıkan çok sayıda albümü arasında üç tane de Soul Note etiketli yapıtı vardır. Özellikle de bunlardan ilki olan, 1993 yapımı "Paralel Words", Soul Note'un en çarpıcı yapıtlarından biri olmanın yanında, Douglas'ın müzik serüveninde çarpıcı bir duraktır. Ardından çıkan "Five" (1996) ve "Convergence" albümleriyse, müzisyenin yetkinleşmesi kadar, olgunlaşmasının da örnekleridir. Yeni Dalga'yı temsil eden bir başka müzisyen durumundaki saksofoncu Tim Berne, öncelikli Ornette Coleman ve Julius Hamphill'den farklı bağlamlarda etkilenir. Kısa zamanda, kendine has bir grup sound'u ve avangart algı da geliştiren müzisyen 1980'lerin sonlarında, dönemin en iyi doğaçlamacıları arasına girer. John Zorn gibi devlerle çalar. Ama, daha önemlisi kendi yapıtlarında apayrı bir jazz mecrasına, blues ruhu içinde yönelir. Bu aileden de, saksofoncunun ilginç albümleri yayınlanır.

Başlarda değindiğimiz Art Farmer ve Steve Lacy gibi Avrupa'da yaşamayı seçen piyanist Mal Waldron, özellikle 1985 yılıyla birlikte Black Saint/ Soul Note ailesinin en ünlü figürlerinden biri olur. 2000'li yıllar boyunca da bu ailenin içinde üretimini sürdürür. 1961'de çıkan "The Quest" adlı büyülü albümünü bile tutkuyla hatırladığımızı düşünürsek, Waldron aslında jazz tarihinin çoktan klasikleşmiş bir müzisyenidir. Soul Note'dan, sayısı onbeşe yaklaşan birbirinden ilginç albümü yayınlanmıştır. Örneğin, Waldron'un triosuyla 1991'de çıkan "Our Collines's Treasure" albümü, müzisyenin damıtılmış üslubunun gün yüzüne özenle çıktığı bir çalışması. Müzisyenin Steve Lacy, David Friesen ve Chicko Freeman gibi birçok önemli isimle çıkardığı duo, trio ve grup albümleri de ilgiye değer örneklerdir. Piyanistin Friesen'le çıkardığı 2006 albümü "Remembering Mal", yaşı 80'i aşan bu müzisyen için hazırlanan, yarı nostaljik bir çarpıcı yapıt durumundadır.

Black Saint- Soul Note yapısından söz ederken, bu İtalyan firmanın önemli İtalyan müzisyenlerce çıkan albümleri de var. İlk yıllarda çıkan bir Enrico Rava yapıtlarından söz etmiştik. Rava'nın ardındansa, günümüz jazz literatürü içinde özel bir yere sahip Gianluigi Trovesi, Giorgio Gaslini ve Tziana Ghiplioni'yi özellikle anımsatmak gerek. Bu isimlerin dünya jazz'ına taşınmasında sözkonusu firmanın önemli katkıları vardır. Modern ve avangart jazz tavrının içinde gezinen, bazıları sound'unda orkestral bir yapıya da başvuran isimlerdir. Anımsanması gereken bir başka nokta, genç Flavio Bonandrini'nin de özel uğraşlarıyla firmaya kazandırılan birçok önemli müzisyenden söz edebilmemiz. Rova Saxophone Quartet, Dave Dougles ve William Parker bu noktada önemli isimlerdir. Daha, üstünde ayrıntılı duramadığımız Bill Dixon, Billy Bang, Borah

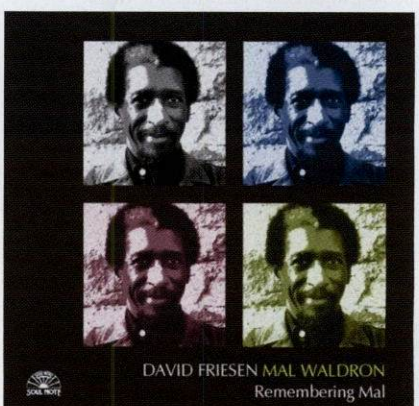

Bergman, Ed Blackwell, Sonny Clark, Joe Lovano, John Carter ve Jemeel Moondog'dan söz edebiliriz. Bu firmadan Dewey Redman gibi bir virtüözün de albümünün yayınlandığı gibi; Redman'la birlikte Don Cherry, Charlie Haden ve Eddie Blackwell'den oluşan, bu John Coltrane müzisyenlerinin oluşturduğu Old And New Friends adlı grubun aynı adlı albümünün de bu firmadan yayınlandığını hatırlatmak gerek. Ve daha birçok sanatçı ve albüm...

Son olarak, anmak istediğimiz bir önemli nokta daha var. Bu metnin ardından da üstünde durulacak olan ve 1990'da kurulan İtalyan Cam Jazz Records ve bunun dev dağıtım ağı 2008 yılında Black Saint/ Soul firmasını da kendi bünyesi içine aldı. Dolayısıyla da Black Saint/ Soul Note artık farklı bir yapılanmanın içinde. Artık onlar, bir başka bağımsız şirketin patenti içinde yayınlarını sürdürüyorlar. Bonandrini'nin şirketlerinin logolarının yanında, artık Cam Jazz'ın da logosunu CD'lerde görüyoruz. Ortaya farklı bir alışveriş çıkmış durumda. Yazının içinde değindiğimiz "Boxed" CD setlerinde iki firmanın da sanatçılarının CD'ler setiyle karşılaşılıyor. Örneğin Charlie Haden, Enrico Rava, Enrico Pierannunzi, Andrew Hill, Cecil Taylor, Dave Dougles ve Anthony Braxton, "boxed"ları yayınlanan müzisyenler arasında. Kaçınılmaz olarak da yapıtları bir arada, temizlenerek yayınlanan sanatçıların büyük çoğunluğu Black Saint/ Soul Note arşivinden hazırlanmıştır. Umarız, bu değişim ve büyüme, firmanın yayın politikasını, müzik vizyonunu başkalaştırmaz. Ama, bu konuda fazla da şüphelenmiyoruz. Çünkü, az sonra ayrıntılı bir metinle sunacağımız Cam Jazz Records'da azımsanamayacak önemde jazz vizyonu olan bir kurum.

Black Saint/ Soul note, bugünkü konumuyla bile, jazz tarihindeki yerini çoktan almış bir firma. Müzisyenlerin bireysel becerilerinin öne çıktığı; deneysel ve avangart jazz açılımlarına sonuna kadar kapısını açmasıyla jazz dünyasında özel bir anlama sahip. Kendiliğinden oluşan yayın politikasında iki farklı ve temel kulvarı simgeliyor bu kardeş şirket. Aslında modern jazz'a, hatta post-modern jazz açılımlarına bile kapısını aralarken, Black Saint'i mümkün olduğu kadar deneysel ve avangart müzisyenlerin uğraşlarına arasında düşünmek gerek. Bu spesifiklik yüzünden de Soul Note'un Black Saint'e oranla, onun iki katı yayınlanan albümü var. Endüstriye eklemlenen firmaların, 1970'li yılların sonlarında tröstlerin bünyesine geçip, müzisyen ve grupların bireyselliklerinden görece ayrılmaya başladığı süreçte; Black Saint/ Soul Note gibi bağımsız firmalar, müzisyenlere tüm bireysellik ve birikimlerini, araştırmacılık ve deneylerini sunma olanağı veriyor. Bununla da kalmayıp, Black Saint, bağımsız firma da olsa, mainstream jazz'ının dışında duran, dolayısıyla da fazla ekonomik karşılık bulamayacak müzisyen ve gruplara sağladığı imkanlarla birbaşka ayrıcalığı temsil ediyor. Giovanni Bonandrini'yi bu noktada daha da kutlamak gerekiyor. 1980'lerde zor olanı aşması şöyle dursun, bir de yayın politikası ve kayıt özenleriyle bu on yılın en büyük figürleri arasında olan bu firmayı yaratma olanağı buldu.

ERAYSAN'DAN,
CD/DVD ARŞİVLEME DISCGEAR'LARI

Çalışma evraklarınızın, özel an fotoğraflarınızın ve müziklerinizin CD'lerini güvenli bir ortamda arşivlemek artık çok kolay...

Gelişen teknolojiyle birlikte; bilgisayar ve kırtasiye dünyasının vazgeçilmez materyallerinden biri haline gelen CD'ler, profesyonel hayatta olduğu kadar, günlük yaşantımızda da oldukça önemli bir yer edinmeye başladı. "Bu önemin farkındayım ve CD'lerimi en iyi şartlarda muhafaza etmek istiyorum" diyorsanız; Eraysan Group'un distribütörlüğünü yaptığı tasarım harikası DISCGEAR'lar tam size göre.
Farklı renk ve model seçenekleriyle üretilen DİSCGEAR'lar, ergonomik tasarımı ve içinde barındırdığı indeks sistemleri ile üst düzey bir kullanım kolaylığı sağlıyor. Kullanıcısının profesyonel beklentilerini gözardı etmeden tasarlanmış olan DİSCGEAR'lar, tercih edilen her ürün için özel logo ve baskı imkanları sunarken, aynı zamanda sipariş miktarına göre özel renk seçenekleri sağlamaktadır.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

İnce Do 'dan başlayıp 'Bulutların Üzeri'ne uzanan bir bas öyküsü

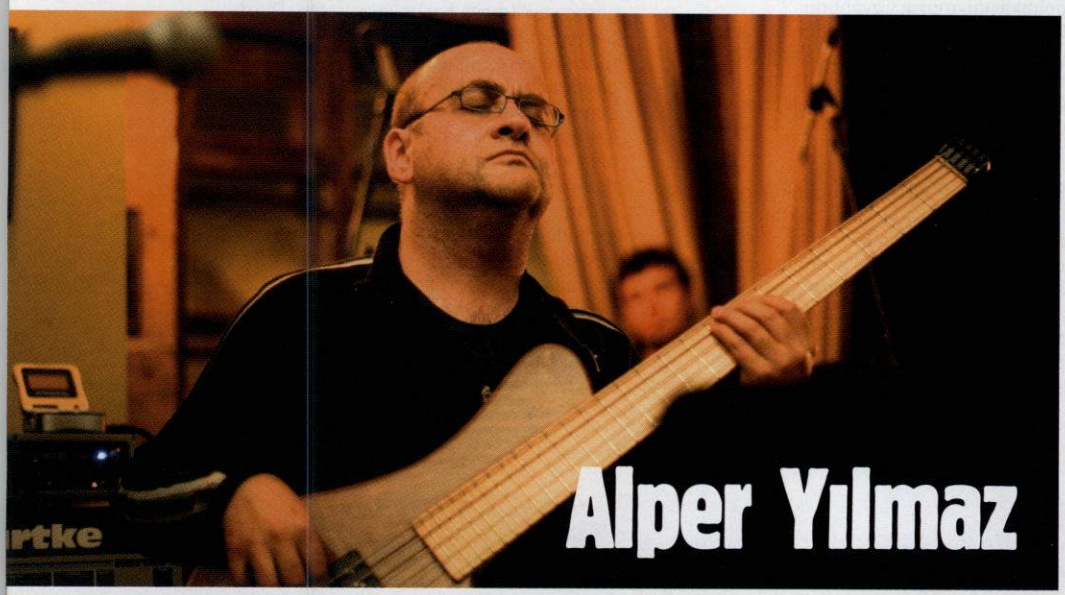

Herkesin gözü aydın! Bas gitarist ve besteci Alper Yılmaz'ın ikinci albümü 'Over the Clouds', Kayique Records etiketiyle yayınlandıktan yaklaşık bir yıl sonra, Lin Records katalogunun ilk albümü olarak Türkiye'ye de geldi nihayet. Biz de oldukça sevindiğimiz bu haber vesilesiyle New York'tan İstanbul'a dönmeye hazırlanan Yılmaz'la saat farkına boyun eğmediğimiz keyifli ve "biraz" ayrıntılı bir söyleşi yaptık.

Gitardan basa ve hatta mainstream jazz'a geçmende Yahya'nın (Dai) etkisi var, yanlış anımsamıyorsam. 90'lı yılların başları. O günlere dönelim biraz. Neden basa geçtin?
Gitar çalmaya 1980 yılında, 11 yaşındayken, başladım. Ama aynı dönemde bas gitar, davul gibi enstrümanlara da ilgim vardı. Mesela kulaktan çıkartarak çaldığımız parçalarda gitardan önce baslara dikkat ettiğimi hatırlıyorum. Bir diğer deyişle, o yıllarda her ne kadar gitar temel enstrümanım olsa da grup içerisindeki diğer aletlerin nasıl çalındıklarına ve fonksiyonlarına da özellikle dikkat ederdim. O açıdan bas gitarın benim için her zaman özel bir yeri vardı diyebilirim. Profesyonel olarak ilk defa bas gitar çalmam, yanlış hatırlamıyorsam, pek çok grupta birlikte çalıştığım basçı arkadaşım Tunç Erkan'ın tatile çıktığı bir dönemde, içinde Yahya Dai ve Çağlayan Yıldız'ın da yer aldığı bir ekip için, yerine beni önermesiyle başladı. Yani, basa ciddi bir şekilde başlamam bir bakıma, adam yokluğundan diyebiliriz. Sonraki dönemde Yahya'nın tavsiyesiyle Tuna Ötenel'in ekiplerinden biriyle bir konser çaldığımızı ama Tuna Abi'nin – haklı olarak – bu durumdan pek hoşnut kalmadığını hatırlıyorum. Gerçekten de kötü bir basçı ya da davulcuyla çalmak Tuna Abi'nin kalibresinde bir müzisyen için işkence olsa gerek. Tabii bunu daha sonraki yıllarda anladım diyebilirim. Tuna Ötenel'le yolumun tekrar kesişmesi, yine Yahya'nın sayesinde, 1993 yılı sonbaharıydı. Tuna Abi'nin o dönemdeki ekiplerinde yer alan Murat Abi (Ulus) kulüp performanslarında sıklıkla yer alamıyordu sanırım. Yerine, yine adam yokluğundan, beni davet ettiler. Kadroda Tuna Abi ve Yahya'nın yanısıra Janusz Szprot, Sibel Köse, Zafer Gerdanlı, Canan Aykent gibi müzisyenler var. Tuna Abi ve Janusz beni Kaliforniya'ya taşındığım 1995 yılı yazına kadar yaklaşık iki yıl boyunca çiğ çiğ yediler! Ama, itiraf etmeliyim ki, belki de müzikal açıdan en hızlı gelişme kaydettiğim iki yıl diyebilirim o dönem için. O yüzden, en başta Tuna Abi olmak üzere, bu saydığım müzisyenlerin hepsi benim için çok çok önemli. Tabii ki, en büyük teşekkür de Yahya'ya gidiyor bu durumda. 1993'ten başlayarak 1996-97 yıllarına kadar geçen dönemde gitar ve bas gitarı birlikte yürütmeye çalıştım. Fakat bu dönemin sonlarına doğru bir yandan gitar üzerinde tıkanmaya başladığımı hissederken bir yandan da bas gitarın zenginliklerini kavramaya başladım. Özellikle kendime ait ilk bas gitarımın beş telli olması ve benim bu basın kalın Si telini atıp ince Do teliyle çalmaya başlamam, gitarda yapabildiğim bazı şeyleri az da olsa aslında duymaktan daha keyif aldığım bir frekans aralığında yapabilmemi sağladı. O dönemden sonra gitarı neredeyse tamamen bırakarak sadece bas gitara yöneldim. Kendimce güzel bir karar vermişim diye düşünüyorum.

Yine bir röportajında okuduğum bir saptaman var. Enstrümanının teknik kalitesiyle çok fazla uğraşan müzisyen ana resimden uzaklaşıyor demişsin. Bu tehlikenin sen hangi aşamasındasın?
Enstrüman tekniği bir müzisyenin kendini alet üzerinde iyi ifade edebilmesi ve sesler arasındaki ilişkileri iyi anlayabilmesi için son derece önemli. O yüzden müzik eğitiminde, kişi enstrümantalist olmayacaksa bile, iyi bir piyano ya da çok sesli başka bir alet eğitiminden geçmeli. Ama tercihan piyano, tabii...Yalnız, bas gitar ya da davul gibi aletleri çalan müzisyenlerin çok büyük bir kısmı – dikkat edin, hepsi demiyorum kesinlikle – müzisyen kimliklerini o derece aletleri etrafında tanımlıyorlar ki, çoğu zaman, müziğin esansı üzerinde yoğunlaşmaktansa, bir tane çalgının anlamsız detaylarında kayboluyorlar. Bu noktada da işin sanat boyutundan ziyade zanaatkarlık kısmını öne çıkarıyorlar. Bu doğrudur ya da yanlıştır şeklinde bir tespitte bulunmuyorum; sadece benim tercihim aletten ziyade müziğin kendi diyorum. Yoksa, benim çaldığım partiyi tuba da çalabilir, trombon ya da bariton saksofon da, piyanonun sol eli de çalabilir; benim için çok bir önemi yok. Bu noktada işin zanaatkarlığı üzerinde yoğunlaşarak enstrüman çalımını daha ileri noktalara taşıyan müzisyenlerin de hakkını yememek lazım kesinlikle. Kendi açımdan konuşmak gerekirse, bas gitar üzerinde yoğunlaşacak çok da vaktim yok aslında. Ortaokul, lise yıllarında, yaz aylarında günde 8-10 saat gitar çalışma gibi bir lüksüm vardı. Yıllar geçtikçe müzik haricinde başka uğraşlara ya da işlere de bulaştıkça alet çalımı için bu kadar vakit ayırmak imkansız gibi neredeyse. O noktada entellektüel birikimi kağıt üzerine dökmek, bir enstrümanın sınırlarını zorlamaktan daha pratik ve kolay, bana kalırsa. O yüzden, kendimce, bas gitarın kendinden ziyade müziğin geneli üzerinde kafa yormayı tercih ediyorum, diyebilirim...

Clashes'ten Over the Clouds'a kadar geçen süreçten bahsedelim biraz da. Nasıldı? Hem yeni albüm için parçaları biriktirmek hem de konserler ve diğer çalışmaların gidişatı adına soruyorum.
Clashes benim için "kendimi, kendime kanıtlamaya" çalıştığım bir çalışmaydı.

Enja'dan yeni albümler

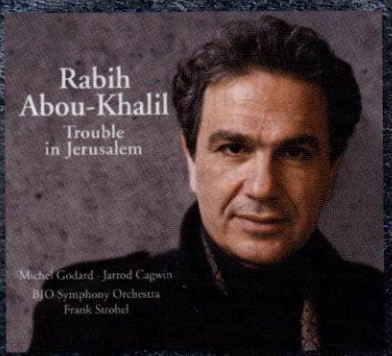

RABIH ABOU-KHALIL
Trouble In Jerusalem
ENJ-9560 2

DOUMKA CLARINET ENSEMBLE
Afar
ENJ-9569 2

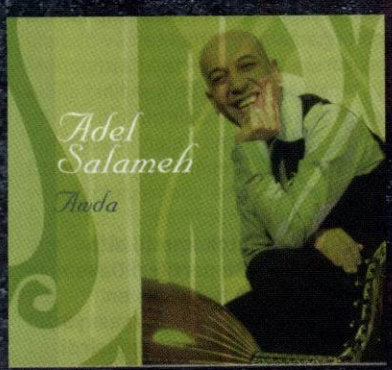

ADEL SALAMEH
Awda
ENJ-9703 2

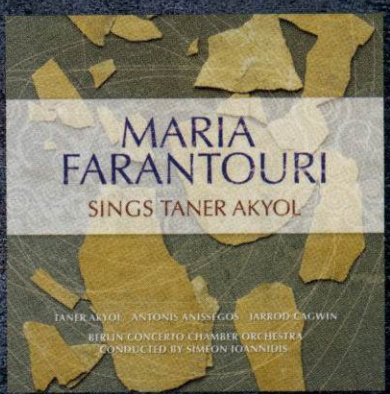

MARIA FARANTOURI
Sings Taner Akyol
ENJ-9561 2

enja

Naif Caz...

VINICIUS CANTUARIA -
BILL FRISEL
Lagrimas Mexicanas
NJ621011

TRIO TZANE
Gaïtani
AK-V5230

BRAD MEHLDAU -
ANNE SOPHIE VON OTTER
Love Songs
V5241 (2CD)

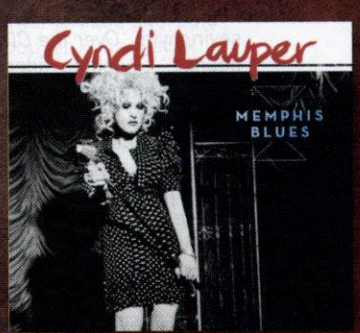

CYNDI LAUPER
Memphis Blues
NV822111

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG.
WWW.AKMUZIK.COM.TR

naïve

solosunu da parçanın armonisinden bağımsız olarak harmoniklerle çalmaya karar verdim. Baştaki ve sondaki melodileri zenginleştirmek için de iki alto saksofon partisini birleştirerek bir vokal partisi yazdım; itiraf etmeliyim ki, bu, eşim Aslıhan'ın fikriydi. Uzun yıllar koro müziği ve klasik müzik söylemiş olan Aslıhan'ı yıllar sonra mikrofonun başına geçirmek, bana kalırsa, parçayı apayrı bir noktaya taşıdı.

Clashes gibi Over the Clouds'u da Kayique Records'tan çıkarttın. Albümü Amerika'da basıp Türkiye'de lisans ettirmenin ya da dağıttırmanın avantajları neler?
Benim görebildiğim herhangi bir avantajı yok aslında. ABD'de albüm çıkartmak son derece kolay; Türkiye'deki kadar bürokratik engel yok mesela. Parçaları kaydedip basılabilecek hale getirdikten sonra tek iş master'ı baskıyı yapacak firmaya yollamak ve beraberinde de telif haklarını garantiye almak amacıyla birkaç form doldurmak. Türkiye'de albümün bu kadar geç çıkmasının sebebi – ABD'dekinden neredeyse bir yıl kadar sonra – bu tarz zorluklardan dolayı üretici firma bulmaktaki sıkıntı. Ki, albümün en son aşamadaki baskı maliyetleri haricindeki her türlü maliyeti de bana ait. Neyse ki, sağolsunlar, Ediz ve Seval Hafizoğlu, firmaları Lin Records'dan albümün yayımlanmasını sağladılar. Yanlış bilmiyorsam, *Over the Clouds* Lin'den çıkan ilk albüm. Umarım, daha sonraki albümlerde de birlikte çalışma şansımız olur...

Clashes, New York Village Voice tarafından 2007 yılında "En İyi Debut Albüm"e aday gösterildi. Over the Clouds ise All About Jazz'de Mark F. Turner tarafından 2010'un en iyi albümleri arasına seçildi. Türkiye'de yaşıyor olsaydın yine de böyle olur muydu?
Bir albümün iyi tanıtımı için ya büyük bir yapımcı firmayla, ki bu devirde jazz müziği için bu imkanlar gitgide azalıyor, ya da çok iyi bir PR firmasıyla çalışmak gerek bana kalırsa. Ben her iki albümümün de ABD'deki tanıtımı için jazz albümleri tanıtımında tecrübeli bir PR firmasıyla çalıştım. Bu tarz bir firmanın en önemli avantajı albümün, müzisyenin tek başına elinin uzanamayacağı bir takım müzik kritiklerinin eline geçmesini sağlamak. Eğer sizi önceden tanıyan bir kritik değilse, adı bilinmeyen bir müzisyenin işinin dinlenme ve yorumlanma olasılığı düşük. Kendi adına sadece iki albümü bulunan bir müzisyen olarak bile birinci albümüm sonrasında işim tanıtım açısından çok daha kolay oldu diyebilirim. Tabii ki, albümler bir kere kritiklerin eline ulaştıktan sonra iş, çalışmanın kalitesine bakıyor. Yani her iki albümün de başarılı yorumlar almış olması ve piyasaya sürüldükleri yıllarda iyi albümler arasında gösterilmeleri müziğin içeriği ve kalitesi hakkında fikir veriyor diye düşünüyorum. Ancak profesyonel bir tanıtım kampanyasının, en azından bazı kapıları açması açısından, önemli olduğu kesin. Bu arada, şunu da unutmamak lazım. Pazara yakınlık hemen her sektörde önemlidir. Mesela internet'in en önemli özelliği pek çok konuda 'pazar'ı evlerimize kadar getirebilmesi. Dolayısıyla ABD pazarında etkili olabilmek için ya o pazarın bir parçası olmak ya da çok yakınında olmak gerekiyor. Eğer içinde etnik öğeleri ağır basan bir iş yapmıyorsanız, uzaktan ABD'deki müzik pazarına girmek biraz zor diye düşünüyorum. O yüzden ABD'de düzenli olarak yaşamayan, çalmayan biri için bu pazara girmek amacıyla büyük yatırımlar yapmak ne kadar doğru, bilemiyorum. Çünkü bir albümün tanıtımı için en iyi yöntem o albümü sürekli olarak değişik venülerde çalmak ve mümkün olduğu kadar geniş bir kitleye yaymak.

Alper Yılmaz – elektrik bas, ses tasarımı, looplar
David Binney – alto saksofon
Nir Felder – gitar, efektler
Bodek Janke – davul, vurmalı çalgılar
Volkan Öktem – davul, vurmalı çalgılar
Aslıhan Demirtaş – ses
Tolga Tüzün – ses tasarımı

Bu ülkede albüm sahibi olan az sayıda başçıdan birisin. Üstüne üstlük birlikte çaldığın müzisyenlerin hepsi dünya çapında tanınan isimler. Buna rağmen Türkiye, bir çok konuda olduğu gibi Alper Yılmaz konusunda da uyuyor. Bu duruma içerliyor musun, motive mi oluyorsun? Ya da ne hissediyorsun?
Benim yaptığım müzik, içerisinde nispeten daha az popüler öğe içermesi nedeniyle geniş kitlelere hitap eden bir müzik değil. Diğer yandan, Türkiye nüfusu itibariyle büyük bir ülke. Özellikle büyük şehirlerimizde kulüpleri, konserleri doldurabilecek bir kitle mevcut. Hatta zaman zaman küçük şehirlerde bile ilgili bir dinleyici kitlesiyle karşılaşmak mümkün. Mesela geçtiğimiz Aralık ayı başında Yılmaz-Tırpan-Hafızoğlu Trio olarak Kapadokya Jazz Günleri'nde çalma fırsatımız oldu. Gördüğümüz ilgiyi anlatamam. Dolayısıyla tüketici açısından baktığımda yeterli ilgi var diye düşünüyorum. Tabii, benim şahsım üzerine düşünecek olursak bu konudaki en büyük dezavantajım New York'ta yaşıyor olmam dolayısıyla ekiplerimi Türkiye'ye getirmenin mali boyutu; ama bir yandan da ismimin buradan olması dolayısıyla kulağa fazla aşina gelmesi; yani ne buralıyım, ne de oralı, sanırım. Bu söyleşinin yayımlandığı sıralarda büyük olasılıkla eşimle birlikte İstanbul'a yerleşmiş olacağız; ama bilemiyorum, bu müzikal açıdan yaşamımıza ne gibi değişiklikler getirecek. Ben gerek müzisyen gerek mühendis-ekonomist kimliğimle işin sanatsal boyutunun yanısıra, ekonomik ve finansal boyutunu da gayet iyi anladığımı düşünüyorum. Dolayısıyla müzisyenin bu devirde tanıtım konusunda işletmeciyle, organizatörle elele çalışması gerektiğinin farkındayım. Özellikle de internet teknolojisi sayesinde oldukça geniş kitlelere neredeyse masrafsız bir şekilde ulaşmak mümkünken. Aynı inceliğin işletmeci ya da organizatör tarafından da gösterilmesi gerekiyor, yalnız. Bu tarz bir sinerjiden hem müzisyen, hem işletmeci, hem organizatör, hem de dinleyici kazançlı çıkacaktır diye düşünüyorum. Bu noktada yapılması gereken inanılan doğrular paralelinde üretmeye, yazmaya, çizmeye devam etmek aslında. Sonuçta müziği karşılık beklemeksizin, sevgiyle yapıyorum, öncelikle de kendim için yapıyorum. Çevremde tanıdığım müzisyenlerin çoğu da müziğe benzer bir tavırla yaklaşıyorlar. Zaman zaman serzenişte bulunsak da bu tarz bir tavır beni genelde daha üretken kılıyor sanki.

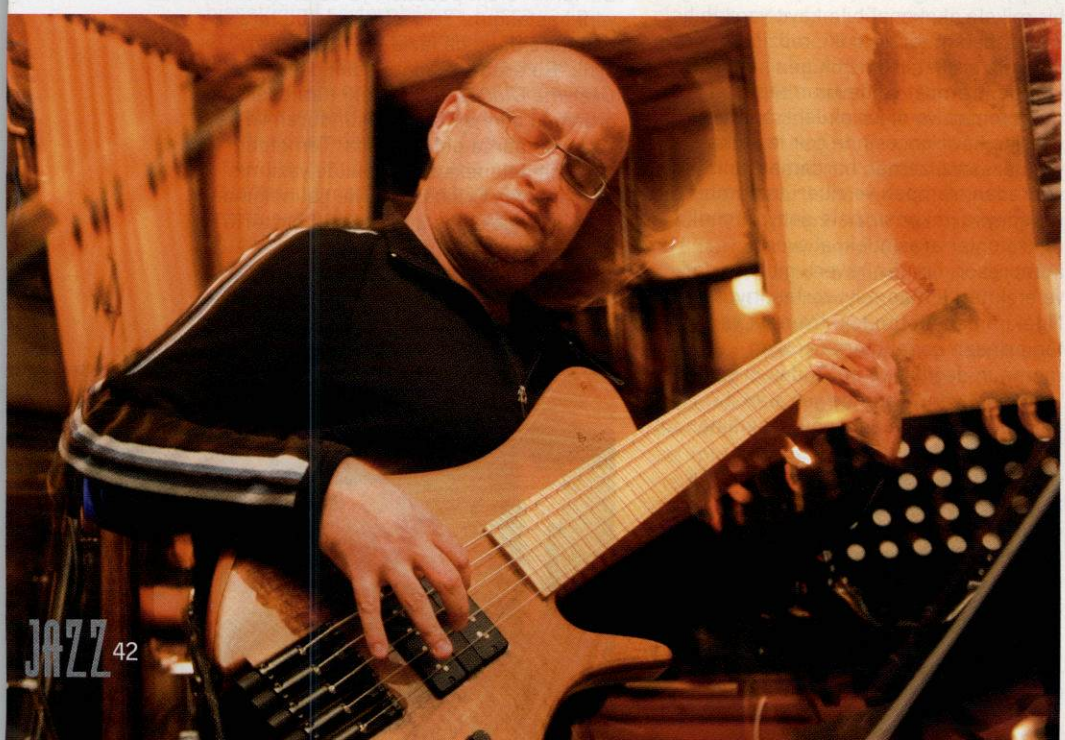

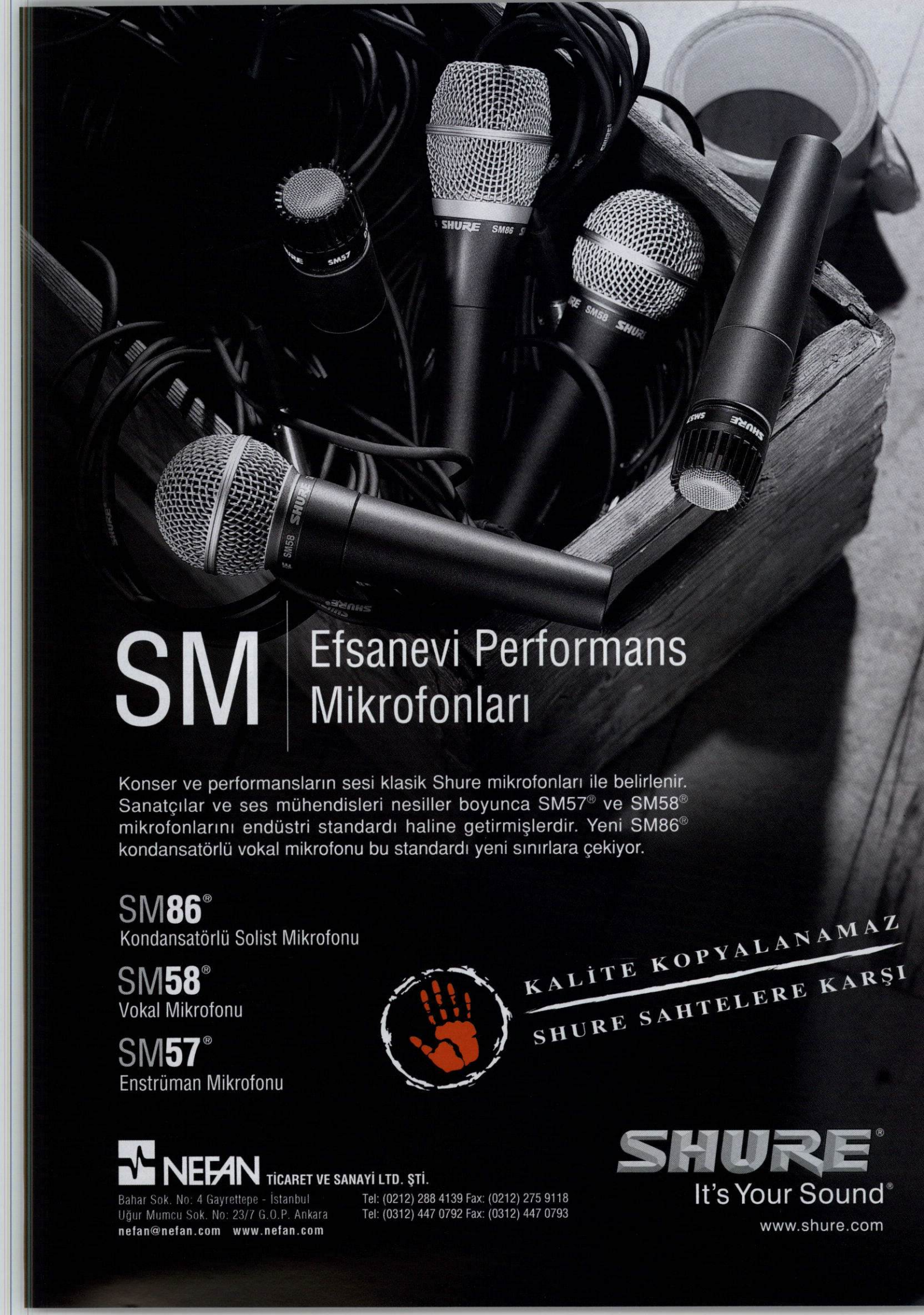

SM | Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

KALİTE KOPYALANAMAZ
SHURE SAHTELERE KARŞI

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Bahar Sok. No: 4 Gayrettepe - İstanbul
Uğur Mumcu Sok. No: 23/7 G.O.P. Ankara
nefan@nefan.com www.nefan.com
Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793

SHURE®
It's Your Sound®
www.shure.com

Baki Duyarlar
'Gibi'lerden hoşlanmıyorum

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Türkiye ve uluslararası jazz müziğinin önemli piyanisti, besteci ve eğitmenlerinden Baki Duyarlar'ın yeni albümü 'Overseas'Ada Müzik etiketiyle yayınlandı. 20. Akbank Jazz Festivali kapsamında, İKSV Salon'da gerçekleşen özel bir proje konserinin ertesinde kaydedilen albümde Baki Duyarlar'a dünyaca tanınmış, ilham verici ve usta jazz müzisyenleri eşlik ediyor. Stanislav Mitrovic (alto saksofon & ewi), Kai Eckhardt (elektrik bas) ve Sean Rickman'ın (davul) yeraldığı yeni albüm üzerine Duyarlar diyor ki, "Yeni yazdığım müzikler be-bop gramerini kullanan yeni model parçalar, yoğun funk elementleri içeriyor".

20. Akbank Jazz Festivali'nde 'Overseas'i çaldınız. Fakat, üstünden yaklaşık altı ay geçtikten sonra albüm çıktı. Aradaki zaman farkının nedeni nedir?

Tamamen prosedür. Konserden bir gün sonra albümün kayıtları bitti. Ama editing, miksing, mastering gibi post-prodüksiyon aşaması zaman alıyor. Onun sonrasında bilgilerin hazırlanması, kartonet yapımı da öyle. Aslında bana sorarsan da çok uzun zaman. Ama yaşadıklarımı geriye doğru hesaplayınca 'Demek ki, bu iş böyle oluyormuş' diyorum. Aşırı ağır giden, aksayan bir şey görmüyorum. Belki de normal süreci bu. Daha önemli olan şey, 90'ların başında benim kurduğum bir gruptur OnQ, içinde Hollandalılar'ın olduğu, yani o zamanlar denizaşırı bir yanı olmayan... Daha Avrupa kıtasını terk etmemiştik. OnQ tayfasına Amerika'dan katılan müzisyenler olunca hem projenin hem albümün ismi 'Overseas' oldu. Yoksa albümün ilk şekillenişi 90'ların başıdır.

Arada derede 'Overseas'in denizaşırılık durumunu da netleştirdiğimize göre denizler meselesiyle devam edelim, çünkü denizle ilgili iki parçan daha var. 'Sea Monkey' ve 'Uneven Sea'.

Aslında denizden hiç hoşlanmam, hele hele içinde olmaktan. Kıyısından bakmak bende en güzel hissi uyandıran vaziyettir. Her şey neden denizle bağlandı, ben de bilmiyorum. Orada ilk yazılan parçalardan biridir 'Sea Monkey'. Bundan yıllar önce Jazz Cafe'de trio olarak çalarken, herkesin çok keyif aldığı absürd bir parça vardı, 'Snow Fish', kar balığı anlamında. Herkes bunu o kadar gerçek zannetti ki, o absürdlükte bir isim ararken 'Sea Monkey' diye bir şey buldum ve ne yazık ki, öyle bir şeyin olduğunu sonradan kendim buldum ve kanıtladım. Berbat bir Amerikan çocuk sit-com'u 'Sea Monkey'. Kafalarına çok komik maskeler takan tipler var. Normalde çok sevimli olan şeyleri çocuklar o şekilde rüyalarında görseler korkabilirler ama, meğer Susam Sokağı cinsi bir şeymiş. Oradan 'Uneven Sea' de geldi ama, bestelerimle 'Overseas' ismi arasında hiç bir bağlantı yoktu.

İyi o zaman 'Uneven Sea' ile devam edelim çünkü albümde benim en ilgimi çeken parça bu. İçinde sanki birden çok parça var gibi. Önce atonal bir giriş, dört buçukuncu dakikaya kadar öyle ilerledikten sonra "jazz band" parçayı devralıp başka bir yere sürüklüyor.

Teşhisin doğru. Çünkü 'Uneven Sea'nin başında çok uzun bir piyano intro var. Çok alışılageldik piyano intro ya da sololar gibi değil. Bugün dünyada yeni müzik diye bir müzik var. Dinliyor ama icra etmiyorum o müziği. Yapanları çok takdir ediyorum. Bundan 100 yıl sonra, ya gerçekten klasikleşecek ya da yok olacak. O piyano solo yeni müziğe hafif bir atıf. Hafif, çünkü hâlâ yeni müzik sayılmaz. Benim içimden o kadar yeni bir şey gelmiyor belki de. Ama müziğin notaların üstünde olmadığına inanan biriyim. Yani müzik, iki notanın arasında. Bir notadan diğerine nasıl gittiğinle ilgili. O notaları nasıl çaldığınla değil. Enstrümanında virtüoziteye ulaşıp hala müzik yapamayabilirsin. Atmosferi notaların arasında yakalarsın. Ben en çok Beethoven'ın sözlerine inanırım. Der ki, 'eğer besteci yetkinse bir salona toplanmış 100 kişiye aynı duyguları hissettirebilir'. Öyle olmasa bugün film müziği diye bir şey olmazdı. Bu bağlamda bence dünyanın en kötü film müziğidir 'Love Story'. Çünkü müzik, filmden daha iyi. En iyi film müziği, sinemadan çıktıktan sonra hiç bir şey hatırlamadığın ama sinemadaki duyguyu yüzde birmilyon destekleyendir. Müzik gerçekten sihir, insanlar toplu hezeyan içine girebiliyorlar. Benim denediğim de bu. Teknik açıdan çok bir şey olmayabilir, ama o bir atmosfer. O piyano soloda konuşan iki kişi var. Biri çok sakin ve tizlerde, ötekisi agresif ve baslarda.

Tamam işte, onu diyorum, bu intro, parçanın devamını nasıl çağırdı?

Bu soruyu stüdyoda kaydederken bizim çocuklar da fark etti, "Sen bu kadar absürt bir şey çalarken birazdan gelecek o meleodiye nasıl bağladın" diye. Ben bunu çalıştım. Nasıl bağlayacağımı düşündüm. Bir tür doğaçlama olmasına rağmen finalinde şarkıya nasıl bağlayacağımı biliyordum. Ve o kadar yetkin insanlarla yapıldı ki bu müzik, saliseler içinde her şeye uyanıyorlardı. Çalıştığın insanlar müziği ne kadar kolay algılıyorsa işin de o kadar kolay oluyor.

Madem ekibe geldik, oradan devam

edelim. Stanislaw Mitrovic, OnQ'da vardı zaten. O yüzden önce grubun Amerikalılarına bakalım. Türkiye'de iyi tanınan Kai Eckhardt ve Sean Rickman. Bir araya nasıl geldiniz?
Kai Eckhardt'la benim tanışmam bir Randy Brecker-Timuçin Şahin konseri için geldiğinde olmuştu. Onlar beni değil ama ben onları yıllardır tanır, dinlerdim. O zaman birbirimizden çok hoşlanıp keşke ortak bir şey yapabilsek diye konuşmuştuk. Aksanat'ın hamilik üstlenmesi sayesinde o insanlarla bir araya gelebilmiş olduk, sağolsunlar. Sean Rickman ve Kai Eckhardt, dünyanın en iyi yeni jazz müzisyenlerinden. İtiraf etmem gerekirse, çocukluk ve gençlik zamanımda bebop'ın üstüne ben de düştüm. Çünkü bebop jazz'ın asıl grameri, dili hatta. Ama 90'ların başında Paco de Lucia'nın bir sözü beni çok düşündürdü. Hiç farkında olmadan bana kendimle alakalı şu hikayeyi anlattı. "İspanya'da bir kasabada manavın, bakkalın ve kasabın oğluyla ders alıyorum. Daha sonra manavın oğlu manav, bakkalın oğlu bakkal, kasabın oğlu kasap oluyor. Bense çalışmaya devam edip bölgedeki bütün düğünlerde çalıyorum. Çok başarılı oldum, ta ki Chick Corea ile tanışına kadar"... Chick Corea onu Amerika'daki stüdyolarına götürüyor ve deyim yerindeyse müzik öğreniyor orada. Kendi ifadesiyle diyor ki, "Müzik öğrenmeye başladıktan sonra bir daha eskisi gibi çalamadım. Bunu fark ettiğimde İspanya'daki kasabama geri döndüm ve öğrendiklerimi unutmaya başladım. Öğrendiklerimi unuttuğumda zaten Paco de Lucia gibi çalmaya başladım"... Bende benzer bir sorun var herhalde dedim. Bir sürü bebop grubuyla çalıyorum ama orijinal bir şey olmuyor. Onları bırakıp gittim, bir Çin restoranında iş buldum. Orkestraları bıraktığında öğrenciyken bile çalarak hayatını kazanmak zorundasın çünkü. Çin restoranında 2 yıl boyunca Çin pop müziği çaldım. Bütün servis elemanlarının ben çaldıkça şarkı söylediği ama benim sözlerden hiç bir şey anlamadığım bir müzik. O dönem listedeki bütün menüleri yediğimi hatırlıyorum. Biraz Çince öğrendim ama aklımda kalan tek cümle "Kapa çeneni" anlamına geliyor. Hala Çin sinemasını takip ederim, Uzakdoğu benim çok sevdiğim bir kültürdür".

Konumuza dönersek, sonuçta genetik faktör diye bir şey var. Üstüne konservatuvar ve jazz eğitimi. Ve sonra kişisel merak ve bol antrenmanla şekillenen bir süreçtir bizi bu albüme taşıyan. Bu bilgi ışığında önce, klasik konservatuvar eğitiminin bu müziğe olan katkısını biraz konuşalım.
Sorulması gereken bir soru bu. Hep altını çizmek istediğim bir konudur. Benim okuduğum konservatuvarda klasik batı müziği dışındakiler hep yasaklıdır. Dikkatini çekerse, uğraşmak istemezler demiyor, yasaklı diyorum. Ben konservatuvara ilkokuldan sonra girdim ve buna hiç bir zaman mana bulamadım. Her zaman karşı çıktım. Yasak olmasından dolayı jazz hep daha çok ilgimi çekti ama işin derinlemesine indiğimde bunun böyle olması gerektiğini fark ettim. Türkiye'deki konservatuvarların bunu neden yasakladığını oradaki yetkili akademisyenler de bilmezler. En büyük kanıtını 1-2 ay önce yaşadım. Kendi okuluma gittim. Arkadaşlarım, bir kaç öğretmenim oradaydı. Konu benzer bir yere geldiğinde soru kendi kendiliğinden doğdu. Konservatuvar ne demek? Ne demek?

Tutmak, muhafaza etmekten geliyor. Sanatı korumak, saklamak anlamında.
Sen biliyorsun işte, ama bazıları konser vermekten geldiğini bile söyledi. Yahu ne konseri, konserveden geliyor. Saklamakla ilgili bir şey. Bu açıdan bakınca konservatuvarların batı müziği dışındakileri yasaklaması aslında mantıklı. Çünkü onun saklamaya çalıştığı bir şey var. Bir turşu yapıyor. Bal koyamazsın. Onun içine atmaman gereken şeyler var. Bozulmaması lazım. Yoksa konservatoryum görevini yapamaz. Burada da şunu sorguluyoruz. Biz neyi saklıyoruz konservatuvarda? Avrupa müziğini. O zaman Viyana'da, Berlin'de, Avrupa'nın her yerindeki toplumlar kendi kültürlerini saklayamadılar da saklaması bize mi kaldı? Onun için tekrar Cumhuriyet dönemindeki şartlara dönersek, adamlar haklıydı ama şartlar hep aynı kalmıyor. Tıpkı Libya'daki ya da dünyanın her tarafındaki gibi. Sanat-müzik politikayla içiçe gidiyor. Sanat, yaşadığımız her günün izdüşümü aslında, başka bir şey değil. O yüzden konservatuvarda okurken yaşadığım bu yasaklar beni jazz'a daha fazla itmiştir. Muhtemelen 50-60 yıl sonra buradaki devlet konservatuvarlarında da başka müzikler yer bulacaktır. Ben görmem eğer 110 yaşına kadar filan yaşamazsam.Amerika'da bugün müzik eğitimi veren bir çok yere konservatuvar denmiyor. Bence herkes müzikle uğraşmalı. Keşke herkes amatör müzisyen olsa, bizim ülkemizde amatör cerrahlar var.

Kurumlardan bağımsız ele alırsak, klasik müzik ve jazz arasında nası bir ilişki var dersin? Derler ya hep, aşk-nefret vs.?
Bu, klasik müzikçiler için bu kadar nettir, evet. Aşk ve nefret. Çünkü klasik müziğin kendi içerisindeki radikallere aykırı bir şekilde gelişen bir müziktir jazz. Klasik müziğin yapılmaz dediklerinin tamamını temel alarak kendisini kurgular jazz müziği Bu anlamda, hiç bağlantı yok mudur? Vardır. Jazz'a öykünen her klasikçinin kullandığı beylik bir laf vardır: Mozart da doğaçlama yapar. Yahu Mozart doğaçlama yapar ama yapmasa ölürdü, zaten erken öldü. Mozart gibi bir dehanın taşmaması mümkün değildir. Ama başka bir örnekten yola çıkarak kendi derdimi anlatayım sana. Ben 12 yaşımdan beri müzik yazıyorum. Bu özelliğimi bilen bir arkadaşım müziklerimi kayıt altına alıp almadığımı sordu, ben de "aldım" dedim. "Niye hiç dinlemiyoruz o zaman" dedi, çünkü benden bir kayıt bekliyor. Ben ise yazdığım müzikleri nota altına aldığımda kayıt altına almış olduğumu düşünüyordum. Ama farkındayım şimdi, 250-300 yıl geride yaşıyorum ben. Keith Jarrett Köln konseri tamamen doğaçlamadır ama evde oturup dinleme şansın var. Klasik müzikçiler belki de doğaçlıyorlardı evet ama Mozart'ın o doğaçlamaları o dönemden bu yana hep kağıt üstünde. Ve bir şey kağıt üstünde olunca doğaçlama olmuyor. Burada bir kısır döngü oluşuyor. Piyano konçertolarının kadans bölümlerini yazmadığını biliriz Mozart'ın, orada irticalen çalar. Ama daha sonra o bölümleri de kalıcı hale getirmek için yazmak zorunda kaldığını biliriz. Yazmadığı da vardır belki, bilmiyorum. Jazz diyor ki, senin kağıt üstünde günlerce aylarca kurguladığın şeyi ben saliseler içinde yapıyorum. Al sana bir çekişme. Günümüzün her şeydeki bol seçenekliliğine kalıyor. Eskiden belki iki tane makarna markası, iki tane de butik vardı ama şimdi isteyen klasik müzik dinliyor, isteyen doğaçlama.

İç kapaktaki metin ne anlatıyor?
Aslında politik bir duruşum yok benim. Ama bu, müziğin ve albümün politik duruşuyla alakalı bir kıtacık. Bunun geldiği bir yer var. O daha enteresan.

Osmanlı'nın özellikle son dönemindeki Ramazan eğlencelerinde, direklerarasında, çığırtkanların bir takım sirk gösterilerine davet sırasında kullandıkları bir mani. Ben bunu babamdan duydum. O da kendi babasından duymuş ve tamamen İstanbul'a ait bir mani. Çadırın içinde gerçekten yarısı insan yarısı yılan bir karakter var. Tiyatronun gayrimüslimler tarafından yapıldığı dönemden kalan bir kelamdır ve ben günümüze çok uygun olduğunu düşünüyorum. Yapılan müziğin gerçekten yarısının insan yarısının yılan olduğunu düşünüyorum. Aslında bu bir füzyon müziği ve füzyon her dönemde ilgi çeken bir şey. Füzyon evrimin ihtiyaç duyduğu bir şey. En sağlam DNA yapısı melezlerdir. Onlar da insan DNA'sının füzyonu. Yarısı yılan yarısı insan da bu CD'nin içinde yatmaktadır. Ama bir yandan da bir şaka, babama ithaftan başka bir şey değil. Ben yine de bu gibi bağlantılar kuruyorum müzikle ve yaşadığımız hayatla.

Akustik yerine elektrik bas, -aynı sesi vermez ama- saksofon yerine EWI kullanmışsın.
Şimdi iki kere iki neden dört diye sormak gibi olacak ama orkestrasyonun elektriğini neye borçluyuz?
Bir kere 90'lardaki OnQ grubuna gitmek lazım. Önce grubun adına bakarsak, oradaki Q harfi değildir 'cue'dur. Bir notanın üstünde "on cue" yazıyorsa orada bir sayı yok, arkadaşlardan biri işaret verecek ve sen oraya bir giriş ya da çıkış yapacaksın demek. Çünkü o grubun çaldığı müziğin tamamı bu şekildeydi. Avrupalılar'a yine zor gelen aksak ritimlerle ilgili bir müzik kurguluyorduk. Sevgili Stanislaw, Belgradlı ve bizim aksaklarımıza çok hakim. Bir ikincisi ise OnQ'nun semi-akustik, semi-elektrik bir grup olmasaydı. Biz o dönemde de EWI, synthesizer, elektrik piyano gibi enstrümanları kullandık. Ama o zaman kullandığımız bas, evet, kontrbastı. Fakat ben müziklerimde her ikisini de kullanıyorum. Belki garip gelecek ama, müzik yazmak, bestelemek piyanonun başına oturdum da müzik yazdım gibi bir şey değil. Aslında durduğun yerde, kafanda kulaklıklardan müzik dinliyormuşsun gibi çalıyor. Ve yalnızca nota bildiğin için kafanda çalan müziği oturup dikte ediyorsun. O bir beste haline dönüşüyor ve o bestenin herhangi bir aranjmana ihtiyacı yok. Çünkü o gelen şey her ne ise, ilham ya da delilik diyebilirsin, bunların tamamıyla geliyor. O yüzden ben bir besteyi yaptığım zaman kafamdakinin alto mu, kontrbas mı, gitar mı, davullu mu, davulsuz mu, perküsyon var mı, kafamda hepsini biliyorum. O müziği öyle duyuyorum. Burada yazdığım müzik bas gitardı ve Kai gibi virtüöz bir müzisyenle çalıştığım için kendimi şanslı hissediyorum.

O zaman 'Kaykay'la devam edelim. Bir bas parçası bu.
Direkt Eickhardt'ın ismine ithaf olarak düşünülebilir ama öyle bir şey yok. Çünkü müziğin ana temasını o kulakla dinlediğin zaman kaykayla giden bir insana benziyor. Durmadan, şuradan buradan, kaya kaya giden bir müzik. Ama Kai'ın adına benziyor diye hoşlanmıyor değilim tabii.

'Like'ta ise çok güzel bir nefesli girişinin üstünden trio dinamik bir şekilde akıyor. Bu neyin 'Like'ı?
Ne güzel soru. Niye 'Like' biliyor musun? Aslında ben 'gibi'lerden hoşlanmam. Gerçi bizim çocukların (Grup Gündoğarken) öyle çok güzel bir şarkısı var, 'Gibi gibiyim'. Ama bir aslının olmadığını düşündüğüm için ben 'gibi'lerden hoşlanmıyorum. Gibilerin çok orijinal olmadığını, netice itibarıyle bir şeye benzemediğini düşünüyorum. Her şeye benzemek ve hiç bir şeye benzememek bir taraftan da. Ters felsefe. O parçanın gidişatı o kadar çok şey gibi ki, hiç bir şeye benzemiyor, o nedenle, gibi.

'Uninvited' senin parçan değil ama onun da öyküsünü dinleyelim.
Stanislaw'ın OnQ'nun kurucu elemanlarından biri olması ve iyi bir besteci olduğunu bilmemden dolayı onun da bir kaç beste yazmasını istedim. Direkt söylediği şey, "Yeni bir şeyler yazdığına eminim, bize eski bir şey çaldırmayacaksın. Nasıl bir şey yazıyorsun bileyim ki, ben de ona yabancı kalmayayım" oldu. Ben de dedim ki, "Senin yazdığın şey zaten yabancı kalmaz, ayrıca kalacaksa da kalsın". Bu gibi şeyler benim asla umrumda değildir. Mesela parçaların 15 dakika olması. Olsun. Jazz böyle bir şey. Bugün jazz müziğinde 80 saniye süren parçalar var. Neyse, ben Stanislaw'a bir şeyler gönderdim. Hem yeni çalacaklarımızdan havayı koklasın hem o da üstüne bir şeyler yazsın diye. Alıp yazdı. Biz bunları konserde çaldık. Onlardan bir tanesi dokuz dörtlük olduğundan dolayı tamamen aksıyor ama zehir zemberek bir ABDli davulcu tarafından çalındığı için aksadığı anlaşılmıyor. Bildiğimiz oyun havası gibi. Bir düğünde rahat çalıp insanları oynatabileceğin bir atmosfer ama bu aksak müzikler yeni müzikte bambaşka yerlere gittiği için başka havalara ulaşıyor. Stanislaw'ın sonradan söylediğine göre benim yazdıklarımı izledikten sonra yazdığı 4-5 kompozisyondan biri 'Uninvited' ve bence adını davetsiz koymasının sebebi de ondaki oluşumuyla ilgili. Umarım Stanislaw'la Türkiye'de bir şeyler daha çalar ve kendisine sorarız neden 'Uninvited' diye.

Bu albümdeki ekip dahil olmak üzere birlikte çaldığın müzisyenleri düşünüyorum da Mike Maineri, Eddie Gomez, Bülent Ortaçgil, Erkan Oğur...
Bir kere ben çok şanslı olduğuma inanmayan bir adamım ama Bülent abi benim için gerçek bir şans. Bir anımı anlatayım da ne kadar eşek bir adam olduğumu anla. 99'da Bülent Ortaçgil gelip bana "Bir kaç şarkım var. Ben bunların 5-6 tanesini yaylı sazlarla çalmak istiyorum" dediğinde benim Bülent abiye verdiğim cevap saçmalık ama ne yazık ki gerçek. "Sizin müziğinizi bilmiyorum. Ama bana albümlerinizi bırakırsanız elimden geldiği ölçüde bir şeyler yaparım". Bunu söylediğimde 30-32 yaşındaydım. Ortaçgil'in müziğini henüz dinlememiştim ve büyük kayıp. Şimdi ise hem çok iyi arkadaşlığımız var hem müzikal beraberliğimiz devam ediyor, bundan son derece memnunum. Türkiye'de beraber müzik yapılabilecek en iyi üç-beş adamla beraberim aslında. Belki de kendimi şanslı hissettiğim tek mevzu budur hayatın içinde. Diğer insanlarla bağlantılı olarak da şunu söyleyebilirim, bu sözünü ettiğin Avrupalı ve Amerikalı müzisyenlerle bir laboratuvar ortamında bir araya geldim. Bu bir araya gelmenin en önemli yanı, belki de sana söyleyerek bir basın mensubuna ilk kez söylüyor olacağım, çok sevdiğim bir adam. O adam beni tanımaz etmez, Clint Eastwood'dur. Clint Eastwood jazz'ın sevilmesine ve yayılmasına, akademik çevrelerde ortam bulmasına maddi manevi o kadar yardım eden biridir ki, muhtemelen kendi vakıflarından, Amerika'daki en iyi jazz müzisyenlerini Avrupa'daki merkezlere göndererek orada okuyan öğrencilere ders vermelerini sağladı. Ben o baba jazz'cılarla bir araya gelme şansını Clint Eastwood sayesinde buldum. Çocukluğumdan beri hayran olduğum biridir. Benim iyi kötü çirkin babam, bayıldığım bir heriftir. Hiç çakışmadığım halde böyle bir alakam olduğu için evde kendi koltuğumda otururak seviniyorum. O kadar.

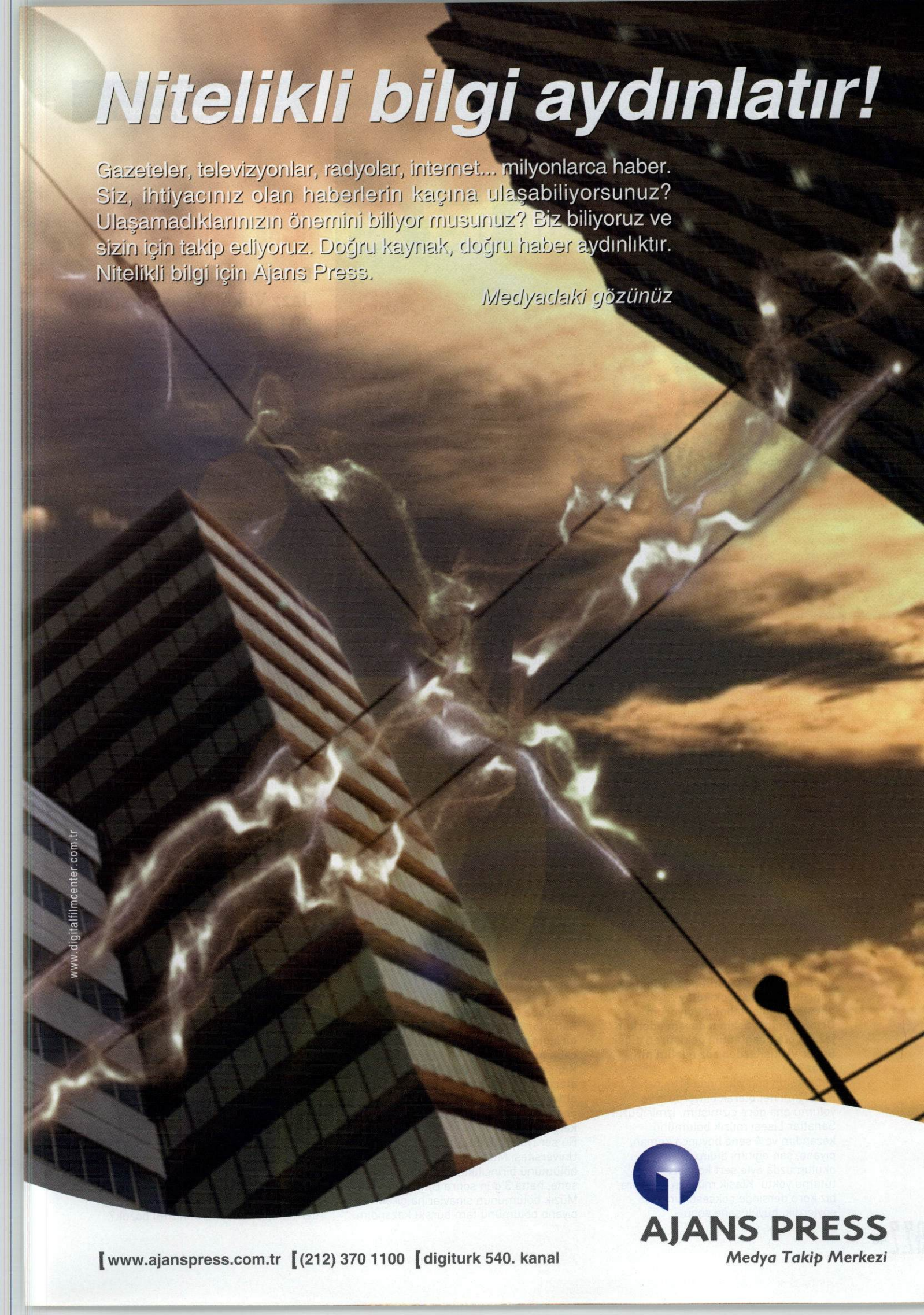
Nitelikli bilgi aydınlatır!
Gazeteler, televizyonlar, radyolar, internet... milyonlarca haber. Siz, ihtiyacınız olan haberlerin kaçına ulaşabiliyorsunuz? Ulaşamadıklarınızın önemini biliyor musunuz? Biz biliyoruz ve sizin için takip ediyoruz. Doğru kaynak, doğru haber aydınlıktır. Nitelikli bilgi için Ajans Press.
Medyadaki gözünüz
www.digitalfilmcenter.com.tr
AJANS PRESS
Medya Takip Merkezi
[www.ajanspress.com.tr [(212) 370 1100 [digiturk 540. kanal

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Elif Turan

"Heyecan her şeyden önemli"

Fotoğraf: Şüheda Aykut

Elif Turan Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması'nın 2011 birincisi oldu

Türkiye'de 'jazz diye bir şey'den söz ediyorsak, bunda büyük payı olan Nardis Jazz Club'ın düzenlediği '7. Genç Jazz Vokalisti Yarışması'ndaydık, 1 Mart 2011 akşamı. 29 kişinin başvurduğu, 13 yarışmacının finale kaldığı yarışmanın sonunda ipi Elif Turan göğüsledi.
Biz de kendisini tebrik etme niyetiyle yakalayıp durum değerlendirmesi yaptık.

Jazz'la ilk ilişkin ne zaman ve nasıl başladı?
Ortaokul yıllarında klasik piyano ve şan çalıştığım Emel öğretmenim sayesinde jazz'la tanıştım diyebilirim. Derslerden sonra bana değişik tarzda müzikler, değişik tarzda vokaller dinletirdi, ben de beğendiklerimi alıp evde dinler, onlar gibi söylemeye ve çalmaya çalışırdım. Yine klasik aryalar da söylüyordum ama bu yeni keşfettiğim müzik beni daha çok heyecanlandırmaya başlamıştı.

Ama Türk Milli Eğitim sistemini düşününce jazz'la ilgilenen birinin ilk gençlik yıllarının çok kolay geçmeyeceğini tahmin ediyorum. Ortaöğrenim yaşamın devam ederken jazz'la olan bağlantını pekiştiren diğer unsur ve kişilerden söz edelim mi biraz?
Ortaokulun son yıllarında artık ne istediğimi net olarak biliyordum ve yolumu ona göre çizmiştim. İzmir Güzel Sanatlar Lisesi müzik bölümünü kazandım ve 4 sene boyunca keman, piyano, şan eğitimi aldım. Bizim okulumuzda öyle sert konservatuar tutumu yoktu. Klasik müziğin yanı sıra, biz koro dersinde çoksesli türkü de söylerdik, büyük sene sonu konserlerimizde müzik grubumuzla kendi düzenlemelerimizi yapıp jazz standartlarından da çalardık. Öğretmenlerimin hepsi de yeniliklere, değişikliklere açık insanlardı, hatta çoğu zaman onlar önerilerde bulunurlardı. Bu yüzden çok şanslıyım herhalde, mükemmel bir ortamda istediğim müziği dinleyerek, istediğim müziği yaparak büyüdüm. Okuldaki hocalarım haricinde ayrıca jazz armonisi çalıştığım Haldun Özşakar ve Ömür Gidel'in bendeki yerleri de apayrıdır. Bilgi'yi kazanmam onlar sayesinde olmuştur diyebilirim. Bu arada yeri gelmişken söylemeden edemeyeceğim; jazz'a gönül vermiş, müzik haberlerini yakından takip etmek isteyen her genç müzisyen gibi, JAZZ Dergisinin benim hayatımdaki yeri de çok büyüktür. O yıllarda ne internet ortamı vardı, ne bu kadar müzik kanalı. İzmir'de yaşayan genç bir müzisyen için o üç ayın geçmesini sabırsızlıkla beklemek ne demektir, siz düşünün.. Ta o yıllardan beri hala bütün sayılarını saklarım.

Bu arada Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne birincilikle girdiğin halde Bilgi Müzik bölümü için çabalamaya devam etmişsin. Konservatuvar eğitimi ile Bilgi'de alacağın eğitim arasında ne gibi farklar olacağını öngörüyordun? Ve asıl önemlisi bu öngörüler ne ölçüde karşılandı?
Bu soruyu şöyle düzeltelim; Dokuz Eylül Üniversitesi Müzik Öğretmenliği bölümünü birincilikle kazandım, aynı sene, hatta 3 gün sonra Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünün sınavlarına girdim ve piyano bölümünü tam burslu kazandım. Böylece Bilgi Müzik'in ilk kız piyano öğrencisi oldum. Benim tek amacım Bilgi'yi kazanabilmekti, ancak sınavlarının ne kadar zor, Türkiye'nin her ilinden talebin de ne kadar fazla olduğunu bildiğim için "ya kazanamazsam" diye Dokuz Eylül sınavlarına girmiştim. Bilgi'ye başladığım günden itibaren hayatım çok değişmişti. Yepyeni, bilmediğim bir şehir ve okumak istediğim tek okuldaydım. İlk sene, müzik bölümünün bulunduğu kampüsten uzak diğer kampüsünde, İngilizce hazırlık okumuştum, müzik dersi yoktu. Ama ona rağmen her gün çıkışta diğer kampüse gidip, bölümden üst sınıftan öğrencilerle, haftada bir gün de çalışma isteğimi kırmayan Ali Perret'le piyano çalışıyordum. Okulumuzun ortamı mükemmeldi, herkes birbirine yardım eder, destek olurdu, hocalarla arkadaş gibiydik zaten. Ertesi sene bölüme geçince her şey daha da keyifli olmaya başladı, bir yandan Selen Gülün'le piyano çalışıyordum, bir yandan da vokal derslerine ilgim artmaya başlamıştı. Bir sene sonra hocalarımla konuşup, onaylarını aldıktan sonra vokale geçmeye karar verdim ve Nükhet Ruacan'la çalışmaya başladık. Bilgi Müzik başkaydı, tahmininizden de çok farklı şeyler öğrenirdiniz, ensemble dersi vardı bir kere, sahneye hazırlardı sizi, hem de Türkiye'nin, hatta dünyanın sayılı jazz müzisyenleriyle çalışırdınız. Her üstattan farklı bir renk, farklı tüyolar alırdınız.

Yeri gelmişken, İmer Demirer, Ricky Ford, Cengiz Baysal gibi çok değerli hocaların öğrencisi oldun ama hayranı olduğun Nükhet Ruacan'a ayrı bir parantez açalım isterim. Onun öğrencisi olmak gerek akademik, gerek psikolojik ve sosyal açıdan sana neler kazandırdı?
Bu kadar ustayla bir arada olabildiğim, hepsiyle çalışabilme fırsatı yakalayabildiğim için her şeyden önce çok şanslıyım. Hele ki Nükhet Ruacan'ı tanıdığım için... Onun öğrencisi olmasanız, onunla çalışmasanız da, onunla bir yerde karşılaşmış olmak, iki çift sohbet etmiş olmak bile insanın hayata bakışını değiştirir, size öyle bir yaşam enerjisi verir ki bağımlılık yapar, her zaman istersiniz, gülümsemenin anlamı onda bambaşkadır, bunu keşfederseniz hayatınız değişir. O öğretmen değildir, annedir, abladır, arkadaştır, o bir okuldur. Canınız mı sıkkın? Hemen derdinizi dinler, dermanınız olur. Moraliniz mi bozuk?

"Sanat, günlük yaşamın ruhun üzerinde bıraktığı tozu temizler"
Pablo Picasso

SANAT ATLASI

Kitaplığınızdaki Sanat Müzesi

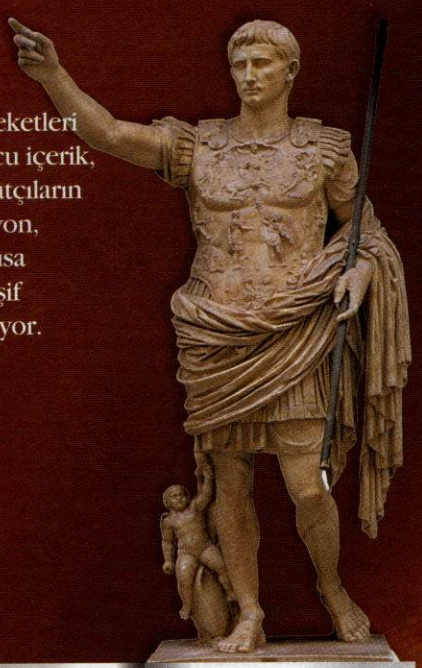

Tarih öncesi dönemden günümüze uzanan estetik ve entelektüel bir kültürel ritüel niteliğindeki eser, Renoir'dan Reinhardt'a, Michelangelo'dan Damien Hirst'e kadar pek çok sanatçı hakkında zengin bilgi, çeşitli tarihsel çağlar ve sanat hareketleri hakkında kısa ama doyurucu içerik, çağlar boyunca plastik sanatçıların kullandığı renk, kompozisyon, perspektif gibi konuların kısa tanımları ile çıkacağınız keşif yolculuğunda size eşlik ediyor.

- *Sanata bakış*
- *Temalar*
- *Sanatçı profilleri*
- *Kronoloji*
- *Sanat hareketleri ve okullar*

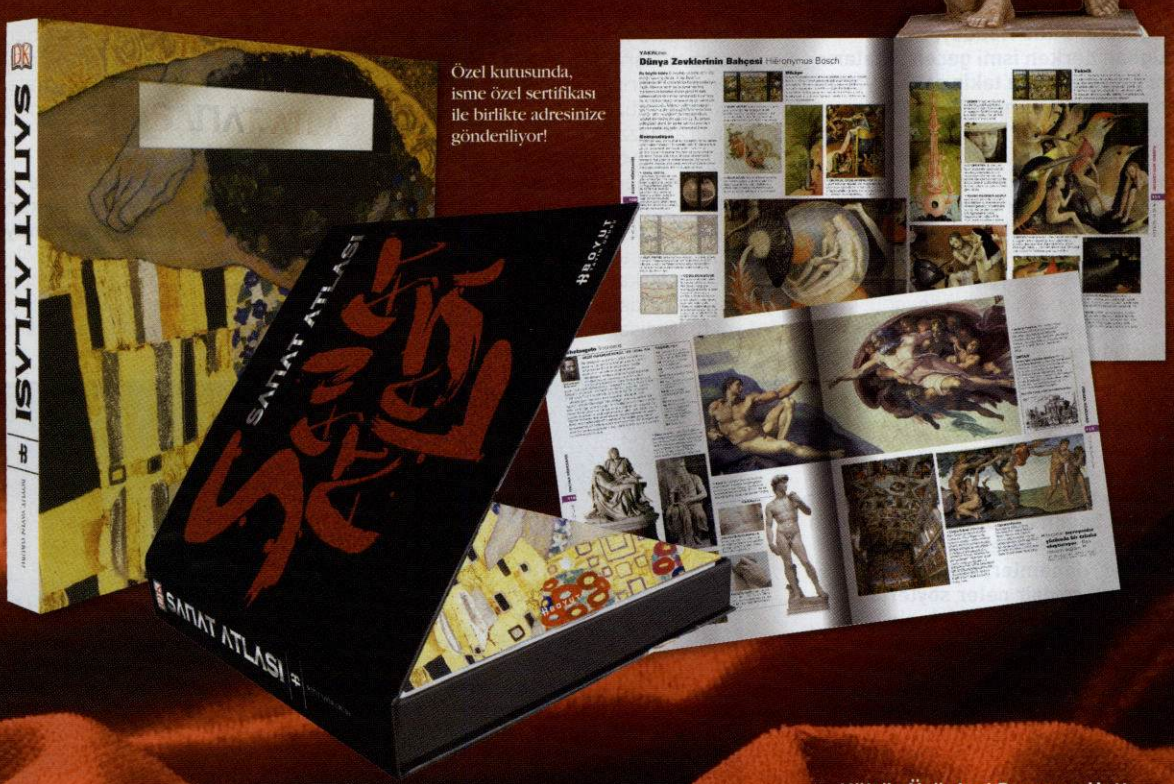

Özel kutusunda, isme özel sertifikası ile birlikte adresinize gönderiliyor!

BOYUT

www.boyutstore.com
www.sanatatlasi.com

Kültür Ürünleri Danışma Hattı
444 53 53

Hoop hemen can verir. Bunlardan apayrı olarak bir de onun öğrencisi olduysanız şarkı sözlerine, kelimelere, hatta hecelere bakış açınız değişir, kelimelerin anlamlarını yeniden keşfedersiniz. Sahnede nasıl duracağınıza, elinizi, kolunuzu nereye koyacağınıza, mikrofonu nasıl kullanacağınıza kadar her şeyi sizin yerinize düşünür o. Nükhet Ruacan o, her zaman nefesimizde, sesimizde, söylediğimiz şarkıda, yüreğimizde...

Peki bir tarafta Nükhet Ruacan, Randy Esen, Sibel Köse; bir tarafta Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Sarah Vaughan derken ismi geçen ustaların yanı sıra yakından takip ettiğin yerli-yabancı, kıdemli-genç vokalistler kimler?
Ben koyu bir Dee Dee Bridgewater hayranıyım. Onu dinlemekten müthiş keyif alıyorum, o enerjisini, yırtıklığını ve enstrüman gibi düşünmesini seviyorum. Cassandra Wilson dinlerim, Onun da koyu ve alto tonunu seviyorum. Beady Belle'in solisti Beate Lech var bir de, onu atlarsam ayıp olur. Beate Lech'in şarkıcılığından çok müzisyen kimliğine hayranım. Şarkılarını kendi yazıyor, aranjesine kadar her şeyini kendi yapıyor, kendi tarzını ve sound'unu yaratmış bütün bir paket.

O zaman bir de vokalistlerden ve hatta jazz'dan bağımsız sorayım. Geçmişten bugüne, dinlemekten en keyif aldığın müzikler, dönemler, besteci ve yorumculara dair neler söylersin?
Jazz'dan bağımsız olarak konuşursak Barok dönem benim için ayrıdır. Belki de hem kemanla, hem piyanoda Barok döneme ait çok eser çaldığım içindir. Döneme özgü o keskin ve abartılı hatlar ve içinde barındırdığı kontrast kontrpuan olgusu hoşuma gider. Bach vazgeçilmezdir, her daim dinlenmelidir. Ve tabii ki modern dönem; Debussy, Shostakovich, Schönberg... Jazz müzisyenlerinden bahsedecek olursak çok fazla isim saymak gerekecek, o nedenle genel bir profil örneği verirsem belki durumu özetlemiş oluruz; ECM müzisyenleri diyelim kısaca.

Özellikle 2010'un ikinci yarısından itibaren memleket jazz'ında gözle görülür-görece olumlu bir hareket var. Türkiye'deki jazz'ın bugünü ve geleceği hakkında ne düşünüyorsun?
Gerçekten umut verici gelişmeler var bu konuda ülkemizde. Festivaller olabildiğince çoğaldı, bu konuda sponsor destekler çok önemli tabii. Özellikle sahnelerin artması, dilediğiniz müzisyeni sık sık dinleyebilme fırsatı sunuyor size. Jazz adına yatırım yapan yapımcıların ve dağıtımcıların artması da müzisyenleri heveslendiriyor, bununla birlikte albüm çıkaran, müziğini, bestelerini bizlere duyuran jazz müzisyenlerinin sayısı da gitgide artıyor, daha da önemlisi belli bir jazz dinleyici kitlesi oluşmaya başladı, albüm satışlarının dibe vurduğu bu dönemde insanlar takip edip de bu albümleri satın alıyorlar. Çok değil sadece birkaç sene öncesine bile baktığımızda bu gelişmelerin onda biri yoktu. Gidişat çok umut verici.

Madem yeri geldi, bunu da sorayım. Jazz'a bir öcü gözüyle bakmak demesek de elitist atıflarda bulunulmasının nedenleri sence neler?
Bence jazz'a karşı yaratılan bu elitist yaklaşım kırılmaya başladı artık. Kafalar değişiyor, bakışlar değişiyor. Buna ön ayak olan da genç müzisyen arkadaşlarım diye düşünüyorum ben. Biraz önce de konuştuğumuz gibi mekan, festival ve sahne alternatifleri çoğaldı. Artık neredeyse haftanın her günü, her cebe uygun jazz dinleyebileceğiniz yerler var. Bu da genç müzisyenlerin artmasından ve kendini göstermesinden kaynaklanıyor.

Gelelim repertuvarına. Yarışmada 'Detour Ahead' ve 'Devil May Care' ile jüriyi fethettin. Repertuvarının olmazsa olmaz parçaları neler? Daha doğrusu bir parçayı repertuvarına alma kriterlerin nelerdir?
Repertuvarımın olmazsa olmazları up tempo swingler ve belli bir riff'le başlayıp devam eden groovy ballad'lardır. Her müzisyen gibi ben de çok müzik dinlerim, bir anda bir jazz standardının hiç denenmemiş bir düzenlemesiyle karşılaşırım ve o hali bana o şarkıyı daha da sevdirir. Hemen kafamda şimşekler çakmaya başlar ve ordan aldığım ilhamla farklı şeyler kurmaya başlarım, bu arada şarkı repertuvara alınmıştır zaten. Heyecan her şeyden önemli...

Bilhassa doğaçlama yeteneğini geliştirmek adına kendini nasıl yetiştiriyorsun?
Çok müzik dinliyorum, özellikle enstrüman sololarını tercihen daha çok dinliyorum. Piyano başına geçip akorların üzerine doğaçlama çalışmaları yapıyorum. Play along'lar çalışmalarımın vazgeçilmezidir.

Ve son olarak, kendi beste ve aranjmanlarını yapmayı, kendi parçalarını yazmayı düşünüyor musun ?
Evet zaten yapıyorum. Birçok parçam var, sözlü, sözsüz. Umarım benim de diğer müzisyen arkadaşlarım gibi birgün bunları değerlendirme fırsatım olur.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

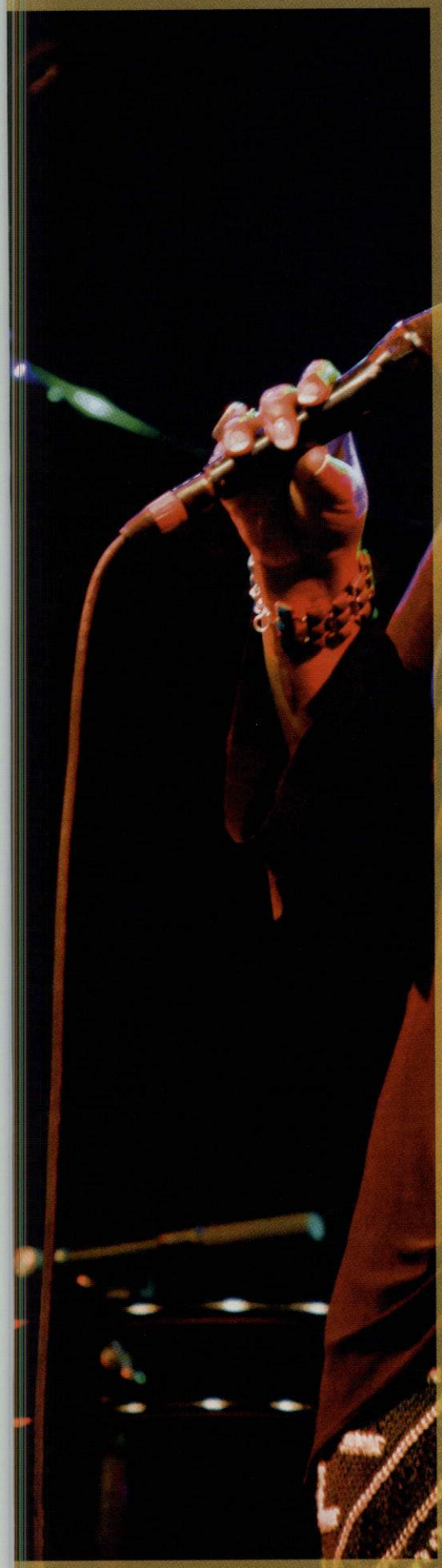

En Güzel Ayın En Güzel Konseri;

Dianne Reeves Strings Attached

Bütün gün işte bilgisayar başında oturduğumdan internete son derece hakim bir şekilde nerede ne zaman ne var sürekli takipteyim. Düzenli ziyaret ettiğim siteler arasında tabi ki İş Sanat da var. Ekim Kasım ayı gibiydi sanırım, bir de baktım Dianne Reeves yine geliyor. Böyle sevdiğim sanatçılar tekrar tekrar gelince çok mutlu oluyorum. Kendisini en son üç sene önce Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde izlemiştim. Zaten yıllardır hayranı olduğum sesi ve yorumunun yanında sahnesi ve mütevazi tavırlarıyla da beni kendine bir kez daha hayran bırakmıştı. Bu defa ise yine çok güzel bir proje ile, biri akustik diğeri elektro olmak üzere iki gitar bir vokal projesiyle geliyor Dianne Reeves. Sanatçının 2008 çıkışlı son albümü "When You Know"da da duyduğumuz iki gitarist Russell Malone ve Romero Lubambo ile 5 Mayıs Perşembe gecesi saat 20.00'de İş Sanat'ta olacaklar. Bu güzel haberin üzerine bir de Zuhal Focan'ın arayıp "röportaj yapmak ister misin?" demesi üzerine, kış ortasında bahar coşkusu yaşadım ne yalan söyleyeyim. Yalnız hayatımda ilk defa röportaj yapacağımdan mıdır, yapacağım kişi Dianne Reeves olacağından mıdır bilemedim ama biraz gerildim. Biraz. Bir de tam işlerin çok yoğun olduğu (ne zaman değil ki?) bir Pazartesi gününe denk gelmesin mi röportaj için yapılacak telefon görüşmemiz? Hemen sevgili dostum ve hocam Sibel Köse'yi aradım. "Sakin ol, hayatında görüp görebileceğin en tatlı insanla konuşacaksın" dedi. Rahatladım. Ses kayıt cihazımı hazırladım, telefon numarasını çevirip "kayıt" tuşuna bastım.

Merhaba, Elif ben Jazz Dergisi'nden nasılsınız?
İyiyim, siz?

İyiyim sağolun. Hazırsanız başlayalım mı?
Tabii buyurun.

Ben ilk olarak güne nasıl başladığınızı merak ediyorum. Neler yapıyorsunuz kalkar kalkmaz?
Ben oldukça erken uyanan biriyim. Sabah 05.30 gibi uyanıyorum ve sabahın ilk ışıklarında, sessizlikte biraz düşünüyorum. O sakinlikte biraz durmak, sessizliği dinlemek, düşünmek çok iyi geliyor.

05.30 mu? Bence de güne erken başlamak harika bir şey. Yoğun bir çalışma temponuz vardır diye düşünüyorum. Peki, günlük çalışma rutinininiz, onca insanla uğraşmak derken, hayatın kendisi zaten hız ve koşturmacadan ibaret çoğunlukla, günün sonunda iç huzurunuzu nasıl koruyorsunuz? Ben bazen zorlanıyorum bunu başarabilmek için o yüzden çok merak ediyorum.
Bunu başarmak gerçekten de zor haklısınız ama ben bu yüzden etrafımda huzurlu insanları tutuyorum sadece (gülüşmeler:) ve bu anlamda da çok

şanslı olduğumu düşünüyorum. Birlikte çalıştığım müzisyen arkadaşlarımdan aileme, dostlarıma kadar hepsi de bana gerçekten huzur veren insanlar, mutluyum. Yine de iç huzuru sağlamak kolay değil. Birçok şey konusunda rahatsız, kaygılı ve huzursuz olunca ve bu konuları çok düşünüp dert haline getirince, günün sonunda elinizde hiçbir şey kalmamış olabiliyor. Bir hiç uğruna savaştığınızda sonunda elinizde kalan yine koca bir hiç luyor. Rahat olmak lazım genel anlamda. Bunun için de etrafınızda kimlerin olduğu çok önemli. İnsan ister istemez etkileniyor çünkü.

Kesinlikle. Peki devam edelim. Sesinizin çok tiz oktavlara çıkabildiğini biliyorum, geniş bir ses aralığınız var. Bunun sağlayabilmek için günlük bir rutin çalışma yapıyor musunuz?
Çok yoğun bir çalışma yapmıyorum açıkçası. Diğer enstrümanların çalıştığı kadar çalışıyorum ben de.

Sesinizi çoğu zaman üflemeli bir enstrüman gibi kullanıyorsunuz. En sevdiğiniz üflemeli hangisi?
Kesinlikle soprano saksofon.

Hayatta nelerden ilham alırsınız?
Tutkularında, inandıkları şeylerde ve yaptıklarında güçlü olan insanlardan. Sonuna kadar kararlı olan insanlar beni çok etkiliyorlar.

Hepimizin hayatta anlatacak bir hikayesi var ve hepimiz farklı şekilde bu hikayeleri anlatıyoruz, yazarak, çizerek, konuşarak, vs. Siz bunu şarkılarla yapıyorsunuz. Ve söylediğiniz şarkılar da genellikle başkalarının yazdığı parçalar olduğuna göre, bir başkasının hikayesini anlatıyorsunuz diyebiliriz aslında. Her defasında aynı hikayeyi farklı şekilde anlatmak zor olmuyor mu?
O şarkının hikayesini ve o hikayeye ait bir anımı ya da bana anımsattıklarını düşünmeye çalışıyorum. Eskiye ait bir anım olabilir, geçmişte yaşadığım bir olay olabilir ama mutlaka o hikayeyle bağdaştıracağım bir şey bulurum ve şarkıyı o hikayeyi düşünerek söylerim. O duyguyu hissedebilmek lazım söylerken.

En son albümünüz 2008 çıkışlı "When You Know". Yeni albüm var mı yakın zamanda?
Evet. Şu anda üzerinde çalışıyoruz.

Mayıs ayındaki "Strings Attached" projesinde beraber çalacağınız müzisyenler Russell Malone ve Romero Lubambo'yla ne zaman tanıştınız? Nasıl oldu?
O kadar uzun zaman oldu ki hatırlamıyorum diyebilirim. Russell'la çok eskiden beri tanışıyordum zaten, zaman zaman birlikte konserlerimiz oluyordu. Romero'yla da Brezilya'da tanıştım uzun zaman önce yine. O zamandan beri fırsat buldukça ikisiyle de projelerimiz oluyor. Beraber çalmaktan çok keyif aldığım iki müzisyen.

Bir bossa nova fanatiği olarak gitarı çok seviyorum ben. Sizin özellikle birlikte söylemekten keyif aldığınız favori bir entrüman var mı?
Hangi enstrüman olduğundansa onu kimin çaldığı önemli (gülüşmeler).

Peki ya hocalık? Bir zamanlar vokal dersleri verdiğinizi biliyorum. Hala devam ediyor mu?
Uzun zamandır konserler, turneler ve albüm çalışmaları çok vaktimi aldığı için biraz uzaklaştım ama bu aralar yeniden başlamayı düşünüyorum. Çok keyif alıyorum ders vermekten. Her yaştan, her kesimden insan geliyor, hiç farketmiyor. Yeniden başlayacağım, özledim gerçekten.

Müzik dışında en çok ilginizi çeken sanat dalı nedir?
Aşçılık (gülüşmeler:). Yemek yapmayı çok seviyorum. Şarkı söylemeye çok benziyor. Şarkı söylerken, nasıl sesin en güzel şekilde tınlayan halini bulmak için farklı yöntemler deniyor ve sonunda bana en iyi gelen şekilde söylüyorsam, yemek yaparken de doğru tadı bulana kadar denemeler yapıyorum. Her İstanbul'a geldiğimde mutlaka Mısır Çarşısı'na gidip bir sürü baharat alıyorum.

Harika. Bu yaz Uluslararası İstanbul Jaz Festivali'ne katılacağınızı duydum. Nasıl bir proje olacak?
12 Temmuz 2011'de Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu'nda yer alacak bu projenin adı "Sing The Truth". Lizz Wright ve Angelique Kidjo'yla birlikte üç vokalist olarak jazz'a yön vermiş, bize ilham kaynağı olan Abbey Lincoln, Miriam Makeba, Odetta, Bessie Smith gibi kadın besteci, vokalist ve söz yazarlarının parçalarını seslendireceğiz. Çok keyifli bir proje.

Orada olacağım. Merak ettiğim başka bir konu, sizce hayatın anlamı nedir?
Ben de sabahları kalktığımda bunu düşünüyorum. Eminim uzaydan bakıldığında minicik bir nokta gibi gözüküyoruz. Peki neden varız? Ne yapıyoruz? Varoluşumuzun amacı nedir? diye kendi kendime soruyorum. Benim için sanırım hayatın anlamı öğrendiklerimi başka insanlara öğretebilmek. Deneyimlerimi başkalarıyla paylaşabilmek. O zaman çok mutlu oluyorum.
Mutlu olmak için güzel bir neden. Eveet son sorumuz. Bu biraz kişisel bir merak ama İş Sanat konserinizde "Like A Lover"ı söyleyecek misiniz?
Kesinlikle. Bu ekiple çalmaktan çok keyif aldığımız bir parça.

Harika. Çok teşekkür ederim. Geldiğinizde görüşmek üzere.
Ben teşekkür ederim. Görüşürüz.

Telefonu kapattığımda yüzüm gülüyordu. Ses kayıt cihazını hiç çalıştırmadığımı fark ettiğimde ve röportajdan sonra işe dönüp sabaha kadar çalışmam gerektiğini düşündüğümde de yüzüm gülüyordu. Çünkü insanlara anlatabilecek bir hikayem daha olmuştu. Bahar gelsin artık, güneşi ve Dianne Reeves'i özledim!

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Alp Ersönmez ile "Yazısız" Üzerine

Fotoğraf: Özgür Ülker

Bazı televizyon dizileri vardır, tadına doyum olmaz, biri biterken gelecek bölümde ne olacağını çoktan merak etmeye başlamışsınızdır. Alp Ersönmez ile ilk yaptığım röportaj işte böyle bir diziye benziyordu, kahramanımız İngiltere'ye gitmek üzere idi ki bölüm bitti. Ancak dizilerin aksine benim yazdığım diziye epey uzun bir ara verildi. Ne zamanki sevgili Editörüm Zuhal dergimizin 60. Sayısı yazıları için kalk borularını çaldı, o zaman dizimin kahramanı Alp'in ilk albümüyle dinleyicilerinin karşısına çıkacağını öğrendim. Kadıköy'de yazın hafif hafif toparlandığı, sonbaharın ben yoldayım dediği sıcak bir Ramazan günü buluştuk. Referanduma 9 gün vardı, siyasal partilerin propaganda otobüsleri kadıköy meydanını avaz avaz inletiyordu. Adettendir, dizilerin yeni bölümlerinde seyirciye hatırlasın diye geçmiş bölümlerden bir özet sunulur, bizim dizimizde bu Alp'ın geçmişi oldu:

Her müzisyen gibi benim için de müzik yaşamımda hep vardı.
Bas çalmaya da, profesyonel olarak müzisyenliğe de 1993 yılında başladım. İlk müzik eğitimim,10'lu yaşların başında çok kısa süre alınan bir keyboard dersi ve ortaokulda herkesin maruz kaldığı blok flüt vecibesi ile sınırlı. Babam profesyonel müzisyen olmasa da kanun çalar ve sesi çok güzeldir. Amcam da ud ve cümbüş çalar. Onları hep duydum. Evde müzik olurdu hep.

1994'te Kuşadası'nda çalarken ilk kez jazz müziğini duymaya başladım arkadaşlarımdan. Çok sevdiğimi söyleyemem en başta. Jazz zamanla, o kültürü öğrendikçe tadı alınan, ama o tada ulaşınca insanı bir daha bırakmayan bir sanat müziği. Bu yüzden hemen sevdalanıp kendimi kaybetmişliğim yok. Ama zaman içinde hayatımın merkezine giriverdi işte.
İlk başlarda en çok dinlediklerim daha çok Weather Report, Yellowjackets gibi gruplardı. Sonra daha eskileri sevmeye başladım. Bugün ise daha çok 60'ların jazz'ını seviyorum. Wayne Shorter her zaman en tepelerde benim için. Yeni dönemde de denenen bazı şeyler güzel. Dave Douglas'ı izlemiştik Sarp'la Parma'da. Birliktelikleri harikaydı. Parçaların güzelliği kadar, çalım ve lezzet ışıldattı müziği. Daha çok bu anlayışı duyduğum müzikleri dinliyorum. Ama tabi iyi melodinin yerini hiçbirşey tutamaz.

Ortaokuldan üniversiteye kadar davul çalarak geldim ve jazz'la ilgim yoktu. 1993 yazında şans eseri bas çalmaya başladım ve ilk bas çaldığım grubun da jazz'la bağı yoktu; bu yüzden İzmir'de jazz konusunda pek ilerleme şansım olmadı. Bas konusunda ilk yardımlarımı İzmir'den Uğur Karakaya ve Kürşat And'dan aldım. Doğru düzgün bir ekiple çalmam Çağlayan Yıldız'ın Hollanda'ya yerleşmesinden sonra 2001'de beni gruba alan Sarp Maden ve Volkan Öktem'li trio ile başladı. "Kangroove" ve daha sonra "Quartet Muartet" olacak olan bu trio, en büyük şansımdır benim. Kangroove'un da ilk dönemlerinde jazz'a yakın şeyler arada çalıyorduk ama asıl başlangıç Sarp ve Volkan'lı triodur. Bu arada 2000 yılında girdiğim Bilgi Üniversitesi'nin de çok büyük katkısı oldu müzisyenliğimde. Kompozisyon bölümünde okurken Ali Perret ilerlememe yardımcı oldu. Mezuniyetten sonra Aydın Esen ile bir yıl özel olarak çalıştım. Bu arada belirtmek isterim ki bazı biyografilerde yanlış olarak Aydın Esen'le çaldığımı yazıyorlar. Eski biyografide "Aydın Esen'le çalıştı" yazarken, öğrencisi olarak çalıştığım söylenmek isteniyordu. Ben kendisinin öğrencisi olmaktan dolayı gurur duyuyorum; ancak jam session'lar dışında onunla sahneye çıkma fırsatım olmadı. Bu yanlış anlamayı da düzeltmek isterim. Mezuniyetten sonra da çalmaya ve bestelemeye devam ettim.

Böylece dizinin geçmiş bölümlerini şöyle bir hatırlamış ve kahramanımızı İngiltere'ye gitmeden önceki sahneye getirmiş olduk. Yeni bölümde izleyici onun İngiltere serüvenlerini merak etmektedir:

İngiltere'ye gittikten sonra bir çok kere Türkiye'ye gidip geldim. Ayda bir gelerek Perşembe günleri Quartet Muartet ve Cuma günleri de Kangroove ve ile çalıyordum. Daha sonra Tarkan ile çalmaya başladım ve o uzun turne sürecinde başka birşey yapamadım. Londra'da çok yalnız kaldım. 1998 yılından beri günde 7 saat çalışmamıştım, orada böyle yüksek tempolu ve yoğun bir çalışma fırsatım oldu. Uzun zamandan beri böyle çalışamamış olduğumu gördüm.O arada kendi albümümün kayıtları, gelme gitmelerim arasında başladı.

Bu arada izleyici Alp'in İngiltere'de kendi tabiriyle Londra'yı keşfetmesini değişik sahnelerde görür. Bir iki günde profesyonel bir turist olarak şehrin uzmanı olmuştur. Gün gelir kendi ülkesine döner:

Ben gelip, Can Amerika'ya gidince Kangroove askıya alındı, ama şimdi tekrar çalıyoruz yoğun olarak. Albüm kaydedeceğiz. Quartet Muartet de devam etti ama herkes meşgul bu ara pek çalamıyoruz. İstanbul Sessions ve Wax Poetic ile birer albüm yaptık. İkisi de çok

sevdiğim albümler. İstanbul Sessions ile Türkiye ve yurt dışında oldukça fazla konser çaldık ve bu konserler devam ediyor. İkinci albümümüzü de kaydettik ve yakında çıkıyor. Bu konserlerin bazılarında Erik Truffaz da bizimle çalıyor. Tarkan ve Nil Karaibrahimgil ile devam ediyorum. Ders pek veremiyorum bu aralar. Ama bazı dönemlerde verdiğim oluyor.
Çaldığım her grupta kendi sesimi koymaya çalışırım. En pop sanatçıyla bile çalışırken bu böyledir benim için. Bu yüzden,çaldığım her gruptan zevk alırım. Pop çalan jazz müzisyenleri eleştirilir. Bence bu gereksiz. Önemli olan müzisyenin kendini koyabilmesidir. Şarkı kötü de olsa iyi çalınabilir. Müzik icrasına bizde çalmak derler. Ama yabancı dillerede bu kelime 'play'dir. Türkçesi ile

"oynamak" yani. Müzik asık suratlı da olabilir ama içinde hep keşfe yer vardır. Aslında icra edilenin müzik değil müzisyen olduğunu hissedince herşey daha rahat oluyor.

Şimdi merak etmişsinizdir, referandum biteli çok oldu, hatta önümüzde genel seçimler var, ve şu an Jazz Dergisinin 62. sayısına geldik, peki ne oldu. Şu oldu; albümün yayınlanması gecikti ama 2011 yılında herşey yolunda gitti ve geçtiğimiz günlerde yayınlandı. Ama aşağıda yazılan şeyler Alp ile ilk buluştuğumuz yaz günü paylaştığı şeylerdir:

Nardis'te arada sırada Quartet Muartet dışında,Turgut ve Genco ile de trio olarak çalıyorduk.Turgut'un önerisiyle girdik stüdyoya. Rahmetli Tanju Duru'nun büyük yardımı oldu. Karşılıksız açtı stüdyosunu. Daha sonra kayıtları sevdik ve devam ettik. Misafirler çağırmak da istedim. Erkan Oğur, Erik Truffaz, Sibel Köse, Akın Eldes, İmer Demirer kabul ettiler, sağolsunlar. Albümde Geno Arı rhodes ve synth Turgut Alp Bekoğlu ise davul çalıyor.
Albümü Doublemoon basıyor, hiç bir sponsorumuz yok. Tüm parçalar benim bestem. Sibel söylediği "Beşik" isimli bestemin sözlerini yazdı. Yedi parça var albümde.

İlk parçamız'ın adı "SFG". Burada misafirimiz Erik Truffaz. Serial bir parça. Ton hissi çok az. 20. yy başlarında Schoenberg'in atonal müziği bulup geliştirirken yazdığı "Structional Functions of Harmony" kitabından, bu müzik anlayışının ne olduğunu açıkladığı bir paragrafı, pek de anlaşılmayacak bir şekilde okuyorum parçanın başında. Bu parçada mimarinin üç temel prensibi (sağlam, faydalı, güzel) bana ilham verdi. Her büyük akım öncesine karşı çıkarken bile mutlaka önceden yapılanların üstüne birşey koyar. Atonal yaklaşım her ne kadar tonaliteden uzak da olsa, temelin tonal müzik olduğu ve bunun üstüne yeni binaların oturtulduğu gerçeği değişmiyor.

İkinci parçamız "Burada Yaralı Biri Var"da sanatı ile beni herzaman büyülemiş olan Erkan Oğur perdesiz gitar ile bize katılıyor. Parça savaşın anlamsızlığı üzerine ağır, hüzünlü bir melodi. İlk ciddi müzik çaldığım ortaokul grubundan eski bir dostun,Tuğyan'ın anısına ithaf edildi. Bu parçanın ilk kısmını yazdıktan sonra uzun zaman orta kısmını yazamadım. Eksik kısım, İzmir'e gittiğim bir akşamüstü, eskiden yaptığım gibi Karşıyaka sahilinde yürürken geldi.

*"**Beşik**" adlı parçamıza Sibel Köse söz yazdı ve söyledi, Akın Eldes gitar çaldı. Sakin, ninnimsi bir melodi. Form atipik bir AABA; A'lar blues, B ise Rhythm Changes B'lerinden.*

*"**Suni Peyk**" insan yapısı uyduya verilen bir ad, eski bir Hayat Ansiklopedisi'nde görmüştüm. Davulcu etrafında şekillenen ve dönen bu şarkı bana bu ismi hatırlattı.*

*"**Karşıl**": Ali Perret'nin ödevi için yazmam gereken bir modal blues olması gerekirken, blues ile 12 bar olmak dışında en ufak bir ilgisi olmayan bir ballad. Hiç düşünmeden, bir oturuşta yazdığımı hatırlıyorum.*

*İmer Demirer'in trompet çaldığı "**Yüzler**" ise yine pek tipik olmayan, 20 ölçülük bir 3/4'lük. 60'ların denemelerine bir saygı.*

*"**Zorla Güzellik**" ise ismini abimin koyduğu, yavaş ama enerjik bir parça. Distortion'lu bas bölümü parçanın en yükseldiği an. Konserlerde solo kısmında Miles Davis'e selam yollayıp, Tutu'ya bağlıyoruz.*

Müzik sözle anlatılmamlı, dinlenmeli diyorsanız önünüzde 2 yol var, ya albümü alacaksınız ya da benim HYPERLINK "http://www.cazkolik.com" www.cazkolik.com da yayınlanmış olan radyo programımı dinleyeceksiniz. "Evde Çalamadıklarım" radyo programımda Alp'i konuk ettim, müzikleri meraklıları ile paylaştık. Benim önerim her ikisini de yapmanız çünkü ikisi birbirini tamamlayan şeyler.

Yakın bir gelecekte bu albümün uzantısı olarak neler olacağını Alp şöyle ifade etti:

Yapabildiğim kadar çok konser yapmak istiyorum. 26 Eylül'de 20. Akbank Jazz festivali kapsamında Babylon'da çaldık .Uzun zaman boyunca yeni birşeyler çıkmamıştı ama son bir yıldır sözlü besteler yazmaya başladım. Şarkı söylemek gibi bir iddiam yok ama bir sonraki albüm belki yine konuklarla, bir şarkı ve şarkıcı albümü olabilir. Evde kayıtlarımı yapıyorum yavaş yavaş.

*Son dönemde "**Cereyanlı**" isminde yeni bir proje başlattım, bilgisayar altyapıları üzerine çalınan jazz parçalarının olduğu bir repertuar var. Hepsi benim bestelerim. Evde analog synthlerin sequencerlarıyla hazırladığım, çok az loop'un kullanıldığı, tamamen jazz anlayışının aynı doğaçlama anlayışlarının elektroniklerle çeşitlendirildiği bir oluşum. Aslında elektroniklerle yerine ben cihazlar demeyi tercih ederim. İkinci albüm belki de "Cereyanlı" olacak.*

Bu günlerde kafamda olan bazı soruları da fırsat bu fırsat deyip Alp'e sormuştum.
Acaba ona göre jazz müziği günümüzde nasıl bir yere gidiyor ve bu gelişim içinde Türkiye'nin katkısı ve etkisi ne oluyor? Türkiye'deki jazz müziğinin dünyadaki yeri yeri ne ve Alp jazz'da neler gerçekleştirmek istiyor?

Günümüzde jazz'da çok şey deneniyor ama gidecek yer çok da fazla değil. İyi icralar her zaman dinleyiciyi etkileyecektir. Tarzlar da iç içe artık. Türk müziği tek sesli bir müzik ve armonize edilmesi melodilerinin gücünü azaltabiliyor. Bu armonizasyonlar çok da başarılı olmayabiliyor. Bir Türk jazz'ı oluşturamadık hala. Bazı denemeler var ama bence olması gereken yerde değil. Yeni ve güçlü melediler yazıp bunları jazz anlayışına uygulayabilmek gerekiyor.

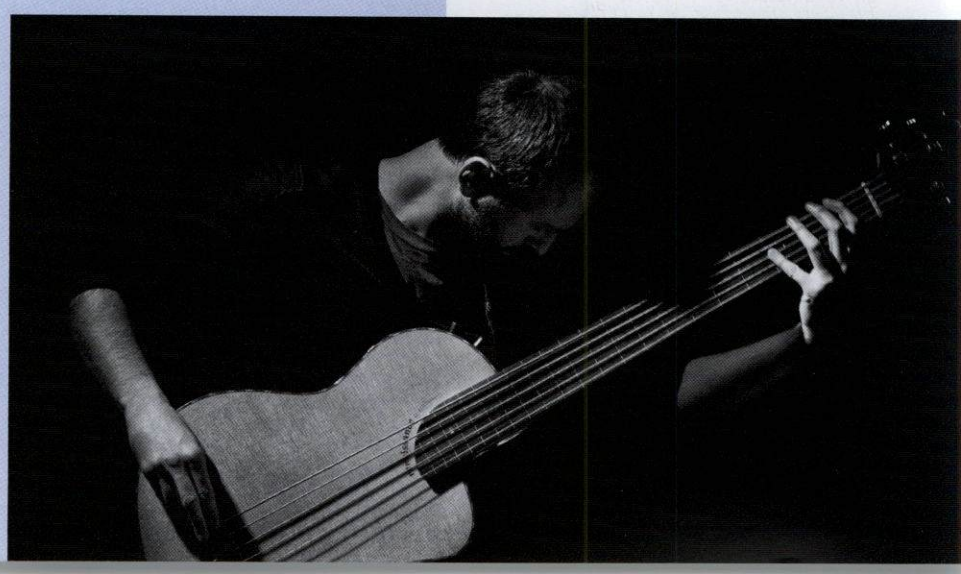

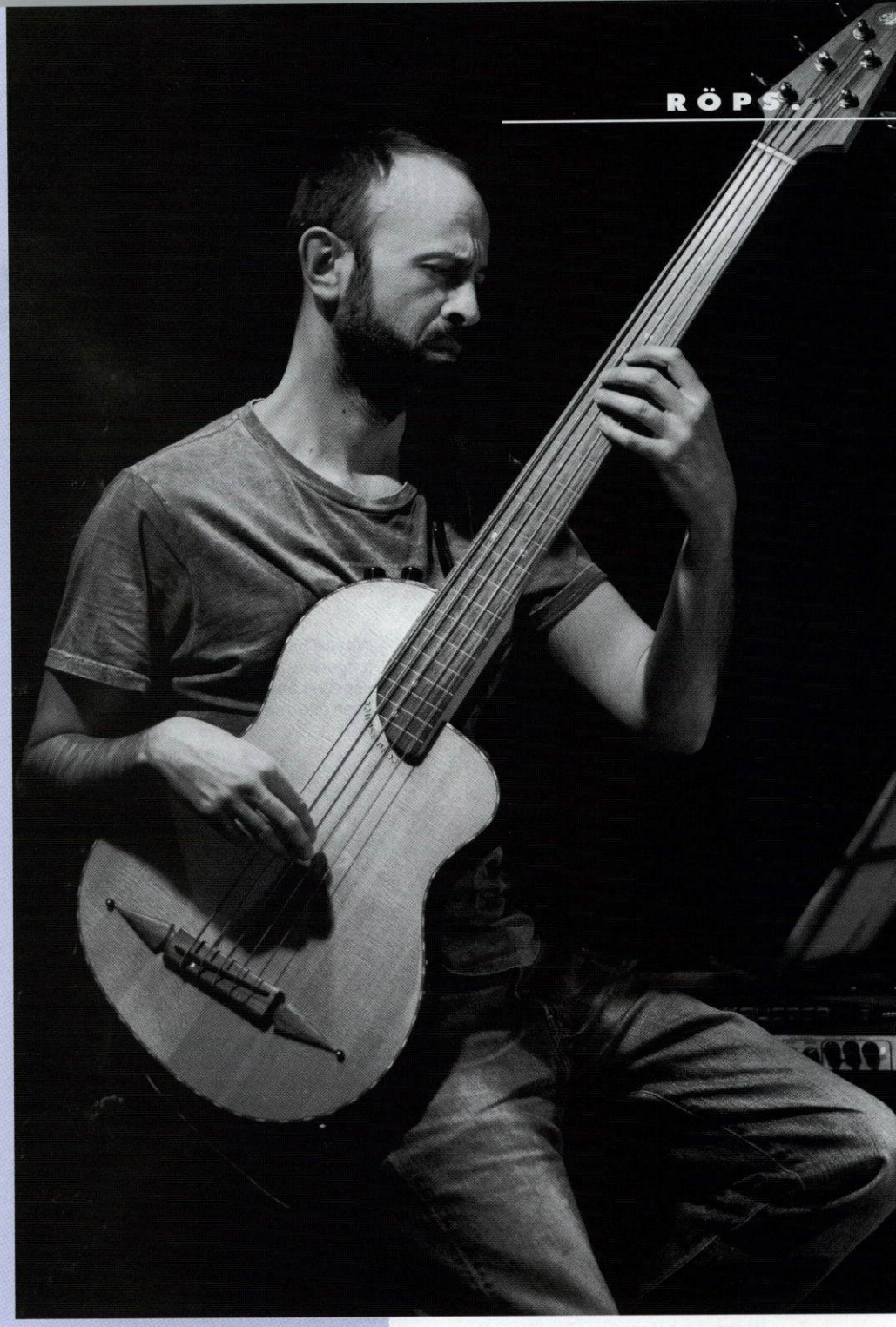

İnsanların da ilgisi sınırlı olduğu için hevesler azalıyor. Pek çok müzisyen hala standartlarla mutlu ve denemelere de pek açık değil. Tabi standartlar da olmalı ama ne şekilde diye düşünmeliyiz. Bunu konuşmamız gerek. Bunlar tartışılmadan o bir üst aşamaya geçemeyeceğimiz ortada. Çok uzun zamandır çalınan aynı yorumlar heyecan verici değil galiba. Ama yine de iyi icra, her zaman kendini dinlettiriyor. Bu da gerçek.
Türk jazz'ı için, Türk melodilerinin jazz müziğinde kullanılan enstrümanlarla çalınması yetmiyor. İki müzik akımını da bilen müzisyenlerin, Türk müziği melodilerini-Türk müziğinde armoni yok veya çok az olduğu için- jazz armoni, form ve tavrında yorumlayabildiği yeni bir müzik gerekli bize. Buna da daha zaman var gibi görünüyor.

Ben virtüöz müziğini sevemedim. Pek çok müzisyen, çaldıklarıyla aynı enstrümanı çok hızlı çalan, tekniği ileride başka müzisyenleri dinlemeyi tercih ediyor. Bu bana göre değil. Enstrümanın sınırlarını zorlamak harika ve gerekli belki de. Ama amaç yine bu olmamalı.

Ben bascıları pek dinlemem. Bascı bestesi diye birşey vardır. Genelde pentatonik ve bir groove üstüne giden parçalar. Bascı albümü gibi duyulmasın diye az solo çalıp, bestelerimin önde olmasını istedim.

Bu cevaplara göre benim anladığım bizim ülkenin jazz'ı henüz Kapıkule'nin kapısından geçmemiş, dünya jazz'ı denen büyük kaynağı kendi rengiyle beslememiş oluyor. Başka insanlar bu cümlelerden farklı anlamlar çıkartırlarsa ona da söyleyecek bir şeyim yok. Konuşmamızın bu bölümünde kendi yaşamı açısından bakarsak jazz'ın Alp'e ne ifade ettiğini de konuştuk:

Bir müzisyen, varlığını ortaya sanatıyla koyabildiği sürece mutlu olur. Evde müzik yapmak da güzel ama insanlara sunmak, takdir edilmek, kabul görmek büyük mutluluk. Jazz da bir müzisyenin kendini en rahat ifade edebildiği müziklerin başında geliyor. Bu yüzden jazz'ı bulan adama teşekkür ediyorum. Bunun için bu dili konuşabilmek gerek tabi. Ben tam anlamıyla bir jazz müzisyeni olduğumu düşünmüyorum. Kendi müziğime en çok yön veren ögelerin başında jazz dilinin geldiğini düşünüyorum. Jazz bir araç, bir dil. Ama asıl amaç konuşmak ve konuşmaya değer birşeylerin olması bence.

Alp'den aldığım elektirikle, veya siz buna gazla da diyebilirsiniz ona idealindeki müzik grubunu sordum, müzisyenleri yaşayanlar kadar artık aramızda olmayanlar arasından da seçebilirdi. Ve galiba günün birinde gerçekten bu takımı kurmayı düşündüğünden yaşayan müzisyenlerden bir takım yaptı:
Wayne Shorter, Brad Mehldau, Jack de Johnette, İmer Demirer, Pat Metheny.
Basa gelince, siz bası tabi ki Alp'e yakıştıracaksınız ama o meğer iki basçının çaldığı bir grup hayal etmiş, Steve Swallow da bu takımda yer alıyor.

Her iyi müzik insanın içinde iyi bir düşünce insanı vardır, onunla konuştukça Alp'in içindeki düşünce insanının derinliklerini gördüm.

Art niyetin olmadığı, topluma güvenin olduğu, insanların birbirine güvenebildiği, sosyal bilincin gelişmiş olduğu bir Türkiye istiyorum. Hayatımızda büyük sosyal tehditlerin olmadığı bir toplumda yaşamak istiyorum. Müzisyenlerin sosyal güvenliklerinin sağlandığı ve kimsesizler evinde ölmedikleri bir Türkiye istiyorum. Benim hayatımda keşkelerin yeri yoktur, geçmişi düşünmem. Müzisyen olmanın zor bir yol olduğunu bilerek yola çıktım. İnsanın müziğe layık olabilmesi lazım. Sanat diye bir şey yoktur, herşey evrenin ve doğanın bir parçası, bunun bilincinde olmak lazım. Çiçek resmi çekilince sanat olmaz, çiçek resminin çekildiğinin farkında bile değildir. Sanat insanın kendi yaptığı şeyi önemsemek için bulduğu bir kavram. Hepimiz sanatçı olarak aslında bir paratöneriz.
Bazı televizyon dizileri vardır, tadına doyum olmaz, biri biterken gelecek bölümde ne olacağını çoktan merak etmeye başlamışsınızdır. Alp Ersönmez ile yaptığım röportaj işte böyle bir dizinin ikinci bölümüne benzedi, kahramanımızı kendi birikimini eşlikçi değil, lider olarak sunacağı ilk albümü çıkmak üzereyken bırakıyoruz ve şimdiden yeni bölümleri merak ediyoruz. Acaba ne olacak?

Bence ne olacağını Alp'i izleyenlerin tepkileri belirleyecek, tıpkı televizyonlarda olduğu gibi, yani siz. Kahramanımız genç, yakışıklı, yetenekli ve temiz yürekli, ben eminim ki dizinin gelecek bölümlerinde de onu nefes nefese izlemeye devam edeceğiz.

Serhan Yediğ
syedig@hotmail.com

"Türk jazz'ı uluslararası düzeye ulaştı"

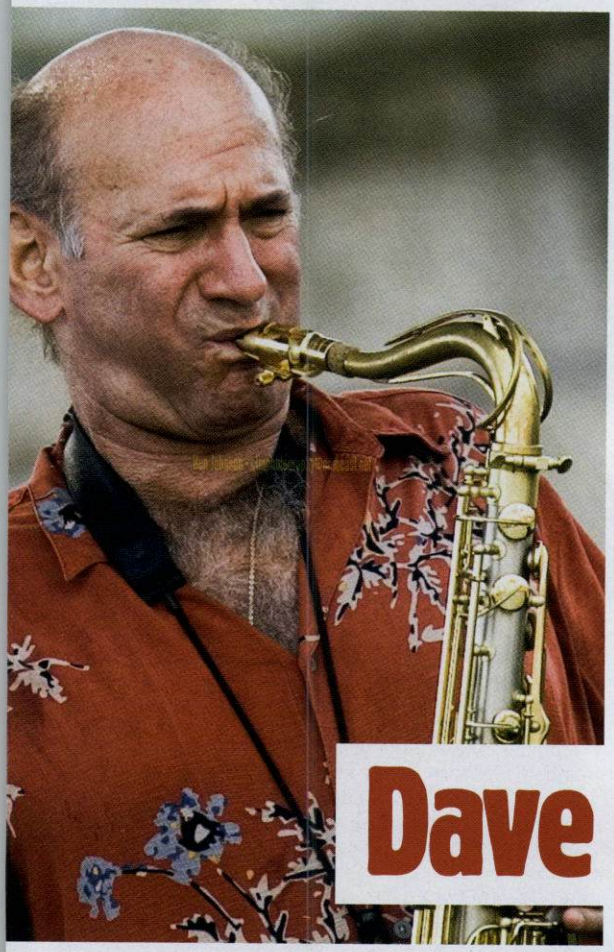

Dave Liebman

1970'lerin başında John Coltrane'in davulcusu Elvin Jones ve ardından Miles Davis'in gruplarında parlayan Dave Liebman bugün 64 yaşında, olgun bir virtüöz. Soprano saksofonla zirveye çıkıp, 1990'ların ortasında ilk göz ağrısı tenora döndü. Flüt, klarinet ve sopranodan gelen tecrübesiyle, tenorda yeni bir ses yakaladı. Albümlerinin sayısı 80'e, bestelerinin 200'e ulaştı. 2010 Kasımı'nda Saxaphone Summit'le İstanbul'a geleceğini öğrenince, New York'taki evinden aradık. Klasik müzik alanındaki çalışmaları ve Saxophone Summit'in 13 yıllık serüveni üzerine konuştuk.

Esin kaynaklarınız sorulduğunda, her seferinde Coltrane'le başlayıp, jazz'cılardan oluşan listenizi klasik müzikten bir isimle bitiriyorsunuz: Bartok. Neden diğer besteciler değil de Bela Bartok?
Çağına göre çok gelişkin bir müziği var Bartok'un. 20'inci yüzyıl Avrupa'sındaki çağdaş armoniyle, ülkesinin halk müziğini başarılı şekilde buluşturdu. Bu açıdan ilk fusion sanatçılarından biriydi. İki farklı türü birleştirip harika eserler yazdı. Ayrıca çok farklı formlarda eserler bestelemesi dikkat çekici. Farklı enstrümanlar için orkestra eserleri, müthiş yaylı çalgılar dörtlüleri, klarinet ve piyano için çok güzel eserler yazdı. Farklı ifade biçimlerini araştıran eklektik, çağdaş bir sanatçıydı. Bu açıdan bir karşılaştırma yaparsak jazz'da Miles Davis'in konumuna benzetebiliriz...

Eserlerini doğaçlamada kullandığınız Klasik Batı Müziği bestecileri arasında Bartok da yer alıyor mu?
Piyanist Bobby Avey'le birlikte Bartok'un altı yaylı çalgılar dörtlüsünün yavaş bölümleri üzerine bir doğaçlama albüm hazırlamayı planlıyoruz.

Wayne Shorter son yıllarda saksofon için orkestra eşlikli klasik müzik eserleri besteliyor. Siz de bu alanda eser üretmeyi düşünüyor musunuz?
Gelecek yıl 65'inci yaşımı kutlayacağım. Bu fırsatı değerlendirip iki eser yazmak istiyorum: İlki solo soprano saksofon için, Luciano Berio'nun "Sequenza"larını andıran bir eser. Diğeri piyano ve soprano saksofon için sonat.

2006'da piyano eşliğinde soprano saksofonla Viyana Diyalogları albümünü hazırlamış, Schumann, Schubert, Chopin, Mendelssohn, Brahms, Handel, Mahler'in eserleri üzerine doğaçlama yapmıştınız. Amerikalı besteciler, örneğin Jazz Senfoni'ni yazan Copland, farklı kuşakları etkileyen Philip Glass, eserlerinde flütçüyü konuşturan George Crumb neden ilginizi çekmiyor?
Birkaç gün önce Copland'ın bazı eserlerini ilk kez dinledim ve çok ilginç geldi... Evet, çağdaş müzikte Charles Ives, Eliot Carter gibi çok önemli Amerikalı besteciler var. Her birinin eserleri dikkat çekici, ilgiyi hak ediyor. Avrupalı bestecilere yönelmemin özel bir nedeni yok. Bartok, Stravinski, Webern, Schoenberg gibi bestecileri dinleyerek büyüdüm. Ve bu bestecilerden çok etkilendim...

Gerçek sesim soprano saksofon

Klarinet, soprano, flüt, tenor birbirinden çok farklı çağrışımlar uyandıran enstrümanlar. Sahnede bir aktör gibi farklı kişiliklere bürünmenizi sağlayabiliyorlar. Bu enstrümanlar sizde ne gibi çağrışımlar uyandırıyor, müziğinizde ne gibi duygusal, karakteristik roller üstleniyor?
Sesini kendimle özdeşleştirdiğim, bana en yakın çalgı soprano saksofon. Fiziksel ve duygusal açıdan beni tüm boyutlarıyla yansıtıyor. Soprano çok etkileyici sese sahip, çığlık atabilen, zımba gibi delip geçen, aynı zamanda koyu tonlarda çok olgun, duygulu, hatta melankolik duygu veren bir enstrüman. Bu ifade zenginliğini seviyorum. Tenor ise ormanın kralı, jazz'ın simgesi. Jazz'ın özgün dilini tenor saksofonla, Coltrane, Sonny Rollins gibi virtüözlerin yorumları üzerine çalışarak öğrenmiştim. Flüt ise beni geçmişe, köklerime, belki reenkarnasyonla geçmişteki hayatıma bağlayan tinsel bir enstrüman. Fakat yaklaşık 20 yıldır metal flütü elime almadım. Arada bir tahta flütler çalıyorum. Doğal bir çalgı olması, dünya halk müzikleriyle ses akrabalığı kurmamı sağlaması açısından önemli.

Jazz'da kendi sesinizi bulmanız kaç yılınızı aldı?
1980'lerin başında sesimi buldum. 1982'den 1995'e kadar flüt ve tenor saksofona elimi sürmedim. Sadece soprano saksofon çaldım. 1981'de George Mraz, Al Foster, Richie Beirach'la kaydettiğimiz "Quest" albümü bu açıdan bir milattır. Bu albümle birlikte soprano saksofonda geçmişle bağ kuran, kendi özgün sesimi bulmaya başladım. Yani bu süreç yaklaşık 12-13 yılımı aldı. Çok nadir görülen dahiler dışında, sanırım çoğu müzikçinin enstrümanında kendi sesini bulması en az 10 yıl alıyor. İşte bu aşamadan sonra genç sanatçı dikkat çekmeye başlıyor. Evde tek başına 10 yıl çalmak işe yaramaz. Bir virtüözün pişmesi, kendi sesini bulması için en az 10 yıl sahne koşulları altında, yani bu enerji, heyecan ve gerilimi yaşayıp deneyim kazanması gerekiyor.

Aydın Esen bir dehadır

Miles Davis, otobiyografisinde sizden ve Sonny Fortune'dan bahsederken biraz şikayetçi bir üslupla "bana tanrı gibi davranıyorlardı, adeta babaları gibi kabul etmişlerdi" diyor. 30 yıl sonra siz de bir efsaneye dönüştünüz. Şikayetçi misiniz? Bu hayranlık dalgasını kendiniz ve gençler adına olumlu kazanıma dönüştürmeyi başarabildiniz mi?
Jazz'cının sorumluluklarından biri de içinde yetiştiği geleneğe sahip çıkmaktır. 1970'lerde, birçok müzikçinin yanı sıra özellikle Elvin Jones , Miles Davis gibi ustalarla çalışmak bana jazz tarihiyle bağlantı kurma fırsatı sundu. Zaten geçmişte de jazz geleneğine sahip çıkma sorumluluğunu duyuyordum.
Biliyorsunuz şu anda dünyanın dört bir yanında ders veriyorum. Köklü bir geleneğe dayanan, bu zengin ve güzel müziği gençlere gerçek boyutlarıyla tanıtmak, onları teşvik etmek, tanınmalarına yardımcı olmak benim görevim. Sadece ABD'de değil, tüm dünyada... Umarım Elvin Jones gibi, gelecek kuşaklar üzerinde etki bırakabilirim. Çünkü birlikte çalıştığım

jazz'cılar arasında ruhsal derinlik açısından en etkileyici kişiydi. Birlikte çalmak bir yana, yanında bulunmak bile önemli bir deneyimdi. Sadece varlığı bile bir gence yaşam sevinci, hayatın önemi, bununla birlikte hayatın olumsuz yönleri gibi konuları kavrama imkanı sağlardı. Dilerim ben de genç müzikçiler üzerinde aynı etkiyi yaratabiliyorum...

Aydın Esen'in dışında Türk müzikçilerle yolunuz kesişti mi hiç? Türk öğrenciniz oldu mu?
Aydın Esen bir dehadır. Bugüne kadar rastladığım en etkileyici virtüözlerden biri. Keşke ABD'den ayrılmasaydı, birlikte çalabilseydik...Aydın Esen'den sonra Türk jazz'cılarla kesişmedi yolum. Bir ay öncesine kadar Türk öğrencim de olmamıştı. Manhattan Müzik Akademisi'ndeki yüksek lisans öğrencilerim arasına geçen ay İstanbullu bir genç şarkıcı katıldı. Şu anda bilgisayarıma bakıyorum, ismini bulmak için... (duraklıyor) Evet, buldum: İsmi Başak Yavuz. Sınıftaki tanışma toplantısında İstanbullu olduğunu öğrenince hemen şunu söyledim: Artık Türk jazz'ı uluslararası standartlara ulaştı. Birçok Türk jazz'cı dünyanın farklı yerlerinde çalıyor... Umarım bu gelişme sürer.

Repertuvarımız İstanbul'da oluşmuştu

Ortalama üç tenorcunun bile bir araya gelip grup kurması zorken, üç yıldız isim nasıl bir araya gelip Saxophone Summit'i oluşturdu? Michael Brecker ve Joe Lovano sizden genç olmakla birlikte çok iddialı isimlerdi. Ego sorununu nasıl aştınız?

Tahmininiz doğru. Bizim gibi 20 yıllı aşkın şöhrete sahip sanatçılar bir araya geldiğinde kişilik sorununu aşıp takım ruhu oluşturmak çok zor. Kuşkusuz bir araya gelenlerin kişilik özellikleriyle bağlantılı bir konu bu. Kimileriyle takım ruhu oluşturmak çok kolay, kimileriyle zor. Saxophone Summit fikrini Michael Brecker'la oluşturmuştuk. Yaklaşık 40 yıllık dostumdu. Randy gibiydim onun için, kardeşi kabul ederdi beni. Müziğe yaklaşımımız aynıydı. Sanırım bizi birleştiren en önemli nokta Coltrane oldu. Bu tür gruplarda kişilikleri içinde eritip, dönüştürecek bir ortak potaya ihtiyaç var. Bizimki Coltrane'di. Zaten grubu kurarken, Coltrane'in son yıllarındaki gruplarını örnek almıştık. Bu gruplarda Coltrane bile kimi zaman geri çekilip, tüm soloları diğer üyelere bırakmıştı. Tıpkı 1960'ların yenilikçi jazz grupları gibi olmasını istedik Saxophone Summit'in. Sahnede sadece saksofoncular değil, ritm enstrümanlar da yıldız olacaktı. Kendilerini yeterince ifade edebilecekti. 1960'ların DNA'sına sahip jazz dinleyicilerine, o yılların ruhunu sunmayı amaçlamıştık. 1960'ların free jazz günlerinden bu yana bu üslupla müzik yapılmamıştı. Genç dinleyicilere bu müziğin gerçekte nasıl olduğunu göstermek çin de bir fırsat olacaktı bu grup. 1998'lardan itibaren yılda birkaç kez New York'taki Birdland gibi jazz kulüplerinde birlikte konser vermeye başladık. 2004'te Saxophone Summit adıyla turneye çıktık, ardından albümü kaydettik.

Bir araya geldikten sonra arzuladığınız ortak sesi bulmak, yenilikçi bir üslup geliştirmek ne kadar zamanınızı aldı?
Yılda birkaç kez konser vermek ortak ses oluşturmak için yetersiz. 2004'te çıktığımız turne bu açıdan önemli bir başlangıç oldu. Ortak bir dil yaratmak, gerçek takım ruhunu oluşturmak için geceler boyu birlikte çalmak gerekiyor. Bu turnede 14 konser verdik. Hatta yanlış hatırlamıyorsam turnemiz İstanbul'dan başlamıştı. İlk provalarımızı konser salonunun fuayesinde yaptık. Diğer konserlerde de bu repertuvarı kullandık. Bu tecrübeyle daha sonra "Gathering of Sprits" albümünü kaydettik.

Ravi yeni bir ritm anlayışı getirdi

Brecker'ın 2007'de beklenmedik şekilde ölümü, üçlü için yeni bir dönemi başlattı. Ravi Coltrane'i nasıl seçtiniz, üçlünün müziğine neler getirdi?
Michael Brecker gibi bir ustanın yerine koyacak müzikçi bulmak imkansız. Tek seçeneğimiz vardı: Onun gibi özgün ve güçlü üslubu olan bir saksofoncu bulmak. Ravi Coltrane, Michael Brecker'la aynı ruhu, üslubu taşıyan bir müzikçi. 45 yaşında, yani kendini geliştirmek için zamanı var. Bu gelişime yardımcı olduğumuz için mutluyuz. Üçlüye neler getirdiğini görmek için Seraphic Light albümündeki bestesi "13th Floor"a bakmak gerekiyor. Ritmik yaklaşım açısından grubun eski repertuarından çok farklı bir eser bu. Grup üyelerinin yaş ortalaması 60 civarında. Ravi bizden 20 yaş genç. Farklı bir kuşaktan geliyor. 1990'larda jazz'da seslerini duyuran bu kuşak ritme odaklanmış durumda. Yeni ifade biçimleri oluşturmak için arayıştalar. Poliritm, metrikmodülasyon gibi teknikler kullanıyorlar. Hint, Bulgar, Türk ritmlerinin etkileri var çalışmalarında. Ravi müziğimize bu etkileri taşıdı. Ayrıca enstrümanında farklı bir tonu var. Staccato (notaları ayrıştırarak), daha doğrusu marcato (kısa staccato) çalıyor.

Ravi Coltrane'in gelmesiyle repertuvarınızda önemli değişiklikler oldu mu? 2008'de, Michael Brecker'ın anısına kaydettiğiniz Seraphic Light'tan bu yana repertuvarınız hangi yönde gelişti, turnede özel bir tema var mı?
İki yıldır birlikte konser vermemiştik. Bu turneye yine İstanbul'dan başlıyoruz. Yine ilk turnede olduğu gibi konserden bir gün önce geleceğiz, konser salonunda repertuvarımızı gözden geçireceğiz. Diğer diğer beş konserlerde de bu repertuarı seslendireceğiz. Sanıyorum ağırlık Seraphic Light albümündeki bestelerde olacak. Çünkü bu repertuvarla turneye çıkmamıştık daha önce. Şubatta New York'ta beş gün üst üste konser vereceğiz, ardından kayda gireceğiz. Buarada yeni eserler girecek repertuvarımıza. Ardından yine turneye çıkacağız. İstanbul konserimizde üçlünün repertuarından bildik eserlerin yanı sıra bilinmedik eserler de yer alacak. Coltrane besteleri seslendireceğiz. Dinleyicinin zevkle dinleyeceği, bizim zevkle çalacağımız eserler seçeceğiz.

Coltraine'i Dinledi, Hayatı Değişti

Liebman, Brooklyn, New York doğumlu. Müziksever bir ailenin oğlu. Dokuz yaşında ailesinin yönlendirmesiyle piyano çalmaya başladı. Aslında hayalindeki enstrüman tenor saksofondu. Klasik piyano derslerinden sonra, 13 yaşında saksofon, klarinet, flüte yöneldi. 15 yaşında, New York'ta jazz kulüplerine gitmeye başladı. Birdland'de Bill Evans üçlüsünü dinlemeye gittiği akşam John Coltrane'in grubuyla karşılaşması hayatında bir dönüm noktası oldu. O günlerde Jimmy Hendrix'in de etkisiyle gitar derslerine başlamayı düşünürken, saksofona ağırlık verdi. 16 yaşında arkadaşı Bob Moses'la otellerde merenge çalarak profesyonel müziğe başladı. Rastlantı sonucu tanıştığı davulcu Elvin Jones'un grubuna girmesi müzikteki yolunu da netleştirdi. İki yıl Jones'la çalıştıktan sonra Miles Davis'in grubuna katıldı. 1,5 yıl da onunla çalıştı. Daha sonra kendi gruplarını kurdu. Manhattan Müzik Akademisi'nde ders veren Liebman, Uluslararası Jazz Eğitmenleri Birliği'nin kurucularından ve şu anda başkanı. Sibelius Akademisi'nce onursal doktora unvanıyla ödüllendirildi.

Linkler
Kişisel web sayfası
Wikipedia biyografisi
All About Jazz'dan biyografi ve üç röportaj (İngilizce)
Jazz.com'dan kapsamlı bir röportaj

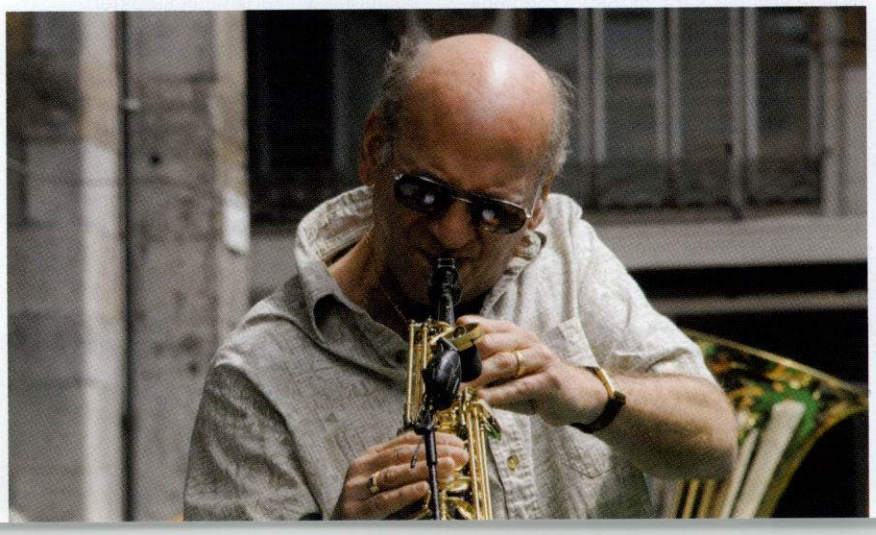

Seval Deniz Karahaliloğlu
seval_deniz_karahaliloglu@mynet.com

Jazz'cı Kuklalar:
Pavel Vangeli ve "Jazz Kukla Tiyatrosu"

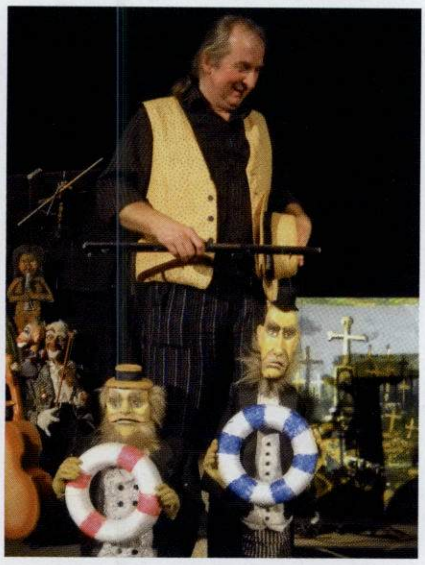

Jazz'cı Melekler, Jazz'cı Şeytanlar, Jazz'cı Piyanist İskeletler ve diğerleri...

Piyano başında melon şapkasıyla bir iskelet bir yandan jazz parçalarını seslendiriyor, bir yandan da dans ediyor. Keyifler gıcır yani. Jazz ve kuklalar. Birbiriyle ilgili değilmiş gibi görünen bu iki sanat dalının muhteşem birlikteliği izleyenleri büyülüyor. İzmir Fransız Kültür Merkezi'ni dolduranlar bir yandan ayaklarıyla jazz müziğine tempo tutuyorlar, bir yandan da jazz'ın ve kuklaların keyfini çıkartıyorlar. Çeşitli sanat dalları arasındaki olumlu etkileşimler dünyayı açılan pencerelerimizi zenginleştiriyor, görüş ufkumuzu genişletiyor. Her şeyden öte keyif veriyor. Hayattan zevk almak az şey mi? İşte bu sefer bunun cevabı jazz müziği ve kuklalarda gizli.

Hadi, her öyküsü jazz müziği kokan ve jazz'la yoğrulmuş bu gösteriye gidelim ve birlikte keyfini çıkaralım. Şimdi romantik ve büyülü hikayelerin geçtiği zamanlarda eski Prag'dayız. Melekler şehri Prag. Soğuk bir rüzgar eser. Zil sesleri eşliğinde sahnede bir melek belirir. Rüzgarın sert havası yumuşak bir müziğin içinde erir gider. İlahi müziğin yumuşaklığı yerini jazz'ın canlandıran havasına bırakır. Jazz eşliğinde canlanan Melek kutsal havadan anında sıyrılıp yeniyetme genç kız hafifliğinde dans etmeye başlıyor. Elinde tuttuğu altın topla oynayan beyaz kanatlı bir Melek. Topu ayağının ucunda zıplatmasına bakılırsa iyi futbolcu olur. Meleğimiz o kadar marifetli ki jazz tınıları eşliğinde altın topunu kanatlarının ucunda bile oynatabiliyor. Prag sadece Melekler değil, aynı zamanda Şeytanlar kenti. Elinde akordeon, ağzında sigarası, koyu kahve rengi teniyle fiyakalı bir şeytan. Muhteşem jazz tınılarına eşlik eden yanık bir blues tonu tutturmuş gidiyor. Gel de sen bu şeytani çekiciliğe aşık olma. Ağzından düşmeyen sigarası, bizzat seslendirdiği jazz parçaları ve arada mutlaka üstüne basa basa "jazz, jazz" deyişiyle karizmatik "Jazz'cı Şeytanımız", "futbolcu Meleğimiz" bu çılgınlar sirkinin baş aktörleri.

Başrolde 1930'ların jazz müziği var. Yardımcı rollerde ise jazz tınılarına eşlik eden melekler, şeytanlar, soytarılar, şişman zenci, iki kazazede ve iskelet yer alıyor. İzmir Kukla Günleri kapsamında, Fransız Kültür Merkezi'nde sahne alan Çek Kukla sanatçısı "Pavel Vangeli Kukla Tiyatrosu" (Pavel Vangeli Puppet Theatre), "Neşeli Kuklaları" (The Swinging Marionettes) ile izleyicilere jazz ve kukla dolu bir gece sundu. Arka planda, döner bir makara ile değişen bez panolarda, öykülerin sürüklediği çeşitli yerlere gideriz. Jazz müziği ve her öyküye sinen neşe atmosferiyle eski Prag sokaklarından, bir sirk çadırına, oradan ıssız bir adaya ve bir mezarlığa taşınırız. Altı ayrı öykünün anlatıldığı kukla gösterisinde, jazz ve swing parçaları eşliğinde karakterler akordeon, keman, kontrbas, flüt ve piyano gibi çeşitli müzik aletleri çalıyor. Öyküler eğlenceli ama şiirsel bir dil kullanılarak sunuluyor. Pantomim sanatının da eklendiği gösteri, sıradan kukla tiyatrosundan öte zengin bir kabare gösterisine dönüşüyor.

Jazz müziğinin hakim olduğu varyete tiyatrosu tadında bir kukla gösterisi izliyoruz. 70 cm. yüksekliğinde kuklalar esprili hareketleri, serbest tavırları ve jazz'ın ruhunu yakalamada gösterdikleri başarıyla kalpleri fethettiler. Jazz'a ve kuklalara bir kez daha aşık olduk. Ama jazz'cı şeytanın yeri başka. Söylediği jazz parçalarının arasında attığı kötücül kahkahalarıyla bizi gülmekten öldürüyor. Şirin şey seni. Siyah kuyruğu, sırtındaki yarasa kanatları ve jazz yorumu ile gösterinin en karizmatik karakteri.

Eski Prag sokaklarından ayrılıp bir sirk çadırına doğru gidiyoruz. Karşımızda kırmızı sırt çantalı yaşlı bir palyaço, keman çalan bir maestro aynı zamanda. Biraz problemli galiba. Üç defa anons edilmesine rağmen sahneye çıkmayan, sonra da yüzünde bıkkın bir ifadeyle sahneye lütfeden palyaço, biraz keman çaldıktan sonra resmen sahnede uyuya kalıyor. Hatta horlamaya başlıyor. Horultular arasında kırmızı sırt çantasından dünyanın en küçük palyaçosu çıkıyor. Yetenekli üstelik. Hem jazz şarkıları söylüyor hem de dans ediyor. Boynuz kulağı geçiyor. Çırak, ustayı deviriyor. Jazz'ın mucizesi işte.

Sırada okyanusun ortasında nokta gibi duran ıssız bir ada var. Fonun bir kısmı yırtık. Bu küçük delikten bir gemi çıkar. Gemideki insanlar dalgalı denize savrulurken gemi yavaş yavaş batar. Gemiden iki kazazede kurtulur. Karaya çıkarlar. Ellerinde can simitleriyle bir yandan dans eder, bir yandan hayatta kalışlarını jazz parçaları söyleyerek kutlarlar. Sözün özü jazz'ın olduğu her yerde hayat var.

Şimdi amazon ormanlarındayız. Bir "jungle" da. Flüt çalan ve dans eden yerli bir kız belirir. Sürpriz. Sahneye kontrbas çalan ve şarkı söyleyen bir jazz sanatçısı çıkar. 1900'lü yılların başında Lousiana'dan vahşi ormanlara ışınlanmış gibi durur. Bilmediğimiz uzak diyarların esrarengiz melodileri bir anda jazz'ın neşeli tınılarına yerini bırakır. Gözleri oynayan kontrbasçı 1930'ların parçalarını seslendirirken yerli kızla ufaktan flört etmeye başlar. Jazz'ın ve aşkın tınıları birbiri içine geçer ve mutlu son. Jazz aşkın ve hayatın müziği.

Son bölümün başlığı "to be or not to be" (olmak ya da olmamak). İskeletlerin büyük gösterisi. Piyano başında siyah papyonlu bir iskelet görünür. Sürekli espriler yapan, siyah melon şapka takmış, çenesi düşük bir piyanistimiz var. Sevimli, şirin ve çekici. Çok iyi giyinemediği için seyircilerden özür diler. Ne espri ama. Üstelik gösteri yapmayı da seviyor. Oturduğu tabureyi bir kenara atar. Piyanoyu ayakta çalarken, bir yandan şarkı söyler, bir yandan da dans eder. Havalı hareketlerle ortamı ısıtır. Gösterinin sürprizi, pembe tül eteklikler giymiş üç tane iskelet olarak ortaya çıkar. Şov kızları. Biraz kemikleri çıkmış ama olsun. Büyük alkış alırlar. Bizi 1800'lerin sonunda Amerika'da vahşi batıdaki barların birine götürürler. Çılgınca dans eden üç kadın iskelet ve çenesi düşük bir piyanist hareketli jazz parçalarından örnekler sunarken sıra dışı gösterileriyle büyük alkış alırlar. Kukla tiyatrosu iskeletlerin verdiği jazz konseriyle sona erer.

Bu iç ritmi yüksek gösteri, kukla sanatçısı Pavel Vangeli'nin büyük bir enerjiyle yönettiği kukla tiyatrosu çok sesli bir "jazz kukla orkestrasına" dönüşüyor. Sanatçıyla jazz'ı ana tema olarak kullandığı gösterisini, kuklaları, jazz müziğini ve öykülerini konuştuk.

Kukla sanatçısı olmaya nasıl karar verdiniz?
Küçük kızlar sayesinde oldu. 16-17 yaşlarındayken amatör bir grupla birlikte Prag'ta çalışıyorduk. Gösterileri izleyen

sevimli, şirin kızlar kuklalarla çok yakından ilgilendiler. Çok tatlıydılar. Onların bu içten ilgisi beni heyecanlandırmıştı. Tabii kuklalar da çok önemliydi. Kukla dünyası bir çok şeyin mümkün olduğu çok özel bir dünya.

Kuklalara sizi iten ve kukla sanatçısı olmanızı etkileyen olay neydi?
Annem ve babamla o sıralarda bir sürü problemim vardı. Kuklalar insanın içindekileri dışa vurarak, başka bir gerçekliğe sorunlarınızı yansıtabileceği bir ortam sağlıyor. Kuklalar, insanın iç dünyasını dışa açan mükemmel araçlar.

Sahnedeki kuklaları siz mi yapıyorsunuz?
Hayır. Kuklaları ben yapmıyorum. Profesyonel, işinin ustası kukla yapımcılarıyla birlikte çalışıyorum. Sahnede en iyi şekilde tasarlanmış ve rahatça hareket ettirebileceğim, hareketlerine hakim olabileceğim kuklalarla çalıştığıma emin olmalıyım. Nasıl kuklalar istediğimi kukla ustasına anlatıyor, ayrıntılarıyla açıklıyorum. Ama her zaman istediğiniz olmuyor.

Neden?
Çünkü kuklaları yapan ustalar işin teknik yönünü de düşünmek zorundalar. Kuklaları sahnede daha iyi oynatabilmek için işin inceliklerini bilen çok iyi ustalarla çalışmak lazım. Ben ipli kuklalarla çalışıyorum. Bu nedenle, kuklaları sahnede rahat oynatabilmem için teknik olarak çok iyi tasarlanmış olmaları gerekiyor. Bu arada, günün şartlarını ve teknolojiyi de takip etmek lazım.

Gösteriniz altı farklı hikayeyi anlatıyor ve bu öyküleri anlatırken çok çeşitli ve çekici kuklalar kullanıyorsunuz. Öykülere göre, bu kuklaları nasıl tasarlıyorsunuz?
Anlatılan öyküye göre, bir kukla karakterinin oluşturulması aşamasında ilk önce kukla yapımcısı ile aklımdaki fikirleri paylaşırım. Hayalimdeki karakteri ayrıntılarıyla anlatarak, kuklayı yapabilmesi için düşüncelerimi ve isteklerimi söylerim. O da bana "olur" ya da "olmaz" der. Neden "olmaz" diye sorarım ama onu yapması için asla zorlamam. Fikirler üzerinde tartışırız. Kuklanın yapım aşamasında olumlu ve olumsuz yönlerini konuşuruz. Bu tartışmalar ve konuşmalar benim için çok öğretici oluyor.

Ben en çok şeytan ve melek öyküsüne bayıldım. Özellikle, şeytanın sigara içmesine, akordeon çalarken sürekli "jazz, jazz " demesine takıldım. Buradaki şeytan karakteri üzerine konuşabilir miyiz?
Burada, "şeytan" erkek dünyasını temsil ediyor. Sigara içiyor, içki içiyor, jazz parçaları söylüyor. Jazz söylemek onu çekici, seksi kılıyor. Burada ön plana çıkan jazz müziği, sigara ve içki içen maço erkeği, "karizmatik" bir karaktere dönüştürüyor. Şeytan burada sevimli, çekici ve komik bir karakter olarak karşımıza çıkıyor. Ona bu ruhu, sahnede söylediği jazz müziği veriyor.

Neden jazz? Gösteride ana tema jazz müziği üzerinde gidiyor. Farklı enstrümanlarla müzik yapanların hepsi jazz söylüyor.
Jazz, gerçek hayata dair bir müzik. Bana göre, gerçek müzik jazz'la bitiyor. Ben jazz'ı ve şansonları çok seviyorum. Hayatta küçük hikayeler var. Bu hikayeler çok küçük, çok basit ve çok önemli mesajlar içeriyorlar. Jazz müziği bu mesajları insanlara en iyi biçimde iletiyor. Çünkü insanın ruhundan gelen bir müzik bu.

Sahnedeki gösterinin ritmiyle, söylenen jazz parçaları sanki bir paralellik taşıyor muş gibi geliyor. Öyle değil mi?
Tamamen öyle. Çünkü jazz hayatın ritmini yansıtıyor. Kalbimizin vuruşu gibi. Bir jazz parçası şöyle der. "Dünyanın ritmini dinle. Kalbimiz de aynı şekilde atar. Tık, tık... tık, tık... tık, tık..."Bu hayatın kendisidir, hayatın ritmidir. Buradaki "tık, tık... tık, tık" aynı zamanda jazz müziğinden gelir. Jazz müziğinde de aynı ritmi buluruz.

Sahnedeki küçük hikayeleri yazarken nerelerden esinleniyorsunuz? Mesela, jazz söyleyen iskeletler çok sıra dışı ve çok komikti.
Şu anda iskeletlerin tam olarak aklımda nasıl şekillendiğini anımsamıyorum ama benim için iskeletler son derece doğal figürlerdi. Bütün hikayeler farklı şartlar altında ortaya çıkıyorlar. İskeletler burada ölümü çağrıştırıyorlar. Kader gibi bazı şeyler zamanı geldiğinde son bulur ama benim düşünceme göre, ölüm bu sondan bağımsızdır ve bir çeşit şakadır. Ölüm genel olarak acı, hüzün olarak algılanır ama aynı zamanda sınırda bir duygudur. Ölüm şaka gibi ama hayatın bir gerçeğidir. İşte bütün bu düşüncelerden yola çıkılarak iskeletler bölümü yazıldı.

Öykülerinizdeki karakterlerin izleyiciye verdiği mesaj nedir?
Genel olarak aşktan bahsediyoruz. Bir de öykülerin kahramanları alışılmışın dışındaki ortamlarda müzik yapıyorlar. Mesela vahşi ormanda jazz yapan kontrbasçı gibi. Sanki bir jazz kulübünde şarkı söyler gibi ormanın ortasında jazz yapıyor. Alıştığı dünyanın dışında, kendilerini "jazz ile var eden" bu karakterler, "insanın her yerde, her koşulda kendini bir şekilde var edebileceğini" anlatıyor.

Öyküleri yazarken çıkış noktanız ne oluyor?
Gösterim için çeşitli fikirler topluyorum. Sonra bunların içinden hoşuma gidenleri yazıyorum. Ortaya doğaçlamaya uygun öyküler çıkıyor. Mesela okyanusun ortasında bir adaya çıkan iki kazazedenin hikayesi de bunlardan biri. Fikirleri kes, yapıştır yöntemiyle bir araya getiriyor sonra da doğaçlamaya uygun hale getiriyorum.

Kukla sanatçısı Pavel Vangeli gösterinin sonunda kuklalarını toplarken, jazz tınıları hala kulaklarımızda. Zamanın bir noktasında, her şeyden bağımsız, jazz'ın geçerli olduğu bir dünyada hala dans eden, şarkı söyleyen arada "jazz, jazz" çığlıkları atan bu çekici, şirin, komik jazz'cı kuklalara, özellikle iskeletlere ve seksi şeytana bir kez daha dönüp bakıyorum. Hayata gülümseten jazz ve kuklalar. Kalplerimizi ısıtırken günümüzü de güzelleştiriyorlar...

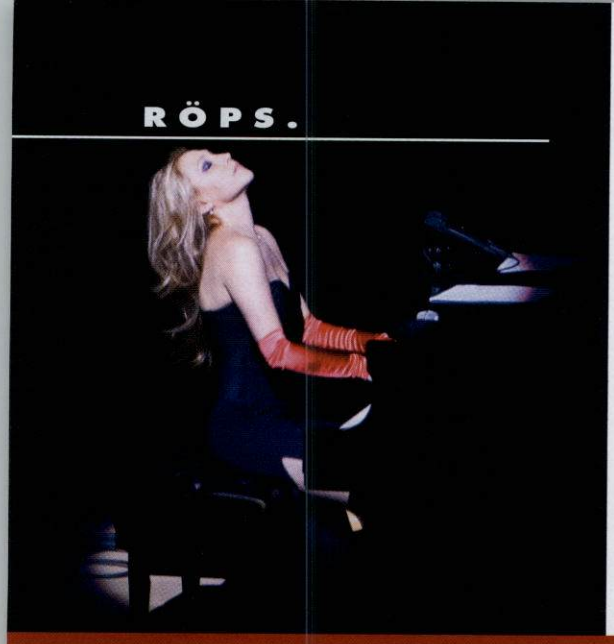

Eliane Elias ve Bossa Nova Hikayeleri

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

"Sen önyargılısın, çünkü ben Brezilyalıyım, sarışınım ve beyazım! Bana iyi bak, ismimi iyi öğren, ismim Eliane Elias. Bu ismi hatırla. Çünkü bu ismi daha çok duyacaksın! Ben de seni benimle çalmak için çağırmayacağım".

Eliane Elias 17 Şubat'ta "Bossa Nova Stories" albümü kapsamında İş Sanat'da yüksek enerjili bir konser verdi. Down Beat dergisinin kapağına çıkan ilk kadın enstrümentalist olan ve birçok Grammy adaylığı bulunan Eliane Elias kariyerinin zirvesinde. Brezilyalı piyanist konser sonrası Jazz Dergisi'nin sorularını yanıtladı.

Eliane Elias'ı yine aynı konser salonunda ikinci dinleyişim oldu. Eliane Elias konserleriyle ilgili ilk olarak söyleyebileceğim nefis piyano tekniğini ve armoni bilgisini bir kenara bırakırsak, seyirciye saygısı ve profesyonelce oluşturulmuş bir konser repertuarı olduğu. Başından sonuna kadar ilgi ile izleyebileceğiniz bir konser ve görsellik sunuyor Elias. Kimi zaman piyano çalmayı bırakıp ayakta dans ederek şarkı söylüyor, kimi zaman solo piyanoda bir Bill Evans transkripsiyonu çalıyor. Eliane Elias ve grubu konsere o kadar kendine güvenli ve hazırlıklı çıkıyor ki rahatlıkla bir "live albüm" kaydı yapılabilir. Konserden en çok aklımda kalanlar açılış parçası "Ladeira da Preguiça", Bill Evans parçası "I love my wife" ve tabii Desafinado ve bis parçası The Girl from Ipenama oldu. Özellikle Bossa Nova müziğini çok iyi bilen bir gruptan bu parçaların yorumlarını dinlemek çok öğretici oluyor, parçaların üsluplarını daha iyi kavrayabiliyorsunuz. Bill Evans piyano tuşesinde ve pedal tekniğinde belki gelmiş geçmiş en iyi piyanistlerden biriydi. Zannediyorum Elias bu tuşeye çok hakim. Çünkü Evans voicing'lerini her notanın dinamiklerine dikkat ederek sadece ikinci kez çaldığı bir piyanoda çok güzel icra etti. Bill Evans ruhunu hissettik.
Marc Johnson başta olmak üzere davulcu Joey Barron, Elias ile sürekli olarak birlikte çaldıkları için müzik üzerindeki etkileri çok büyük, hangi parçada nerede ön plana çıkacaklarını, müziğe nasıl destek vereceklerini çok iyi biliyorlar. Hatta konserin sonunda Tünel'den aldıkları darbukaları da çıkarıp çaldılar. Yoğun enerjili bir konserin ardından Jazz Dergisi adına benimle röportaj yapma nezaketini gösteren EMI Müzik – Blue Note sanatçısı Eliane Elias sorularıma sempatik ve güler yüzlü bir şekilde cevap verdi:

Ben Jazz Dergisi için yazıyorum. Bu dergiyi en çok okuyanlar arasında müzisyenler var. Ben de bir jazz müzisyeniyim. Berklee'de piyanist Joanne Brackeen ile 2 sene çalıştım. Bu nedenle benim sorularım bir müzisyen bakış açısı ile olacak. Joanne Brackeen bana kendi zamanında kadın piyanistlerin bazı zorluklarla karşılaştığını söylemişti. Erkeklerin jazz sahnesinde çok baskın olduğu bir dönemden bahsetmişti. Siz bu tip bir zorlukla hiç karşılaştınız mı?

Kendim için aynısını söyleyemem. Joanne kaç yaşında bilmiyorum. Ama şunu söyleyebilirim: NewYork'a ilk yerleştiğim zaman elimde Brezilya'da kaydettiğim müzikleri içeren bir kaset vardı. 21 yaşındaydım. Bazı jam session'lara gitmeye başladım. Kendimi tanıtıyordum: *`Merhaba ben Eliane Elias, piyanistim`.* Çok genç ve sevimli!..
Müzisyenler de şöyle bir bakıp telefon numaramı istiyorlardı. Tabii bu gayet normal aslında. Çünkü harika görünümlü seksi bir kız ile ciddi bir piyanisti kafalarında bağdaştıramıyorlardı. Buraya kadar tamam. Ama bir jam session'a gittiğimde ve oturup çaldığımda herkes "*wow*" diyordu, "Bu kim?". Çalışımdan çok etkileniyorlardı. Müzisyenler tarafından saygı görmeye başladım. Sadece bir kere benimle ilgili bir önyargıya maruz kaldım. Bir akşam Cedar Walton beni çalmam için davet etmişti. Ünlü bir basçı vardı. *"Eğer o çalarsa ben sahneden inerim"* dedi. Ona gittim ve şöyle söyledim:
" Sen önyargılısın, çünkü ben Brezilyalı yım, sarışınım ve beyazım! Bana iyi bak, ismimi iyi öğren, ismim Eliane Elias. Bu ismi hatırla. Çünkü bu ismi daha çok duyacaksın! Ben de seni benimle çalmak için çağırmayacağım."
Bir sene sonra onun da çaldığı bir çok konserde çaldım, ama ben onu hiç çağırmadım. Kim olduğunu söyleyemem tabii. İlk ve sondu zaten.
Jazz camiasında gayet iyi karşılandım her zaman. Siyah müzisyenlerden kurulu Mingus Dynasty Band ile çaldım. Steps Ahead ile çalıştım. Blue Note ile anlaştım. 1986 yılıydı. Buradan pek çok plak çıkarttım ve çok iyi ilişkilerim oldu. Sürekli olarak grup lideri olarak çalıştım, jazz müziğine Brezilya tarzını kattım, düetler yaptım. Herbie Hancock ile düet albümüm var. Herbie Hancock bana karşı çok iyiydi. İlk zamanlarımda seyircilerle birlikte piyanoya yakın bir yerde otururak benim yaptıklarımı izliyordu. İnsanlara, *" Duyduğum en iyi piyanistlerden biri, dinlediğim zaman ağlamak istiyorum"* diyordu. Benim için çok güzel sözler söyledi. Yani çok fazla destek gördüm. Saygı gördüm. Ve harikaydı herşey. Dediğim gibi böyle bir önyargı hiçbir zaman hissetmedim. Aslında kadın olduğumu bilinç altında unutuyorum, müzik dil ve ırk ayrımı içermiyor. Evrensel bir iletişim yolu. Sanatçılarda bir duygusallık ve hassasiyet vardır. Erkeklerde de kadınlarda da aynı hassasiyeti görmek mümkündür. Bill Evans mesela. Çok duygusal değil mi? Sanatçılık bize verilen bir lütüftur. Yeteneği duyarsınız. Ben DownBeat dergisinin kapağına çıkan ilk kadın enstrümantalistim. Benden önce sadece şarkıcılar çıkmıştı.
Uzun lafın kısası "şikayetçi değilim!".

İstanbul'un ilham veren bir şehir olduğunu düşünüyor musunuz?

Evet. Tabii ki! Çok ilham verici. Bu sefer çok kısa bir süre oldu. Daha fazla gezebilmek istiyorum. İlk geldiğimden beri insanları çok seviyorum. Renkli insanlar var. Ruhu olan insanlar... Ruhunuz var. Bunu insanlarda hissedebiliyorum. Kültürü ve yemekleri seviyorum. Gerçekten çok güzel. Alışverişi de seviyorum burada. Buradan harika giysiler almıştım kendime. Tüm turistlerin yaptığı şeyleri seviyorum tabii. Camileri ve tarihi yerleri gezmeyi. Ama ne yazık ki bu sefer otel ve sahne arasında kaldım. Burayı gerçekten seviyorum.

Marc Johnson ile çalışmak nasıl bir duygu, efsanevi bir basçı, Bill Evans ile uzun süre çalışmış bir müzisyen ve eşiniz aynı zamanda? Bu arada çaldığınız transkripsiyon Bill Evans`ın Conversations with Myself albümünden miydi?

"I love my wife" transkripsiyonu çaldım. New Conversations albümünden.
Harika bir duygu. Eşim olmadan evvel de beraber çalışıyorduk. Çok iyi arkadaşız aynı zamanda. Müziğimizin içinde de iletişim kurabiliyoruz. Bazı şeyler spontane gelişiyor. Bambaşka yerlere gidebiliyoruz müzikte. Tabii bir konserin hepsinde değil. Desafinado`da dışarılara çıkıyoruz. Ritmik olarak neler yaptığımıza dikkat edecek olursanız, duyabilirsiniz. `Bunu prova ettiler mi` diye düşünebilirsiniz. Her şey birbirine bağlı aslında. Interplay gibi. Harika bir duygu. Çok da iyi geçiniyoruz. İnsanlar şaşırıyor, *"nasıl beraber çalışabiliyorsunuz, bütün gün beraber olabiliyorsunuz?"* diye soruyorlar. Hiçbir problem olmadan hem de!

Theo Bleckmann ile muhabbetler

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

New York'un insanın hayatına katabileceği en güzel hazinelerden biri, Theo Bleckmann'ı dinlemiş ve onu tanımış olmaktır. Yeni neslin en sevilen vokalistlerinden olan Theo, aynı zamanda "Men In Black" filmindeki uzaylıların da sesi.

Meredith Monk'la ne zaman tanıştınız ve Meredith müziğinizi nasıl etkiledi?
Meredith'le 1991'de tanıştım. Arkadaşlar ve Meredith birlikte takıldık, yemek yedik ve birbirimizi tanıdık. Birlikte ilk konserimizi 1994'de, duo olarak verdik. Meredith Monk'la çalışmak, diğer bestecilerle çalışmaktan tamamen farklı. Çok yakın bir işbirliği süreciyle birlikte müzik yarattık. Onun müziği, her zaman, birlikte çalıştığı her performans sanatçısının sesi için özel olarak dikilmiş gibidir. Onun spesifik oluşu ve insani dokunuşu, benim de müziğimi değiştirdi ve dönüştürdü. Jazz müziğinde, çoğunlukla solfejde çok iyi olmaya, yeni skorları çalabilmek için çabuk adapte olmaya uğraşırız ki bu çalışmamızın harika ve çok önemli bir kısmı. Ayrıca, mümkün olduğunca farklı müzisyenlerle çalmak için uğraşırız, ki bu da ilham verici olabilir. Ama durum genellikle, herkesle yatıp kalkan ama hiçbir zaman gerçek bir ilişkiye giremeyen biri gibi olmamızla sonuçlabilir. Meredith'in grubu, birbirine çok yakın, birlikte çalışan ve birbirini destekleyen, birlikte materyal geliştiren bir grup bireyden oluşur. Bu işbirlikçi tutum yeterince vurgulanamaz. Bütün üyelerden çok fazla girdi ve öneri oluyor ki bu durumun içinden, sadece hepimiz birbirimize en yüksek artistik düzeyde güvenip saygı duyarsak çıkılabiliyor. Meredith'in müziği, yalnızca müzikten çok daha fazla şey kapsıyor, hareket, rol yapma, ışık, kostümler, performans sanatı, film, vb, zorlu, insani ve oldukça etkili.

Seslerle uğraşmaya ne zaman başladınız?
Küçük bir çocukken, sesleri çok taklit ederdim. Arabanın arka koltuğunda seyahat ederken, ailemi sanki motorda bir yanlışlık varmış gibi kandırırdım. Meredith Monk, aslında buna "vokal fotoğrafı" yeteneği diyor, ki bu güzel bir başlangıç ama sonunda vokal olarak seslerin keşfetme konusunda çok daha derinleştim ve taklit etmenin çok ötesine geçtim.

Müzikal stilinizi nasıl tanımlarsınız?
Stille ilgili sorularla çok ilgilenmiyorum. Stil, sadece insanları ayırıyor. Aslında, benim stilim, dinleyiciye daha direkt olarak ulaşabilmek için kendimi bütün stillerden arındırmak.

Oldukça şahsınıza münhasır bir dış görünüşünüz var. İmaj danışmanınız var mı?
Benim bir stilim ya da imaj danışmanım yok, hiçbir zaman olmadı. Çok yaratıcı fotoğraf sanatçılarıyla çalışma fırsatım oldu; Joerg Grosse-Geldermann, Susie Knoll and John Labbe. Bu isimlerin üçü de sanatçı ve birlikte, müziğimi ve ruhumu fotoğrafa yansıtmanın bir yolunu yarattık.

Almanyalısınız. New York'a taşınmanıza ne sebep oldu ve burada kalmanıza ne sebep oldu?
Avrupa'da insanlar söyle sorar: "Neden?"-Amerika'da ise: "Neden olmasın?"

Peter Eldridge, Kate McGarry, Lauren Kinhan ve Luciana Souza ile "Moss" isminde yeni bir vokal grubu başlattınız ve Avrupa'yı yeni turladınız. Moss'un nasıl bir stili var ve bu uzun dönemli bir proje mi?
Moss, kariyerinin ortasında, tamamen kendini oluşturmuş vokalist ve bestecilerin birlikte çalıştığı işbirlikçi bir girişim. İlk olarak Luciana Souza ve Peter Eldidge'in parlak buluşlarıyla, bu grup, diğer vokal gruplarından çok daha farklı, şöyle ki, sound'u karıştırarak ve böylece vokal kimliklerini kaybederek yaratmıyoruz. Herkesin kendi sound'una sadık kalıyoruz. Moss'da her sesin güçlü olmasını ve grubun önüne çıkmasını istiyoruz. Buna göre yazıyoruz, destekliyoruz ve aranje ediyoruz. Birimizi diğerimizden farklı olması için yüreklendiriyoruz. Birbirimizden öğreniyoruz. Çoğunlukla, parçalar bir veya iki vokalisti merkez alıyor, diğerleri ise ya geri vokal yapıyor ya da o esnada katılmıyor.

Kirk Nurock ve Ben Monder'la duo çalışmalarınız var. Bu albümlerde, çok yüksek düzeyde bir müzisyenliğiniz var, bu seviyeye nasıl geldiniz?
Bu isimlerin arasına John Hollenbeck'i de eklemek istiyorum, 15 yıldan fazladır kendisiyle birlikte çalışıyoruz. Müzisyenlik, görece daha kolay bu günlerde. Kitaplar, okullar, kayıtlar, öğretmenler, online dersler var. Neredeyse herkes bunlara erişebiliyor günümüzde. Sabır ve düzenli çalışma gerekiyor, aslında herşey az çok bu. Müzisyenliğin listesine, dinleyici olmayı da eklemek isterim ki dinlemek gerçekten de öğretilmiyor ve müzisyenlerin bir ömür boyu geliştirmeleri gereken bir özellik. Her zaman çıktıyla o kadar ilgiliyiz ki, birşeyleri içeri almayı unutmaya meyilliyiz.

Yeni neslin en favori vokalistisiniz, sizce neden?
Ne? Bunu hiç duymadım, bunu bütün büyük jazz festivallerine söyleyebilir misin?

"Men In Black" nasıl oldu?
Ses tasarımcısı bir arkadaşım beni stüdyosuna bazı filmler için emprovize yapmak üzere davet etti ve ben de tabi ki evet dedim. Bir saat civarında uzaylı sesleri yaptım, tuhaf bir senaryoyu okuyarak: bir insanın başı açılır ve bir uzaylı ortaya çıkar, sonra adam Polonya mantısı dolu bir tabağın içine düşer... Gerisini biliyorsun. 6 farklı uzaylı sesi kaydından sonra ona bu aptal isimli tuhaf filmin ne olduğunu sordum. Kendimi, bu hayatımda gördüğüm en saçma film sahnesi, diye düşünürken hatırlıyorum ve muhtemelen Spielberg'in geçmişindeki tek bir kara leke olacağını düşünmüştüm. Ama hatalıydım, filme bayıldım!

Öğretmenliğe ne zaman başladınız? Sizi nasıl etkiledi?
Öğretmeye 90'ların ortalarında başladım. Benim için çok yorucu, öğretmek, tam olarak empati kurmayı ve kendinin dışına fiziksel ve akustik olarak çıkma becerisi gerektiriyor, ki öğrenciye yardım edebilesin, kendi egona değil. Vokal tekniğini fonksiyonel bir bakış açısından anladım, bunu Leanette Lovetri ve onun bedensel ses çalışmasıyla yaptım. İşin anahtarı, dinleme pratiği.

Jazz vokalisti olmayı amaçlayanlara ne önerirsiniz?
Söylemek isteyebileceğim çok fazla şey var, ama asıl demek istediğim, kendilerini jazz'ın ve onun çok fazla kısıtlamalarının içinde hapis hissetmesinler. Bu his vokalistlerin, başkalarının jazz söylemek ile ilgili fikirlerini yaşamalarına sebep oluyor. Hünerinizle her gün çalışın ve sizi nereye götürdüğünü görün. Herşeyi sorgulayın! Etrafınızdaki hiçkimse onaylamasa da yeni yollar bulun. Gelenekten ayrılırken, geleneği içselleştirin ve kucaklayın.

Avrupa ve Amerika dinleyicisi arasında bir fark var mı?
Bu soruyu çok soruyorlar bana ve bunun için mükemmel bir cevabım yok. İnsanlar çoğunlukla Avrupa dinleyicisinin jazz konusunda daha eğitimli ya da daha maceracı olabileceğini söylüyorlar, ki bu doğru olabiliyor, ama ben aynı açıklılığı, bilgiyi ve açlığı ABD'de de gördüm, özellikle genç insanlar için performans yaparken. Avrupa'da sadece "avant garde"-kendim kullanmadığım bir terim-da müziğin karşıtında işlev görebilir. En iyi dinleyici bence açık fikirli ve en az beklentili dinleyicidir.

"Kate Bush" projesini ne zaman kaydedeceksiniz?
Mart 2011.

John Labbe

Jörg Grosse Geldermann

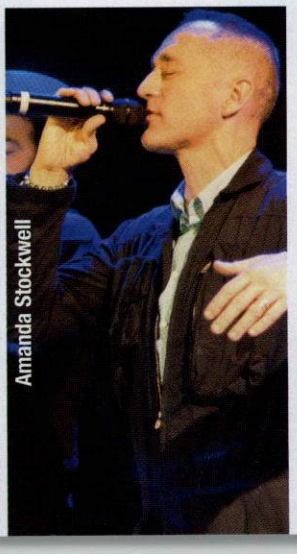
Amanda Stockwell

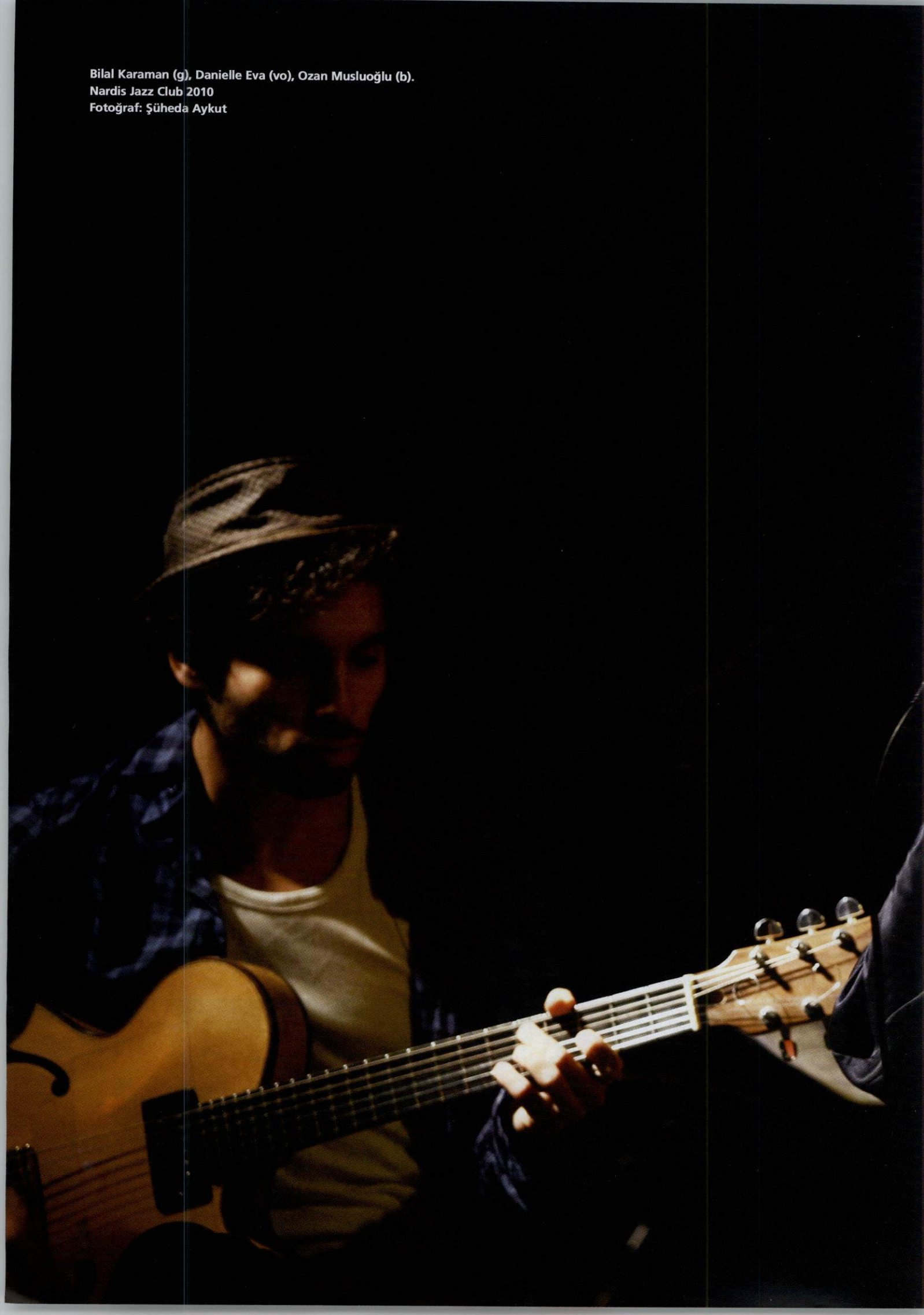

Bilal Karaman (g), Danielle Eva (vo), Ozan Musluoğlu (b).
Nardis Jazz Club 2010
Fotoğraf: Şüheda Aykut

Şule Uslutekin
sule@suleuslutekin.com

Ritmin Günü Konseri Bir Virtüözü Ağırladı:

Giovanni Hidalgo

Konga'nın Kralı Giovanni Hidalgo Türkiye'deydi

Uluslararası perküsyon sanatçımız Okay Temiz'in liderliğinde her yıl düzenli olarak gerçekleşen ve dünyanın öndegelen değerli ritim ustalarını, Temiz'in atölyesine devam eden öğrenciler ile buluşturan "Ritmin Günü" konseri, 10 Şubat Perşembe akşamı, Cemal Reşit Rey Konser Salonunda gerçekleştirildi. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür Müdürlüğünün katkısıyla yapılan konserde, **Okay Temiz**'in dışında çok önemli bir perküsyoncu olan **Giovanni Hidalgo**'yu ağırladı. Konga çalan Hidalgo dışında, Senegal'den "talking drum" ustası **Yamar Thiam, Andres Macias** (b), ve ülkemizden çok değerli müzisyenler yeraldı. Şenova Ülker (tp), Aycan Teztel (tb), Çağdaş Oruç (ts), Emir Ersoy (p), Ebru Ayarcı (djembe), Tom Camidge (djembe) ve 80 kişilik "Okay Temiz Ritim Atölyesi" öğrencisi aynı sahnede coşkuyla buluştu. Porto Riko doğumlu usta kongacı Giovanni Hidalgo, konserden önce Okay Temiz Ritim Atölyesinde meraklıları için özel bir workhsop gerçekleştirdi.

Hidalgo'nun tekniği ile ilgili müzik dünyasında olağanüstü övgüler yeralmakta, onun en önemli farkının inanılmaz olarak nitelendirilen becerisinin, diğer müzisyenlerin perküsyon aletinde çubuk ya da baget kullanarak çıkardığı tınıları, sesleri o sadece elleriyle ve inanılmaz bir süratle yapmakta olduğu, bu tekniğin tek sahibi olarak gösterilen müzisyen bu olağanüstü yetisini sürekli geliştirerek ve yaratıcılığını birleştirerek çalışmalarını güncel kılmakta, bunu gerçekleştirirken arkasında eşsiz örnekler bırakmakta... Latin, jazz ve folklorik tarzları eşsiz tekniğiyle harmanlayarak başarıyla kaynaştıran bu çok önemli Grammy ödülü sahibi müzisyeni kaçıranlar umarız yakında başka konserlerde izleme imkanı bulur.

Her yıl geleneksel olarak yapılan "Ritmin Günü" konseri, dünyanın usta ritimcilerini ve farklı müzik çevrelerini biraraya getirerek dünya ritimlerinin buluştuğu coşkulu -kalabalık bir müzik şöleni ve adeta ritim festivaline dönüşmekte. Bugüne kadar Trilok Gurtu, Mamady Keita, Adame Brame, Carlo Rizzo, Yamar Thiam, Stoyan Yankulov, Elitza Todorov, Karnataka College of Perkussion gibi grup ve yıldızları ağırlayan Ritmin Günü konserlerinin şüphesiz en önemli konuklarından olan dünyanın en iyi konga kralı olarak nitelendirilen Giovanni Hidalgo'yu İstanbullu müzikseverler ile buluşturarak muhteşem bir gösteriye sahne oldu, etkinlik öncesinde konuştuğumuz Grammy ödüllü müzisyene sorularımızı yönelttik.

Öncelikle sizi biraz tanıyabilir miyiz?
Porto Riko'da San Juan şehrinde 1963 yılında müzisyen bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Babam ve büyükbabam ülkemizin önde gelen perküsyon sanatçılarıydı, dolayısıyla müziği ben seçmedim o ortamın içinde doğdum, onlar döneminin en bilinen conga çalan müzisyenleriydi, Richie Ray ve Bobby Cruz'un gruplarında çalıyorlardı ve salsanın en iyi yıllarıydı o zamanlar, müziğin içinde büyüdüm, daha 5 yaşında conga çalmaya başladım, bana küçükken Mañeguito takma adıyla seslenirlerdi, ben 8 yaşımdayken babam bana ilk congamı kendi eliyle yaptı, hatta ağaçdan, fıçıdan

oluşan bir aletti bu, ilk conga aletim oldu o dönem. Devamlı bunu çalıyordum o zamanlar.

Müzik hayatınızın ilk ve en önemli dönüm noktası ne oldu acaba?
Ailemin bu çevrelerde biliniyor olmasından ötürü kendi ülkemde daha gençken tanınıyordum, ayrıca gençlik yıllarımda birçok grup ve müzisyene eşlik ederek tecrübe kazandım, tanınmaya başladım, ama en önemli ilk başarım ve farkedilişim sanıyorum çok sevgili arkadaşım Jose Luis Quintana

"Changuito" 1981 yılında tanışmak ve Küba'ya gitmek oldu. Batacumbele adlı yerel bir gruba girerek çalışmaya başladık, bu fazla gelişmemi sağladı diyebilirim. Kariyerimde ilk büyük ve önemli adım bu oldu. Grupla turnelere gittik. Bir albümde yer aldım ve bu tamamen hayatımı değiştirdi diyebilirim. Bu albüm çok dikkat çekti müzik çevrelerinde. Hatta Kübalılar tekniğime "songo" adını verdiler. Bu dönem birçok farklı Kübalı müzisyen ile çalışma fırsatım oldu.

Porto Riko ve Küba yılları bu anlamda size çok şey katmış, neler yaptınız müzikal ve teknik anlamda bu dönem?

Her iki farklı etnik ülkenin teknik ve zenginliğini müziğimde birleştirip harmanlamaya çalıştım. Bu bir stil yarattı zamanla, birçok kişi beni, daha doğrusu tekniğimi taklit etti ve beni takip etmeye başladı. Dünyaca tanınmamı sağladı bu yapılanlar.

Kariyerinizin başlarında aynı zamanda jazz dünyasının en önemli virtüöz müzisyenlerinden Dizzy Gillespie ile beraber çalışmaya başladınız, bu dönemi biraz anlatır mısınız?
Sevgili dostum "Changuito" ile 1981'de tanışmamış ve Küba yıllarından sonra, Uluslararası tanınmam albümlerde stilimin farkedilişi sonra yine arkadaşım Eddie Palmieri'nin de çaldığı Dizzy Gillespie'nin ünlü grubu United Nations Jazz Orkestra'da çalmamı istediler. 1988 yılında New York'da Dizzy ile çalışmaya başladım. Gerçekten inanılmaz bir fırsattı tabiki benim için, sonraki çalışmalarım birbirini takip etti zaten.

İlk Grammy ödülü kazandığınız albüm ünlü piyanist Michel Camilo ile olan "Rhythm of Hands albümünden biraz bahsedermisiniz?
Birçok usta müzisyenle tanıştım ve çalmaya başladım o yıllarda, bu albüm ile en iyi Latin Jazz kategorisinde Grammy ödülü kazanmak birçok sanatçının kendileriyle çalmamı istemesini sağladı, bu sayede önemli birçok müzisyen ile tanıştım, çalıştım ve birçok sayısız albüm kaydettik.

Sizin ilk solo albümünüz ne zaman çıktı, biraz bahseder misiniz?
İlk solo albümüm Villa Hidalgo 1993'de çıktı, o zamanlar Amerika'da Boston'da Berklee Müzik Okulunda eğitmenlik yapmaya başlamıştım.

Berklee Müzik Okulunda kaç yıl eğitmenlik yaptınız? Çalışmalarınıza nasıl katkısı oldu bu dönemin?
1992'de gittim aldığım teklifle. 4 yıl kaldım, 1996'ya kadar. Bu yıllarda arasında eğitmenlik yaptım, aynı zamanda profesör de oldum. Bu dönem aslında öğrencilere yeni birşeyler öğreterek aynı zamanda kendimde yeni bir şeyler öğrenerek geçti diyebilirim, yani karşılıklı öğrenerek, her türde, tarzda ve ritimde birçok farklı karışımı, tekniği birleştirerek kendimi geliştirdim aslında. Müzikal açıdan beslendim, Porto Riko'dan, Küba'dan, Dominik'den reggae'den, Afrika'dan, jazz'dan bende kalan ne varsa birleştirerek harmanlayarak yeni ve zengin farklı bir şeyler oluşturmaya çalıştım. Her ülkenin kendi müzikal tarzı olduğuna inanıyorum, benim amacım bu kültürlerin müzikal özünü yakalamaktı. Bu dönem yaptığım ilk solo albümüm de bunu bulabilmek mümkündür.

Dünyaca ünlü müzisyenler Tito Puente ve Mickey Hart ile bu dönem dünyanın birçok yerine uzanan turnelere çıktınız, "Konga'nın Kralları adıyla kaydettiğiniz albüm bu döneme ait, neler söylemek istersiniz bu çalışmalar hakkında?

Evet çok sevdiğim arkadaşlarım Patato Valdes ve Candido Camero ile kaydettik bu albümü 2001'de, adı "Jazz Descargas", grubumuzun adı da "Konga'nın Kralları"ydı.

Etkilediğiniz ve birlikte çalıştığınız çok sayıda tanınmış değerli müzisyen var. Aralarında Alex Acuña, Armando Peraza, Airto Moreira, Tito Puente, Eddie Palmieri, Rebeca Mauleón, Brian Lynch, Arturo Sandoval, Paquito d' Rivera, Dizzy Gillespie, Kip Hanraha, Horacio El Negro Hernandez, Don Byron, Dave Valentin, Ignacio Berroa, Hilton Ruiz, Steve Gadd, Freddy Hubbard, Carlos Santana, Paul Simon ve

başka birçok müzisyen var. Çok önemli müzisyenler ile çalıştınız ve hala çalışıyorsunuz, albümler kaydettiniz, kolay kolay hiçbir jazz müzisyenine nasip olmayacak kadar parlak bir kariyere sahipsiniz, bu konuda neler söylemek istersiniz?
Evet, bu konuda çok şanslı olduğumu düşünüyorum, takdir edilmek ve ödüller kazanmak harika bir duygu, teşvik edici oluyor. Bu açıdan mutlu bir müzisyen olduğumu söyleyebilirim.

www.myspace.com/giovannihidalgo
www.okaytemiz.com,
www.ritimatolyesi.com

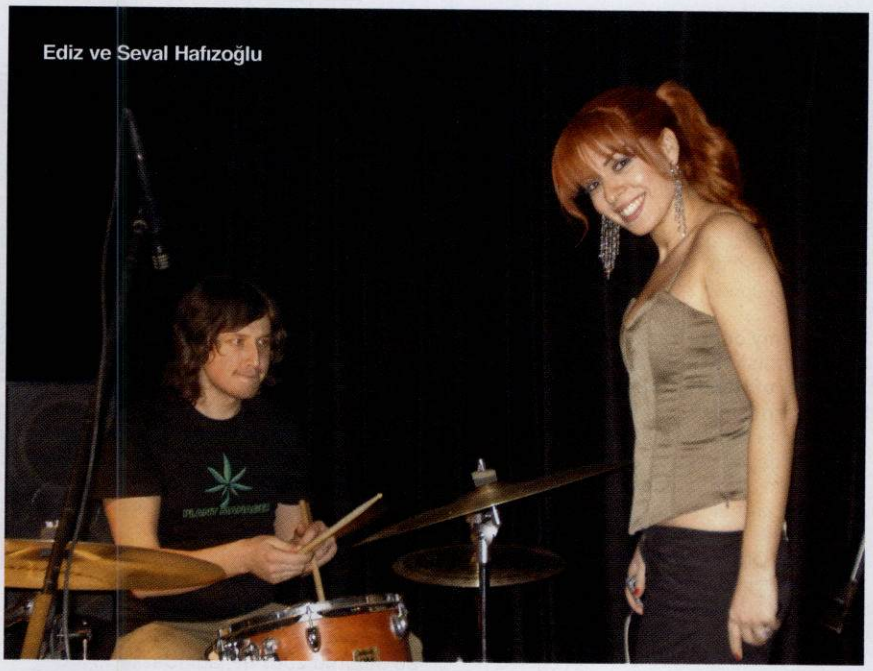
Ediz ve Seval Hafızoğlu

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ediz Hafızoğlu, İle Bir Koltukta Onca Karpuz Üzerine

Ediz Hafızoğlu iki koluna dört karpuz sığdıran bir genç müzisyen ama onu sadece müzisyen olarak tanımlamak oldukça yetersiz olacak, bu yüzden kendisi ile dergileri hakkında görüşmek üzere buluştuğumda o gün hangi yönüyle sohbet edeceğimi sordum, o seçti ben uydum:

*Dergi çıkartıyorum, önce "**Drum and Bass Magazine**" ile başladık, şimdi de "**Gitar Dergisi**"ni çıkartıyoruz. Bir de albüm çıkarttım, Alper Yılmaz'ın **"Over the Clouds"** albümü. Tabi, aynı zamanda müzisyeniz ama bugün o sıfatla karşınızda değilim.*

Biz iki yıl önce albüm yayınlamak için bir şirket kurduk, ama dergicilik işi daha önce gerçekleşti.

Jazz Dergisi olarak bu ülkede müzikle ilgili bir dergi çıkartmanın ne derece zor olduğunu bilen kişiler olarak kendilerine destek olmak istediğimizi söyledim ve önce dergilerden başladık:

Drum and Bass

Drum and Bass bu ay dokuzuncu sayısıyla okuyucusuna ulaştı. İçinde birbirinden ilginç röportajlar var. Kapakta okuyabilirsiniz; Cem Aksel, Marcus Miller, Kamil Erdem, Patrick Zambonin ve daha bir çok isim. Bu sayımızın kapağını Japonya Bayrağı olarak seçtik. Orada büyük bir felaket yaşandı ve bir çok insan öldü. Bu kapağı seçerek onlara bir saygı duruşu yapmış oluyoruz. Ne yazık ki felaketin büyüklüğü ve nükleer gücün riskleri bizim toplumumuz tarafından yeterince algılanmadı.

Bu dergiyi utancımızdan çıkarttık. Bu tip enstrüman üzerine olan dergiler Amerika'da ve dünyada 1940 yılından beri var ve biz ancak 2008 yılında böyle bir dergi çıkartmayı başardık. Kimse çıkartmıyordu, birilerinden çıkartmalarını da istedik ama gerçekleşmedi. Yurt dışındaki dergileri konserlere gittikçe okuyorduk ama içlerinde bizden hiçbir şey yoktu. İnternet var ama orada bilgiler hem dağınık, hem de junk diyebileceğimiz şeyler, ayıklaması zor. Müzisyen olarak çalışırken kimse yapmadığı için dergiciliğin yöntemini öğrendik. Dergi hem İstanbul'da hem de Anadolu'da büyük bir ilgi gördü, tirajımız 1000 küsur oldu. D&R en çok satan dergi listesinde de beşinciyiz.
Dergi davulcuların ve basçıların hikayelerinin olduğu, buluştuğu bir mekan aslında. Ama içinde başka şeyler de var. Mesela Richard Laniepce'nin yazdığı "konsept dışı" köşesi var ve bu sayıda saksofonu icat eden Adolphe Sax'ın öyküsünü anlatıyor. Daha önce başka nefesli sazları anlatmıştı. Serdar Barçın müzisyenlerin yemek yiyebilecekleri yerleri anlatıyor. Müzik eğitimi ile ilgili bilgiler var, kısacası müziğe dair bir çok şey var.

Gene bu sayıda Cem Aksel ile ilgili bir röportaj var, ama biz onun kendi web sitesinde yayınlanan davulunun markası gibi bilgileri sormuyoruz, gerçi bunları da sormamızı isteyenler oluyor ama biz asıl onun çocukluğundan beri anlatmadığı şeyleri soruyoruz. Nasıl bir ortamda büyüdüğü, yurt dışına ilk çıkışı, nelere çok şaşırdığı, bir insan olarak alt yapısının kimlerden etkilendiği, bu tip şeyleri öğrenip yazıyoruz. Derginin geneli bu aslında, muhabbet... Türkiye'nin her yerinden, Diyarbakır ve Mardin dahil 150-200 abonemiz var.

Gitar Dergisi

Gitar dergisini ise utançtan değil ısrardan çıkarttık. Biz ilk derginin editöryal bölümünde başkaları da diğer enstrüman dergilerini çıkartsın diye yazıyorduk. Şunu da söyleyeyim, bu tip dergiler ile raflarda kendi başınıza yer almak çok zor, sizi hemen moda dergilerinin arkasına atıverirler. Kimse yapmayınca yine iş bize patladı. Erman Dirikcan Hollanda'da olmasına rağmen editörlüğünü üstlendi. Volume dergisi biliyorsun kapandı, onlara tekrar çıkarın ortam uygun dedik, aman biz bulaşmayız dediler, halbuki ellerinde iyi bir alt yapı da var. Bir ülkede müziğin yaşaması ve gelişmesi için bu tip dergilerin mutlaka çıkması gerekiyor. Bu dergide üçüncü kez dağıtıldı, onu anladık ki Türkiye'de çok gitarist varmış.
Bu arada değişik yerlere work shoplara gidiyoruz. Serhan Erkol ve ben Diyarbakır'a gittik. Biz orada duo konser veren ilk müzisyenler olduk ve salon ağzına kadar dolu idi. İstanbul'da olduğu gibi insanlar birbirini gördükten sonra salonu terk etmediler, kimse konserin sonuna kadar salondan ayrılmadı.

Dergiler için eşim Seval Karataş'ın çok büyük bir katkısı oldu. Bunu mutlaka belirtmeliyim. Bütün editöryal işlerle, reklam işleri ile sağ olsun o uğraşıyor.

Lin Records

"Lin Records" ise pek yayınlanma şansı olmayan albümleri yayınlamak üzere

kuruldu, ilk albümümüz Çilekeş adlı bir rock grubunun çalışması oldu. Ama asıl amacımız jazz müziğinde alternatif işler çıkartmaktı, Alper Yılmaz'ın Over the Clouds jazz serimizin ilk albümü oldu. Kayıtlar da yapmıştık, benim Teneffüs grubumun bir kaydını yaptık. Barış Ertürk, Tunç Çakır, Serhan Erkol ve Ahmet Türkmenoğlu ile birlikte çaldık. İzzet Kızıl da perküsyonda bize katıldı, bu kaydı yapalı 5 yıl oldu henüz albümü çıkaramadık ama çıkartacağız.

Kimdir Ediz Hafızoğlu?

30 yaşındayım, her gün davul çalıyorum. Burada Bilgi Üniversitesinde Ricky Ford ile çalıştık. Çok büyük bir şey yaşadık, 3.5 yıl boyunca her sabah 8 de okulda buluşup prova yaptık. Ricky Ford bile bizimle aynı duyguları ve deneyimi yaşadı. Hatta bize "Mingus'la ve Abdullah İbrahim'le yaşarken bile böyle bir şey yaşamadım" dedi. Okul kapanmasa idi Türkiye'de bizlerle "Sun Ra Arkestra" gibi bir grup kurma planı vardı. Bir apartman satın alıp birlikte orada yaşamak, çalışmak ve Türkiye'ye İstanbul'a ait özgün bir şey, bir müzik yaratmak istiyorduk ama Bilgi kapanınca bu mümkün olmadı ve Ricky Fransa'ya döndü.

Bulgaristan'dan Türkiye'ye 1994 yılında 14 yaşında iken geldim. Müziğe orada 7 yaşında bağlama çalarak başladım. İlk bağlamamı dedem bana almıştı, Sofya Radyosunda çalan önemli bir bağlama ustasının dut ağacı bağlaması idi. Babam amatör bir darbukacı idi ve hayalinde hep davulcu olmak varmış ama gerçekleştirememiş. Bizim aile Bulgaristan'ın Deliorman bölgesinin en ucundan, Razgar bölgesi, Silistre'den geliyor. Dedemler Bulgaristan'ın ilk sanat topluluğu olan Sakin Tuna topluluğunu akrabalarla kurmuşlar. Onlarla birlikte buraya gelmeden önce ben de iki yıl gezdim. Bulgaristan'ın her bölgesinde köylerde Rumeli türküleri söyledik ve dans gösterileri yaptık. Türkler o devirde çok baskı gördüler, isimler değiştirildi, toplu mezarlar kazıldı, çok zor zamanlar geçirdik.
Buraya gelince Kabataş Erkek lisesine girdim ve okul orkestrasına katıldım. Tesadüfen oldu, davulcu lazımdı.

Bilgi Üniversitesinden önce ben Mimar Sinan Üniversitesi'nin Endüstriyel Tasarım bölümüne girdim çünkü her zaman ailemi rahatlatma kaygılarım vardı. Gerçi onlar her zaman benim müzik çalışmalarımı desteklediler. Daha sonra Mimar Sinan'a devam ederken bir yandan da müzik çalmaya başlayınca bir anda müzik dışındaki hiçbir şeyi göremez oldum. Şimdi dört yıldan beri evliyim ve Cihangir'de yaşıyorum. Dört kedimiz ve bir köpeğimiz var.

Ediz'in hayatına ilham veren müzik insanları:

Bu güne kadar bir çok müzisyenle birlikte çalıştım. Bunlardan en önemlisi Baki Duyarlar oldu, onun tüm besteleri benim için önemlidir, çalması keyiflidir. Bir çok ortak projemiz var, bunlardan en önemlisi Miles Davis'in "The Birth of the Cool" projesi. Yakında ortaya sunacağız, şimdilik gizli ama sana söylediğime göre artık gizli

sayılmaz. Hayatımda çok önemli bir yeri olan insan daha evvelce de belirttim, Ricky Ford oldu. Onunla çalan dört saksofoncu arkadaşım ilr bir saksofon beşlisi oluşturuyorlardı. Barış Ertürk Ricky ile birlikte iki tenor çalıyordu, Duru Tuna alto çalıyordu, Çağdaş Oruç ise alto çalıyordu, Serhan Erkol da bariton çalıyordu, Ahmet Türkmenoğlu bu ekipte kontrbas, ben de davul çalıyordum. Önümüzdeki ay Ricky geliyor ve grubu tekrar toparlayıp bir albüm kaydı yapacağız.

Bu röportajın son sözü dergiler üzerine olsun:

Son sözüm gene dergiler üzerine olsun istiyorum. Bunlar sadece birer dergi değil, asıl amacımız bir sürü insanı bir araya getirmek. Bir sürü insan bir araya geliyor ve ortak bir paydada buluşuyoruz.

En önemli şey egoları bir kenara bırakabilmek. Birbirinin arkasında konuşarak bir yere varılmıyor, bizden eskilere bakarak bunu anlıyoruz. Bizim nesil onlardan farklı olmaya çalışıyor. Böyle bir ülkede müzikle yaşamaya çalışan insanlarız, her şeyden önce arkadaşız ve birbirimizle alıp veremediğimiz bir şey olamaz. Bizi birleştiren en önemli payda olan müziği seviyoruz. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Bu dergilerle ayrıca bilgi kirliliğini azaltmaya çalışıyoruz. Çalamayan insanlar en baştan kendilerine Dave Weckl'i örnek almasınlar istiyoruz, çünkü ona varıncaya kadar gidilecek çok şey var. Bir çok insan internette onun adını görüp onun kitabını alıyor, onun gibi çalamayınca da müziğe küsüyor. Olur mu böyle şey. Benim için de bu geçerli, Kai Eckhardt ile çalarken nefesim kesiliyor. Hepimizin geçmesi gereken yollar var ve çalışarak oralardan geçeceğiz, geçerken de zorluklarla karşılaşıp müziğe küsmeyeceğiz. Müziği oluşturma süreci her ülkede farklı çünkü yaşamlar farklı. Burada 15 dakika süren şey Avrupa'da 10 Amerika'da 5 dakika çünkü onlar farklı şartlarda ve ortamlarda bu müziği üretme sürecini yaşıyorlar.

Ben biliyorum ki hiçbir zaman Aydın Esen olamayacağım çünkü o zaten var. Ayrıca onun geçtiği yol bambaşka bir yol. Şu anda yaşadığımız dünyada hislerimiz ve bakış açımız aynı değil. Benim için belirleyici olan kendi gözümle gördüğüm ve duyduğum şeyler. Ben davulcuyum ve farklı frekansları duyuyorum, Bulgaristan'da yaşadığım şeyler diğer müzisyenlerin yaşadığından farklı.
Bu durumda biz nasıl aynı müziği dinleyip bu iyi bu kötü diyebiliriz ki? Hiç birimiz aynı değiliz ki. Herkesin bir algısı var ve dergide tüm bu farklı algıları serbest bırakmaya çalışıyoruz. Dergide benim düşüncelerime aykırı bir çok şey var ama biz orada kainatın bütün seslerine açığız. Kesin olarak nereden geldiğimizi ve nereye gittiğimizi bilmediğimiz bir dünyada hepimiz hayata farklı renkler katıyoruz, hepsi bu.

Son sözün son sözü:

Ben Ediz'i bir çok defa çalarken gördüm ama bu röportajı yaptığımız gün bir nebze olsun tanıdım. Tanıdım ve kişiliğinden, hayata karşı sağlam duruşundan ve bu duruşun temelini oluşturan felsefesinden onun iki misli yaşamış bir insan olarak etkilendim, saygı duydum.
Çevremde olan biten bunca kepazeliğin, kötülüğün, yalakalığın, bencilliğin ortasında onun şahsında güzel bir insan ruhu gördüm. Demek ki bu dünyada daha umut var.

Ediz ve Seval Hafızoğlu

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Selim Selçuk ile Jazz@Cezayir

Selim ile buluşmaya gittiğimizde üstad işte bu ağaçlı bahçede oturmuş yandan yandan demleniyordu, masada Türkiye'nin ilk kadın jazz piyanisti Nilüfer Verdi de ona eşlik ediyordu. Ben de derviş sofrasına çöktüm, Selim Selçuk'un yaşamındaki yeni safhayı dinlemeye başladım:

Buranın sahibi arkadaşım Fatih Arınman, ben Naima'yı ikinci defa Kuruçeşme'de açtığımda Fatih buraya başlamamıştı. Ben o zaman gel işletmeyi yürüt ben sadece müzikle uğraşayım, işletmeyi sen yap demiştim ama olmamıştı. Daha sonra Fatih burayı alıp restoran olarak işletmeye başladı. Restoran önce yukarıda idi daha sonra aşağı kata taşınınca biz de yukarıdaki bölümü bir jazz kulübü haline getirdik. Son dört aydan beri çalışıyoruz ama daha tam olarak oturmadı. Pazar, pazartesi hariç haftada 5 akşam burada müzik var. Ancak şunu vurgulamak istiyorum, bu kulüp Naima değil. Cezayir'in içinde bir jazz kulübü ve ben de kendi bildiğim konuda Fatih'e destek oluyorum. Burada ne isimle anıldığım önemli değil, önemli olan bir müddetten beri burayı yürütüyor olmamız. İleride bu iş nasıl bir şekil alır bilemeyiz.

Ona yıllar önce bana jazz kulübü işletme konusunda verdiği nasihatı hatırlattım, ben o nasihatı tutmuştum ama o tutmamış yeniden bu işlere girmişti. Neden tüm aksiliklere rağmen bir jazz kulübünü işletmeye devam ediyordu, ona göre bu işin keyfi ne idi?

Aslında herhangi bir keyfi falan yok. Benim bu dünyada yapabildiğim elimden gelen birkaç şey var, bunlardan bir tanesi de bir jazz kulübü işi, daha evvel birkaç

Selim Selçuk yıllar önce kendisi ile yaptığım bir röportajda bana jazz kulübü kurmak akıllı adamın işi değil demişti. O sırada efsanevi kulübü Naima'yı yeni kapatmıştı. Aradan yıllar geçti, duydum ve okudum ki eski kulübü Naima'yı tekrar kurmuştu, ama ne yazık ki olmadı, kapandığını duyunca çok üzüldüm. Geçtiğimiz yılın son günlerinde Selim'in yeni bir kulüp işletmeye başladığını duyunca çok sevindim. Yıldız Savaşları serisi gibi bir şey olmuştu ve bu bölümün adı Jedi, yani Selim'in dönüşü olabilirdi. Yeni mekanın adının Jazz@Cezayir olduğunu duyunca duydum aklıma bir Türk söyleyişi geldi, "kedi gözü tövbe tutmaz" derler. Evet biliyorum, o kelime "göz" değil ama göz asıl düşündüğüm kelimeye fonetik olarak çok yakın, derginin bekasını düşünerek bu kelime değişikliğini yaptım.

Basın bültenlerine bakınca yeni mekan hakkında güzel şeyler yazılmış olduğunu okudum:

"70'lere kadar okul olarak kullanılan Eski İtalyan Mektebi uzunca bir süredir favorimiz olan bir mekan Cezayir. Mekân çok eski olduğu için dekorasyonu zaten çok etkileyici" (Timeout İstanbul)

"Fransız Sokağı'nın girişindeki Cezayir isimli kafe-bar-restoranın Ege, Akdeniz, İstanbul, Fransız, Ermeni ve Rum mutfaklarından oluşan mönüsündeki yemekler 'tam olması gereken lezzette' (Milliyet Pazar)

"Fransız Sokağı'nın hemen girişinde İstanbul'un en nadide binalarından birinde hizmet veren Cezayir. Hemen yanı başındaki sokağın orijinal ismini alan bu binanın içine girdiğinizde beş metrelik yüksek tavanıyla, eski İstanbul'un kozmopolit yapısını tüm görkemiyle yansıtan bir mekanda bulacaksınız kendinizi. Çok kültürlü Beyoğlu'nun en şık örneklerinden biri olan bir mekan" (Elele dergisi, Dilara Erbay)

Cezayir'in içinde olduğu bina 1901'de İtalyan İşçi Cemiyeti tarafından okul olarak yapılmış. 2005'de restore edilen Cezayir'in restaurant, lounge, cafe-bar ve yıllanmış büyük ağaçlı bir bahçesi var.

Selim Selçuk ailesi;
Nükhet ve Roksan Selçuk

Yavuz Akyazıcı, Selim Selçuk, Ali Perret, Cem Aksel

defa yapmıştım, şimdi de onu yapıyorum. Tabi bir de çalgıcı tarafım var biliyorsun. Davul çalıyorum.

Nilüfer, Selim'in bu sözleri karşısında dayanamadı ve söze girdi. Geniş insan kitleleri bilmese bile onun çok güzel besteleri ve aranjmanları olduğunu bana hatırlattı. Baktım ki bu işin keyfi yok, bari sihrini öğreneyim dedim, Selim kadehinden bir yudum alarak söze devam etti:

Jazz zaten kendisi sihirli bir müzik, dolayısıyla onun çalındığı yerde sihirli bir yer oluyor. Türkiye'de bir kulübün gerçekleşmesi zaten bir mucize, bu ortamda hala jazz ile uğraşan üç beş kişi kalması bile başlı başına bir mucize. İnsanlar ne kadar katılırsa jazz'ın alanı o kadar genişler. Benim bu işi yaparken bir para kaygım geçmişte de yoktu şimdi de yok. Ailemden aldığım terbiye ve yetiştiğim ortamdan dolayı müzik benim için her zaman paranın ve günlük meselelerin ötesinde ulvi ve özel bir şey oldu. Nasıl ki herkesin köpeği birlikte yaşadıkça kendisine benzer, herkesin jazz kulübü de kendi kişiliğini ve dünyaya bakış açısını yansıtır. İnsanlar buraya geldiklerinde benim dünya bakışımı hissediyorlar, bizi diğer kulüplerden farklı kılan da bu oluyor.
Aslında ben bu işi yapmayı da hiç sevmedim çünkü sosyal birisi değilim, insan sevmem, kalabalık sevmem. Kim bilir belki de kader beni bu işe sürüklüyor. Burada yapılan müzikler de öyle çok uçuk kaçık şeyler değil, yumuşak ve kolay anlaşılabilir müzikler. Ama Kuruçeşme'de Naima'da çalarken yaptığımız müzikle etrafın canına okuyorduk. Burada öyle bir şey yapsak gelecek olan birkaç kişi de gelmez. İnsanların içeri gelmekten korkmayacağı şeyler seçmeye çalışıyorum.

Selim'e biraz hayal kurdurdum ve ona eğer para kaygısı olmasa nasıl ve nerede bir kulüp kurmak isteyeceğini sordum. Gözleri parladı ve konuştu:

Ege'de bir sahil kasabasında kurardım. Sadece bir kulüp olmazdı, içinde aynı zamanda yaşanılan, müzik eğitimi verilen bir çeşit kurtarılmış bölge olurdu. Bir çocuğun doğumundan ölümüne kadar içinde yaşayabileceği bir yer. Benim aslında sistemle ilgili değişik görüşlerim var, paranın ortadan kalktığı değiş tokuşun var olduğu bir sistem. Amaç hep ilerlemek, bunun için değişik deneylerin yapıldığı bir deney ortamı. Teknolojinin pisliğin girmediği bir atölye ortamı. Yaşadığım şeyler beni bu noktaya getirdi, görüyorum, para denen şey pislik, insanlığın belası.

Nilüfer de bu noktada söze girdi ve Selim'in söylediği şeyleri bir başka açıdan ele aldı:

İnsan bu gezegeni aşırı tutkuları yüzünden berbat bir hale getirdi. Müzik ne olursa olsun bunların dışında kalan bir şey. Hangi müzik olursa olsun içinde tını olan her şey bunların dışında. Müzik ve tınılar olmasa idi zaten dünya tahammül edilebilen bir şey olmazdı. Maalesef bu gezegeni berbat ettik.

Cezayir'in jazz'a ayrılan bölümü iki kısımdan oluşuyor, ön tarafta sahnenin olduğu yerde aynı anda 45 kişi oturarak müzik dinleyebiliyor. Arka bölümde ise bar var, orası ile birlikte toplam 150 kişi aynı anda kulüpte bulunabiliyor.

Cezayir'in geleceğini görmek için şimdilik bir kahve falı bakmak lazım çünkü Selim bu konuda net bir planları olmadığını söylüyor, ancak kendisi için ne istediğini net olarak ortaya koyabiliyor:

Daha evvel 2 tane Naima yapmıştım, orada kulübün tamamı ile ilgilendim, burası ise benim kendi yerim değil, belki Fatih olsa idi daha farklı şeyler söyleyebilirdi. Gelecekte işler nasıl gelişecek bilemiyorum, şimdilik bu ortama destek veriyorum.
55 yaşındayım, iki sene önce kalp krizi geçirdim ve bana stent taktılar. Şimdi anlıyorum ki bir insanın sağlığı çok önemli. Müzisyen olarak içimde çok birikim var ve hem albüm hem de performans olarak bir çok şey yapmak istiyorum. Maddi sıkıntı yaşamadan kendi mütevazı müzikal ortamımı kurarak yaşamak istiyorum. Yaşamımda sadece yaratıcılık olsun istiyorum.

Türkiye'deki jazz ortamına gelince; Evet Türkiye'de de bir jazz ortamı var ama bu ortam benim bildiğim jazz ortamlarına hiç benzemiyor. Mesela New York'taki jazz ortamı buradakinden çok farklı. Ama Türkiye'de yurt dışındaki muadiline benzemeyen tek şey jazz değil, burada bir çok şey tiyatro dekoru gibi duruyor, arkası boş. Mesela demokrasi diyorlar, onun da arkası boş. Ama bir iyi niyet var, bir çok çalgıcı her şeye rağmen jazz'a gönül vermişler. Başlarına neler geldiğinin kimisi farkında kimisi değil. Nasıl olduğunu kelimelere dökmek çok zor, dışarı gidip yaşayarak öğrenmek lazım.
Şunu vurgulamak isterim: Kapitalist düzen her şeyi kıymetsizleştiriyor, insanı, duyguyu, aklınıza gelebilecek her şeyi. Tek kıymetli olan şey satıla bilinen şeyler. O zaman da her şey çalgıcılara, müzisyenlere kalıyor.

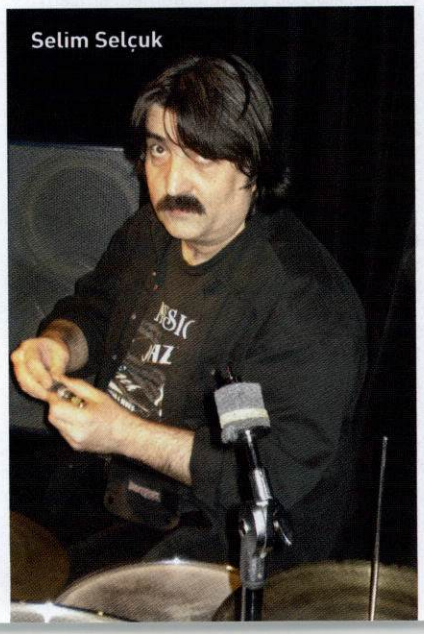
Selim Selçuk

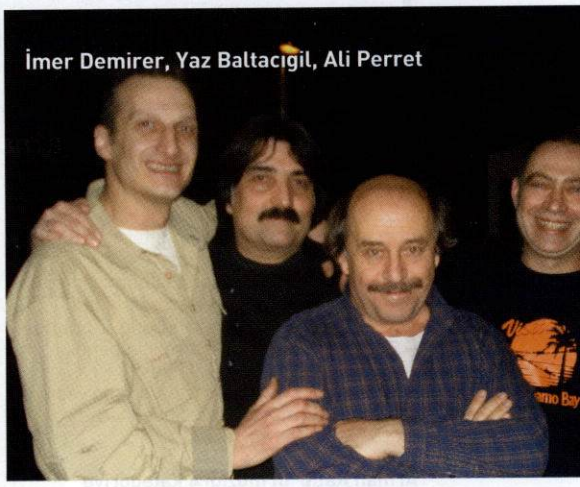
İmer Demirer, Yaz Baltacıgil, Ali Perret

Sonra yukarı çıktık ve müzik dinledik, salon o gece oldukça boştu, ortaya konan onca emeğe, yaratılan onca güzelliğe gösterilen ilginin azlığından üzüldüm. Selim'e sordum; o Jazz Dergisi okuyucuları için bir mesaj gönderebilir miyim diye sordu. Tabi dedim ve özel ulak sizlere önemle iletiyorum:

Sevgili jazz severler. Lütfen sıcak hava soğuk hava demeyin, çıkın kulübe gelin ve jazz dinleyin. Eğer jazz umurunuzdaysa bizi destekleyin. Yazdan yaza festivale gitmekle jazz tutkusu olmaz. Müzisyenler çalabilsinler ki hayatlarını sürdürebilsinler, bu kulüpler yaşasın ki müzikle yaşamını kazananlar çalarak gelişebilsinler. Türkiye'de gerçek bir jazz ortamını yaratsınlar. Bana göre gerekiyorsa, imkanlarınız sınırlıysa festivallere gitmeyin ama jazz kulüplerini destekleyin. Festivaller o demin bahsettiğim yalancı dekorlar gibi bir şey. Benim için jazz ortamının gerçek ölçüsü kulüplerde dinlenen jazz'ın kaç kişi tarafından dinlendiği. Burada15 lira verecek, bir içki içerek bir saat müzik dinleyebilirsiniz. Gelin yanımızda olun.

Jazz@Turkey, günün birinde gerçek bir Türk jazz'ı olacaksa bence Selim'e kulak vermenin zamanı geldi. Jazz Kulüpte Dinlenir.

Sıradışı bir piyanist; Arman Ratip

Kaan Çağlayangöl
Kaan.caglayangol@cmfcell.com

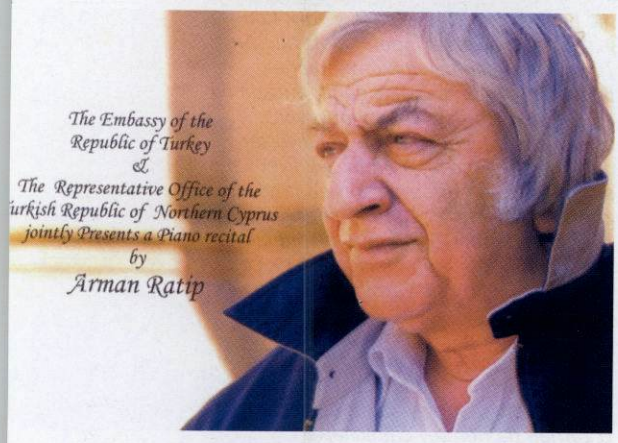

Piyanist-besteci Arman Ratip KKTC'li bir piyanistimiz. Kendisini ilk dinlediğimde açıkçası avangarde olarak adlandırdığı bestelerini çok beğendim. Piyanoya beş yaşında başlayan Arman Ratip, "Kıbrıs adasının tanınmış müzik ve piyano hocalarından olan annesi Jale Derviş ile müzik ve piyano eğitimini sürdürmüştür. 7 yaşında beste yapmaya başlayan Arman Ratip, olağanüstü yeteneklere sahip çocuk sanatçı olarak daha o yıllarda dinleyicilerin büyük beğenisi ve hayranlığını kazanmış. Arman Ratip daha sonra İngiltere'de EMI şirketine kendi besteleri ve aranjmanlarından oluşan 2 albüm yapmış ve bu ülkede verdiği konserlerle birlikte ününü İngiltere'ye taşımış. Arman Ratip, 2 piyano konçertosu, piyano orkestra için bengi, piyano ve orkestra için Üsküdar Çeşitlemeleri ve 60'dan fazla piyano yapıtı ile müzik eleştirmenleri tarafından virtüöz olarak tanımlanıyor.

Arman Ratip' in müziği 4 kategoriye ayrılmaktadır:
1.Avant-garde türü müzik "Yeni Müzik" (Uzay müziği ve 21. Asrın müziği)
2.Avant-garde Jazz ve Türk Jazz'ı.
3.Türk Folk Müziği düzenlemeleri

Açıkçası Arman Ratip'in bestelerinde herşeyden önce ezber bozan bir hava buldum. Söz konusu albümleri bulup dinlemenizi öneririm. Kendi müziğini tanımlayıp, üzerine giden ve kabul ettirme konusunda bir hayli iddialı olan Arman Ratip'i keşke canlı olarak dinleme imkanı da bulabilsek.

Sizi tanımayanlar için kendinizi bize anlatır mısınız?
Annem Jale Derviş Kıbrıs adasının en önde gelen müzik ve piyano hocalarından biridir. Ben ve ablam Sümer Sungurtekin müzik dolu bir eve doğduk. Aynı zamanda piyanist de olan annem piyano çalmaya başladığında, densiz çocuk Arman herşeyi bırakıp piyanonun yanına koşar ve annesini dinlerdi. 5 yaşında piyano derslerine başladım, 7 yaşında beste yapmaya başladım. Piyano ve müzik eğitimimi annem ile tam 12 yıl sürdürdüm. Bu süre içinde nota okumayı tam olarak öğrenemedim. Bunun annem ile bir ilgisi yok, sanki bir psikolojik blok benim nota okuma ve yazmamı engelledi. Sürekli beste yapıyordum. Royal Schools of Music sınavlarına girerken annem eserlerimi çalar, ben ise kulaktan alıp tekrarlardım. Başarılı oldum da.
Müzik kariyerimin dönüm noktası Londra'da gerçekleşti. Burada gazetecilikten mezun oldum. Ancak tahsil yaptığım yıllarda müziğim hep ön planda idi. Londra'daki ilk konserlerimi (Kıbrıs'ta annemin öğrencilerinin her yıl konserleri düzenleniyordu. Ve ben olağanüstü yeteneklere sahip çocuk sanatçı olarak 7 yaşından itibaren konserler vermeye başlamıştım. Kendi eserlerimle birlikte doğaçlama müziği yapmaya başlamıştım). British Council öğrenci merkezlerinde konser vermeye başladım.
Hem jazz konserleri, hem de piyano resitalleri veriyordum. Frank Ricotti (as), Chris Lawrence (b) ve Alan Jackson (d) gibi İngiliz jazz müzisyenleri ile konserler devam ediyordu.
Bu arada plak şirketlerini dolaşıp kendi eserlerim ve Türk jazz'ı diye adlandırdığım düzenlemelerimi onlara takdim etmeye başladım. Birgün Lansdowne Studios sahibi Denis Preston müziğimi dinledi ve bir jazz albümü için sözleşme teklif etti. İlk jazz albümüm EMI plak şirketi tarafından yayınlandı. Bu albümde bana davulda Ünal Çaplı ve kontrabasta Uğurtan Günal eşlik ettiler. Başarılı olan bu albümden yaklaşık 3 yıl sonra Denis Preston bu kez ikinci albümümü yapmamı istedi. "The Spy From İstanbul" adlı bu albüm yine EMI plak şirketi tarafından yayınlandı. Avant-Garde türü eserlerime yer verdiğim bu albümde bana trompette Marc Charig, kontrabasda Harry Miller ve davulda Keith Bailey eşlik ettiler. Bu albüm jazz eleştirmenlerinden büyük övgüler aldı. Konserler, röportajlar devam etti ve Arman Ratip Londra'da tanınmış müzisyenler arasında yer aldı. Şimdi konserlerim KKTC, Türkiye ve Avrupa'da devam ediyor.

Yaptığınız müzikleri kategorilere ayırıyorsunuz. Bu konuyu biraz açar mısınız?
Küçük yaşlarda Avant-Garde eserler bestelemeye başlamıştım. Bugün müzik eleştirmenleri dünyada en önde gelen Avant-Garde, New Music, Free Music ve Improvisational Music piyanist bestecilerinden biri olduğumu söylüyorlar. Bu benim için çok gurur verici bir olay. İkinci kategoride ise hem Avant-Garde jazz hemde Türk jazz'ı var. Ancak söylemeden geçemeyeceğim. Küçük yaşlarda Dave Brubeck beni çok etkilemişti. Londra'da bir çok Avant-garde ve Türk Jazz'ı konserleri verdim. Üçüncü kategoride ise Türk Folk müziği düzenlemeleri var. Küçük yaşlarda düzenlemeler yapmaya başlamıştım. Bu eserlerin ayrı bir önemi var. Tümü de çağdaş piyano eserleri. Konserlerimde bu eserlerime de yer veriyorum. Romantik müziğe gelince: Bu eserler çok duygusal romantik ve kısa piyano eserleri. "Love Melodies" adı altında 2 CD'de tam 17 beste var. Bunlar müzikseverlerin çok sevdiği eserler.
Kafamda bu kategorilerin nasıl oluştuğuna gelince: Avant-Garde müzik (ki bunların hemen hemen tümü uzay müziği adı altında tanınır). ABD'de yaşayan rahmetli amcam Ahmet Raif Taney'in bana sürekli uzay ve uçan daireler olaylarına ilişkin kitap ve dergiler göndermesiyle başladı. Avant-Garde ve Turkish Jazz ise Londra'daki çalışmalarım sırasında gelişti. Türk Folk Müziği düzenlemelerimi çocuk yaşta yapmaya başlamıştım zaten.

Türk jazz'ı sıkça tartışılan bir kavram. Erol Pekcan, Tuna Ötenel, Okay Temiz, Erdoğan Çaplı, İlham Gencer, Neşet Ruacan gibi isimlerin çabaları Türk jazz'ı kavramını oluşturdu. Size göre Türk jazz'ı nedir?
Türk jazz'ının tartışılmaması gerekir. Saydığınız müzisyenlerden Tuna Ötenel ve Erol Pekcan ile TRT televizyonunda birkaç jazz konseri vermiştik. Ben kendi adıma Türk jazz'ını Londra'da tanıttığıma inanıyorum. Benim yaptığım Türk jazz'ının çok beğenildiğini söyleyebilirim. Hiç kuşkusuz saydığınız müzisyenlerin bu alanda önemli yerleri var. Ben Türk jazz'ının yabancı ülkelerde yeterince duyurulamadığına inanıyorum. İyi organize ve destek ile bu müzik yabancı ülkelerdeki jazz festivallerinde yer almalı. Bunu yapmak için ilk olarak Türk jazz sanatçıları (yani bu tür müziği yapanlar) biraraya gelip çalışmalara başlamalı. Ben Londra'da Türk jazz'ını kabul ettirdim. Jazz severler keyifle dinledi. Devam edersek daha da yaygınlaşacak.

Sizin için yurtdışında müzik yapmanın avantajları mı fazla oldu yoksa dezavantajları mı?
Yurtdışında müzik yapmak bana büyük avantajlar getirdi. Müzik severler Arman Ratip ve müziğini tanıdılar. Müziğime ilişkin en güzel eleştirileri hep yurt dışındaki konserlerden sonra aldım.

Türkiye'de jazz müziğini sevdirmek ve geliştirmek için neler yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz?
Dışarıdan baktığım zaman Türkiye'de jazz'ın sürekli daha çok sevildiğini görüyorum.Türkiye'deki jazz festivalleri çok önemli. Bu festivallerde Türk müzisyenlerin daha fazla yer alması jazz'ın Türkiye'de daha fazla sevilmesine yol açacaktır.

Uzay Müziği adını verdiğiniz bir türde besteleriniz var. Bu müziğin adı bana synthesizer kullanmayı çağrıştırıyor. Siz bu müziğin için digital aletler kullanıyor musunuz?
Uzay Müziği eserlerimde synthesizer kullanmıyorum. Benim piyanoda verdiğim sesler 10 tane synthesizerden daha etkili. Jazz müziğinde elektronik çalgılar kullanılabilir. Ama inanın piyanonun, kontrabasın vereceği sesler daha etkileyici.

Türkiye'de yapılan jazz müziğini takip ediyor musunuz?
Türkiye'de bugün jazz yapan sanatçıları pek tanımıyorum. İletişimsizlik ve onlarla bir araya gelememekten kaynaklanıyor bu eksikliğim. Onlara TV'lerde pek yer verilmemesinden dolayı tanınmıyorlar. Akbank Jazz festivali ve diğer bir kaç jazz festivaline bugüne kadar davet edilmemek beni üzüyor. Yabancılardan Cecil Taylor'u hala bugün dinliyorum.

Türkiye'de yapmak istediğiniz bir proje var mı?
Türkiye'de bir değil sürekli projeler yapmayı düşünüyorum. Ancak Türkiye'deki girişimlerim, en azından jazz alanında, hep hayal kırıklığı ile sonuçlandı. Acaba Türkiye'deki müzik dünyası KKTC'den dünya çapında bir müzisyen çıkacağına inanmıyor mu? Bilemiyorum. Ama sanmıyorum. Örneğin Ankara Uluslararası Müzik Festivalinde yer aldığıma göre, birileri bir yerlerde bana değer vermiş demek ki. Türkiye'de bir müzik projesini gerçekleştirmek için hazırım. Lütfen ilgilenenler beni arasın.

Yurtdışında en çok beğendiğiniz piyanistimiz kimdir?
Yurt dışında Türk müzisyenler arasında piyanist Gülsin Onay'ı çok takdir ediyorum. Gerçekten çok başarılı.

Arman Ratip belki çoğumuzun tanımadığı bir müzisyen ve piyanistimiz. Ünü KKTC sınırlarını çoktan aşmış olan ve kendini İngiltere'de tanıtmış bir piyanist. Benim şahsi fikrim kendisinin festivallerde unutulduğunu düşünüyorum. Bana röportajda anlattıklarından sonra Arman Ratip'in bestelerini dinledim ve bu fikrimi üstüne basa basa söylüyorum. Buradan belki sesimizi duyan olur da biz de Arman Ratip'i dinleme şansına erişiriz. Kendisine beyefendiliği ve içten cevapları için ayrıca teşekkür ederim.

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

CRR NELER OLACAK

1 Nisan Joao Bosco
27 Nisan İlhan Erşahin Love 3 & Eddie Henderson
29 Nisan Butch Morris Nublue Istanbul Orchestra
15 Mayıs Jacky Terrasson Trio
16 Mayıs On The Way to Damascus
17 Mayıs Chucho Valdes Afro Cuban Messengers
22 Mayıs Swingle Singers

João Bosco

Besteleri, gitarı ve vokali ile Brezilya müziğinin mihenk taşlarından olan João Bosco müzisyen bir ailenin çocuğu. 12 yaşında gitar çalmaya başlayıp Ouro Preto'da mühendislik eğitimi aldığı sırada jazz ve bossa-novayı keşfetti. Aynı yıllarda tanıştığı kadim müzikal ortağı Vincius de Morales'in yönlendirmesiyle Rio'ya taşınan Bosco, 70'li yılların başında, dönemin süperstarı Elis Regina için yazdığı şarkılarla ünlendi. Daha sonra kendi yazdığı şarkıları seslendiren Bosco, bir tarafta Miles Davis gibi jazz, bir tarafta Antonio Carlos Jobim gibi bossa –nova tanrılarıyla çalarak kişisel efsanesini yarattı. 2010 sonunda NDR Bigband ile kaydettiği 'Senhoras Do Amazonas' albümü ile yollara düşen Bosco 'İlle de memleket' havalarını Afro-Amerikan ve Arap kültürleriyle besliyor, jazz ve rock gibi türlerle büyütüyor.

1 Nisan, 20:00

Jacky Terrasson Trio

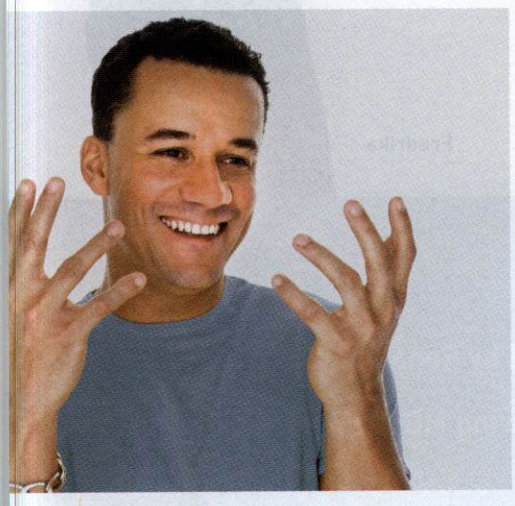

New York Times, Fransız – Amerikalı jazz piyanisti Jacky Terrasson'ı "Önümüzdeki 30 yılda Amerika kültürüne büyük etki edecek 30 yaş altındaki 30 sanatçıdan biri" olarak nitelendirmişti. International Herald Tribune ise methiye dozunu artırıp sanatçının"Kendine özgü ritim duygusu ve pianissimodan fortissimoya aralıksız geçişindeki doğaüstü yeteneği" üstünden dem vurmuştu.
Günümüzde yeni jazz standartlarının yaratıcısı olarak kabul edilen ve parlak doğaçlama yeteneği ile dünya çapında bir ün kazanan Terrasson, Berklee Collage of Music'te tamamladığı eğitiminin ardından Thelonious Monk Uluslararası Jazz Yarışması birinciliğini kazanırken kendine özgü stili ile dikkatleri çeken ve 1993'ten bu yana isminden söz ettiren bir müzisyen...Betty Carter'ından Ry Cooder'ına kadar çok sayıda müzisyenle çalan Jacky Terrason geçtiğimiz yıl Ben(bas) ve Jamire Williams'ın(davul) yer aldığı üçlüsüyle Blue Note'dan Concord Records'a transfer oldu ve bu çatı altındaki ilk albümü 'Push'u yayımlayarak dünyanın en önemli konser salonlarında mola verdiği yolculuğuna devam ediyor.

15 Mayıs, 20:00

On The Way To Damascus
Luigi Campoccia Quartet feat. Şenol Filiz ve Önder Focan

İtalya'nın önemli Jazz müzisyenlerinden Luigi Campoccia'nın müziklerini birlikte yorumladığı quartet'ine Türk müzisyenler gitarist Önder Focan ve neyzen Şenol Filiz'i dahil ederek oluşturduğu "On the Way to Damascus" (Şam Yolunda) projesi, Türk ve İtalyan sanatçılarını biraraya getirdi. Önder Focan'ın hazırladığı "Swing A la Turc" albümü projeye de ilham kaynağı oldu.
Türk jazz müziğinin önemli isimlerinden Önder Focan'ın ve ney sanatçısı Şenol Filiz'in katılımıyla oluşturdukları kompozisyonların "Akdeniz'in doğusu ve batısını aynı potada birleştirdiğini" ifade eden Luiggi Campoccia, müziğin farklı kültür ve ülkeleri bir araya getirmenin en iyi yollarından biri olduğunu kaydetti.
"Ney'" enstrümanını daha önce de dinlediğini, ancak Şenol Filiz'in performansını dinleyene kadar, jazz müziği içinde bu kadar iyi kullanılabileceğini hiç düşünmediğini belirten Campoccia "Ney, çok sıradışı bir enstrüman. Duygu yüklü bir sesi var ve icrası çok zor. Şenol Filiz, neyi jazz müziğine o kadar iyi adapte etti ki, bizi ve dinleyenleri çok farklı bir yolculuğa çıkardı. İtalyan müzisyenlerinin kendi jazz yöntemleri var. Önder ve Şenol'un da kendine has tarzları var. Birlikte çaldığımız konserlerde bu durum çok iyi bir diyalog oluşturdu. Herkesin kendine ait bir rengi ortaya koydu. Çalanlar **için** de dinleyenler için de farklı bir **yolculuk** oldu."
İlk kez İzmir Jazz Festivalinde izleyicisi ile buluşan "On the way to Damascus" projesi 2010 Temmuz ayında albüme dönüştü ve Elba adasında düzenlenen "Mediterraneo Jazz Festivali" kapsamında üç konser veren topluluk, CRR konser salonunda verecekleri konserlerinde yapmış oldukları "On the way to Damascus" albümünde yer alan bestelerin yanı sıra yeni besteleri de dinleyicileri ile paylaşacak.

Luigi Campoccia (p)
Daniele Malvisi (ts, as)
Rossano Gasperini (b)
Paolo Corsi (d, perc)

Feat:
Şenol Filiz (ney)
Önder Focan (g)

16 Mayıs 20:00

NELER OLACAK

Babylon'dan Festivalleri Aratmayan Bir Bahar Programı

Işıl Kılkış
isil@pozitif-ist.com

Apparat

Babylon'dan bahar aylarında açık hava festivalleri aratmayan çok sağlam bir program İstanbullu müzikseverleri bekliyor! Müziğin birçok farklı türüne ait efsane müzisyenlerin yanı sıra; jazz'in önde gelen sanatçıları ve alternatif müziğin en yeni ve güncel isimleri bu bahar Babylon'a konuk oluyor; Manu Chao, Kate Nash, Caribou, The Walkmen, Twin Shadow, Mercury Rev, Gonjasufi, IAMX, Piano Magic, Apparat, Skream & Benga, Ellen Allien, Fredrika Stahl ve Eddie Palmieri... Babylon'da bahar aylarında sahne alacak isimlerden bazıları...

Benga

2010-2011 sezonuna çok hızlı bir giriş yapan Babylon, geçtiğimiz aylarda dünyaca ünlü bir çok sanatçıyı ağırladı, aralarında Macy Gray ve Gogol Bordello gibi çok büyük isimlerin yer aldığı Babylon programı bahar aylarında da aynı hızla devam ediyor.

Mercury Rev

Chillwave türünün başı çeken İspanya'nın en popüler alternatif gruplarından Delorean 18 Mart Cuma Babylon'da ve disko türünün mucidi sayılan ünlü usta Roy Ayers da 31 Mart Perşembe akşamı Babylon'da dans dolu bir gece yaşattı.

Ellen

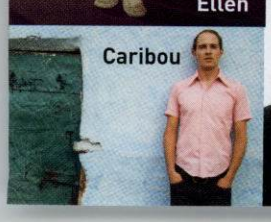
Caribou

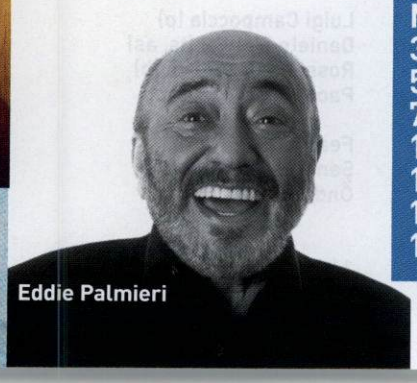
Eddie Palmieri

Babylon'un Nisan programı indie rock'tan dünya müziği ve elektronik dans müziğine ve jazz'a kadar bir çok dünyaca ünlü sanatçıyı içeriyor. İngiltere'nin son dönemde adından çok söz ettiren müzisyen ve söz yazarı Kate Nash 13 Nisan'da Babylon'da hayranlarıyla buluşacak, 16 Nisan'da ise Almanya'nın en başarılı dans müzik prodüktörlerinden, Türkiye'de de büyük bir hayran kitlesine sahip Apparat, canlı performansıyla Babylon'da olacak.

18 ve 19 Nisan'da Babylon çok önemli bir dünya müzisyenini ağırlamaya hazırlanıyor; festivallerin aranan ismi, efsanevi müzisyen Manu Chao 2 çok özel konser için Babylon'u ziyaret edecek, 20 ve 21 Nisan'da usta jazz piyanisti Eddie Palmieri, 22 Nisan'da ise Türkiye'de sağlam bir hayran kitlesine sahip İngiliz alternatif rock oluşumu Piano Magic yoğun istek üzerine tekrardan Babylon

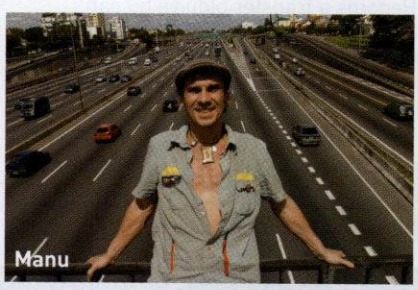
Manu

sahnesinde. 27 ve 28 Nisan tarihinde İskandinav jazz'ının en başarılı vokallerinden Fredrika Stahl sahne alırken, 30 Nisan Cumartesi akşamı Babylon'da sağlam bir dubstep gecesi yaşanacak, bu gecenin konukları ise dubstep müzik türünün mucitleri İngiliz müzisyenler Skream ve Benga!

Havalar Mayıs ayında ısındıkça Babylon sahnesi de kızışıyor! Warp Records'un en yeni yıldızlarından Gonjasufi 7 Mayıs'ta, Sneaker Pimps'ten tanıdığımız Chris Corner'ın solo projesi IAMX ise 5 ve 6 Mayıs geceleri Babylon'a konuk oluyor. 13 Mayıs akşamı Berlin'in ikonik plak şirketi Bpitch Control'un kurucusu Ellen Allien

Pianomagic

Babylon'da! 14 Mayıs ise; Amerika'dan kült bir rock efsanesi, Mercury Rev sağlam bir performans için Babylon'u ziyaret edecek.

18 Mayıs gecesi Babylon'da iki grup birden! 2010 senesinin en çok konuşulan ismi Twin Shadow ilk kez Babylon topraklarında! Aynı gece Amerika'nın indie müzik sahnesinin en başı çeken gruplarından The Walkmen de performans gösterecek. 19 Mayıs'ta merakla beklenen bir isim; Manitoba'dan tanıdığımız Kanadalı müzisyen Dan Snaith'in projesi Caribou, bir kez daha Babylon'u ziyaret edecek.

Fredrika

16 Nisan Apparat
18-19 Nisan Manu Chao
20-21 Nisan Eddie Palmieri
22 Nisan Piano Magic
27-28 Nisan Babylon Unplugged by Renault Meganeomoni :Fredrika Stahl
30 Nisan Skream & Benga featuring MC Youngman
5-6 Mayıs IAMX
7 Mayıs Gonjasufi
13 Mayıs Ellen Allien & We Love (Live)
14 Mayıs Mercury Rev
18 Mayıs The Walkmen & Twin Shadow
19 Mayıs Caribou

Gonjasufi

Ghetto'da Nisan

Şeyda Kanapa
info@istanbul-iletisim.com

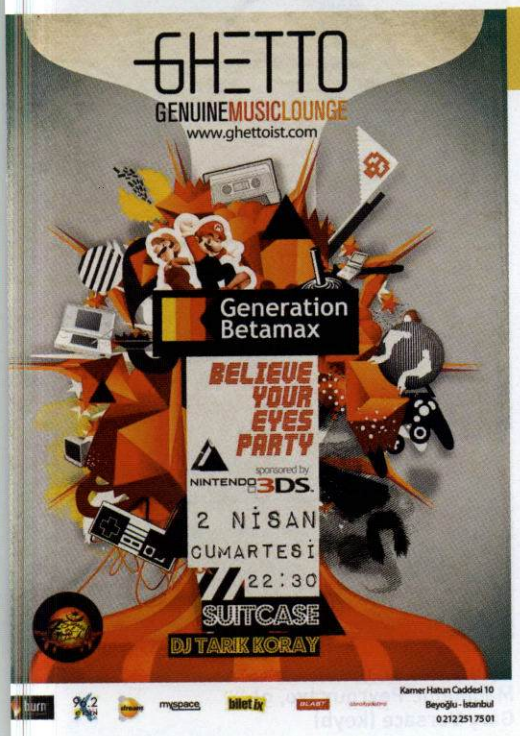

Fatima Spar & Die Freedom Fries (Viyana)

15 Nisan, Cuma

Geçen seneki GHETTO performansının tadı damağımızda kalan Fatima Spar ve saz ekibi Die Freedom Fries, Avusturya Kültür Ofisi'nin desteğiyle, 2011'in sonuna doğru çıkacak yeni albümlerinin öncesinde, 15 Nisan gecesi bir kez daha kalbimizi çalmaya geliyor. Türkiye'de ilk defa sekiz kişiden oluşan kadrosuyla sahneye çıkacak olan grup, trompet, saksofon, akordeon gibi enstrümanlarla kimi zaman swing veya bossa nova, kimi zaman ise vals veya Türk folk müziğini kendi özgün bestelerinde birleştiriyor. Türk asıllı Fatima Spar'ın Billie Holiday'i anımsatan vokalleriyle hayat bulan Türkçe, Almanca, İngilizce sözlere sahip şarkılar, değişken ritmler, nefesli sazlar ve akordeonla buluştuğunda, birçok tarzın bir araya geldiği eklektik ama en önemlisi pozitif ve eğlenceli bir müzik ortaya çıkıyor. Altı kişiden oluşan grubun vokalisti Spar'ın en önemli özelliği elindeki megafonu ve sahnedeki dinamizmi. 2006 yılında çıkan klişelerden uzak ama birçok yönden Türk folk müziğini anımsatan "Zirzop" albümüyle Amadeus Ödülü'ne aday gösterilen grup, ikinci albümleri "Trust"ı 2008 senesinde çıkardı. Kendine özgü tarzından ödün vermeyen grup daimi olarak swing, caz ve calypso sularında geziyor.

Fatima Spar (vo)
Alexandar Wladigeroff (tp)
Andrej Prozorov (ss)
Milos Todorovski (acc)
Florian Wagner (g)
Philipp Moosbrugger (b)
Erwin Schober (d)

Fatima Sipar

Ayhan Sicimoğlu and Latin All Stars

16 Nisan, Cumartesi

GHETTO takviminin en vazgeçilmez programı, bir klasik, Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars, her zamanki gibi sizi neşeli ve hayat dolu insanların dünyasına davet ediyor. Devamlı olarak yenilenen hareketli repertuvarıyla latin müzik ve dans severlerin heyecanla beklediği programda latin müziğinin sevilen parçalarının yorumlanmasına ek olarak, bestesi ve sözleri Ayhan Sicimoğlu'na ait olan Türkçe latin parçalar da yer alıyor. Latin müziği ve dans etmeyi seviyorsanız bu konser tam size göre.

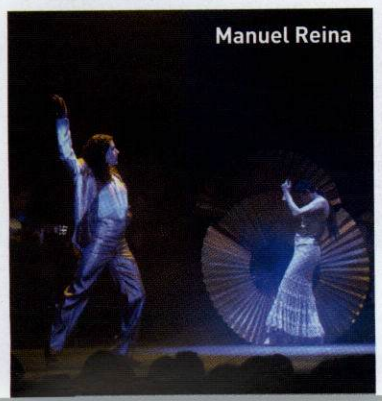
Manuel Reina

Ayhan Sicimoğlu

İş Sanat

5 Nisan Jane Monheit
5 Mayıs Dianne Reeves
7 Mayıs Ute Lemper
14 Mayıs Madeleine Peyroux

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

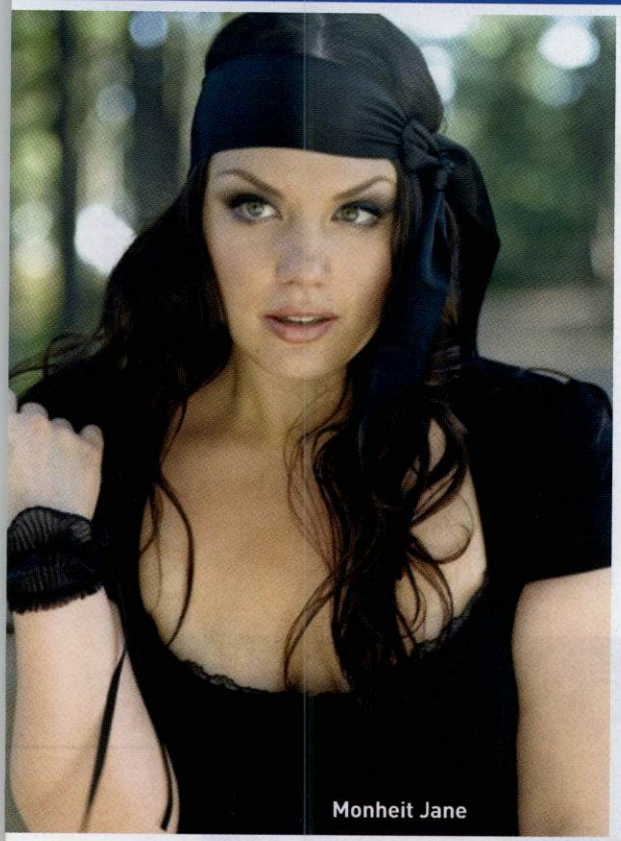
Monheit Jane

Jane Monheit - 5 Nisan

Jane Monheit (vo)
Michael Kanan (keyb)
Neal Miner (b)
Rick Montalbano (d)

Kariyerine yirmi yaşında Thelonious Monk Enstitüsü vokal yarışmasında aldığı birincilik ödülüyle başlayan ve on yıllık süreçte olağanüstü şarkılara yaptığı içten ve romantik yorumlarıyla jazz ve kabare dünyasının en beğenilen isimlerden biri haline gelen Jane Monheit, Eylül ayında piyasaya çıkan ve jazz standartlarının altın çağına methiye niteliği taşıyan "Home" adlı albümünden parçalarla İş Sanat'a konuk oluyor. Monheit albümüyle ilgili olarak "'Eve dönmek' ve yapmayı en çok sevdiğim şeyi yapmak istedim yani köklerime döndüm. Benim için eski bir jazz standartını söyleyip ona kendi yorumuyla yeni bir hayat vermek, yeni ve farklı bir ışık altında yeni bir seyirciyle buluşturmak gibisi yoktur" diyor. Albümde Tonight You Belong To Me, Everything I've Got Belongs To You, I'll Be Around gibi 12 klasikleşmiş jazz parçası yer alıyor. Michael Kanan, Neal Miner ve Rick Montalbano gibi enstrümanın zirvesinde müzisyenlerle sahneyi paylaşan Monheit'in, kadife sesi ve hünerli jazz vokaliyle seslendirdiği parçalar sizi müziğin büyülü dünyasına taşıyacak.

Dianne Reeves -5 Mayıs

Günümüzün jazz dünyasının en yetenekli seslerinden Dianne Reeves bir kez daha İstanbul'da. Efsanevi prodüktör Arif Mardin'le de çalışmış olan Dianne Reeves'in sağlam jazz altyapısı ailesinden geliyor. Erken yaşlarda, basçı amcası Charles Burell sayesinde Ella Fitzgerald ve Billie Holiday gibi müzisyenlerle tanışma şansı yakalayan sanatçı 1976'da gittiği Los Angeles'ta Latin Amerika müziğinden etkilenerek Harry Belafonte, Sergio Mendes gibi isimlerle çalıştı. "En İyi Vokal Jazz Albümü" dalında üç sene üst üste Grammy Ödülü'nü kazanan tek isim olan ve son olarak yönetmenliğini George Clooney'nin yaptığı "Good Night, And Good Luck" filminin müzikleriyle 2005 "En İyi Vokal Jazz Albümü" Grammy ödülünü 4. kez evine götürerek kırılması zor bir rekor kıran Dianne Reeves için Arif Mardin şöyle diyor: "Dianne'in coşan sesini seviyorum; bazen tramplenden atlayan yüzücü gibi, bir an havada asılı kalıyor ve hatta muhteşem bir parandeden sonra biraz daha yükseliyor". Dianne Reeves, parçalarını günümüzün en önemli gitaristlerinden Russell Malone ve Romero Lubambo eşliğinde seslendirecek.

Dianne Reeves

Ute Lemper -7 Mayıs

Günümüzün en büyük kabare şarkıcılarından Ute Lemper Astor Piazzolla'nın Buenos Aires'teki aşk, yaşam, ölüm, kader, ihtiras ve hayat mücadelesini konu alan en dramatik ve duygusal şarkılarıyla İş Sanat'a konuk oluyor. Ute Lemper, buğulu ve tarihin sayfaları arasından kopup gelen sesi, gizemli güzelliği, karizması yirmi yılı aşkın süredir attığı her adım ve başarısı tartışmasız, çok yönlü çalışmalarıyla bir efsane... Sanatçının tangoyu ve bestecinin müziğini andığı Last Tango in Berlin başlıklı konserde seslendireceği şarkılar dinleyenleri Berlin, New York ve Paris'in karanlık ara sokaklarından Kurt Weill ve Jacques Brel'in kaleminden tangoların çağrıştırıldığı bir yolculuğa çıkaracak. Kabare tutkunları 7 Mayıs'ta İş Sanat'a bekleniyor.

Ute Lember

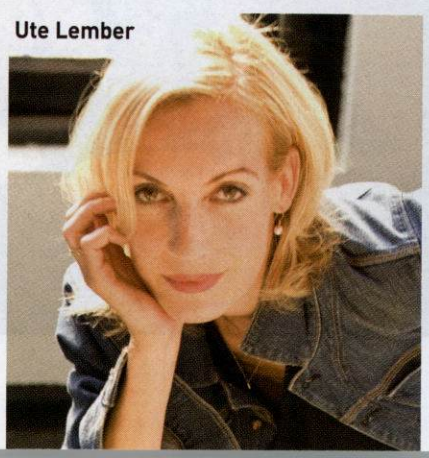

Madeleine Peyroux -14 Mayıs

Madeleine Peyroux

Madeleine Peyroux (vo, g)
Gary Versace (keyb)
Barak Mori (b)
Darren Beckett (d)
Jon Herington (g)

Erken dönem Amerikan blues ve jazz repertuarının en içten yorumcularından Madeleine Peyroux bu sezon İş Sanat'ın son konuklarından. 1996 çıkışlı büyüleyici ve bol ödüllü ilk albümü Dreamland'de Billie Holiday'e benzetilen ve buğulu sesiyle büyük övgü alan Fransız-Amerikalı şarkıcının genç yaşına rağmen Billie Holiday, Bessie Smith ve Patsy Cline'in klasikleşen şarkılarını sanki kendi parçalarıymışcasına ikna edici bir şekilde söyleyebilmesi büyük yankı uyandırmıştı. Paris'te bir sokak müzisyeni olarak çıktığı yolda kendini kısa bir sürede şöhret basamaklarında bulan Peyroux, Lilith Fair Gezici Müzik Festivali, Montreal Jazz Festivali gibi büyük organizasyonlarda ve Sarah McLachlan ile Cesaria Evora gibi isimlerle birlikte Carnegie Hall gibi önemli konser salonlarında sahne aldı. Sanatçı, Time Dergisi'nin "bu yılın yeni bir şarkıcı tarafından sunulan en heyecan veren ve sürükleyen vokal performansı" olarak duyurduğu ve tüm dünyadaki satışları 200.000'i bulan Dreamland'den sonra akustik blues, country ballad'ları, jazz ve pop müziğin klasik öğelerini kusursuzlukla birleştirdiği Careless Love ve Half the Perfect World albümleriyle yorumculuğunu en üst seviyeye taşıdı. Son albümü Bare Bones'ta tam anlamıyla kendini bulan Madeleine Peyroux'nun asıl hikâyesi ise şimdi başlıyor. Sanatçının içten ve sıcak sesiyle hayat vereceği şarkılarla buluşmak için 14 Mayıs akşamı İş Sanat'ta yerinizi şimdiden ayırtın.

Salon IKSV konserleri

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Paolo Fresu

Ralph Towner ve Paolo Fresu – 5 Nisan
Gitarın yanı sıra piyano, trompet ve davul gibi enstrümanlarda da yeteneğini konuşturan Ralph Towner, 70'lerde kurduğu Oregon grubuyla cazda doğaçlamanın önemli figürlerinden biri. Kazandığı sayısız ödülün yanı sıra Carla Bley, Omar Sosa ve Richard Galliano gibi isimlerle birçok albüm çalışmasında bulunmuş ünlü trompetçi Paolo Fresu ise İtalyan cazının günümüzdeki en parlak yıldızı.
Amerikalı gitar virtüözü ile İtalyan trompetçinin müzikal ortaklığı, standartların dışında, modern seslerin ve doğaçlamanın birlikteliğini doğuruyor. Trompet ve flügelhorn ile akustik gitarın yan yana durmasının paradoksal olduğu bile düşünülebilir. Buna karşın 15 yılı aşkın işbirliklerinin devamında ECM etiketiyle kaydettikleri ilk albüm 'Chiaroscuro'nun tadını hâlâ çıkaran ve hatta üstünden biraz zaman geçmiş olsa da konserlere devam eden bu muazzam ikili biraz Ralph Towner parçası, biraz doğaçlaması, biraz da Miles Davis aranjmanı derken ufkumuza renkli-uzak çizgiler çekiyor.

Simavi - 8 Nisan
Zaman asla yenik düşmeyen şarkılara getirdiği özgün yorumla New York Observer tarafından "yeni Frank Sinatra" olarak tanımlanan Simavi, ilk albümünün tanıtım konseriyle Salon'da. Simavi, New York's Lincoln Center, Florence Gould Hall, The Lighthouse gibi en prestijli konser salonlarında sahne aldı, seslendirdiği efsane şarkılarla hatırı sayılır bir hayran kitlesi oluşturdu ve Amerika'da televizyon şovlarının aranılan yıldızlarından biri oldu. Özellikle New York ve Florida'da yoğun ilgi gören sanatçının EMI Türkiye etiketiyle yayımlanan *Memories of You*albümünde Quincy Jones, Johnny Mandel, Nelson Riddle, Billy May gibi ustaların düzenlemeleri yer alıyor. "Fly Me To The Moon", "The Way You Look Tonight", "Love Looks So Well On You", "To The Ends Of The Earth" ve "Tell Her You Love Her" gibi parçaların yer aldığı albümde sanatçıya 50 kişilik bir orkestra eşlik ediyor. Salon'da Simavi'yle klasikleri yeniden keşfetmeye davetlisiniz.

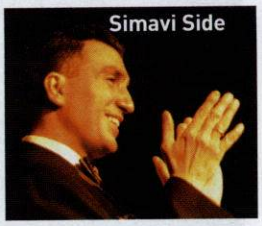
Simavi Side

Patrick Watson

Patrick Watson – 19 Nisan
Kanadalı indie-pop sanatçısı Patrick Watson,*Close to Paradise* adlı ilk albümünü 2006'da yayımladı. John Cale, The Cinematic Orchestra, Cold War Kids, Feist ve James Brown gibi sanatçılar ve gruplularla dünya turlarına çıktı. 2008'de Elie Dupuis ile birlikte*C'est pas moi, je le jure!* adlı filmin müziklerini hazırladı. 2009 yılında ise *Wooden Arms*albümünü yayımladı. Şarkılarında kaşık ve bisiklet gibi birçok farklı objeyi enstrüman olarak kullanan ve yaptığı deneysel müzikle Rufus Wainwright, Andrew Bird, Nick Drake ve Jeff Buckley gibi sanatçılara benzetilen Patrick Watson, Avrupa turnesinin İstanbul ayağında sıradışı müziğiyle Salon sahnesinde olacak.

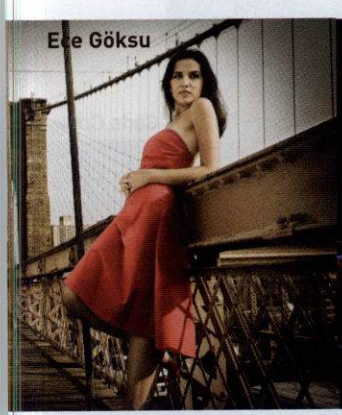
Ece Göksu

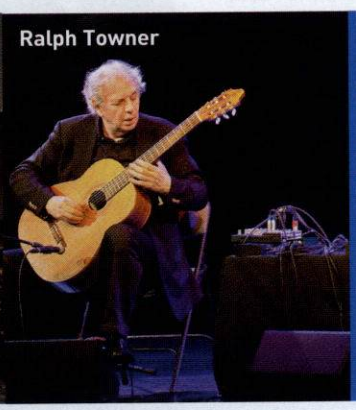
Ralph Towner

IKSV'nin düzenlediği Kanyon'da Jazz Havası devam ediyor...

3 Nisan – Ece Göksu
10 Nisan – Emir Ersoy Projecto Cubano
17 Nisan - Elif Çağlar M-U-S-I-C
24 Nisan – Konser Yok
01 Mayıs – İlhan Erşahin İstanbul Sessions
88 Mayıs – Lloyd Chisolm Jazz Group
15 Mayıs – Ayhan Sicimoğlu
22 Mayıs – Şelen Beytekin Group
29 Mayıs – İmer Demirer Ensemble feat. Ayşe Gencer

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

JC's Konserlerini kaçırmayın!

Ottmar Liebert – Luna Negra

Ottmar Liebert - Flamenco Guitar
Jon Gagan - Fretless Bass Guitar + Keyboard
Michael Chavez - Drumkit + Percussion

1989 yılında kurmuş olduğu Luna Negra (black moon) grubu ile 5 kere Grammy adaylığı olan Ottmar Liebert Luna Negra grubu 1-2 Nisan tarihlerinde JC'S de konser verecek. Ottmar Liebert "Yeni Flamenko" stili ve kurucusu olduğu grubu Luna Negra ile Dünya turneleri ve kayıtlar yapmakta. 1990 yılından beri Ottmar Liebert 25 albüm yayınlamış ve 38 adet Altın ve Platin plak ödülü kazanmış ve 5 kere Grammy adayı olmuştur.

Kenny Barron & Mulgrew Miller Duo

Kenny Barron - Piyano
Mulgrew Miller - Piyano

Kenny Barron
Dokuz kez Grammy Ödülü kazanan Kenny Barron, profesyonel yaşantısına Mel Melvin's Orkestrası'nda başladı. Roy Haynes, Lee Morgan, James Moody gibi müzisyenlerle çalıştı. 1962 yılında Dizzy Gillespie orkestrasına katıldı. Ardından Freddie Hubbard, Stanlet Turrentine, Milt Jackson, Buddy Rich ile çaldı. Buster Williams ve Ben Riley ile bir trio kurdu. Eddie Harris, Sonny Stitt ve efsanevi tenor saksofoncu Stan Getz ile albümve turneler gerçekleştirdi. Jazz Times, Jazz Magazine ve Jazz Journalist gibi dergilerde defalarca yılın piyanisti ve bestecisi seçildi. Son yıllarda üniversitelerde jazz dersleri veren sanatçı yaptığı albümleri ile çağdaş jazz'ı dünyaya tanıttı.

Mulgrew Miller
Kendi jenerasyonunun en fazla kayıt yapan piyanisti olarak kabul edilen Mulgrew Miller, jazz dünyasında kontribütör olarak da tanınmaktadır. Kendi trio'su ve "Wingspan" adlı quintet'i ile Avrupa, Japonya, ABD ve Kanada'da konserler veren Miller, müziğe küçük yaşlarda dini müzik ve Rythm&Blues ile başladı. Woody Shaw, Art Blakey, Betty Carter, Benny Golson, Johnny Griffin ve

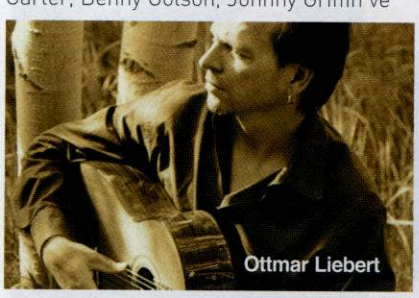

Tony Williams gibi jazz efsanelerinden etkilenen Miller, melodi, armoni ve ritim duygusunu kendi tarzında birleştirmeyi başardı.1985 yılında lider olarak yer aldığı ilk albümü yayınlanan Mulgrew Miller, 2002 yılında jazz listelerinde bir numaraya kadar yükselen "Wingspan" albümünde de yine grup lideri olarak yer aldı.

Spyro Gyra
Jay Beckenstein - Alto & Soprano saksofon
Tom Schuman - Keyboard
Julio Fernandez - Gitar
Scott Ambush - Bas gitar
Bonny Bonaparte'dan - Davul, perküsyon

25 yılı aşan müzik kariyerlerine 29 albüm ve 7 Grammy ödülü sığdıran dünyaca ünlü Amerikalı pop jazz grubu Spyro Gyra tekrar Türkiye'de!
Jazz'ı R&B, funk ve pop öğelerini harmanlayan müzikleriyle dünya genelinde bugüne kadar 20 milyondan fazla albüm satmış olan Spyro Gyra, 2006 yılında yayınladıkları "Wrapped In A Dream" albümleriyle kariyerlerinde 8. defa Grammy'ye aday oldular.
Alto saksofoncu ve besteci Jay Beckenstein tarafından kurulan Spyro Gyra, Tom Schuman (piyano, klavye), Julio Fernandez (gitar), Scott Ambush (bas gitar) ve Bonny Bonaparte'dan (davul, perküsyon) oluşuyor.
Grubun ikinci albümlerinde yer alan "Morning Dance" adlı parça çağdaş jazz müziğinin klasikleri arasında yer almakta ve bu türde yayın yapan radyolarda hala sıklıkla yayınlanmaktadır. Spyro Gyra'nın 2001 yılında yayınladığı "In Modern Times", ulaşılması bir rekora imza atarak Billboard Modern Jazz listesinde 64 hafta boyunca üst sıralarda yer aldı.
Grubun son albümü, 2006 tarihli "Wrapped In A Dream", 25 yılı aşan müzikal yolculuğunun aynı yaratıcılıkla devam ettiğini göstermektedir. Müzik otoritelerinin ortak görüşü, sakin hatları ve temiz ifadesiyle grubun müziğinin, hala dünyanın en orijinal jazz birleşimine sahip olduğu yönünde...

Carla Cook

1-2 Nisan Ottmar Liebert & Luna Negra
8-9 Nisan Carla Cook
13-14 Nisan Peter White
13-14 Mayıs Victor Wooten
16-17 Mayıs Kenny Barron Mulgrew Miller
20-21 Mayıs Kurt Elling Quartet
31 Mayıs-1 Haziran Spyro Gyra
17-18 Haziran Dave Grusin Lee Reetenour

Mike Stern & Dave Weckl Band İstanbul'un yeni mekanı Romeo & Julliet'de

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

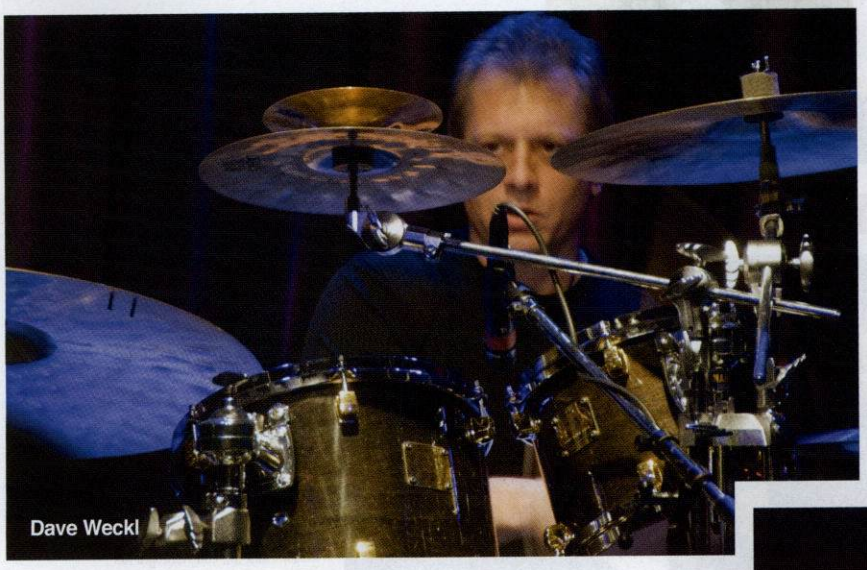
Dave Weckl

İstanbul'un gediklisi Mike Stern (gitar) ve Dave Weckl (davul) bu kez basta Tom Kennedy ve saksofonda Bob Malach'tan oluşan kadro ile kentimize geliyor ve yeni bir kapalı gişe konsere göz kırpıyorlar.

Müzik hayatına Blood Sweat & Tears ile başlayan Mike Stern Billy Cobham ve Miles Davis gibi büyük isimlerle rüştünü ispatladığı gibi bugüne dek Brecker Brothers, David Sanborn, Yellowjackets, Dennis Chambers, Jaco Pastorius, Peter Erskine, John Patituci, Jack Dejohnette gibi isimlerle çalıştı. 1993 yılında Guitar Player dergisi tarafından "Yılın En İyi Jazz Gitaristi" seçilen sanatçı 2009 yılında da Downbeat dergisi tarafından hazırlanan "Tüm Zamanların 75 En İyi Jazz Gitaristi" listesinde yer aldı. Sanatçının 2009 yılı albümü "En İyi Jazz Albümü" dalında Grammy'e aday gösterildi. Dave Weckl ise müzik hayatına Simon & Garfunkel'ın "Reunion" turnesinde başladı şimdiye kadar Madonna, Paul Simon, George Benson, Michel Camilo, Robert Plant, Anthony Jackson gibi isimlerle birlikte çaldı. Özellikle Chick Corea Elektric Band ve Akoustic Band ile performansları ile dünya çapında isim sahibi olan Weckl, dünyanın en önemli davul eğitmenlerinden biridir. Chick Corea ile birlikte çaldığı Akoustic Band ile Grammy ödülü de kazanan Dave Weckl birlikte çalmaktan en çok keyif aldığını belirttiği müzisyenin Mike Stern olduğunu söylüyor. Muhabbetleri daim olsun!

11 Nisan, 21:00
Romeo & Julliet Performance Hall

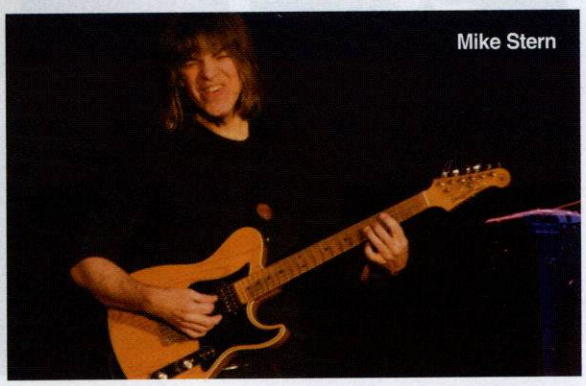
Mike Stern

Demet Polat İlik
dmttplt@gmail.com

Amerikalı trompetçi John D'Earth ve piyanist Bop Hallahan Ankara ve İstanbul'da konserler verecek...

Emre Kartarı'nın jazz dünyasındaki öyküsü Amerika'daki öğrencilik yıllarından bugünlere kadar uzanan uzun bir yolculuğu anlatır. Emre'nin bu yolculuğu Ankara'da devam ederken, etkilendiği, ilham aldığı öğretmenlerinin, arkadaşlarının yolu, Emre'nin üstün gayretleri ile 2010 Kasım ayında Ankara'dan geçti. Jazz dünyasının bu jazz ustaları, Ankaralı jazz severlerin hafızalarında unutulmaz konser, workshop ve jam session'larla yer ettiler. Festivalin ardından, onların destekleri devam etti. Howard Curtis (d, perc), Mike Richmond (b), Skip Gailes (p, ts) belirli aralıklarla İstanbul ve Ankara'da çeşitli workshop ve konser etkinliklerinde yer aldılar.

Şimdi onların içinden bir jazz ustası daha, Bob Hallahan (p), arkadaşı yine bir usta, post bop / hard bop temsilcilerinden sayılan John D'Earth (tp) Mayıs ayının son haftasında Ankara'da Cermodern ve İstanbul'da Nardis Jazz Club'da bir dizi konser vermek için yeniden aramızda olacaklar. İki kıta arasında Emre Kartarı sayesinde kurulan bu köprü, bu dayanışma, Türk jazz tarihinde önemli paragraflar oluşturacağa benzer.

John D'Earth (tp)

Harvard Üniversitesinde öğrenimini sürdürürken, buradaki eğitimini yarıda bırakıp müzik kariyeri ile ilgili çalışmalarına başladı. İlk yıllarda davulcu Bob Moses ile çalıştı. Dave Matthews, Bruce Hornsby, Miles Davis, Buddy Rich, Emily Remler, Mel Lewis, Thad Jones Big Band ile albümler yaptı. Davulcu Robert Jospe ve eşi Dawn Thompson ile Cosmology adlı grubu kurdu. Halen Virginia Üniversitesi'nde jazz bölüm başkanlığı görevini sürdürmekte olup, Virginia Commonwealth Üniversitesi'nde trompet öğretmenliği yapmaktadır.

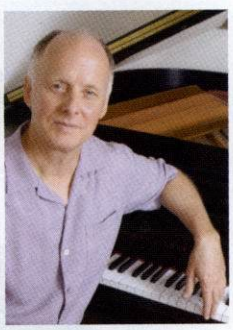

Bob Hallahan (p)

The Kennedy Center for the Performing'de solo piyanist olarak çalıştı. Joe Henderson, James Moody, Lou Donaldon, Arthur Blythe, Clifford Jordan, Bud Shank, Clark Terry, Freddie Hubbard, Conrad Herwing, Pat Metheny, Kurt Rosenwinkel, Anita O'Day, Sheila Jordan, Rene Marie ile çaldı. Virginia Commonwealth Üniversitesi Jazz Bölümü'nde uzun yıllar çalışan Bob Hallahan halen James Madison Üniversitesi Jazz bölümünde jazz-piyano dalında eğitimcilik görevini sürdürmektedir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

NİSAN/MAYIS AYI PROGRAMI

Meltem Ege

İpek Dinç

Bianca Morales

Ece Göksu Quartet "Ece Göksu Bill Evans Söylüyor"!
01 Nisan 2011 Cuma
Ece Göksu (vo), Can Çankaya (p), Matt Hall (b), Cem Aksel (d).

Sibel Köse Quartet
02 Nisan 2011 C.tesi
Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Fuat Tuaç Group
04 Nisan 2011 P.tesi
Fuat Tuaç (vo), Adem Gülşen (p), Cansun Küçüktürk (g), Baran Say (b), Erdem Göymen (d).

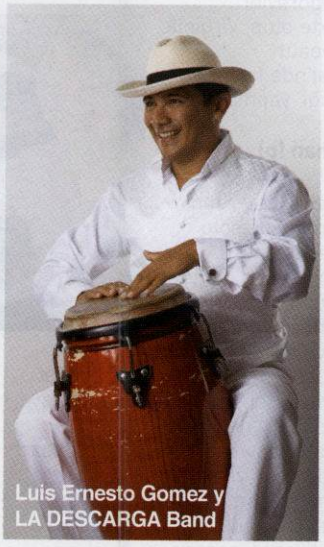
Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band

Cenk Erdoğan Trio
05 Nisan 2011 Salı
Cenk Erdoğan (g), Okan Kaya (b), Gökçe Gürçay (d).

Yaz Baltacıgil Trio
06 Nisan 2011 Çarşamba
Kent Mete (p), Yaz Baltacıgil (b), (d) TBA.

Tahsin Ünüvar Quartet
07 Nisan 2011 Perşembe
Tahsin Ünüvar (ts), Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), İzzet Hiçkalmaz (d).

Janusz Szprot "Pulawy Project"
08 Nisan 2011 Cuma
Janusz Szprot (p), Kamil Erdem (b), Ediz Hafızoğlu (d), Vokaller; Nilay Tezsay, Demet Polat İlik, Merve Erdal, Esra Erkan, Gözde Demirelli, Bilge Aslı Susar, Serkan Çakıt, Elif Seven, Ülkü Sunat.

Dilek Sert Erdoğan vs. Bilal Karaman
09 Nisan 2011 C.tesi
Dilek Sert Erdoğan (vo), Bilal Karaman (g), Volkan Topakoğlu (b), Alp Ertung (d).

Yansımalar
11 Nisan 2011 P.tesi
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

Selçuk Sun Quartet feat. Feyza Eren
12 Nisan 2011 Salı
Feyza Eren (vo), Selçuk Sun (p), Erdal Akyol (b), Deniz Dündar (d).

Baki Duyarlar Trio feat. Yahya Dai "Project Steely Dan"
13 Nisan 2011 Çarşamba
Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d), Yahya Dai (ts).

Nezih Yeşilnil Trio "CinemaScope" feat. Ayşegül Yeşilnil
14 Nisan 2011 Perşembe
Ayşegül Yeşilnil (vo), Baki Duyarlar (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Çağıl Kaya & Tamer Temel Quartet
15 Nisan 2011 Cuma
Çağıl Kaya (vo), Kürşat Deniz (p), Tamer Temel (s, flt), Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).

Meltem Ege "Sings Önder Focan Songbook"
16 Nisan 2011 C.tesi
Meltem Ege (vo), Şenova Ülker (tp), Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

Güzin Değişmez
18 Nisan 2011 P.tesi
Güzin Değişmez (vo), Birol Yayla (g, tanbur), Cengiz Onural (k.kemnçe, g), Serap Çağlayan (kanun), Erdal Akyol (b).

Saygun Arpalı Band
19 Nisan 2011 Salı
Özgür Atasoy (flt, ss, ts), Koray Üsgülen (p), Uluğ Özkan (g), Nezih Yeşilnil (b), Saygun Arpalı (d).

Tırpan & Yılmaz & Hafızoğlu Trio
20 Nisan 2011 Çarşamba
Tuluğ Tırpan (p), Alper Yılmaz (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Bianca Morales
21 Nisan 2011 Perşembe
Bianca Morales (vo), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

İpek Dinç Group
22 Nisan 2011 Cuma
İpek Dinç (vo), Şenova Ülker (tp), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Derin Bayhan (d).

Selen Beytekin Project
23 Nisan 2011 C.tesi
Selen Beytekin (vo), Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Pazar Işıltıları
24 Nisan 2011 Pazar
Şebnem Ensari (vo), Deniz Törün (vo), Kadriye Karaoğlu (vo), Kürşad Deniz (p), Siney Yılmaz (s), Volkan Topakoğlu (b), Berke Özgümüş (d).

Önder Focan - Swing A La Turc
25 Nisan 2011 P.tesi
Şenol Filiz (ney), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

A Plus Band
26 Nisan 2011 Salı
Serra Erkoç (vo), Ahmet Bıçak'ın (tp), Koray Üsgülen (keyb), Melih Ballıkaya (g), Dünyacan Yılmaz (b), Alpar Lü (d).

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band
27 Nisan 2011 Çarşamba
Luis Ernesto Gomez (tumba, şef, vo), Gülseren Yıldırım Gomez (vo, perc), Selim Morlevi (bongo, campana), Alper Kılıç (b), Serj Mısır (p, vo), Kerem Kırca (timbal).

Sibel Köse

NELER OLACAK

Beth Trollan

Ece Göksu

Eylül Biçer
28 Nisan 2011 Perşembe
Eylül Biçer (g), Tamer Temel (ts),
Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).

Janusz Szprot "Young @ Hearts"
29 Nisan 2011 Cuma
Meltem Ege (vo), Şenova Ülker (tp), Önder Focan (g), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

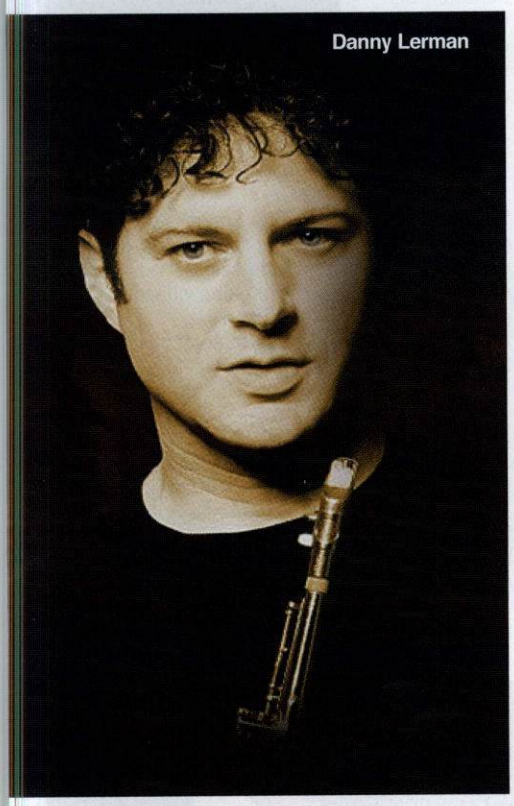
Danny Lerman

Melis Sökmen
30 Nisan 2011 C.tesi
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Serkan Sökmen (tp), H.İbrahim Işık (keyb), Cem Tuncer (g), Cudi Genç (b), Alpdoğan Türeci (d).

Önder Focan & Kağan Yıldız Duo
2 Mayıs 2011 P.tesi
Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b).

Oğuz Büyükberber Trio
3 Mayıs 2011 Salı

Joost Zoeteman
4 Mayıs 2011 Çarşamba

Yaz Baltacıgil Trio
5 Mayıs 2011 Perşembe
Meriç Demirkol (as), Neşet Ruacan (g), Yaz Baltacıgil (b).

Nilgün Gencer
6 Mayıs 2011 Cuma

Sibel Köse Quartet
07 Mayıs 2011 C.tesi
Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p),
Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Ulrich Dressler Quartet
9 Mayıs 2011 P.tesi

Önder Focan & Kağan Yıldız Duo
10 Mayıs 2011 Salı
Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b).

Beth Trollan
11 Mayıs 2011 Çarşamba
Beth Trollan (vo, g), Eren Gümrükçüoğlu (g),
Ozan Musluoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Lloyd Chisholm Quartet
12 Mayıs 2011 Perşembe

Danny Lerman
13 Mayıs 2011 Cuma

Danny Lerman
14 Mayıs 2011 C.tes

Yeşim Pekinel
16 Mayıs 2011 P.tesi

Sanat Deliorman
17 Mayıs 2011 Salı

Spooky & Ferhat Öz
17 Mayıs 2011 Çarşamba

Ece Göksu Trio
19 Mayıs 2011 Perşembe
Ece Göksu (vo), Can Çankaya (p), Matt Hall (b).

Bora Çeliker
20 Mayıs 2011 Cuma

Meltem Ege
21 Mayıs 2011 Cuma

Jef Giansily
23 Mayıs 2011 P.tesi
Jef Giansily (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Önder Focan & Kağan Yıldız Duo
24 Mayıs 2011 Salı
Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b).

John d'Earth & Bob Hallahan Trio
25 Mayıs 2011 Çarşamba
John d'Earth (tp), Bob Hallahan (p), Francesco Anguili (b).

Buket Coşkuner
26 Mayıs 2011 Perşembe

Hande Okal
27 Mayıs 2011 Cuma

Selen Beytekin Project
28 Mayıs 2011 C.tesi
Selen Beytekin (vo), Şenova Ülker (tp),
Engin Recepoğulları (ts), Burak Bedikyan (p),
Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Jehan Barbur
30 Mayıs 2011 P.tesi

Ulrich Drechsler

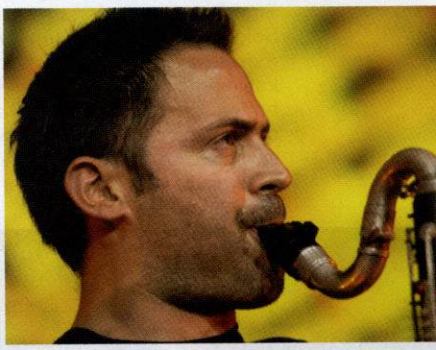

Hüseyin Badılı
31 Mayıs 2011 Salı

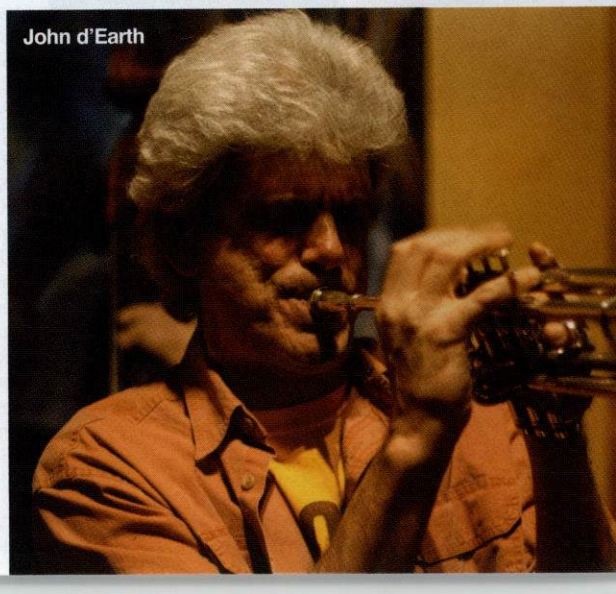
John d'Earth

Elif Çağlar – Muslu
elifmusic@gmail.com

Jazz Ağacı Vol. 1 Billie Holiday

Sahnede Toplu Halde

Kuliste bir heyecan, bir telaş... 7 adet jazz vokalisti birarada. Kiminin makyajı yapılıyor, kiminin saçı. Kostümler çoktan giyilmiş, herkes 1930'lardan fırlamış gibi. Yapılan her yeni saç stilinde, ya bir kahkaha kopuyor ya da bir "harika olmuş" cümlesi yükseliyor. O kadar kalabalık ve yoğun bir odanın içerisinde, kimse şikayet etmiyor. Randy Esen kanepede oturmuş gülümsüyor herkese, Billie'nin o sade ve güzel etek gömlek kombinasyonlarından biri üzerinde. Ayşe Gencer'e herkes ne kadar Billie'ye benzediğini söylüyor, saçında gardenyası ve şık siyah gece elbisesiyle. Şirin Soysal porselen bir bebek gibi. Ece Göksu, topuzundaki çiçek kadar zarif mavi tuvaletiyle. Evrim Özşuca'nın saçı, kahverengi, uzun kuyruklu elbisesi harika. Ben de bir köşede, hayatımda bir daha ne zaman giyebilirim ki böyle bir şeyi diye düşünerek, memmuniyetle bakıyorum kabarık, kocaman etek

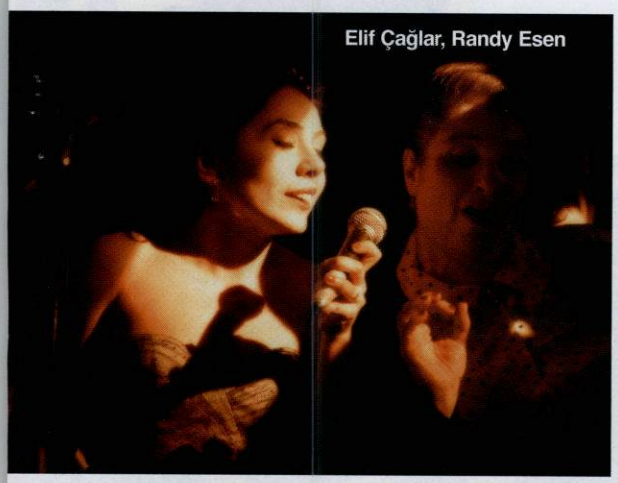
Elif Çağlar, Randy Esen

kısmına elbisemin. Geceyi sunacak olan Vedat Özdemiroğlu, smokini içerisinde dolaşıyor kuliste, geride hep kahkahalar bırakarak. Keyifler yerinde, hala bu noktaya geldiğimize inanamıyoruz.

Her şey, Şirin ve Evrim'in, bir proje yapmak üzere bir araya gelmesiyle başlıyor aslında. Beni de arayıp, katılmamı istiyorlar. Amaç, beraberce bir jazz projesi geliştirmek. Derken toplantılar yapıyoruz ardarda ve "Neden sadece üçümüz olacakmışız? Haydi daha da çoğalalım!" diyoruz, sonunda "Caz Ağacı" fikri çıkıyor. Efsaneleri anma geceleri düzenlemek istiyoruz ama daha önce yapılmamış bir şey olmasını istiyoruz ve geliştiriyoruz geceyi. Kostümler ekleniyor, sahne dekoru, görseller derken, mizah yazarı Vedat Özdemiroğlu da bu çok beğendiği projeye bir katkıda bulunmak istiyor, sunumları ben yaparım diyor. İşin organizasyon kısmını Nu-Dc Organizasyon üstleniyor. Tabi bir bakıyoruz, kafamızdakileri hayal ettiğimiz gibi gerçekleştirebilmek için maddi desteğe ihtiyacımız var. İmdadımıza, yıllardır jazz'a destek veren Garanti Bankası yetişiyor. Yoğun ve beyin fırtınalı 1-2 ay sonra, kendimizi işte o kuliste buluyoruz.

Kulisin kapısı sahnenin hemen yanında, yani direkt sahneye çıkabiliyoruz görünmeden. O yüzden her çıkan vokalistin, ayrı bir şaşkınlık yarattığını duyuyoruz sevinçle. Piyanoda Kürşad Deniz eşlik ediyor, davulda Onur Alatan, kontrbasta Matthew Hall ve trompette Türkiye'nin gururu İmer Demirer... Billie şarkılarını kendi yorumlarımızla, kendi tarzlarımızda sunuyoruz. Sonra koro halinde, "God Bless the Child" ve "Now or Never" parçalarına yaptığımız aranjmanlarımızı söylüyoruz. Seyirci inanılmaz. Bu kadar coşkulu bir kalabalık geldiği için şükran duyuyoruz. Önde gecenin ruhuna uygun giyinmiş birkaç çift, swing'den rock n' roll'a dansediyor. Final ve alkışları, bis takip ediyor. En sonunda, 7 adet vokalist, ellerimiz kenetlenmiş halde, eğiliyoruz jazz severlerin önünde. Bir araya gelirsek, paylaşırsak, üretirsek neler yapabileceğimizi bir kez daha görüyoruz.

Siz bu yazıyı okurken, "Ella Fitzgerald" gecemizi yapmış olacağız. Yoğun istek üzerine, aynı kadro halinde şarkı söyleyeceğiz, ama bu defa ekibe yıllardır jazz'a emek veren Feyza Eren ve Ella&Louis düetlerini yaşatmak için harika sesiyle Ferhat Öz eklenecek. Romeo Juliet Performance Hall'da gerçekleşen/ gerçekleşecek, 3 konser var bu sezon "Caz Ağacı" serisinde. Sonuncusu, yine bomba gibi bir kadroyla Mayıs ayında gerçekleşecek. Finalimiz, efsane müzisyen Nina Simone ile olacak. Umarım önümüzdeki sene devam edecek bu proje, umarım yeni projeler de olacak, müzisyenler hep bir araya gelecek, emek verecekler ve jazz'a yeni kanatlar takacağız.

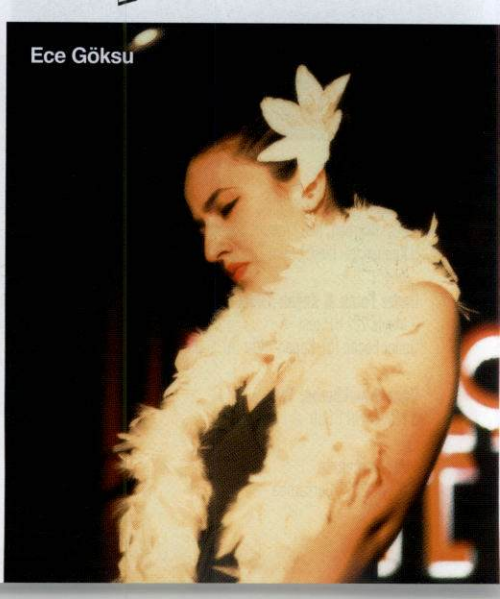
Ece Göksu

Ferit Odman
info@feritodman.com

Mulgrew Miller yılımız kutlu olsun!

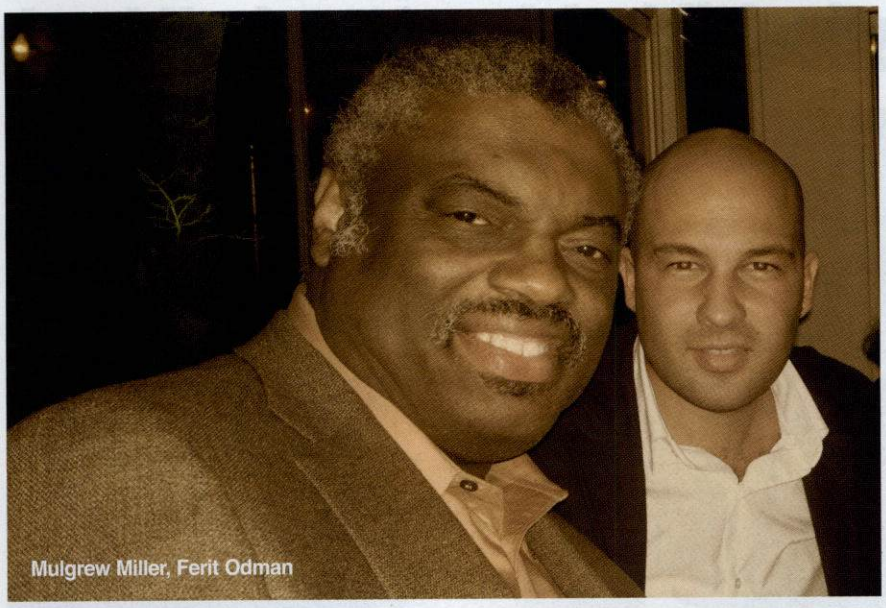
Mulgrew Miller, Ferit Odman

Türkiye bu sene Mulgrew Miller'a doyuyor. Önce Ankara Jazz Festivali'nde kendi grubu ile karşımıza çıkan Miller, Mart ayında İstanbul Jazz Center'da Ron Carter ve Russell Malone ile oluşturduğu "The Golden Striker Trio" projesi ile bizlerle buluştuktan sonra, 16-17 Mayıs'ta yeniden İstanbul Jazz Center'a başka bir efsane piyanist Kenny Barron ile duo çalmak için geliyor. Ankara Jazz Festivali programını düzenleyen Özlem Oktar Varoğlu ve İstanbul Jazz Center'ın sahibi Aytek Şermet'e bu önemli değeri Türk jazz dinleyicisiyle sıklıkla buluşturdukları için çok teşekkür etmek gerekir.

Mulgrew Miller yılımız kutlu olsun!

Memphis piyano "mafyası"ndan ve kendi jenerasyonunun tartışmasız en iyi jazz piyanistlerinden biri olan Mulgrew Miller'a olan sevgim ve onunla olan yakın ilişkim dolayısıyla Zuhal Focan'ın tavsiyesi üzerine Jazz Dergisi'nin bu sayısına onunla ilgili bir yazı yazmanın uygun olduğunu düşündüm. Amerika'daki iki senelik yüksek lisans maceram süresince bana hem müzik hem de akıl hocalığı yapan bu güzel insanla New York'ta sahne de paylaşmış olmak benim için bir rüya gibiydi. Miller'ın müzikal hayat hikayesi ise şöyle:

1955 Greenwood Missisipi doğumlu Mulgrew Miller kilise ve gospel müzikleri çalarak büyüyüp kısa bir dönem de klasik eğitim aldıktan sonra Oscar Peterson ve Phineas Newborn gibi piyanistlerden etkilenerek Memphis State University'deki eğitimiyle Amerikan jazz dünyasına çok hızlı bir giriş yaptı. Memphis'te Donald Brown ve James Williams gibi piyanistlerle çalışırken Phineas Newborn'u izleyerek kendini geliştiren Miller, kariyerini yönlendiren bu isimlerle 80'li yılların sonunda beş piyanolu "The Contemporary Piano Ensemble" grubu ile (Donald Brown, Harold Mabern, Geoffrey Keezer, James Williams) Phineas Newborn anısına turneler de yaptı. Gençliğine geri dönecek olursak, 22 yaşındayken Mercer Ellington yönetimindeki Duke Ellington Orchestra ile müzik kariyerine başlayan Miller sırasıyla Betty Carter ve Woody Shaw'un gruplarına girerek New York'ta ismini duyurmaya başladı. Johnny Griffin ile yaptığı kısa bir turne sonrası Art Blakey'nin dikkatini çekerek üç sene boyunca Art Blakey & The Jazz Messengers'ın piyano koltuğuna oturdu. Miller'ın 80'lerin başındaki bu hızlı çıkışı 86'da Tony Williams'ın grubuna girip 7 sene boyunca turne yapmasıyla tavan yaptı diyebiliriz. Mulgrew Miller o yoğun dönemi şöyle anlatıyor: "Ellington'dan başlayarak Tony Williams grubuyla çaldığım 16 sene boyunca herhalde her gün—evet abartısız her gün—değişik bir grupla çalıp kayıt yaptım."

Bu sırada fırsat kaldıkça kendi grubu ile de çalışmalarını sürdüren Miller'ın kendi adına kaydettiği albümlerin listesi aşağıda. Eşlikçi olarak çaldığı 500'ün üzerinde jazz tarihine damgasını vurmuş albümün listesi için ise herhalde 3-4 sayfa harcamamız gerekirdi.

1999-2004 yılları arasında William Paterson University'deki jazz bölümünün direktörü olan James Williams'ın ani ölümüyle bu koltuğu devralan Miller, halen aynı okulda eğitmenliğe ve jazz bölümünün direktörlüğünü yapmaya devam ediyor. Kendi trio'su için davullarda Rodney Green ve basta Ivan Taylor'ı seçen Miller, Wingspan adlı grubu için ise bu üçlüye ek olarak Steve Nelson vibrafon, Duane Eubanks trompet ve alto saksofonda Antonio Hart ile çalışıyor. Son zamanlarda The Golden Striker Trio ve Kenny Barron ile duo turnelerine de ağırlık vermiş durumda. Bu sene Detroit Jazz Festivali'nde 'Resident Artist' görevini üstlenen Miller hem festivali başarıyla yönetti hem de bir çok ayrı grup ile çalarak üstün müzisyenliğini gösterdi. Ankara Jazz Festivali ve İstanbul Jazz Center konserleriyle bizleri geçtiğimiz aylarda büyüleyen Miller'ı bu sene İstanbul'da izlemek için son şans ise Mayıs ayında JC's'deki konseri. Kenny Barron ile duo çalacağı bu projeyi kaçırmamanızı öneririm.

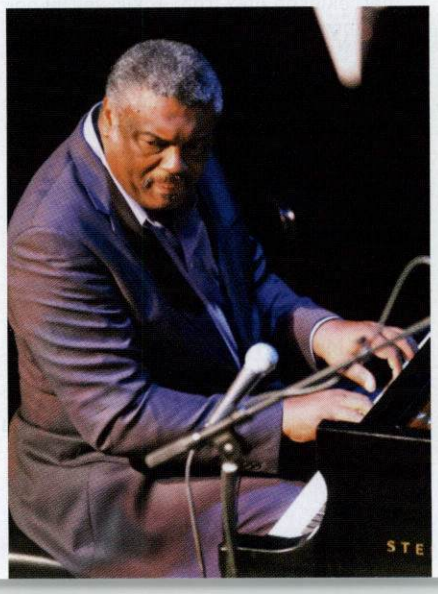

Son olarak Miller'la ilgili pek hoş olmayan bir haberi de sizinle paylaşmam gerekiyor. Yaklaşık dört ay önce felç geçiren fakat bunu çok az zararla atlatan piyanist, şu an 100% performansı ile çalamasa da maksimum altı ay içinde yeniden eski haline geleceğe benziyor. Daha uzun seneler Mulgrew Miller'ı dinlemek ve ondan müzik adına çok şey öğrenmek istiyoruz, umarım başından geçen bu tatsız olay bir daha yakınından bile geçmez. Akıl hocam ve idolüm Mulgrew Miller'la sizin de geç olmadan tanışmanızı ve onun müzikal yolculuğuna dahil olmanızı dilerim.

Mulgrew Miller'ın müzikal hikayesi

1985: *Keys to the City* (Landmark Records)
1986: *Work* (Landmark)
1987: *Wingspan* (32 Jazz)
1988: *The Countdown* (Landmark)
1990: *From Day to Day* (Landmark)
1991: *Time and Again* (Landmark)
1992: *Landmarks* (Landmark)
1992: *Hand In Hand* (Novus Records)
1993: *With Our Own Eyes* (Novus)
1995: *Getting to Know You* (Novus)
2002: *The Sequel* (MAXJAZZ)
2004: *Live At Yoshi's, Vol. 1* (MAXJAZZ)
2005: *Live at Yoshi's, Vol. 2* (MAXJAZZ)
2006: *Live at the Kennedy Center Vol. 1* (MAXJAZZ)
2007: *Live at the Kennedy Center: Vol. 2* (MAXJAZZ)
2010: *Solo* (Spacetime)

Pozitif
pozitif@bulten.pozitif-ist.com

New York ve Sao Paolo'dan sonra Nublu Jazz Festival ikinci kez İstanbul'daydı

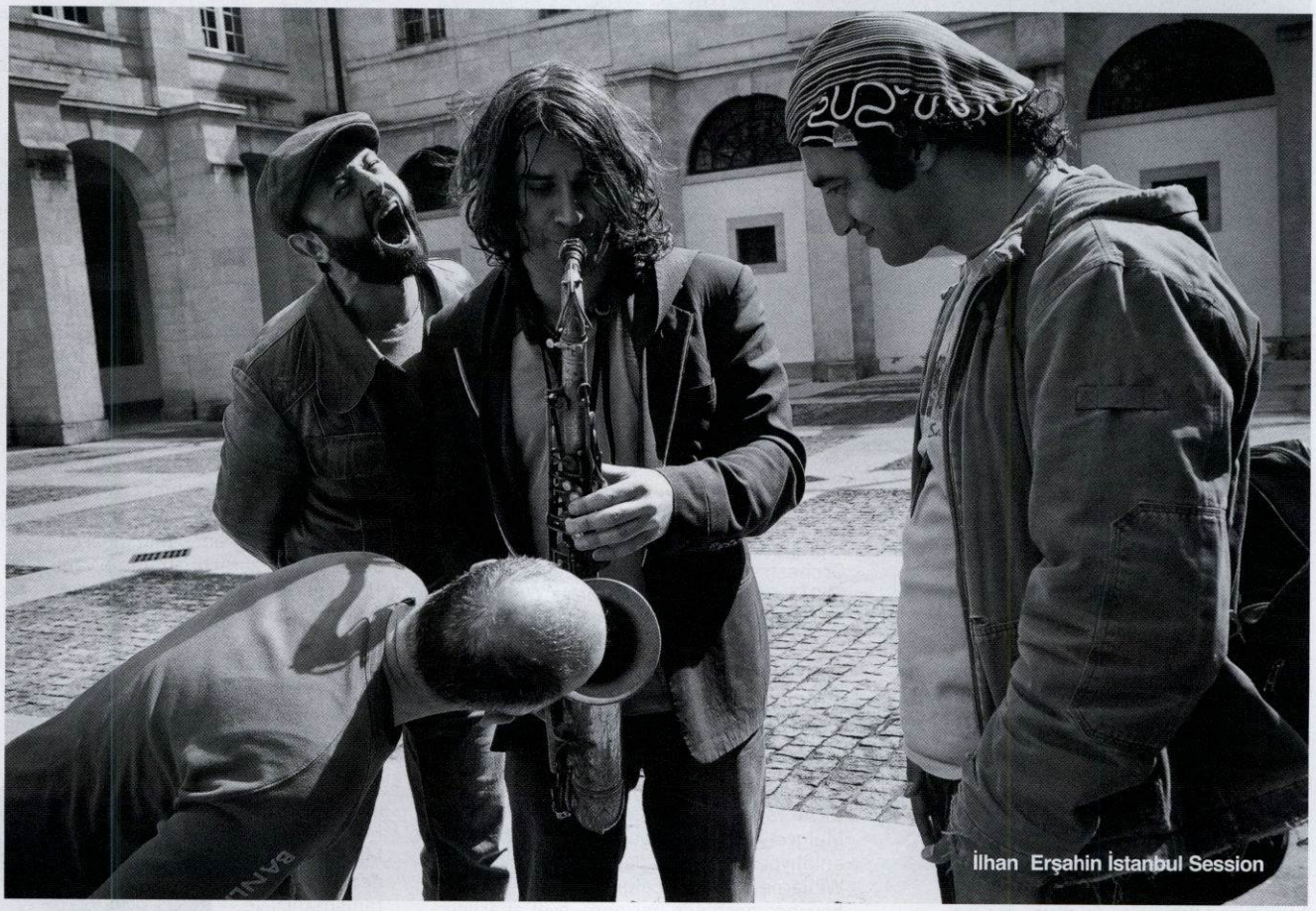

İlhan Erşahin İstanbul Session

Nublu Jazz Festivali New York ve Sao Paolo'dan sonra Mart ayında ikincisi düzenlendi. İstanbul'un en genç jazz festivali Nublu Jazz Festival, 4-12 Mart tarihleri arasında Nokia Ovi Music sponsorluğunda yine birçok müzisyeni Babylon, Nublu ve Lucca'da ağırladı. Türkiye'nin en genç jazz festivali Nublu Jazz, geçen sene yoğun ilgi görmüş ve farklı projeleri bir araya getiren programıyla oldukça dikkat çekmişti. İlki 2009'da New York Nublu'da başlayan festival 2010'da üç kıtada üç metropole uzandı: İstanbul, Sao Paolo ve New York. Mart ayında ikinci kez İstanbullu jazz severlerle buluşan festival yine özel buluşmalara ve yeni müziklere sahne açtı.

Festivalin bu yılki programı oldukça doluydu. İlhan Erşahin'in en köklü ve dinamik projelerinden Love Trio usta perküsyoncu Arto Tuncboyacıyan ile birlikte sahne aldı. Ünlü İsveçli müzisyen Jose Gonzalez'in yeni projesi Junip, Craig Harris ve Hamid Drake gibi usta müzisyenlerle sahne alan önemli jazz vokalisti Laika, yine İlhan Erşahin'in en sevilen projelerinden Istanbul Sessions festivalin lokomotif projeleri arasında yer aldı. Usta bas gitarist Alp Ersönmez'ın efsane prodüktör DJ Logic ile gerçekleşen buluşması da görülmeye değer konserlerden oldu... Tüm bunlara ek olarak İstanbul'a bu sezon merhaba diyen mekan Nublu İstanbul da festival sırasında İmer Demirer, Çağrı Sertel, Ozan Musluoğlu, Selen Gülün gibi pek çok isim festival kapsamında farklı projelerle performans gösterdi.

Festivalin bu yıl Babylon ve Nublu dışında gerçekleşen iki etkinliği Bebek Lucca'da gerçekleşen Alex from Tokyo ve Dj Logic performansları...

Nublu Jazz Festival, şehrin en genç ve taze seslerini kendi çatısında toplayarak Mart'ın ilk haftasında Babylon, Nublu ve Lucca'da gerçekleşen farklı konser ve etkinliklerle bugünün müziğini jazz severlerle buluşturdu.

www.nublujazzfestival.com

Nublu Jazz Festival @ Babylon
4-12 Mart 2011
İlhan Erşahin's İstanbul Sessions // 4 Mart
İlhan Erşahin'in son dönemde Avrupa'da ve Türkiye'de en çok ilgi gören projesi İstanbul Sessions, ikinci albümünü yayınlayamaya hazırlanırken Nublu Jazz Festival'daki haklı yerini de aldı. Grubu daha önce dinlememiş olanlar herhalde dünyanın en prestijli jazz dergilerinden Jazzwise'dan çıkan şu tanımlama ile bir fikir sahibi olabilirler: "İstanbul Sessions, daha önce yapılmış her şeyi görmüş bir jazz izleyicisinin bile nasıl heyacanlandırılabileceğini; müzikal bütünlük ve doğaçlama derinliğinden taviz vermeden yeni bir kitleninin nasıl çekileceğini gösteriyor. İstanbul Sessions yepyeni bir sound etrafında Miles Davis'in Agartha grubundaki derin modal funk ile Ortadoğu ritm ve melodilerini buluşturup uzerine güçlü bir elektronik dub vuruşu ekliyor".

Warm-up&After Party by Yakuza
Junip // 5 Mart
Bu yıl ikincisi düzenlenen Nublu Jazz Festival'in en dikkat çekici konuklarından biri de İsveçli müzisyenler Tobias Winterkorn, Elias Araya ve solo projeleriyle yakından tanıdığımız ünlü folk sanatçısı José González'in projesiydi: Junip. 2005 yılında ilk EPlerini çıkaran grup, Jose Gonzales'in solo kariyerinin

Junip

hızlı yükselişinden dolayı bir süre müziğe ara verdi. 5 sene sonrasında bu kadro tekrardan bir araya gelerek gecikmeli olarak ilk albümleri Fields'i 2010 senesinde yayınladı. Junip'in bu ilk albümü dinleyicilere iyi ki de bu kadar süre beklemişler dedirtiyor. Gonzales'in kendine has, sakin ve esrarengiz vokali, Araya'nın sıra dışı ritimleri ve bir arada görmeye alışık olmadığımız folk-jazz, psychedelic soul ve krautrock türlerden aldıkları ilhamla, Junip'in Kuzey fiyortlarına has o eşsiz, puslu ve melodik tarzı gerçekten de nefes kesiyor. Junip, Nublu Jazz Festival kapsamında 5 Mart gecesi çok özel bir performans için Babylon sahnesinde oldu.

Love Trio featuring Arto Tunçboyacıyan // 9 Mart

Bundan tam 8 yıl önce, New York East Village'te yanmış bir binanın harabeye dönmüş zemin katında bir café olarak açılan Nublu'nun bugün New York underground sahnesinin hatırsayılır mekanlarından biri haline gelmesinde hiç kuşkusuz İlhan Erşahin, Jesse Murphy ve Kenny Wollesen'dan oluşan Love Trio'nun büyük payı var. Electronica ile dub'ı (ki dub efsanesi U-Roy ile bir album bile yaptılar), nu-jazz ile drum&bass'ı en orijinal halleriyle buluşturan Love Trio'ya son zamanlarda Türkiye'nin çok iyi tanıdığı bir usta, Arto Tunçboyacıyan konuk oldu. Bugüne kadar Paul Motian, Chet Baker, Joe Zawinul, Arthur Blythe, Wayne Shorter, Dino Saluzzi, Marc Johnson, Al Di Miola, Mike Stern, Paul Winter, System of a Down gibi pek çok önemli isimle sahne alan, kayıtlar yapan ünlü perküsyon ustası Arto Tunçboyacıyan ile Love Trio'nun Türkiye prömiyeri de tabii ki Nublu Jazz Festivali kapsamında 9 Mart Çarşamba gecesi Babylon'daydı

Warm-Up & After Party by Barış K
Alp Ersönmez vs. DJ Logic // 10 Mart

Nublu Jazz Festivalinde farklı bir ortak proje! Türk jazz ve pop sahnesinin en başarılı bas gitaristi Alp Ersönmez, dünya jazz ve hiphop sahnesinin efsane prodüktörü DJ Logic ile aynı sahnedeydi. Yıllardır Kangroove, Quartet Muartet, İstanbul Sessions, Wax Poetic başta olmak üzere; Türk pop müziğinin dünyada en çok tanınan ismi Tarkan'ın ve Nil Karaibrahimgil'in de bas gitaristliğini üstlenen Alp Ersönmez; bunun yanı sıra Erkan Oğur, Erik Truffaz, Alexandre Tassel, Butch Morris, Eddie Henderson, Athena, Cahit Berkay, Karina Zeviani, Clark Gayton, Kenan Doğulu, Sertab Erener ve Anadolu'nun Kayıp Şarkıları gibi sanatçı ve projelerle ortak sahne ve albüm çalışmaları yaptı. Alp Ersönmez geçtiğimiz ay piyasaya çıkan ilk solo albümü olan "Yazısız"a paralel olarak, yeni projesi "Cereyanlı" ile de, jazz bestelerinin bilgisayar ve elektronik altyapılarla hazırlanmış yeni düzenlemelerini, dörtlüsüne konuk olan enstrumanist veya vokalistlerle renklendiriyor. Alp Ersönmez Cereyanlı'nın Nublu Jazz Festival İstanbul kapsamındaki özel konuğu ise; jazz ve hiphop sahnesinin efsane prodüktörlerinden DJ Logic oldu. Kendi grubu Project Logic ile birlikte Vernon Reid, Moe., John Mayer, Medeski Martin & Wood, Bob Belden, Jack Johnson, Chris Whitley ve daha pek çok önemli isimle beraber sahne alan ve kayıtlar yapan DJ Logic'in Alp Ersönmez ile Nublu Jazz Festival'indeki büyük buluşması muhteşem oldu.

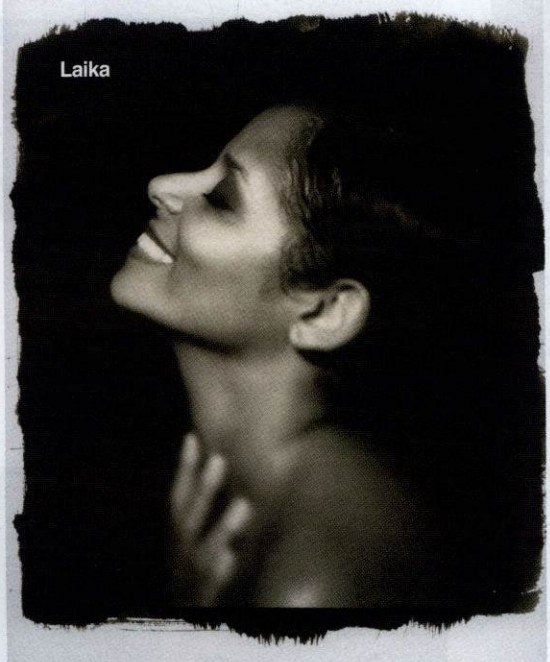
Laika

Warm-Up & After Party by Berke Yavuz
Laika // 12 Mart

Nublu Jazz Festival'in bu seneki en özel seslerinden biri de büyüleyici sesiyle farklı bir jazz vokalisti: Laika. Paris doğumlu Laika, Fildişi Sahillerinden bir baba ve Fas-İspanyol melezi Yahudi bir annenin kızı olarak dünyaya geliyor. Özellikle annesi ve ninesinden ona gelen Sefarad kültürünü çok küçük yaşlarda benimseyen genç müzisyen, aynı zamanda Akdeniz'in sıcaklığından

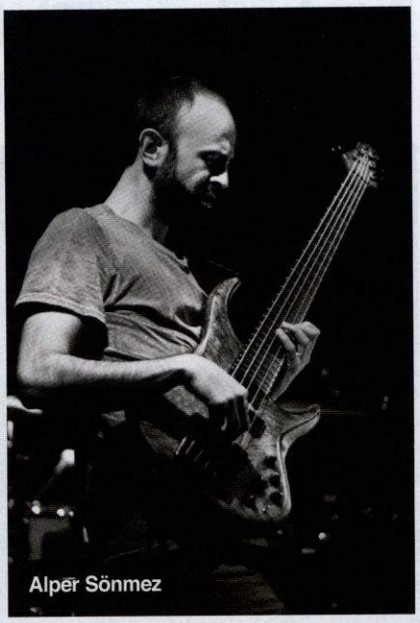
Alper Sönmez

da oldukça etkileniyor. Bu karışık altyapıyı jazz tutkusuyla birleştiren Laika, ilham perisi olarak ise Billie Holiday ve Nina Simone gibi efsane isimleri seçiyor kendine. Daha sonra Fransa'da Claude Bolling'in orkestrasında kendine yer bulan sanatçı, buna ek olarak Antoine Roney, Michael Bowie, David El Malek gibi isimlerle de ortak çalışmalar yapmaya başlıyor. Daha sonra birçok tiyatro oyununda kendine yer bulan Laika, buradan da film endüstrisine kayarak hem jazz sanatçısı hem de aktris kimliğini pekiştiriyor. Birçok Fransız filmi ve jazz operalarında rol alan Laika ona eşlik eden 4 kişilik grubuyla Viyana Jazz Festivali ve Celestina del Sol'dan sonra bu sefer Nokia Ovi Music sponsorluğunda gerçekleştirilecek Nublu Jazz Festival kapsamında Babylon sahnesinde yer aldı.

4 Mart CUM — Babylon — **ILHAN ERŞAHİN's ISTANBUL SESSIONS**

nublu	21:00	KENNY WOLLESEN vs. BERKE OZCAN
nublu	DJ	BEST KEPT SECRET
nublu	0:00	NUW
üst kat	22:00	ndie Club Hosted by MABBAS feat. Dancing Birds Feel The Beat
lucca	21:00	ALEX FROM TOKYO

5 Mart CTS

Babylon	21:00	123
Babylon	DJ	ALEX FROM TOKYO
Babylon	23:00	JUNIP
nublu	22:00	TRIO MRIO with Sarp Maden, Alp Ersönmez, Volkan Öktem
nublu	DJ	DJ FUCHS
nublu	0:00	LOVE TRIO IST VERSION

6 Mart PZR

nublu	12:00-18:00	PLAK PAZARI
nublu	22:00	OZAN MUSLUOGLU's LOCO

7 Mart PTS

nublu	22:00	MONDAY SESSIONS NJF SPECIAL by DRUM AND BASS MAGAZINE

8 Mart SALI

nublu	22:00	SELEN GULUN TRIO
nublu	0:00	NATALIA MANN

9 Mart ÇAR

Babylon		22:00 & 0:00 LOVE TRIO with ARTO TUNCBOYACIYAN
nublu	22:00	CAN CANKAYA
nublu	DJ	EMEKCAN

10-Mart PER

Babylon		SARP MADEN 4
Babylon	DJ	KID-E
Babylon	23:00	ALP ERSONMEZ "cereyanlı" vs. DJ LOGIC
nublu	22:00	IMER DEMIRER
nublu	DJ	DEFORM-e
nublu	0:00	LOVE TRIO with ARTO TUNCBOYACIYAN

11-Mart CUM

nublu	22:00	KOLEKTIFISTANBUL
nublu	DJ	STEREO LOVE
nublu	0:00	LOVE TRIO with ARTO TUNCBOYACIYAN
lucca	21:00	DJ LOGIC

12-Mart CTS

Babylon	22:00	LAIKA
Babylon	DJ	DJ LOGIC
Babylon	00:00	NJF CLOSING JAM SESSION
nublu	21:00	BILAL KARAMAN
nublu	DJ	JAKE
nublu	0:00	LOVE TRIO ISTANBUL VERSION

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

Bu yılın sloganı "Bir Nefes Jazz" olan 14. Ankara Uluslararası Jazz Festivali 100'ü aşan müzisyeniyle 25 konsere evsahipliği yaptı.

Mulgrew Miller

Doğrusu eski festivallerle ilgili bir mukayese yapmadık ama gözümüze göründüğü kadarıyla geçtiğimiz yıla kadar her daim sıkıntı yaratan ekonomik sorunlar -*hiç kuşkusuz devam ediyordur mutlaka ama*-biraz daha aşılmış olabilir mi sanki, çünkü program memnun ediciye yakın zenginlikte göründü gözümüze, her ne kadar bir jazz sever hiç bir zaman yetinmese de...

Basın gecesinde ayrıntıları açıklanan programda 61'i Türk olmak üzere 48 yabancı jazz müzisyeni Şubat ayında Ankara'nın soğuk politik iklimini jazz'la ısıtmaya kararlı görünüyordu.

Her yıl belli bir temayı festivalin kimliği olarak belirleyen yönetim bu yıl **"Bir Nefes Jazz"** sloganını ve ruhunu festivalin mottosu ilan etmiş.

Bu sene kimler vardı?

Gelelim festivale, geçen sene olduğu gibi bu sene de geleneksel olarak açılış konserini **Hava Kuvvetleri Jazz Orkestrası**'na eşlik eden büyük ustalarımızdan **Fatih Erkoç** yaptı.

Açılış konserinin ertesi günü ise sitemizin yazarlarından, **Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı'nın Jazz Bölümü**'nün kurucu hocalarından **Emre Kartarı** üçlüsüyle eşlik ettiği **İmer Demirer** konseri var. Sevgili **Emre Kartarı** hem okuldaki hocalığı hem de müzisyenliği ile Ankara jazz gündeminin en önemli isimlerinden biri oldu bile. Bu konser festivalin en yaratıcı konserlerinden biri oldu.

Hava Kuvvetleri Jazz Orkestrası Şefi

Araya giren beş günlük bir aranın ardından bu kez ülkemize daha önce de gelen **Andrea Alberti** ve grubu **Quartetto Mediterraneo** konseri vardı. **Giovanni Di-Casimo** trompet, **Marco Conti** saksofon ve **Marco Ariano**'nun perküsyon çaldığı üçlü müziklerinde genel olarak Akdeniz ritmleriyle jazz'ı buluşturan bir kimliğe sahip. Konseri destekleyen kurum ise İtalyan Kültür Merkeziydi.

Ertesi gün, yani 11 Şubatta bu kez Ankara Jazz Festivallerinde daha önce de izlediğimiz Ankaralı müzisyen **Erdinç Aktuğ**'un dörtlüsü vardı. Aynı günün bir başka konseri ise yine Ankara Festival-

Yıldız İbrahimova

lerinin evsahibi müzisyenlerinden **Yıldız İbrahimova**'nın **Balkananatolia Projet**'i vardı ve **İvo Papasov**'a eşlik ettiler.

12 Şubat günü ise yine 2 konsere ev sahipliği yaptı. **ODTÜ Kültür Kongre Merkezi**nin salonunda **Encore Jazz Vokal Grubu**'na eşlik eden **Ankara Trombone Quartet** konseri oldu. Her biri Ankara'nın yetiştirdiği değerli müzisyenlerden oluşan ekip bu kez de heyecan verici bir temayla sahnede oldular. Aynı günün bir diğer konseri ise yine aynı yerde. **Volkan Hürsever** beraberinde piyanist **Burçin Büke**, saksofonda **Engin Recepoğulları** ve davulda **Volkan Öktem**'in olduğu bir ekiple Ankara'da oldu.

16 Şubatta **Onur Aymergen Quartet**'in konserini ertesi gün, 17 Şubatta ünlü piyanist filminin piyanisti **Janusz Olejniczak**'ı ağırladı. Bilkent Üniversitesi konser salonunda gerçekleşen konsere Polonya Büyükelçiliği destek oldu.

18 Şubat ise 2 Avrupalı müzisyenin konserine sahne oldu; **Matthias Schriefl** ve **Bodek Janke**. **Bodek Janke**'yi en son **Afyon Caz Festivali**'nde sahne aldığını hatırlıyoruz. Dünya müzikleri ile örülü bu jazz konseri de ilginç temalara sahne olacak gibi görünüyor.

18 Şubattaki **Mulgrew Miller Trio** festivalin zirve konseri olarak sahne aldı. Dünyada post bop jazz'ın yaşayan en önemli isimlerinden olan **Mulgrew Miller** trompetçi **Tim Green** ile geliyor. **Tim Green** aslında daha yakında Ankara'daydı.

Hızını alan festival ertesi gün, 19 Şubatta bu kez bir büyücüyü ağırladı; **Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars**. Her sahnesi olay olan enerjik latin müziğiyle **Sicimoğlu** festivalin en canlı konserlerinden birine imza attı. Aynı günün diğer konseri ise **Phishbacher New York Electric Trio**. Konser sonrası günlerde İstanbul sahnelerinde de izlenen bu Latinden gospele, jazz'a uzanan çizgide eklektik bir müzik yaptı. Renkli ve coşkulu...

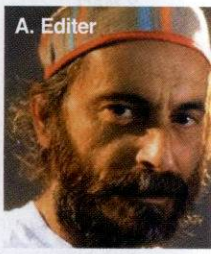
A. Editer

Festivalin sonlarında ise 23 Şubatta **Alper Yılmaz Project** sahne aldı. Türk jazz'ının bu önemli ismi aynı zamanda son albümü **"Kayique"** ile büyük övgüler almış, **Dave Brubeck** tarafından "dinlediğim en iyi albümlerden biri" diyerek taltif edilmişti.

Festivalin tek big band konseri *(Hava Kuvvetleri Orkestrasını saymazsak eğer)* Fransız müzisyen **Jean Loup Longnon Big Band**'in eşlik ettiği Türk jazz vokalinin genç divalarından **Sibel Köse** oldu. **Clark Terry**'nin çok övdüğü bu usta trompetçinin grubuyla **Sibel Köse**'nin sesi Ankara semalarına çok yakıştı.

Festivalin kapanış konseri ise Portekizli şarkıcı **Maria Joao** ile oldu. Üstün bir doğaçlama tekniğine sahip olan **Joao**'ya yine Portekizli piyanist **Mario Laginha** eşlik etti festival kapanışında.

Onur Aymergen

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Günümüzde Jazz
Arif Mardin ile anılara dalmak

26 Haziran 2006'da yitirmiştik bu büyük müzisyenimizi. Ölümünden birkaç yıl önce bir telefon konuşmamızda her ne kadar kendisi artık emekliye ayrıldığını söylese de yaşamını adadığı müzikten uzak duramamış, desteğini ve bilgisini genç müzisyenlerle paylaşmıştı. Kendisiyle ve Ahmet Ertegün ile 1999 yılı Eylül ayında New York'da Atlantic Records'daki odalarında Jazz Dergisi için birer söyleşi yapmış, Ağustos depreminin şokunu böylelikle atlatabilmiştim. Ne yazıkki onlar hakkında ölümlerinden sonra da Radikal'de anma yazısı yazmak bana düşmüştü.

Dergimizde bana ayrılan Günümüzde Jazz köşesinde, Arif Mardin hakkında 26 Haziran'daki 5. ölümyıldönümü çerçevesi içinde yazı yazmaya karar verdiğimde, bu kez daha derinlere daldım...
Arif Mardin'in adını ilk kez duyduğumda 14-15 yaşlarındaydım. Piyanist olan ve artık yaşamayan en büyük ağabeyim Necdet Güngör, benimle jazz anılarını paylaşmayı çok severdi (uzun yıllar kendi orkestrası ile Adana Amerikan Subay kulübünde, Ankara Gar Gazinosu'nda çalışmış, Fehmi Ege'nin de son döneminde ölümüne kadar piyanistliğini yapmıştı). Ankara konservatuarından arkadaşı trompetçi Muvaffak Falay ve davulcu Şadan Çaylıgil ile anılarını anlatırken İstanbul'da Cüneyt Sermet'in keşfettiği çok genç bir piyanist ve besteciden sözetmişti. Arif Mardin'di bu kişi. Bu ad, yıllar sonra karşıma 1968 yılı sonunda, TRT İzmir Radyosu'nda çiçeği burnunda prodüktör olduğumda, Cüneyt beyin bana Ankara Radyosu'ndan yolladığı ve ilk programlarımı yazarken örnek aldığım "Caz Müziği" programlarından

birinde karşıma çıktı. Cüneyt hocanın kendi tumturaklı anlatımıyla sunduğu programda Mardin'in "Faculty Meetings", "Sermet's Dream, "Pion Jumps", The Long Wait" ve "Longing For You" adlı bestelerini duyduğum zaman ağabeyimin ne demek istediğini anlamıştım. Üstelik bu parçaları, Herb Pomeroy ve John Lewis orkestraları seslendiriyordu. Aynı yıl "Glass Onion" plağı elime ulaştı. Ardından adını, Soul ve Rock dünyasında daha çok aranjör ve prodüktör olarak duymaya başladık. Yine, The Young Rascals (daha sonra The Rascals)'ın 1967 yılında "Groovin", 1968'de "It's A Beautiful Morning" adlı Billboard listelerinde yükselen parçalarında aranjör ve prodüktör olarak Arif Mardin adını görmek çok heyecan vericiydi. Zaten parçaların aranjmanlarından belliydi Mardin imzası. Ardından, Average White Band, Aretha Franklin (Jerry Wexler ile birlikte), Rolling Stones, Betty Midler, Bee Gees, Chaka Khan ve daha birçok Soul, Rock ve Pop yıldızına derin bilgisini, ilerici sezgisini sundu. Onunla söyleşiye gittiğimde Jewel'ın Christmas parçasının kaydını yapıyordu. Son olarak Norah Jones, onun ışığından yararlandı. Başta Grammy olmak üzere aldığı ödüller, sanatını taçlandırdı. Yalnızca jazz'cı kimliğini korusaydı bu denli dünya çapında ünlü olur muydu acaba? Bilmiyoruz. Ancak bildiğim birşey varsa o da, Mardin'in henüz 18-19 yaşlarındayken modern orkestrasyonun ilk Türk uygulayıcısı olduğu, yaptığı aranjmanlarla küçük topluluklardan zengin ses elde etme yeteneğiyle Dizzy Gillespie ve Quincy Jones gibi ustalara bile şapka çıkarttığıydı.

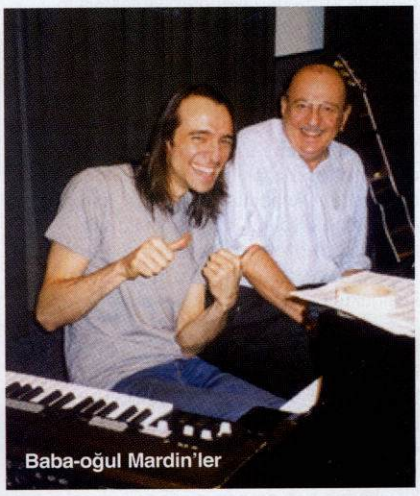

Baba-oğul Mardin'ler

Efendi ve alçakgönüllü kişiliğiyle de gönlümde taht kuran Arif Mardin'i, 25 Haziran Cumartesi gecesi TRT Radyo-3'de yayınlanacak Günümüzde Caz programımda, 2010 yılında çıkan "All My Friends are Here" albümüyle bir kez daha anacağım. Albüm, çoğunlukla Mardin'in Boston Berklee Müzik okulundayken yazdığı parçalarından oluşuyor. Mardin bu parçaları ölümüne yakın yeniden düzenlemiş ve aynı zamanda yakın dostu olan şarkıcılara, müzisyenlere seslendirtmişti. 2006 yılında pankreas kanserinden yaşamını yitirmesinin ardından oğlu Joe Madin tarafından derlenip unutulmaz bir anı albümüne dönüştürüldü. Mardin'in ilk dönem başyapıtlarına ulaşamayanlar için de harika bir kaynak.

Arif Mardin ile birlikte yitirdiğimiz tüm jazz kahraramanlarını sevgi ve saygıyla anıyorum...

Bette Midler ve Arif Mardin

Devrim Dikkaya
devrim@gencazcilar.org

Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali 10'uncu Yaşından Gün Aldı

Su İdil

Festival 10'a doğru ilerlerken ben yaşlandığımı hiç hissetmiyorum. Belki adındaki "***amatör***" sözcüğünün etkisi, belki de kurucusu olduğum ve festivalin organizasyonunun önemli bir parçasını tutan Genç Cazcılar (***genccazcilar.org***) ekibinin bana verdiği güç bu keyifli yanılsamaya neden olmakta.

Yine de, her sene biraz daha fazla uzağına düşsem de Eskişehir'e, mezun olduğum üniversitem Anadolu Üniversitesi kampüsüne adım atmak, yokuşundan tırmanmak, ağaçlarını seyretmek, havasını solumak ve Kalabak suyundan içmek o kadar güzel ki, kesinlikle anlatacak sözcük bulamıyorum.

Bu derginin düzenli takipçilerinin bildiği gibi ülkemizin bu özgün temalı festivali, Anadolu Üniversitesi ev sahipliğiyle, Genç Cazcılar inisiyatifi ve Anadolu Üniversitesi Caz Kulübü ortaklığında gerçekleşmekte.

İlk yılından beri amacınız sahne bulmakta zorlanan özellikle İstanbul dışında var olmaya çalışan genç jazz sanatçılarına sahne vermek. Geçen 9 yılda bu hedefimizi ulaştığımızı düşündüğümüz pek çok anımız oldu. Umarım 10. yıl özel kitapçığında bunları hep birlikte okuruz.

Festivalin açılışını her yıl Önder Focan, Ayşe Tütüncü, Selen Gülün, Sarp Maden gibi ustalarla yapardık. Fakat bu seneden itibaren fikrimizi değiştirdik. Artık açılış konserinde henüz ilk albümlerini çıkaran genç profesyonellerle beraber olacağız. Bu temanın ilk konuğu Tamer Temel Quartet oldu.

Aşağıda festivale katılan grupları ve bazı yorumlarını okuyacaksınız. Genç Cazcılar olarak kurucusu olduğumuz Anadolu Üniversitesi Caz Kulübü üyeleri kardeşlerimize içten selamlarımızı göndeririz. Onların heyecanı ve emekleri ile her şey daha güzel oldu.

Pek tabi bu sene de desteklerini esirgemeyen çok sevdiğimiz Ankara Caz Derneği'ne, Eskişehir'li sanat sever kurumlar PİNO, Ströer&Akademi, Ekol Dijital, Varuna Cafe&Bar'a, kardeş kulübümüz ANFO'ya, basın destekçilerimiz Jazz Dergisi, grizine.com (***Kartpostallara yeniden teşekkür***) ve Radyo A'ya içten teşekkürler.

İşte festival grupları...

Tamer Temel Quartet (9 Mart 2011 Çarşamba)

Tamer Temel – (ts), Serhan Erkol (as), Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).

Türkiye jazz sahnesinin genç nesilde öne çıkan isimlerinden saksofonist Tamer Temel, ilk albümü "***Barcelona***"da yer alan parçaları ile Eskişehir'li jazz severler karşısındaydı.

1975'te İstanbul'da doğan ve İzmir'de büyüyen Tamer Temel, Türkiye ve İtalya'da jazz konserleri verdi ve albüm kayıtlarında bulundu. 2005'te Avrupa jazz Festivali kapsamında kazandığı burs ile İtalya'da Siena Masterclass Summer Course'da eğitim gördü, konserlerde çaldı. Bu dönem boyunca İtalya'nın önde gelen müzisyenleriyle çalışma olanağı buldu. Bruno Tomasso Band ile Valdarno 2005 Jazz Festivalinde çaldı.

2006 yılında Equinox grubuyla İzmir'de ve festivalimizde konserler verdi, standart ve modern jazz eserleri yanında kendi bestelerini de seslendirdi. 2006'da Claudio Fasoli ve Antonio Zambrini'nin oluşturduğu Open Jazz Orkestra ile 12. Avrupa Jazz Festivali kapsamında sahne aldı. Kadıköy Caz Günleri ve Ankara Caz Festivaline davet edildi.

Dave Allen, Marc Miralta ve Masa Kamagucci ile oluşturduğu topluluğu ile ABD'nin vize vermemesi üzerine Barcelona'da kaydettiği ilk albümü, ülkemizin jazz eleştirmenleri tarafından övgüyle karşılandı.

Tamer Temel, festival kapsamında ülkemizin jazz sanatçıları arasında saygın isimler olan saksofonda Serhan Erkol, kontrabasda Kağan Yıldız ve davulda Cem Aksel ile sahne aldı.

Konser Sonrası Tamer Temel dedi ki... İlk olarak festivale açılış grubu olarak çağrılmak çok özeldi benim için. 6-7 yıl önce amatör olarak katılmıştık festivale, o zaman da çok zevkli bir deneyim olmuştu. Bu festival Türkiye'deki en önemli festivallerden biri bence. Umarım daha uzun yıllar devam eder.

Bu yılki festivale davet alınca, önce bir süredir yapmak istediğim trio formatıyla çalmayı düşündüm ama sonra yine uzun zamandır aklımda olan 2 nefesli, bas ve davuldan oluşan dörtlü ile çalmak güzel olur diye düşündüm. Serhan Erkol'un da katılımıyla farklı bir quartet olduk ve bu formatta ilk olarak bu festivalde çaldık. Albümdeki parçaları bu grup ile çalmak benim için çok güzel bir deneyim oldu, çok da zevk aldım. Cem Aksel'in ve Kağan Yıldız'ın harika eşlikleri sayesinde de enerjisi yüksek bir konser oldu benim için. Aynı format ile başka konserler yaparız umarım.

İstanbul'dan Eskişehir'e yolculuğumuz da aklımda kalan güzel şeylerden biri oldu ayrıca, kar yağışı vardı ve trenle geldik Eskişehir'e. Trenin restoranında hem muhabbetli hem de çok güzel bir kartpostalın içinden geçer gibi bir yolculuk oldu :) Umarım bizim aldığımız zevk kadar konseri izleyenlerde zevk almışlardır :)

Spooky (10 Mart 2011 Perşembe)
Koray Üsgülen (p), Uluç Büyükbeşe (g), Dünyacan Yılmaz (bg), Alpar Lu (d).

2009 yılının başında kurulan Spooky, bir çok projede yer alan, bazı kadro değişikliklerinden sonra bir araya gelen beş müzisyenden oluşmakta. İstanbul'da Dogzstar, 60m2, Nardis Jazz Club, İKSV Salon, Boğaziçi Üniversitesi gibi mekanlarda sahne alan grubun müziği performans doğaçlama üzerine oturan bir kurgu içermekteydi. Konserlerinde Joshua Redman, Wayne Shorter, Sonny Rollins gibi

Olgu Benli

jazz devlerinin parçalarını müzikal karakterleri doğrultusunda yorumlayan topluluk, Türkiye jazz'ının en önemli ismi Tuna Ötenel'e de bir parçasıyla sevgisini gönderdi. Sarp Maden'in "Basit Jazz" adlı muhteşem bestesi ise grubun "***bizi tanımlayan parça***" diyerek seslendirdikleri başka bir güzel yorumdu. Repertuvarlarında bestelerine de yer veren Spooky jazz dünyamızda kısa zamanda kendisinden söz ettirecek gibi *(grup hakkında bilgi için:* **myspace.com/thespookysounds***)*.

Konser Sonrası Spooky'den Dünyacan Yılmaz dedi ki...

Spooky için güzel bir tren yolculuğuyla başlayan ve öyle biten 3 gün. Kar, adalarda kahvaltı, güler yüzlü insanlar ve tabi ki jazz. Eskişehir Amatör Caz Müzisyenleri Festivali, adını sık sık duyup izleme imkanını da rahatça bulduğumuz müzisyenlerin alternatiflerini sunuyor. Yaptığımız müziği insanlarla paylaşmanın ötesinde, yeni müzisyenler tanımak, jazz seven diğer insanlar sohbet etmek bu festival deneyimimize hafızamızda çok daha kalıcı bir yer sağlıyor. Festivalin bu nitelikleri, onu ardarda planlanmış konserler dizisi olmaktan öteye götürdüğü gibi, bizi ve etrafımızdaki jazz severleri de her sene bu festivalin takipçisi yapacağa benziyor. Spooky olarak başta Devrim Dikkaya'ya, Hatice Demir'e ve diğer güler yüzlü festival çalışanlarına çok teşekkür ediyoruz. Keşke her sene gelebilsek...

Erdinç Aktuğ Project (10 Mart 2011 Perşembe)

Meltem Ege (vo), A.Tolga Demirtaş (p), Volkan İldinç (s), Gökhan Över (b), **Erdinç Aktuğ (d).**

Erdinç Aktug Project, son olarak 14.Uluslararası Ankara Jazz Festivali'nde seslendirdikleri "Breathless" adlı çalışmaları ile Eskişehir'deydi.

Konsere önce genç piyanist Ali Tolga Demirtaş besteleri ile başlayan grup, makamsal melodilerle jazz temalarının kaynaştığı özgün parçalar sundu. Grup, konserinin ikinci bölümüne standart jazz parçalarını kendi yorumu ile seslendiren Meltem Ege'ye eşlik etti. Nardis Jazz Club'da almış olduğu derece ardından Finlandiya ve Litvanya'da vokal jazz dalında birincilikler alan Meltem Ege hafızalarınızdan kolayca silinemeyecek bir performans sergiledi *(grup hakkında bilgi için:* **myspace.com/erdincaktug***)*.

On Your Horizon (11 Mart 2011 Cuma)

Rammy Roo (g), Tuğrul Gültepe (eb), Gülşah Erol (violonsel), Ender Akgün (d), Alp Çoksoyluer (sound).

Parlak gitar tonları, çellonun büyüleyici tınısı ve bolca nostaljiyle On Your Horizon "astral seyahat grubu" olarak kendilerini tanımlamaktalar.

2009 yılında tek kişilik bir proje olarak Eskişehir'de temelleri atılan ve 2010 yılı mart ayında grup formuna kavuşan OYH'nin müziği post-rock ekseninde deneysel ögelerle bezeli farklı bir tavır sunmaktadır. Grup, festival için müziğine jazz'ın dokusunu da bulaştırdı.

2010 Şubatında yayınlanan "Home" adlı DIY albümünü yurtiçinden ve yurtdışından pek çok dinleyicisine ücretsiz olarak ulaştıran On Your Horizon, son olarak 15. Roxy Müzik Günleri'nde 3.lük ödülü almıştı (*grup hakkında bilgi için:* **myspace.com/onyourhorizontr**).

Jazz-Up Band (11 Mart 2011 Cuma)

Cemre Akçam (vo), **Emre Dokur (g), Olgu Benli (ts), Safa Yasin Akyol (bg), Nermin Haşimova (p), Oğuzhan Gürs** (d).

"Sizi eğlendirmek için sahne alacağız" diyen Jazz-Up Band bunu başardı. 2010 da Ankara'da kurulan grup müziklerinde jazz, swing ve bebop ögelerini eğlenceli bir üslupla sunmakta. Klasik jazz'ın hanımefendisi Peggy Lee'den, yüzyılımızın prensesi Norah Jones'a kadar aralarında Nancy Sinatra, Eva Cassidy, Stacey Kent gibi muhteşem kadın jazz vokalistlerin repertuvarını festivalimize taşıyan grup oldukça beğenildi.

Konser Sonrası Jazz'-Up Band'den Olgu Benli dedi ki...

Yeni kurulmuş grubun ilk konseriydi. Seyircilerin beğendiğini, eğlendiğini ve biz çalarken herşeyi unutup müziğin ritmine ve anlattıklarını yürekten duyduklarını ümit ediyoruz. Bizim için çok eğlenceli 2 gündü. Müziğe farklı bakıp yorumlayan insanlarla tanıştık. Yeni yüzlerle tanışıp onların hikayelerini dinledik, yeni dostluklar edindik. Eskişehir gibi tatlı bir şehri keşfe koyulduk. Leziz etli ekmeğinin tadına baktık. Bu festivali ülkemize kazandıran Anadolu Üniversitesi ve Genç Cazcılar ekibine, bizi dinleyenlere ve Eskişehir'e teşekkür ediyoruz. Ankara'dan sevgilerle...

Su İdil (11 Mart 2011 Cumartesi)

Su İdil *(vo),* ***Anıl Bilgen*** *(keyb),* ***Emre Topak*** *(b),* ***Canberk Hacıbaloğlu*** *(d).*

Ankara doğumlu Su İdil halen ODTÜ G.V.O Ankara Okulları'nda lise öğrencisi. 2008'den beri profesyonellik adına ciddi adımlar atmış genç sanatçı kariyerine şimdiden değerli satırlar eklemiş. 2010 Nardis Genç Jazz Vokal Yarışmasında Polonya, Pulawy Jazz Workshop bursunu kazanan Su İdil, Sibel Köse'nin vokal sınıfına katıldı, Dante Luciani, Mariusz Bogdanowicz, Sebastian Frankiewicz, Bogdan Holownia gibi isimlerle çalışma fırsatı buldu. Halen Janusz Szprot, Murat Ulus, Emre Kartarı, Sibel Köse ile jazz çalışmalarına devam eden sanatçı festivalde jazz'ın en güzel standartlarını etkileyici bir üslupla sundu.

Volta (11 Mart 2011 Cumartesi)

Mehmet Çağlar (d, perc), Çağdaş Gündoğan (g), Korhan Başar (keyb, samples), Ozan Yeşildal (eb).

Festivale jazz, rock, fusion, ve yer yer post rock temelli kendi besteleri ile katılan Volta, 2009 yazında İstanbul'da kuruldu. Grup ilk albümünü, şehrin yorucu temposundan kaçmak düşleriyle, bunu şehir içinde, bir nevi hayallere, kendilerini hayatın içinde özgürce

ifade edebilecekleri bir merci olan müziğe kaçışla, mental olarak da olsa başka bir diyara yolculuk yapmalarından dolayı, YOL konsepti üzerine oluşturma kararı almış ve bunun ışığında beste çalışmalarına hız vermiş. Ülkemizin jazz dünyası içinde müzisyen, eğitimci ve yazar kimlikleri ile yer alan grup üyeleri müzik dünyasının terimiyle epey "sağlam" çaldı.

Konser Sonrası Volta Grubundan Mehmet Çağlar dedi ki...
Bu sene 9. su düzenlenen ACM Festivali'nde çalmak bizim için değişilmeyecek bir tecrübeydi. Tüm zorluklara rağmen buna destek veren "Genç Cazcılar"ı da unutmamak lazım. El taşın altına girince bir şekilde kalkıyor, belki daha güç oluyor az kişiyle ama kalkıyor, onu gördük grupça soundcheck yaparken de, jazz kulübünden arkadaşlarla konuşurken de. Onları da unutmamak lazım tabi, bize yardım etmeye çalıştıkları için her konuda. Tüm ilgi ve alakanız için gönülden teşekkür ederiz hepinize... Volta kendini müzik aşığı bir grup olarak tanımlar, biraz aşkın sürmesi içinde insanın içinde o amatör ruhun, heyecanın olması lazım, her ne kadar grup üyeleri senelerdir sahnede, kayıtlarda çalan profesyonel müzisyenler olsalar da, grup yeni kurulmuş bir grup ve bu festivalde bulunmak ve sizlerle olmak Volta'ya iyi geldi diyebilirim gönül rahatlığıyla. Ruhu amatör sularda, naif ve güzel insanlara karşı çalarak, muhabbet ederek yıkandı. Volta size ve festivalinize destek vermeye devam edecektir, takip edecektir eylemlerinizi de. Her şey için tekrar teşekkür ederiz. Zor işler başardığınız için (zihniyetle olan bir savaşta özellikle) çok ama çok daha fazla teşekkür ederiz. Don Kişot'luğa devamJ

Yasemin Seymenoğlu&Ceren Erdur
yaseminseymenoglu@gmail.com

18. İzmir Avrupa Jazz Festivali 2-16 Mart tarihleri arasında yapıldı

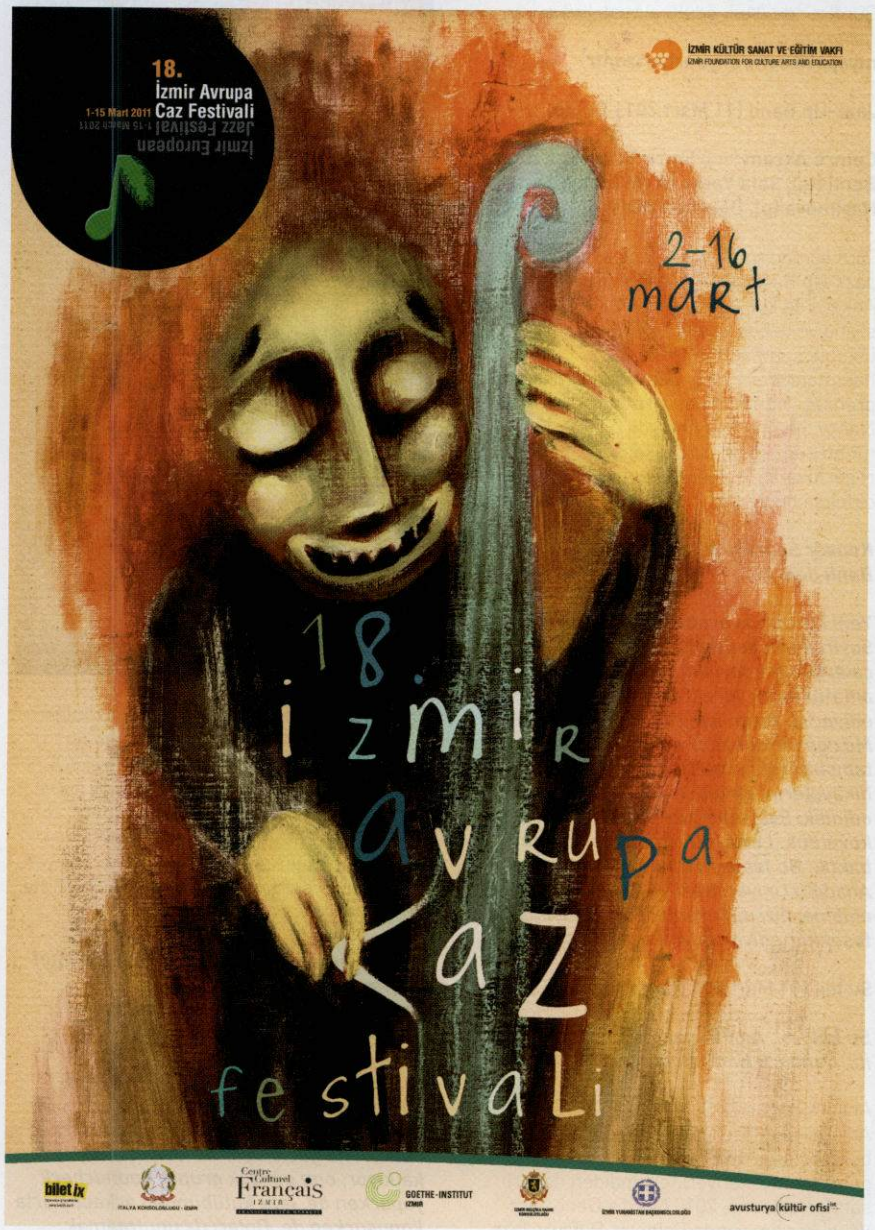

"İzmir bir prensestir
Çok güzel küçük şapkasıyla.
Mutlu ilkbaharlar durmaksızın
Onun çağrısına yanıt verir.
Nasıl vazo içindeki çiçekler gülümserse,
O da denizler arasından ışıldar.
Hatta arşipel'in yaratılışından çok daha tutkulu..." der Victor Hugo İzmir'den bahsederken. Dünya edebiyatında silinmez izler bırakan şair Hugo, İzmir'e gelmemesine karşın kentin ününden efsaneli büyüsünden ve bir amazon kraliçesi tarafından kurulup isimlendirilmesinden etkilenmiştir.

Bu yıl 18.si düzenlenen Avrupa Jazz Festivali'nin ev sahibiydi "prenses" İzmir... Mart ayının bahar mevsimi aylarından sayıldığı, ancak "kazma kürek yaktırdığı" havalarda başladı festival. Soğuk günlerde başlayan festival bittiğindeyse bahar hazırdı İzmir'e gelmeye. Şimdi bir göz atalım neler oldu 18.İzmir Avrupa Jazz Festivali'nde...

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın (İKSEV) İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin katkısı, İzmir İtalyan Konsolosluğu, Avusturya Kültür Ofisi, İzmir Fransız Kültür Merkezi, İzmir Goethe Enstitüsü, İstanbul Polonya Başkonsolosluğu ve Hollanda Kraliyeti Büyükelçiliği işbirliği ile düzenlediği 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali 2 Mart 2011 Pazartesi akşamı coşkulu bir açılış yaptı. Konsere geçmeden önce jazz'ın çok renkli ve birleştirici yapısının açılış kokteyline yansımasına tanıklık ettik. Yüksek topuklu ayakkabılardan converse'lere, kat kat tüllü mini eteklerden bol kot pantolonlara, kırmızı kadife pantolon üzerine yeşil kazaktan, çok şık gece elbiselerine kadar türlü açılardan birbirinden farklı görünen, muhtemelen farklı zevklere sahip birçok insan Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi'nde jazz çatısı altında toplanmış bulunuyordu. Aynı zamanda 9. Jazz Afiş Yarışması'na katılıp sergilenmeye değer görülen 28 tasarımcının afişleri de Küçük Salonun bulunduğu katta sergilenmekteydi. Jazz'ın farklı özelliklerden, farklı yeteneklerden, farklı hayat görüşlerinden ve zevklerden insanları kucakladığı bu festival işte böyle bir görsel çeşitlilik ile başladı.

Konser öncesinde 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin afişini belirleyen yarışmanın birincisi Meltem Şahin'e birincilik ödülünü İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu verdi. Eserleri sergilenmeye değer görülen 28 genç grafikçi de katılım belgelerini İzmir İtalyan Konsolosu İgor Di Bernardini, İzmir Fransız Kültür Merkezi Müdürü Jean Luc Maeso, Goethe Enstitüsü Müdürü Roland Schmitd ve İzmir Hollanda Fahri Konsolosu Karel Dutilh'in elinden aldı. Festivalin sadece jazz ve müzik ile sınırlı kalmadığı, grafik sanatına da yer verildiğini gördük ve artık sıra müzikteydi...

Açılış Konseri ve EGG Project:
Roberto Nannetti (gitar), Franco Fabbrini (bas), Francesco Petreni (davul, perküsyon) ve Mirco Mariottini (klarnet)'den oluşan "EGG Project" grubuna, alanlarında önemli isimler olan piyanist Alessandro Giachero ve trompetçi Mirco Rubegni de konuk sanatçı olarak eşlik etti. İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali kapsamında 2-8 Mart 2011 tarihleri arasında düzenlediği Jazz Atölyesinde de eğitmenlik yapan grup üyelerinin her biri başka bir basın mensubuna röportaj verirken biz de grubun davulcusu Francesco Petreni ile konser öncesi kısa bir söyleşi yaptık. Yaptığımız sıcak söyleşide Francesco Petreni EGG Project isminin Ensemble Jam Group'un bir sentezi olduğunu, İngilizce'de de "Egg" yani yumurtanın da gruplarının bir sembolü olduğunu anlattı. Albümlerinin ismi URLA'nın İtalyancada "bağırmak" anlamına geldiğini belirtti. İki yıl önce İzmir Avrupa Jazz Festivali için Türkiye'ye ilk gelişlerinde Urla'ya gittiklerini ve Urla'nın sakinliği, dinginliği karşısında oldukça şaşırdıklarını belirtti. İtalyancadaki yaygara anlamındaki URLA ile Türkiye'deki URLA'nın dinginliğinin oluşturduğu karşıtlıkla albüm kayıtlarının başladığını söyledi. Festivalin açılış konserini verecek oldukları için oldukça mutlu ve heyecanlı olduklarını paylaşan Francesco, konserde seyirciyi bir sürprizin beklediğini de belirtti.

Konser başladığında Akdeniz rüzgarları esti salonda. Francesco Petreni ise performansları sırasındaki hareketleri ve jestleri, kendinden geçişleri ile seyircinin müziğe dahil olmasını kolaylaştırdı. URLA isimli albümdeki parçalar hem

Wolfgang Muthspiel Trio

Türkiye'deki ilçesinin dinginliğine hem de İtalyancadaki anlamına yakın bir çok seslilikte çalındı.

Konserin sonlarına doğru Francesco Petreni'nin bahsettiği sürprizin ne olduğunu anlamış olduk. Roberto Nannetti elinde bir saz ile sahneye geldi ve sözleri Muhyiddin Abdal'a ait olan "Zahid Bizi Tan Eyleme" türküsünün melodileri salona yayıldı. Böylelikle Akdeniz'in doğusu ve batısı aynı şarkıda, aynı sahnede birleşmiş oldu. Egg Project'in bu jesti seyircilerin kalplerinde yerini aldı.

5 Mart 2011 Cumartesi akşamı ise festival Wolfgang Muthspiel Trio Konseri ile devam etti. Festivalde bu kez Avusturya'dan misafirleri ağırlıyordu İzmirliler. Dünyanın en iyi on jazz gitaristi arasında sayılan, Wolfgang Muthspiel ve ikiz kardeşler olan Matthias Pichler (bas) ile Andreas Pichler (davul) inanılmaz bir jazz üçlüsü olduklarını kanıtladılar. Trionun dünya jazz sahnelerinde parlamasını sağlayan "Bright Side" albümü başta olmak üzeri Muthspiel'in henüz kaydetmedikleri yeni bestelerini de seslendirdi. Muthspiel'in klasik müzikten yola çıkan ve geceye damgasını vuran gitar solosunun ardından üçlü, yakın dostları Aydın Esen'e ithaf ettikleri parçalarıyla da büyük alkış aldı. Uyumlarıyla göz kamaştıran grup dinmeyen alkışlara, parlak doğaçlamalarla süslü yeni bir Muthspiel bestesi çalarak teşekkür etti. Wolfgang Muthspiel'in usta işi gitar doğaçlamalarına bas ve bateri ile paralellikler oluşturan ikiz kardeşler Matthias ve Andreas Pichler, açık stilleri ve çok gelişmiş ritmik anlayışlarıyla kendilerini tamamen o ana vererek doğaçlama müziğin özelliklerini vurguladılar. Avusturya formasyonu ve teknik becerisi yüksek, dengeli Wolfgang Muthspiel ve Pichler Kardeşler geniş bir perspektifte etkileyici farklı stillerin bir sentezini sundular İzmirlilere.

7 Mart 2011 Pazartesi akşamı ise bu kez İzmir'i 'Prenses'e benzeten Victor Hugo'nun memleketi Fransa'dan konukları vardı İzmirlilerin. Üstelik Türk müziğinde oldukça geniş yer tutan klarnet çalan bir müzisyen ve ekibi gelmişti İzmir'e festival için. Pazartesi sendromunu Louis Sclavis ile atlatmayı tercih etti İzmirliler. Trio sahne almadan önce klarnet, saksofon sanatçısı ve besteci Louis Sclavis ile görüştük. 1953 Lyon doğumlu sanatçı 1962 yılında mahallesinde bulunan bir grup ile başlayan klarnetiyle ilk tanışmasından günümüze dek yaptığı müzik ile kendini özgür ve mutlu hisseden müzisyenlerden biri. Tüm bu özgür ruh ve mutluluğu röportajımızda, ardından da verdiği konserde hissedildi. Fransızca gerçekleştirdiğimiz söyleşide kendi dilini konuşuyor olmamıza önce şaşıran sonra da memnuniyetini aktaran müzisyen İzmir'e en son 25 yıl önce geldiğini, daha önce İstanbul ve Ankara'da sahne aldığını belirtti. Klarnetin Türk geleneksel müziğindeki yerini bildiğini ve Türk müziğini tanıdığını söyledi. Ülkemizdeki klarnet sanatçılarını da oldukça beğendiğini ifade etti. Müziğini sınıflandırmadığını ve sınırlandırmadığını söyleyen Sclavis, jazz'da pasaporta ihtiyacın olmadığını söyledi. Festivalde İzmir'de olmaktan, müziği seven ve önem veren bir kitleye hitap edecek olmaktan çok keyif duyduğunu belirtti. Festival programını çok beğendiğini belirten müzisyen, çok farklı ülkelerin, çok farklı tarzların festivalde yer aldığını; oldukça geniş bir yelpazede hazırlanıldığını düşündüğünü ifade etti. Türkiye'yi Avrupa'dan ayrı bir yerde görmediğini, ülkemizi çok sevdiğini söyledi.

Sıra konsere geldiğindeyse Fransız klarnetçi Louis Sclavis solukları kesti. Davulda François Merville ve elektrik gitarda Olivier Lété ile sahneye çıkan Louis Sclavis, basklarnetin sınırlarını sonuna kadar zorladığı konserle unutulmazlar arasına yerleşti. Uzun yıllardır birlikte çalan Sclavis ve Merville'in atışmaları belleklere kazındı. Bas klarnetin ağızlığını çıkararak önce ağızlıkla, daha sonra da ağızlıksız basklarnetle, akla gelmeyecek sesler çıkaran ve harikalar yaratan Sclavis, ününü nasıl hak ettiğini de gösterdi. Doğaçlama ustası olarak ün yapan üçlünün konseri basklarnet, davul ve elektrik gitar ortaklığının eşsiz örneklerinden biriydi.

İzmirliler haftaya böyle bir müzik şöleni ile başlamanın verdiği mutluluk ile evlerine dönüyorlardı.

Festivalde akşamları Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi'nde konserler devam ederken gündüzleri İKSEV binasında jazz müziğe gönül vermiş genç yetenekler hummalı bir çalışma içerisindeydi. Bu yıl festivalde yer alan workshop çalışması bir haftalık eğitim şeklinde Jazz Combo Sınıfları'na dönüşmüştü. İKSEV binasında bir hafta boyunca 5'er kişi halinde Roberto Nannetti (gitar), Franco Fabrini (bas), Francesco Petreni (davul), Mirco Mariottini (klarnet), Alessandro Giachero (piyano), Mirco Rubegni (trompet)'den eğitimlerini aldılar. Tarihi İKSEV binasındaki her sınıftan jazz sesleri yükseliyordu. Aldıkları eğitimin yoğunluğuna rağmen genç yeteneklerin heyecanları yüzlerinden okunuyordu...

Çalışmalar sırasında sohbet ettiğimiz öğrenciler, daha önceki senelerdeki 3 günlük eğitimin bu yıl bir haftalık eğitime dönüşmesinden dolayı daha verimli çalıştıklarını ve daha çok fayda sağladıklarını aktardılar. İKSEV binasında jazz combo sınıflarının eğitimleri bittiğinde binadaki etkinlikler bitmiyordu. Festival programı kapsamında Francesco Martinelli Siena'da verdiği eğitimleri de burada konsantre bir eğitime çevirdiği seminerler verdi.

8 Mart 2011 Salı akşamı ise alınan bir haftalık eğitimi sergileme zamanı gelmişti. İzmir İtalya Konsolosluğu ve Siena Jazz Vakfı işbirliği ile bu yıl ilk kez akademik düzeye yükseltilerek süresi bir haftaya çıkarılan Jazz Atölyesi'ne katılan 20 genç sanatçı AASSM Küçük Salon'da sahneye çıktı ve ustalarıyla birlikte çaldı. Her yıl iki kişiye verilen Siena Uluslararası Jazz Ustalık Sınıfları Bursu da bu yıl bir haftalık eğitimin armağanı olarak 4 kişiye çıkarıldı. Saksofoncu Erdoğan Tunalı ve trompetçi Sercen Kerpiççiler 24 Temmuz – 7 Ağustos 2011 tarihleri arasında yapılacak 41. Siena Uluslararası Jazz Ustalık Sınıfları'na katılma hakkı kazandı. Piyanist Tugan Turgut ve gitarist Fethi Can Köse'ye ise yine Siena'da Eylül 2011'de yapılacak Kind of Blue Ustalık Sınıfları Bursu verildi. Ders aralarında kendileriyle sohbet ettiğimiz ve Kind of Blue Ustalık Sınıfları Bursu'nu kazananlardan biri olan Tugan Turgut yüksek lisanslı bir makine mühendisi olduğunu belirtti. Tugan sadece jazz çalmaya ilgi duyduğunu ifade ederken aynı grupta yer aldığı ve kendisine meslek olarak da müziği seçtiği anlaşılan Tuna Payziner ise jazz'a daha çok ilgi duymakla birlikte sadece jazz çalacak kadar zengin olmadığını da üzülerek ekledi. İKSEV'in verdiği eğitime katılım aşamasında ise kendilerinin müzik bilgilerine ve doğaçlama yeteneklerinin değerlendirildiğini aktardılar. Başvuru sırasında kişilerin yaş, meslek ya da başka kişisel bilgilerine ihtiyaç duyulmadığı sadece müzikal bilgilerine ve müzikal yatkınlıklarına bakıldığı ise festivalin hazırlanmasında yoğun emeği geçen Ceyda Berk'ten (İKSEV Dış İlişkiler) aldığımız bilgiler arasında. Genç müzisyenlerin böyle kabullenici, destekleyici ve motive edici bir eğitim anlayışı içerisinde gelişen bağlılıkları ve ekip ruhu ise 8 Mart 2011 Salı günü verdikleri konserin *"Jazz Atölyesi Orkestrası"* olarak çalınan son şarkılarına yansımıştı. Öyle ki ustaları da onlara eşlik etti ve daha da büyük bir jazz ailesi olarak konseri tamamladılar. Bursların açıklandığı ve katılım sertifikalarının verildiği anlar ise tam bir mezuniyet coşkusu içinde geçti.

Takvimler 11 Mart 2011 Cuma' yı gösterdiğindeyse İzmir Goethe Enstitüsü işbirliğiyle Simon Nabatov (piyano) ve Nils Wogram (trombon) ile onlara ikinci bölümde katılan klarnetçi Oğuz Büyükberber jazz severlere olağanüstü bir deneyim yaşattı. Tamamen dolu bir

salona emprovize jazz'in en seçkin örneklerini sunan topluluk, özellikle genç dinleyicilerden büyük alkış aldı. Piyano ve trombonun olanaklarına sonuna kadar zorlayan ve her iki çalgıdan da akla hayale gelmeyecek tekniklerle benzersiz sesler çıkarmayı başaran ikili son albümleri "Moods and Modes"dan örneklerle başladıkları konserlerini doğaçlamalarla zenginleştirdi. Konuk sanatçı olarak tanınmış klarnet ustası Oğuz Büyükberber'in de katılımıyla sahne adeta şenlendi, alışık olmayanlar için dinlemesi zor ancak bir o kadarda keyifli bir konser gerçekleşti. İzmirliler haftanın yorgunluğunu bu güzel konser ile attılar.

Festivalin 6. konserine gelindiğindeyse İzmir'de baharı selamlayan bir hava vardı. Polonyalı jazz ustası Urszula Dudziak ile konser öncesi yaptığımız keyifli söyleşide sanatçı, İzmir'i çok sevdiğini ancak birkaç gün önce geldiklerinde İzmir'in havasının soğukluğu ile şaşırıp, ısınmasıyla sevindiklerini anlattı. Bir müzisyen olarak Polonya müziğini, folklörünü ve Polonya klasik müziğini çok beğendiğini, özellikle Frédérk Chopin'i çok sevdiğini belirtti. *"Her evde mutlaka bir piyano ve bir kütüphane bulunmalı"* diyen müzik aşığı bir annenin kızı olan sanatçı konserde hem Polonya halk müziğinden hem de Frédérk Chopin'in bestelerinden uyarlamalar söyleyeceğini, kendi müziğini "çağdaş fusion" (contemporary fusion) olarak tanımladığını ve hiphop'tan klasik müziğe pek çok müzikten beslendiğini bizlerle paylaştı. Festivalde vereceği konser hakkında ne düşündüğünü sorduğumuz Dudziak *"Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyorum. Bu benim için 'görücü usulü' (blind date) bir buluşma gibi. Ben gidiyorum ve kimin geleceğini bilmiyorum. Onun yakışıklı bir erkek olduğunu hayal ediyorum, yani seyircinin... Onları etkilemek istiyorum, çünkü beni sevmelerini istiyorum. Bu yüzden de elimden gelenin en iyisini yapacağım, kendi dünyamı tanıtmak ve onları mutlu etmek için en iyi şekilde söyleyeceğim"* diyerek heyecanını oldukça içten bir biçimde ifade etmiş oldu. Beş oktavlık sesiyle jazz'da doğaçlama vokal tekniği olan scat'ı kullanan, Polonya'nın en önemli nişanına da sahip ve dünya çapında eşsiz bir jazz vokali olarak tanınan Dudziak'a piyano ve akordiyonda Jan Smocznski, basta Krzysztof Pacan, gitarda Robert Cichy, saksofonda Lukasz Poprawski ve davulda Arthur Lipinski eşlik etti. Şarkılarının arasında seyircilere sıradaki şarkısı hakkında kısa bilgiler aktaran, kendi hayatından çeşitli neşeli anıları paylaşan sanatçı coşkusu, neşesi ve seyirciyle kurduğu sıcak iletişim ile müziğini her bir kişiye ulaştırmayı, bizleri etkilemeyi, mutlu etmeyi ve kendini sevdirmeyi başardı. Görücü usulü bu buluşma büyük bir aşkla noktalandı. İzmirliler konserden yüzlerinde hoş bir tebessümle, her sokağın denize açıldığı İzmir sokaklarından evlerine doğru yola koyuldular.

14 Mart 2011 Pazartesi akşamı ise 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin sondan bir önceki konserinde jazz severler neşeli ve esprili Hollanda jazz'ı ile tanıştı. Avrupa sahnelerinin tanınmış 13 jazz sanatçısından kurulu Bik Bent Braam, ara vermeksizin süren 90 dakikalık konserde, swing'ten serbest jazz'a geniş bir yelpazede Hollanda jazz'ının diriliğini ve enerjisini kanıtladı. Doğaçlama müzik yapan Bik Bent Braam'ın konseri, piyano, çello ve davulun yanı sıra euphinium- tuba ve fagot gibi jazz sahnelerinde görmeye pek alışmadıklarımız dâhil hemen hemen tüm nefesli sazların kullanıldığı, unutulmaz bir ses şöleni gibi geçti. Orkestranın kurucusu piyanist, besteci Michiel Braam'ın bestelerini her sanatçı doğaçlamalarla süsledi ve ortaya benzersiz bir konser çıktı. AASSM Küçük Salonda yapılan konserde Bik Bent Braam, uzun süren alkışlara son derece neşeli bir parçayla teşekkür etti.

Kapanış Konseri için çok yerinde bir seçim: Erkan Oğur Anatolian Blues

16 Mart 2011 Çarşamba akşamı ise festivalde maalesef sona gelinmişti. Festivalin bitişinin verdiği hüzne yakışan bir isim Erkan Oğur İzmirlilerin konuğuydu. Erkan Oğurr tek başına değildi onun hüznünü neşeleriyle delip

Ursula Dudziak

geçen bir ekip vardı: basta Ozan Musluoğlu, davulda Turgut Alp Bekoğlu, saksofonda Engin Recepoğulları, piyanoda Genco Arı, kavalda Sinan Cem Eroğlu, perküsyonda İzzet Kızıl, erbanelerde Tarık Aslan, Vulkan Alp ve Mehmet Vefa Yamalak...

Telvin düşüncesinin bir ürünü olan Anatolian Blues Band konseri öncesi Erkan Oğur ile kısa bir söyleşi de yaptık. Profesyonel iş hayatında psikolog olduğumuzu duyunca şaşıran, genelde içe dönük bir tavır sergileyen Erkan Oğur iç dünyasının perdelerini bizlere araladı.

Renkler anlamına gelen *"Telvin"'in* tasavvufta halden hale geçmek, karar haline geçmek anlamına geldiği düşünüldüğünde 1995'ten beri müziğinde ulaştığı noktanın beyazlığın müziği anlamına gelip gelmediğini sorduk Erkan Oğur'a. O da ulaştığı noktanın hala çok kirli olduğunu, gün geçtikçe daha da kirlendiğimizi söyledi. Klişelerden, kirlerden arınıp, çocuksu saflığa ulaşma yolunda henüz emekleme aşamasında olduğumuzu; tutku, korku, aşk, hırs, nefs gibi insani zaaflardan, egolardan arındığınız noktada hâlâ müzik varsa, bunun saf müzik olduğunu belirtti. Jazz müziği ile halk müziğini birleştiren noktanın doğaçlama olduğunu ifade eden Oğur, Anatolian Blues Band'de jazz'la uğraşan müzisyenler olduğunu, kendisinin bunlardan biri olmadığını ifade etti. Jazz müziğini takip eden ve seven, belli ölçüde anlamaya çalışan, doğaçlama yapmak isteyen bir müzisyen olarak tanımladı kendisini Erkan Oğur. Jazz festivalinde yer almaktan memnun olduğunu, çağrıldıkça festivallerde yer aldığını, bu performansların kendisini beslediğini söyledi. Jazz müziği ile halk müziğinin ortak noktasının doğaçlama olduğunu, belli ölçülerde de birleştirebildiklerini söyledi. Telvin'in de o halden bu hale geçişin sembolü olduğunu belirtti. İçe dönük bir müziği olduğunu, ağlama hissinin ve halinin müziğinde yer aldığını bunun nedenini ise bilmediğini paylaşan Oğur, ekipte daha neşeli müzik yapan müzisyenlerin bu durumu dengelediğini söyleyerek konseri için son hazırlıklarına döndü.

Festivalin kapanış konserinde Erkan Oğur Anatolian Blues grubu oldukça geniş bir ekip ile sahneye çıktı. Sahnenin her bir köşesi dinleyenlere farklı tatlar yaşatacak enstrümanlar ile donatılmıştı. Sahnenin solundaki erbanelerin aksak ve vurgulu

EGG Project

ritimleri, tam ortadaki davulun şiddetli ve sert coşkusu, sağ arka köşedeki piyanonun jazz'a özgü sakin ve başına buyruk tınıları, sağ ön taraftaki perküsyonun seri ve süratli ritmi, sahnenin ön kısmındaki saksofonun havada süzülen akıcı sesi, hemen arkasındaki basın tok titreşimleri, kavalın uzak alemlere götüren puslu tonları ve derken en nihayetinde Erkan Oğur'un "babacan" bir tavırla, usulca çaldığı gitarlarının ve kopuzunun hüzünlü, içimize dokunan nağmeleri... Bu büyük ekip 1000'e yakın İzmirliye yaklaşık 2,5 saat unutulmaz bir müzik ziyafeti yaşattı. Her müzisyen kendi hissettiğini çaldı, her dinleyici kendi duygusuyla dinledi. Türkülerden biri olan "Zahid Bizi Tan Eyleme" de tarihin en büyük felaketlerinden birini yaşayan Japonya'ya gönderilmeden geçilmedi. Konserin sonunda Erkan Oğur'un kopuzu ve Engin Recepoğulları'nın saksofon solosu geceye damgasını vurdu. İzmirliler o akşam "telvin" kavramını bizzat tecrübe ettiler, duygudan duyguya geçtiler, tüm renklere büründüler....

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin katkılarıyla düzenlediği 18. İzmir Avrupa Jazz Festivali biterken İzmirliler jazz'a doymanın verdiği haz, baharı karşılayacak olmanın mutluluğu, festivalin bitişinin hüznü ve önümüzdeki yılki festivalin merakı ile hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeye koyuldular.

Soğukla başlayan, arada yağmurlarla yıkanan, sonunda ise baharı müjdeleyen bir havada gerçekleşen 18.İzmir Avrupa Jazz Festivali birçok mevsimi yaşattı şehirde. İzmirlilerin belleklerinde çok güzel yerler edinen festival boyunca bizlerden yardımlarını esirgemeyen İKSEV'den Ceyda Berk ve Sirel Ekşi'ye teşekkür eder, festival programı yoğunluğunda vakit ayıramadığımız tüm arkadaşlarımıza sevgilerimizi göndeririz...

Not: Sanatçılar ile ilgili ayrıntılı bilgi için **http://www.iksev.org/index.php** *adresinden yararlanılmıştır.*

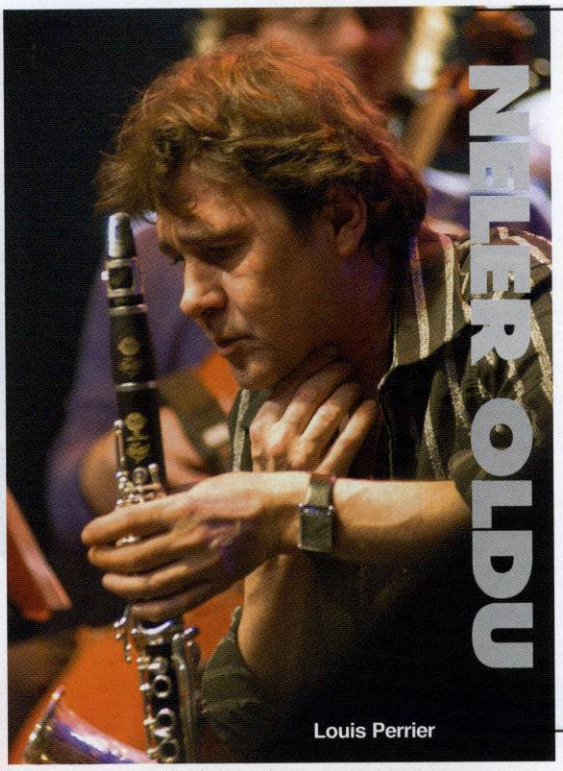

Louis Perrier

Festival Programı

2–16 Mart
9'ncu Jazz Festivali Afiş Yarışması Sergisi ve Ödül Töreni
Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi (AASSM)

Açılış Konseri
2 Mart, Çarşamba
AASSM Konser Salonu,
"EGG PROJECT" QUARTET

Konuk solist: Alessandro Giachero & Mirco Rubegni
Alessandro Giachero, (p), Roberto Nannetti (g), Franco Fabbrini (b), Francesco Petreni (d, perc), Mirco Mariottini (clt), Mirco Rubegni (tp).

5 Mart, Cumartesi
AASSM Küçük Salon,
WOLFGANG MUTHSPIEL TRIO
Wolfgang Muthspiel (g), Andreas Pichler (d), Matthias Pichler (b).

7 Mart, Pazartesi
AASSM Küçük Salon,
LUIS SCLAVIS TRIO
Louis Sclavis (clt), Olivier Lété (b), François Merville (d).

11 Mart, Cuma
AASSM Küçük Salon,
NABATOV - WOGRAM DUO
Konuk solist: Oğuz Büyükberber
Simon Nabatov (p), Nils Wogram (tb), Oğuz Büyükberber (clt).

12 Mart, Cumartesi
AASSM Küçük Salon,
URSZULA DUDZIAK SUPERBAND
Urszula Dudziak (vo), Jan Smoczyński (p), Krzysztof Pacan (b), Robert Cichy (g), Łukasz Poprawski (s),
Artur Lipiński (d).

14 Mart, Pazartesi
AASSM Küçük Salon

BIK BENT BRAAM
Michiel Braam (p), Jorg Brinkmann (vi), Michael Vatcher (d). Frank Gratkowski (as), Jan Willem van der Ham (as),
Bart van der Putten (as),
Frans Vermeerssen (ts), Peter van Bergen (ts, clt), Peter Haex (euphonium),
Carl Ludwig Hiibsch (tuba), Eric Boeren (kornet), Angelo Verploegen (tp), Wolter Wierbos (tb).

Kapanış Konseri
16 Mart, Çarşamba
ERKAN OĞUR ANATOLIAN BLUES
Erkan Oğur (g, kopuz), Ozan Musluoğlu (b),
Turgut Alp Bekoğlu (d), Engin Recepoğulları (ts), Çağrı Sertel (keyb), Sinan Cem Eroğlu (kaval), İzzet Kızıl (perc), Tarık Aslan & Erbane Takımı
Volkan Çanakkaleli (asma davul).

SEMİNERLER
Yer: İKSEV Salonu
Konuşmacı: Francesco Martinelli, jazz tarihçisi

3 Mart, Perşembe
Jazz Müziği'nde Tarihi Dönemeçler – I
1890'lar öncesi: Amerika'da Afrikalı kökler

4 Mart, Cuma
Jazz Müziği'nde Tarihi Dönemeçler – II
1920'ler: Klasik jazz, ilk solist Armstrong, ilk ses mucidi Bechet, ilk besteci Morton

5 Mart, Cumartesi
Jazz Müziği'nde Tarihi Dönemeçler – III
1930'lar: Swing, Henderson'dan Ellington'a 'big band'ler

6 Mart, Pazar
Jazz Müziği'nde Tarihi Dönemeçler – IV
1940'lar: Charlie Parker, Dizzy Gillespie ve Thelonious Monk'la savaş sonrası devrim

7 Mart, Pazartesi
Jazz Müziği'nde Tarihi Dönemeçler – V
1950'ler: Farklı yönler; Mingus, Davis, Brown, Sun Ra

JAZZ ATÖLYESİ ENSTRÜMAN VE COMBO SINIFLARI
2-8 Mart 2011

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Ayşe Tütüncü

Serhan Erkol ve Ediz Hafızoğlu

Asırlık Surlarına Jazz Kapısını Açan Proje: Atölye Diyarbakır

İstanbul'un İKSV, İzmir'in İKSEV'i gibi yaşadığın kentin sanat seviyesini yükseltmeye amaçlı bir kurum Diyarbakır Kültür Sanat Vakfı. 7000 yıllık bu muhteşem kentin kültürel dokusunu bozmadan çağdaş sanatın en iyi örneklerini sergilemeye odaklı etkinliklerini ve hikayesini geniş bir yazı ile bir sonraki dergide tanıtılacağını söylemekle yetinirken geçen üç ayda Türkiye jazz'ının önemli isimlerini kente gelmesini sağlayan projesinden bahsedelim.

Vakfın uzun bir süredir planladığı "***Atölye Diyarbakır***" projesi Mart ayında başladı. Sinema, tiyatro, fotoğraf, dans, edebiyatın dışında açılan atölyelerin belki de en önemlisi müzikti.

Müzik Atölyesinin ilk dönem konukları ülkemizin önemli ritimcileriydi. Proje kapsamında Şubat ve Mart aylarında Ayşe Tütüncü, Ediz Hafızoğlu ve Ebru Ayarcı Diyarbakırlı genç sanatçılarla birlikte oldu. Usta ritimci İzzet Kızıl yine aynı proje kapsamında Nisan ayında kente gelecek.

Ağırlığın bateri üzerine olduğu ilk atölyeyi Ediz Hafızoğlu, genç neslin usta saksofoncularından Serhan Erkol ile birlikte verdi. Black Jack Bar&Cafe'de verilen atölyeye çok sayıda katılım oldu. İkili, jazz'ın kısa bir tarihçesi ardından baterin inceliklerini vurgulayan, saksofonla zenginleşen bir sunum ve sonrasında Diyarbakır'ın ilk bar konserini verdiler.

Kurduğu "***Ritim ve Perküsyon Grubu***" ile sadece piyano ve vokalde değil, ritme olan ustalığını çoktandır kanıtlamış olan usta müzisyen Ayşe Tütüncü, ritmi hissetmeye odaklı, katılımcıların çoğunlukla bedenlerini kullandığı oldukça keyifli bir atölye gerçekleştirdi. Sur içinde yer alan Sülüklü Han'ın etkileyici atmosferi iki gün süren atölye sonrasında mekanın yeni aldığı ve Ayşe Hanım'ın danışmanlığında alınan muhteşem piyanonun başına içinde sanatçı hafızalardaki yeri kolayca silinmeyecek mini bir konser verdi.

Ülkemizin en önemli perküsyon sanatçısı Okay Temiz'in Ritim Atölyesini yöneten, latin ve Afrika ritimleri uzman Ebru Ayarcı ise doğu ritimleri ile Batı, Afrika ve Latin ritimlerin etkileşimde bulunduğu önemli bir atölyesini Şubat ve Mart ayında gerçekleştirdi. Usta müzisyen nisan ayında bir kez daha Diyarbakırlı gençlerle birlikte olacak.

Müzik atölyesinin Eylül, Ekim ve Kasım aylarında odaklanacağı enstrümanın gitar, ülkemizin jazz, rock ve klasik gitarın ustaların Diyarbakır'da olacağını şimdiden müjdeleyerek bu anlamlı projenin mimarlarından Diyarbakır Kültür Sanat Vakfı'nın başkan vekili Fidel Balta'ya kulak verelim:

Atölye Diyarbakır projesine neden müziği bulaştırdınız?
Müzikle bu kadar iç içe olan bu kentte sanatın her türüne kapı açarken, müziği dışarıda bırakmak düşünülemezdi. Kuruluş amacının "***sanatın iyi örneklerini Diyarbakır'a taşımak***" olarak belirlemiş vakfımızın geçmiş faaliyetlerine baktığımızda bu amacımıza yönelik en önemli etkinliklerin müzikle ilgili olduğunu söyleyebiliriz. "***Atölye Diyarbakır***" projesi yine bu amaçtan ilham alarak kurgulandı. Dolayısıyla kentimizdeki genç müzisyenleri ustalarıyla buluşturmak için müzik atölyesini açtık.

Projenin ritimle başlamasının özel anlamı nedir?
Bölge müziğinde kullanılan ritim, kimi zaman melodinin ötesine geçen bir öneme sahip. Diyarbakır'da erbane, darbuka ve bateri sokaktan tutun da en kaliteli gece kulübüne kadar her an karşınıza çıkan enstrümanlar olarak görülmekte. Dolayısıyla kentimizde bu enstrümanları ustalıkla çalan her yaştan insan var. Ritim atölyesi kapsamında zaten aşina olduğumuz doğu ritimlerinin diğer ritimlerle, özellikle jazz, latin, flamenko, Afrika gibi farklı seslerle etkileşimde bulunmasını istedik. Davet ettiğimiz müzisyenleri bu anlayışla belirledik.

Davet edilen isimlerin Diyarbakır'la olan etkileşimleri hangi boyutta oldu?
Tam beklediğimiz gibi ortalamanın üstünde ve oldukça keyifli. Ediz'in "***Bu kadar katılımcıyı İstanbul'da toplayamayız***" cümlesi her şeyi anlatmakta.

Proje gitar atölyesi ile devam edecek, peki ya sonrası...
Atölye Diyarbakır projesi bir yıllık kurgulandıysa da yeni atölye projeleri ile bu süreyi uzatmak istiyoruz. Müzik olarak düşünürsek nefesli atölyesi ve ertelediğimiz şan atölyesini kesinlikle gerçekleştirmek istiyoruz. Nefesli sazlar kentimizde çok fazla müzisyeni olmayan bir enstrüman. Bizim aracılığımız ile jazz'ın vazgeçilmez enstrümanları olan saksofon ve trompete ilgi artarsa çok mutlu oluruz.

Diyarbakır'ın jazz'la olan ilişkisi hangi boyutta?
Emekleme aşamasında diyebiliriz. Her ne kadar usta piyanist Selen Gülün ve dünya çapında müzisyen İzzet Kızıl Diyarbakırlı ise de jazz henüz alıcısını yeni yeni bulmaya çalışan bir müzik. Jazz Dergisi'ni kentimiz bayilerinde görmek, jazz albümlerini internet dışında sokakta yürürken girdiğimiz bir müzik dükkanından almak istiyoruz.

Ebru Ayarcı Ritim ve Perküsyon Grubu

Paris'ten

Fusun Levet
jazzforever23@gmail.com

Laika Fatien

Rhoda Scott

Patrice Caratini

Bahara adım adım yaklaştığımız bu günlerde, dünyada yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen, Paris'te müzisyenlere yeni bir enerji geldi sanki. Nedenlerinden biri ise artık hiç umulmadık kafelerde bile jazz'a küçük de olsa bir yer var. Bu da toplumun bir kesiminin jazz'la tanışmasını sağlayıp özellikle gençlerin jazz'ın hiç de korkulacak bir tarafı! olmadığını görmesine yardımcı oluyor. Ekonomik problemler yoğun yaşandığından bu kafe-jazz formülü çok geçerli. Ortam kulüp gibi olmasa da yine de bir süre sonra dikkatler müzisyenlerde oluyor. Fakat olayın diğer gerçekçi yüzü ise müzisyenlerin maddi açıdan pek tatmin olamadıkları... Herşeye rağmen çok da mutsuz değiller.

Ben 2008 yılından bu yana Sunset kulüpte pazar günleri ikindi kahvaltısı ve jazz adı altında 2 yaş ve daha sonrası için hazırlanan konserleri son derece sempatik buluyorum. Çocukların bu konserlere ilgisi ise sevindirici. Böylece bir saatlik müziği iki set olarak dikkatleri dağılmadan dinleyip gayet mutlu ayrılıyorlar. Belmondo kardeşler, Aldo Romano, Manu Leprince, Flavio Boltro, Laurent Courthaliac ise sık çalan müzisyenler arasında.

İlk kez 80'li yıllarda tanıdığım ve çok değişik formasyonlarda dinlediğim Patrice Caratini (Fransa'nın en iyi bascılarındandır) Petit journal Montparnasse'da "Pazartesileri Karayipler'deyiz" adı altında muhteşem bir orkestranın sunduğu cubop ve mambo ile karşımızda. Haftaya iyi başlıyoruz böylece.

Yakın banliyölerde de hareket var. Celine Bonacino, narin fiziği ile tam bağdaşmayan çok güçlü bir saksofoncu. Özellikle baritonda dinlenilmesi gerekiyor. Bitmek bilmeyen bir trafik sıkışıklığından sonra zor yetiştiğim Celine'i dinlerken Roland Kirk'ü düşündüm...

Yılların değiştiremediği 73 yaşındaki Rhoda Scott, olağanüstü geniş bluesdan bop'a uzanan repertuarıyla Caveau de la Huchette jazz kulübünde orguyla dans etti. Çıplak ayakla çaldığı enstrümanını hiç terketmek niyetinde değil.

Olivier Temime'i yıllar önce Jean Loup Longnon'nun orkestrasında tanıdım. Zamanla olgunlaşarak hiç şüphesiz neslinin ve Fransa'nın en iyi tenor saksofoncularından biri oldu. Son albümü "The Intruder"de ilk sürpriz rock'a bakış açısından ilginçti. Sonraki 4 dakikalık parçalar ise bende aynı şeyleri dinliyormuş izlenimini uyandırdı. Kompozisyonların temaları oldukça zayıf ve saksofon korusleri birbirine yakın ve pek de yaratıcı değillerdi. Açıkcası bir jazz albümünden beklediklerimi bulamadım. Ama Olivier bu albüme rağmen yine de en iyilerden.

Vinicuis Cantuaria uzun yıllar Caetano Veloso'nun orkestrasındaydı. Rio'da, samba ve bossa nova arasında gezinirken kendini New York da buldu. Samba Carioca adlı albümü Brad Mehldau ile birlikteydi. En son albümü ise Brezilya müziğinin büyüsüne kapılan gitarist Bill Frisell ile olanı.

Lagrimace Mexicanas adlı albüm bu ikili arasında pasifist bir düete benziyor sanki. Çünkü Vinicuis
çok iyi bir şarkıcı olmasının yanısıra o denli de iyi bir gitarcı. New Morning konserinde son albümlerini tanımış olduk.

90'lı yıllarda tanıdığım bir Brezilya vokal kızkardeş üçlüsü Trio Esperança Rio'dan, bossa nova rüzgarları estirmeye devam ediyorlar. Son albümleri De Bach a Jobim, bu müzik türünün en güzellerinden...

Bu arada maalesef çok dinlemek istediğim ama Paris dışında olduğumdan gidemediğim iki konser oldu. Sibel Köse-Jean Loup Longnon big band ve Didier Lockwood ve Philippe Catherine Trio.

Lockwood 5 gece süreyle 3 ayrı kulüpte 3 ayrı formasyonla çaldı. Genç Jazz Angels beşlisi, funky ağırlıklı dörtlü ve ilk kez biraraya geldikleri Philippe Catherine üçlüsü.

Florin Niculescu'yu yıllar önce tanıdım. Romanya'dan yeni gelmişti ve zaman zaman piyanist Ahmet Gülbay ile birlikte çalıyordu. Florin gerçek bir keman virtüozu. Bu son konserinde, manuş gitarının en bopçularından Christian Escoude'yi davet etmişti konserine. Bu tür müziğin dinleyicisi hala çok fazla. Tanınmış isimlerin yanısıra bir de geriden gelenler var. Zaman zaman bu arkadaşlarımı tanıtacağım sizlere. Ve hatta ileriki projelerimden biri de ülkemizde bu tür müzikle ilgili bir festival gerçekleştirebilmek.

Nisan ayından itibaren Paris'in kuzeyindeki kanallarda özel teknelerde Guingette tabir edilen geleneksel, danslı öğleden sonra gezintileri yapılıyor. Müzisyenlerin çoğu "Django" ekolünden. Dolayısıyla çok renkli geçiyor. Bir dahaki yazımda bu eğlenceye özel bir yer vereceğim.

Uzun zamandır merak ettiğim grup "Les Voices Messengeri" nihayet dinleyebildim. 8 vokalist tabiki "double six" konseptindeler ve jazz ve şiir arasında swing ve yaratıcılıkla geziniyorlar. Ama yine de bir eksiklik var sanki. Dolayısıyla ben yine Double Six hayranı olmaya devam edeceğim.

La Fille'de Dee Dee Bridgewater China Moses, Dinah Washington repertuvarı ile çıkardığı son albümü ile ilgili turnesine devam ediyor. Çocukların anne veya babalarının izinden yürümeleri ne dereceye kadar doğru bilmiyorum. Hele müzik konusunda. Dolayısıyla ben dikkatimi son zamanlarda Elisabeth Kontomanu üzerine topladım. Çok büyük bir ses.

"Kış sesleri Festivali" 20.nci yılını Şubat ayında kutlarken, Paris ve civarı festivallerinin en çok New Yorklu olanı diyebiliriz. Bu yıl hiç tanımadığımız grupların yanısıra Steve Lehman, Chico Freeman, Steve Coleman gibi isimler var. Solo konserlere gelince Marilyn Crispell, Matthew Shipp ve Wayne Shorter'ın birlikte çaldığı piyanistlerden, Herbie Hancock'un haricinde en cool ve taptaze bulduğu Geri Allen, klaket virtüozu Maurice Chestnutla birlikte Fats Waller'i anıyorlar.

Sunside Jazz kulübünde ilk kez piyanist Thomas Encho üçlüsünü dinledim. Chris Jennings (b), Nicolas Charlier (d). 2010 Ekim'de Uluslararası Martial Solal 3.ödülü, ve yine 2010 Kasımda Django d'or genç yetenek ödülünü alan Thomas'ın, 2006'da çıkardığı "Esquisse" ve 2009'da Japonya'da gerçekleştiği "Someday My Prince will Come" albümleri beğenilmişti. Bu kez üçlü yeni bir albüm çalışması yapıyorlar. Son derece enerjik, jazz'ı, klasik müzik ve biraz da pop rock'la birleştirip büyük bir uyum içinde çaldılar. Aynı zamanda kompozitör olan Thomas'ın kompozisyonları gerçek melodilerden oluşuyor. Son albümlerinin çok başarılı olacağından eminim.

Yine aynı kulüpte efsanevi Magma grubunun davulcusu Christian Vander, piyanoda Laurent Fickelson, basta Emmanuel Grimonprez ve alto saksofonda Jean Michel Couchet ile çok kişisel sound'uyla Elvin Jones çizgisinden devam ediyor ileri yaşına rağmen.

Meridien Jazz Kulübünde Michel Pastre Big Band, yıllardır değiştirmediği Count Basie çizgisini devam ettiriyor. Müthiş bir orkestra!

Son olarak dinlediğim vokalist Laika Fatien ve grubuydu. Laika çok iyi seçtiği temaların üzerine kendine özgü dansettirdiği sözcüklerle "Nebula" albümünü çıkarmıştı. Aranjmanlarını Me'Shell N'degeocello'nun yaptığı albümde dikkati çeken bir diğer müzisyende tromboncu Craig Harris. Laika bir önceki albümünü ise Billie Holiday'e adamıştı.

Yaz başında görüşmek üzere...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

2010 Mavi Nota Müzik Ödülü

Ferit Odman

Trabzon'dan yayınlanan Mavi Nota Müzik sitesinin editörü Müfit Semih Baylan tarafından her yıl geleneksel olarak düzenlenen Mavi Nota Müzik Ödülü adı altında tek ödül olarak verilen ödül bu yıl yani 2010 yılı şartnameleri gereğince "Jazz Müziği" dalında verilmesi amaçlanmış

2010 yılı Mavi Nota Müzik Ödülü adı altında bir değerli sanatçıya verilecek olan ödül bir anlamda jazz müziği dalında yılın sanatçısını belirlemiş oluyor.

Aralarında benim de yer aldığım ön jüri tarafından, şartname de belirtilen ölçütler çerçevesinde seçilen adaylar, e-Gazete'deki bu iş için hazırlanmış özel sayfada yine şartnamede belirtilen süre kadar oylamaya açılmıştır.

Tuna Ötenel

İnternet üzerinden yapılan oylama sonucunda en fazla oyu Ferit Odman almıştır.

18. kez düzenlenen 'Mavi Nota Müzik Ödülü'nü kazanan sanatçımız bu yıl jazz müziği dalında verilen ödülü düzenleyen şartname gereği 4. Şubat. - 29. Mart 2011 tarihleri arasında internet üzerinden yapılan oylama sonucunda, Engin Recepoğulları, Ferit Odman, İmer Demirer, Kamil Erdem, Kerem Görsev, Oğuz Büyükberber, Okay Temiz, Önder Focan, Selen Gülün ve Sibel Köse'den oluşan adaylar arasından en yüksek oyu alan Ferit Odman 2010 Mavi Nota Müzik Ödülü'nü kazanmış bulunmaktadır.

Bu ödül çerçevesinde, Caner Beklim, Füsun Levet, Hülya Tunçağ, Sevin Okyay ve bendeniz Zühal Focan'dan oluşan ön seçiciler kurulu, jazz müziğine olan hizmet ve katkılarından dolayı piyanist Tuna Ötenel'e Seçiciler Kurulu Özel Ödülü'nü vermiştir.

Ödülün oylama sonuçları ile ilgili bilgi, Mavi Nota e-Müzik Gazetesi'nin **www.mavi-nota.com** adresindeki ana sayfasında mevcuttur.

Ödül töreni belirlenecek bir tarihte Trabzon'da gerçekleştirilecektir.

Isben Önen, Viyana
isben.onen@gmail.com

Viyana Denince Akla Jazz Maz Gelmez!

Jazzland Jazz Kulübü

Viyana, ya da çok çok önceleri Vindobona.[1] Taş Devri yerleşkeleriyle başlayan öyküsü, Kelt kavimlerine ev sahipliği yapmış, oradan bir Roma kentine ve sonra da Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun başkentine... Bu çoklu tarihin getirdiği tüm olanakları ve zenginliği yaşamış ve şimdilerde de yaşamaya devam ediyor. Işıklı, hareketli, valsli, kışları sıcak şaraplı, yazları güneşle beraber her tür tantana ve şamatalı, bol festivalli, her zaman pastalı ve kahveli, faytonlu, karlı, ormanlı, Tuna'lı ve herkesin refah içinde yaşadığı saraylı, şatolu bir bolluk diyarı.

Evet, sadece bunlardan oluşan bir aktarıma ekranlarda rastlanabilir ve insanlar biraz da bu nedenlerle tatillerde kalkıp buraya, Avrupa kültürünün bu başkentine gelirler. Ancak sokağa çıkınca gerçeğin biraz farklı olduğu anlaşılır. Çünkü, yaşamda her şey yan yana: Rahatlık kadar sıkıntı, varsıllık kadar yoksulluk, keyif kadar mücadele, eşitlik kadar eşitsizlik, pasta kadar kuru ekmek, konser salonları kadar meydanlarda müzisyenlik ve coşkunun yanında istenmediği kadar hüzün. İnsanın ham maddesi, ya da bir başka deyişle insanı insan yapan değerler, yeryüzünün bütün kentlerinde aynı. İnsan her yerde aynı! Her sabah bambaşka sokaklara çıkıyoruz, ama aslında hepimiz aynı bütünün çeşitlemelerini yaşıyoruz. Kültür, her insan ürünü gibi çok katmanlı, çıkmaz sokakların bol olduğu bir yapı. Her şey istenmeyecek kadar eş zamanlı ve sonsuz olasılıklar farklı şekillerde bir araya gelerek, aynı anda olup bitiyor. Bazı kentler diğerlerine göre biraz daha şanslı. Kimi bir liman olmanın, kimi ticaret yollarının kesişiminde kurulmanın, kimi çok uluslu büyük bir imparatorluğun başkenti seçilmenin değerini biliyor ve bunu bir artı değere dönüştürüp, sürekliliğini sağlıyor. Bu süreklilik zaman içinde, belirli dönemlerde toplumsal, ekonomik ve politik ortamla etkileşip önemli değişimlere ve yeniliklere yol açabiliyor. Örneğin, New Orleans yirminci yüzyıl başında blues ve jazz için böyle bir alt yapıyı hazırlarken[2], Viyana da aynı dönemlerde farklı alanlarda buna olanak tanımıştır.

Viyanalılar günümüze gelene kadar tarih boyunca çok şeyi deneyimlemiş: Keltler, Romalılar, Napolyon, Monarşi, Cumhuriyet... Birinci Dünya Savaşı sonrasını kent, tarihine "Kızıl Viyana" dönemi olarak geçen, sosyalist yanı güçlü bir sosyal demokrat yönetimle yaşamış. Ciddi bir sol sağ çatışmasının yaşanacağı birkaç gün süren bir iç savaşı, bu kez Hitler'in Viyana'yı "teslim alışı" izlemiş. Bu, kibar bir deyişle ulusal sosyalist, kabaca ırkçı ve acımasız dönem, Ruslar gelip de Viyana'yı "kurtarana" kadar sürmüş. Bu zorba dönemde ülkeyi terk etmek zorunda kalan sanatçılar ve düşün insanları (özellikle Yahudiler) her alanda kolay kolay kapatılamayacak bir boşluk bırakmış. Daha sonraları müttefik güçler, ikinci cumhuriyet ve son olarak 1995'te Avrupa Birliği üyeliği... Siyasi olarak bunlar olup biterken, savaş sonrası yeni Avrupa düzeninde coğrafi konumu dolayısıyla, kıtanın doğusu ve batısı arasında önemli bir rol oynamış. Balkanlara ve demir-perde ülkelerine olan yakınlığından her anlamda da çok etkilenmiş. Avusturyalılar, Balkanların karmaşıklığını ve bunun etkilerinin Viyana'da da kolayca görülebildiğini dile getirmek için "Balkanlar Viyana'da başlar" derler ve bu bir övgüden çok eleştiridir.

Genel olarak değişmeyen tek şey, belki her coğrafyada geçerli olan, ama Viyana'da anlık gerginlikler olarak kalmayıp, ciddi ve sürdürülebilir sonuçları olan bir gelenek-yenilik çatışmasıdır. Viyana için gelenekle gideneğin, ya da gelinen yollarla gidilecek yolların kesiştiği ve her mevsim sert rüzgarların estiği, dağlar arasında bir düzlük olduğunu söylemek sanırım yanlış olmaz. Bu kentli olsun olmasın Haydn, Brahms, Beethoven, Schubert, Freud, Strauss, Schönberg, Mahler,[3] (Otto) Wagner, Kokoschka, Schiele, Klimt, Loos ve daha pek çoğu bu kentte yaşamış ve üretmişlerdir. Bunlarla beraber sözünü ettiğim imparatorluk döneminden bu yana pek çok milletten insan ve son yarım yüzyılda onlara eklenen ciddi bir göçmen nüfus da Viyana'da yaşar. Herkes bavuluyla beraber kendi kültürünü ve alışkanlıklarını da beraberinde getirmiştir. Bu kadar karışıklığın üzerine toplum içindeki soylu, kentsoylu, emekçi ve köylü ayrımının varlığı da gözlenir. Bu grupların tabii ki tüm alışkanlıkları gibi ilgi duydukları müzikler de farklıdır. Evet, sanırım buraya kadar sabretmiş olanların sorusu şu: "Tamam da, tüm bu olan bitenin jazz'la nasıl bir ilgisi var?". Aslına bakılırsa yerinde bir soru çünkü ipuçları, ipin kendisinden de ufak.

İşte tüm bu karmaşa, çok katmanlılığın içine doğmuş, hem Viyana'da hem de jazz sahnesinde olup biten her şeye, gelip geçen herkese tanık olmuş ve olmaya devam eden, Axel Melhardt'la bir araya geldik. Belki bir önceki yazıdan anımsayacağınız Axel ile, yaklaşık 40 yıldır aralıksız devam eden Jazzland'i konuşacağız. Hemen belirteyim, Jazzland dünyadaki ilk işletmecisiyle en uzun süre, kesintisiz, ayakta kalan kulüp. Bu kesintisiz yaşamının geride bıraktıkları ve gelip geçenleri Axel, kulübün yirminci yılında yazdığı bir "Tarih ve Öyküler" kitabı ve otuzuncu yılında derlediği "Çok Kişisel bir Kulüp Sözlüğü" ile yazılı tarihe de geçirmeyi başarmış. Tabii konser kayıtları ve sesli tarihi de unutmamak gerekiyor. Ama unutulmaması gereken bir şey daha var: Axel'in bu yola tek başına koyulmadığı ve 1972'de başladığı günden haftalar sonra evlendiği Mathilde Stelzhammer'in, başarıyla sürdürdüğü etnoloji eğitimini, kendi deyişiyle hiç düşünmeden yarım bırakıp, bu yola ortak olduğu. Ayrıca, kulübün işlemesinde büyük emeği olan ve neredeyse otuz yıldır burada çalışan davulcu Leopold Mayer'in oğlu Martin'in de adını anmalıyım. Sadece tanıklık etmekle kalmayıp, bir bölümüne de eşlik etmiş önemli "biri" daha var: Bösendorfer marka siyah kuyruklu piyano. Axel'in piyanistleri "...ve piyanoda...!" değil, "...ve Bösendorfer'de!..." diyerek sunması boşuna değil.

Bir cumartesi gecesi yer altındayız. On ikinci yüzyılda yapılmış kentin en eski kilisesinin, Ruprecht Kilisesi'nin, tam altındayız. Ben kilisenin mahzenlerinde olduğumuzu düşünüyorum ama hayır, Axel'in dediğine göre bugün Jazzland'e ev

Axel Melhardt

İsben Önen

sahipliği yapan, tuğla tonozlarla tanımlı, bu mekan kentin yer altı geçitlerinin bir parçası ve 1450'lerden kalma. İşin ilginç yanı, her iki Viyana kuşatmasında da yiyecek depolamak için kullanılmış ve kentin savunmasında önemli rol oynamış.

Konser öncesi buluştuğumuz için konuşmamız tenor saksofonun ısınma turlarıyla eş zamanlı başlıyor. Her zaman olduğu gibi ilk soru, büyük patlamaya kadar gitmese de işin başlangıcına ilişkin. Axel, Avusturya Devleti Onur Nişanı'nı alırken kendinden istenen özgeçmişe şu tümceyle başlıyor: "Sydney Bechet'yle aynı gün doğmuş olmakla onur duyuyorum." Evet Bechet'den tam 46 yıl sonra dünyaya gelip, tüm yaşamı boyunca ilgisini çeken bir sürü şeye el sürüp, astronomi, matematik, İngiliz ve Alman dili ve edebiyatı, etnoloji okumayı deneyip, daha sonraları çeviriler yapıp, edebiyat dergilerine yazılar yazıp, editörlük yaparken dünyada zaman 1972'ye dayanıyor. Bir dakika: "Peki, ya müzik ve jazz?", hemen: "Sanırım on iki yaşındaydım, ilk kez bir kızla buluşacaktım ve buluşma bir sinemanın önünde olacaktı..." Genç kız gelmez ve heyecanla beklenen buluşma gerçekleşmez. Ama Axel öfkelenip olay yerini terk edeceğine, sinemaya girip ne oynuyorsa izlemeye karar verir ve arka arkaya üç kere izler. Film "The Benny Goodman Story"'dir. Film biter bitmez, Axel doğru bir plakçıya gider ve bir Goodman albümü alır, yanında bir de Armstrong durmaktadır, onu da alır ve böylece hem jazz'a adanmış bir yaşamın, hem de evindeki on iki bin plak, dört bine yakın CD ve sayısız kasetten oluşan biriktirinin temelleri atılmış olur.

1972 Yılına dönersek, kapanma tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir "heurige" yani şarap evine destek olmak için bir jazz gecesi düzenler ve başarılı olur. Bunun üzerine şarap evinin sahibi müzik işletmeciliğini Axel'e devreder ve cuma, cumartesi akşamları birer konser düzenlenmeye başlanır. Konserler zaman içinde haftada dörde, sonra altıya çıkar ve tam işler iyi gidiyor derken bu kez 1983'te işletmeci şarap evini kapatmaya karar verir. Axel bu kez büyük bir yatırım yaparak tüm işletmeyi devralır, ya da kendi deyişiyle ikinci kez "kurtarır". Amerikalı jazz'cıları Avusturya'ya davet edip, yerel müzisyenlerle bir araya gelmelerinin çok iyi olacağını düşünür ve aslına bakarsanız böylece, ülkenin jazz'cılarına da seslerini daha geniş coğrafyalarda duyurabilmeleri için önemli bir olanak sağlamış olur. Nice Jazz Festivali'ne gider, insanlarla tanışır, bağlantılar kurar ve bir jazz kulübü olma yolunda adımlar atılmış olur. Peki ama jazz kulübü onun için ne anlama geliyor?: "Kulüp sözcüğü birden fazla kişinin beraber yürüttükleri bir ortak çalışma yapısı demektir. Dünyadaki hemen hemen tüm kulüpler bu şekilde işler; destekçiler, işletmeciler, bu işe gönül vermiş olanlar bir araya gelip bir işin ucundan tutar ve yola devam ederler. Jazzland aslına bakarsanız, biraz böyle bir yapı olmakla beraber, yüzde doksan dokuz benim ve eşimin aldığı kararlar doğrultusunda işliyor." Akla ilk gelen soru, kulübün bunca yıl boyunca çok kısıtlı bir bütçeyle nasıl ayakta kaldığını sorunca ise, içeriyi göstererek "Bak, hala bizi sevenler var!" diyor. Tabii sevenler olmadan olmuyor ama pek çok müzisyeni bir sponsor olmadan konuk etmenin mümkün olmadığını da söylüyor. Öyküler arasında, gelmek isteyip de bütçe yetmediği için gelememiş pek çok jazz'cı var. Kulübe destek çok büyük olmasa da, bir Avusturya bankası olan Erste Bank'tan geliyor.

Jazzland'den gelip geçenleri Axel şöyle özetliyor: "Roosevelt Stykes, Memphis Slim, Big Joe Williams ve Little Brother Montgomery gibi blues ustaları; Wild Bill Davison, Bud Freeman, Max Kaminsky ve Jimmy McPartland gibi klasik jazz'cılar; Clark Terry, Harry 'Sweets' Edison ve Benny Carter gibi swingciler; Art Farmer, Eddie 'Lockjaw' Davis, Ray Brown ve Herb Ellis gibi modern jazz'cılar ve Dave Liebman, Lee Konitz, Paul Motian, Bob Brookmeyer gibi avangardlar". Eklemek gerekirse: Dexter Gordon, Monty Alexander, Ben Webster, Niels H. O. Pedersen, Barbara Dennerlein, Al Cohn, Heath Kardeşler, Benny Golson, Curtis Fuller, Charles Lloyd, Shelly Manne, Dusko Gojgovic, Joe Pass, Buddy DeFranco, Ellyn Rucker ve liste uzayıp gidiyor. Neredeyse tüm bir jazz tarihi gelmiş geçmiş gibi gözüküyor. Yıldızı yeni parlayanlar için de özel bir dizi düzenlenmiş ve "Wynton Marsalis, Brad Mehldau, Diana Krall, Kurt Elling, Kurt Rosenwinkel ve Ravi Coltrane" gibi isimler zamanın genç yetenekleri olarak sahne almış. Jazzland Sözlüğü'nü tararken Ankara doğumlu vokalist ve tromboncu İlter Yenisen'e ya da sahne adıyla Frank Main'e rastlıyorum, ama daha fazla sözlü ya da yazılı bilgiye ulaşamıyorum. Avusturyalı jazz müzisyenlerden ise Jazzland'de çalmamış olanı yok: Fritz Pauer, Johannes Strasser, Cornelia Giese, Harry Sokal, Wolfgang Puschnig, Mario Gonzi, Oliver Kent, Heinz Czadek, George Fatty, Walter Grossrubatscher, Martin Spitzer, Herwig Gladischnig, Friedrich Gulda, Heinz von Herrmann, Helmut Schneeweiss, Christian Plattner, Marianne Mendt, Robert Plitzer, Axel'in menajerliğini yaptığı Axel's Dream Band ve aynı zamanda vokalist olarak katkıda bulunduğu Red Hot Pods grubu bunlardan bir kaçı. Joris (Dudli) ile konuşurken bir yerel jazz'cı için bu kulübün ne anlama geldiğini anlıyorum: "Orada kendimi evde gibi duyumsuyorum.." Evet hem bir ev, hem de bir okul.

Özellikle iki kişinin yeri ayrı... Bunlardan ilki tabii ki büyük usta Art Farmer. Farmer Viyana'ya altmışlarda bir jüri üyeliği için gelip, kendisine kenti gezdiren güzele gönlünü kaptırıp, uzun yıllar burada yaşar ve turnede olmadığı sürece haftada üç gece Jazzland'de çalar.

Farmer'ın jüri üyesi olduğu yarışmada gözüne kestirdiği, dönemin delikanlısı Fritz Pauer piyano dalında birinci olur ve Farmer beşlisinde, davulda Mario Gonzi (daha sonra Joris Dudli), basta Paulo Cardoso (daha sonra Johannes Strasser) ve saksofonda Harry Sokal ile birlikte yerini alır. Bu beşli hem çalanlar ve dinleyenler hem de Viyana'lı jazz'cılar için büyük bir şans olur.

Otuz Yıl Jazzland Sözlüğü. Madde: Art Farmer. Tarih: 1999 yılı baharı. Pauer ile birlikte Amerikan Büyükelçiliği'nde çalan Farmer, davet sonrası ilerleyen saate ve tüm yorgunluğuna rağmen ısrarla Jazzland'e gitmek ister. Tüm ekip Jazzland'e varır ve Farmer harika bir akşam geçirir, duvarlardaki fotoğraflara bakılıp eski anılar anlatılır, çalınır, içilir... Ertesi gün Mathilde, Axel'e önceki akşamın ne kadar hüzünlü geçtiğini, Art'ın sanki vedalaşmak için kulübe geldiğini, sürekli dalıp gittiğini söyler. Devamını Axel'den dinleyelim: "Tilly doğru duyumsamış olacak, o geceden sonra bir daha ne Viyana'ya ne de Jazzland'e tekrar gelebildi, o yılın sonbaharında aramızdan ayrıldı."

İkinci isim bu kez tenor devi Eddie "Lockjaw" Davis... Axel, Davis için "Çok yakın bir dostumdu..." diyor, ayrıca öğreniyorum ki Lockjaw çok iyi bir müzisyen olmasının yanında iyi de bir bağlantı adamıymış. Amerika'daki en büyük ajanslardan biri için menajerlik de yapıyormuş ve Jazzland'in ününün yayılmasına katkısı büyük olmuş. O da Farmer gibi, sık sık çalmış ve Viyana'yı evi gibi görmüş: "Öğlene doğru kahvaltı yapmak için bize gelirdi, mutfağa doğru 'Breakfast, but fast!' diye seslenir ve Tilly'in hazıladığı kahvaltıdan sonra günlük yazışmalar için daktilomun başına geçerdi. Öğleden sonra ise günün en keyifli bölümü başlardı. Beraber oturur plak dinlemeye koyulurduk. Derken akşam yemeği, otelde kısa bir mola ve kulübe varış. Bir gün, kulüpte saksofonunu deri kılıfından çıkardı. Şöyle en yukarıdan en aşağıya kadar çalarak indi. Öyle görünüyordu ki bütün bir tatil sezonu elini bile sürmemişti. 'Evet!' dedi 'İşte bu jazz'a yeteri kadar yakın bir şey oldu.' Çok uzun bir ara vermesine rağmen ustalığı aynen yerinde duruyordu. Alaylı olduğu halde müthiş bir tekniği ve özgün bir tonu vardı.". Davis'in şöyle dediğini anımsıyor: "Eğer işini biliyorsan, işini biliyorsundur."

Axel'in aldığı en güzel doğum günü armağanlardan ikisi de birer Jazzland anısı: ilk Roy Eldridge'in, ikincisi de Art Farmer ve Wynton Marsalis ikilisinin kendisi için gece yarısından sonra çaldığı oldukça uzun bir "iyi ki doğdun".
Bir de kötü anılar var; En kötüsüyle başlayayım: Chet Baker! Axel, uzun uğraşlardan sonra bağlantıyı kurar, istenilen ücreti havale yapar ve konser gününü beklemeye başlar. Kötü haber menajerinden gelir: Chetty tüm parayı hiçbir zaman kurtulamadığı uyuşturucuya yatırmıştır ve gelmiyordur. Axel'in yaşadığı duygu öfkeyle karışık bir hüzün olsa gerek... Diğer iki çok sevimli olmayan anı, iki Avusturyalı jazz'cıya ait.

İlki, ülke jazz'ının belki de en tanınmış ismi Joe Zawinul ile ilgili olanı. "Peki nedir acı olan?" sorusunun iki yanıtı var: ilki, Zawinul'un "tamamen duygusal" şeylere gereğinden fazla önem verdiği. Axel'e kulak verelim: "Karşılayabileceğim miktarı söylediğimde gülmeye başladı!" ve Zawinul sayfası böylece açılmadan kapanır. İkincisi ise daha çok müzikle ilgili: "Zawinul bizi biraz gelenekselci buluyordu" diyor. Oysa yapılanlar, çalanlar ve çalınanlara göz atınca, Jazzland'i, çok da olumlu olmayan, bir tür gelenekselcikle tanımlayamayız çünkü bu bir indirgeme olur. Doğru olan ise kulübün klasist tutumundan hiç ödün vermediği. Diğer kahramanımız Hans Koller için ise şunları söylüyor: "Tam baş belası bir menajeri vardı, sürekli bir engel çıkarıyordu ve burada çalmasını istemiyordu. Menajerinin peş para etmez biri olduğunu anlayınca ise çok yaşlanmıştı ve iş işten geçmişti."

Tabii bir de yaşamın getirdikleri var, örneğin Ben Webster. Sözlükte özetle şunlar yazılı: "Ben Webster son dönemlerinde içki ile sorunlar yaşamaya başlamıştı ve bu çalışındaki tutarlılığı etkiliyor, sürekli farklı düzeylerde çalıyordu. Viyana konserinde onu tam anlamıyla ayık tutmayı hedefliyorduk. Sabahın erken saatlerinde onunla çalacak olan, Webster'in adını hiç söyleyemediği, piyanist Augustynowicz ile onu Westbahnhof'tan (batı tren garı) almaya gittik. Arabayla bir kent turu yapacaktık. Kahlenberg'e çıktık, Webster bir şeyler içmeye gidelim dedi, Tuna Nehri'ni gösterdik, bir şeyler içmeye gidelim dedi, büyük dönme dolabı görmeye gittik, bir şeyler içmeye gidelim dedi. Sonunda akşama doğru yemek için durduk ve Ben iki koca cini devirdi. Sonra, kısa bir uyku için hemen otele götürdük ve kulübe geldik. Onu ayık tutup, benzersiz bir konser dinlemeyi başarmıştık." Birkaç gün sonra Almanya'daki bir ajanstan telefon gelir ve yetkili Axel'i başarılı taktiği için tebrik eder, çünkü oradaki konserde Webster çalamayacak kadar sarhoş olmuştur.[4]

Bir diğer anı da Lee Konitz ile ilgili ve yine bir karşılama ya da daha doğrusu bir karşılayamama öyküsü. Konitz, Viyana için biletini ayırtır ve geliş saatini bildirir. Ancak sonradan ortaya çıkacak olan, iki ayrı uçak bileti ayırttığı ve kimseye haber vermeden erken olanı aldığıdır. Viyana havaalanına inince bekleyen kimseyi bulamaz, uzunca bir süre bekledikten sonra öfkelenip otele gider. Axel, yaklaşık dört saat sonra alana gider ama ortada ne Konitz vardır ne de ondan bir iz. Telaş içinde oteli arar ve gerçek ortaya çıkar: çoktan odaya yerleşmiştir. Kulüpte karşılaşır ama kentte kaldığı tüm süre boyunca Axel'le tek sözcük bile konuşmaz. Onu karşılamadığı için küsmüştür.

Aktaracağım son anı Barney Kessel ile ilgili olanı: "Barney benden tek bir şey istemişti, o da belirli bir markanın belirli bir model amfi ve ondan başka hiçbir aletle çalmayacağını vurgulamıştı. Ben de kabul ettim. Günler geçti, konser haftası geldi çattı. Telefon ettiğim, sorduğum kimse de bu amfi yok. Sonunda konser günü geldi çattı, bir arkadaş aradı ve "Ewald'de varmış." dedi. Hemen aradım, arkada bir sürü tabak, çanak, bağrışmalar... Anlaştık, amfiyi akşamüstü girişe getirecekti. Buluştuk, onu tüm konser dizisi boyunca içecekler ve yiyecekler kulüpten olmak üzere dinlemeye davet ettim, ama hiç zamanın olmadığı ancak belki çok geç saatte uğrayabileceğini söyledi. Gerçekten de son parçaya yetişti, henüz boşalmış ön sıraya oturdu ve büyülenmiş gibi amfisine baktı. Bu Ewald'in kim olduğunu merak ettiğimi ve bana sanki mutfakta çalışıyormuş gibi söyledim. Aslında merak ettiğim hem bir mutfakta çalışıp hem de bu kadar pahalı bir amfiyi alacak parayı bulabilmiş olduğuydu. Şaşkınlıkla bana baktı ve 'Aşçı da ne demek oluyor, tüm mutfak ona ait! O Ewald Plachutta, *Drei Husaren*'in şefi ve baş aşçısı!'... O tarihten sonra Ewald koca bir imparatorluk kurdu[5] ve her zaman Viyana'daki en iyi amfinin sahibi oldu, yalnız Kessel onu kullanmak için ne yazık tekrar gelemedi. Geçirdiği bir felç sonucu gitarı bırakmak zorunda kaldı."

"Çok sevdiğim bir uğraşı, yaşamımı kazandığım işe dönüştürebildim ve harika bir hayat yaşadım" diyen Axel'in tek şikayeti basının neredeyse jazz'a hiç ilgi göstermemesi. Oysa onun için, bugün jazz'ın yeni merkezi, bir sanat formu olarak kabul edildiği Avrupa kıtası. En büyük dileği ise Jazzland'in ellinci yılını kutlayacağı 2022 yılında hala işin başında olabilmek.

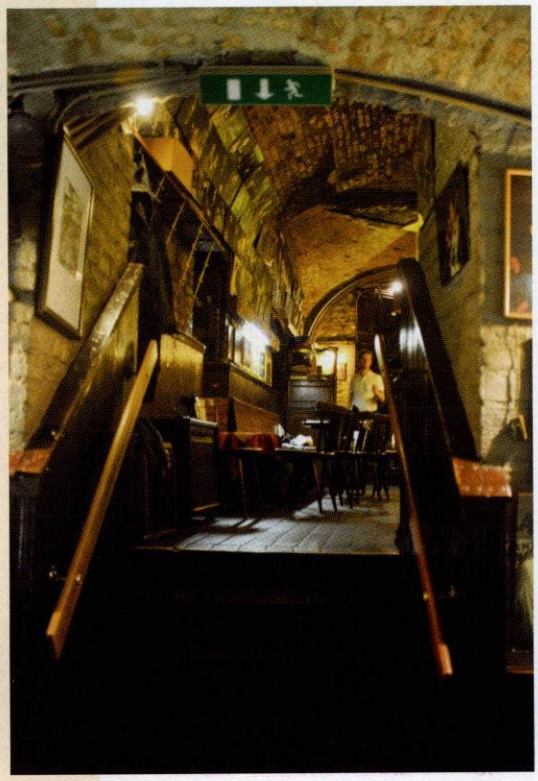

Evet, anıların sonu yok. Hatırlarsınız, geçen sayıdaki yazımı: "Zaman, geçer, gider. Peki geriye ne kalır? Ama asıl soru bu geride kalanlarla ne yapılır?" diyerek bitirmiştim. Tabii ki geride kalanlar derken anılardan söz etmiyordum. Çok etkili bir "şey"le karşılaştığınızda içinizde çökelen "şey"di vurgulamak istediğim. Kişiyi değiştiren, öncesi ve sonrasını farklı yapan bu "şey"in farkına varıp bulmaksa çok zor. Mimarlık eğitimine ilk başladığım yıllarda çok sevgili Ziya Tanalı'nın sık sık söylediği bir tümce vardı: "Olmama ihtimali, olma ihtimalinden daha da yüksek, ama yol boyu çiçekler de açacak." Konu başkaydı ama bu sözünü ettiğim "şey" için de gayet geçerli. Bulmak çok zor ama bulunca, işte o zaman isteseniz de bırakamıyorsunuz. Axel Melhardt bu şeylerden birini on iki yaşında bulmuştu ve onunla ne yaptığını da böylece okumuş oldunuz.

Sonra-söz

Yazıyı Aralık'ta yazdığım ve Nisan'a varıncaya kadar Tuna Boyları'nda çok şey olup bittiği için bu sonra-söz! Dünya'da başkaldırılar; eşitlik, barış ve adalet aramalar; doğal felaketler; doğal olmayan felaketler (atom enerjisi ve ülkemizde konuyla ilgili verilen komik açıklamalar)[6]; ekonomik müdahaleler olurken buralarda en azından daha sakin bir gidişat içinde jazz adına neler oldu... Gelip geçenler: Uri Caine, Nguyen Le, Joe Lovano, Chico Freeman ve Fritz Pauer üçlüsü[7], Kurt Elling, Andy Middleton, Carole Alston, Lou Donaldson, Brad Mehldau, Paul Kuhn, Jashua Redman, Jay Clayton ve liste uzayıp gidiyor... Mart'ın sonunda besteci ve keman sanatçısı Serkan Gürkan, Alfred Pfleger ile beraber "Turkish Tango Meets Viennese Waltz" projesiyle; Sabri Tuluğ Tırpan ise Nisan başında, bu kez Viyana'da yaşayan başka bir müzisyen, Alp Bora tarafından düzenlenen "Mare Nostrum" festivalinde sahne almış olacak.

Tüm bu olup bitenlerden iki tanesi üzerine bir çift söz söylemek istiyorum. İlki geçen sayıda yeni albümünü tanıttığım Andy Middleton'ın konseri. Albümü pek çok kez kayıttan dinledikten sonra, bu kez *Porgy&Bess*'de canlı dinleme fırsatı buldum ve sonrasında daha önceki albümleri de edindim.[8] O gece bir sanatçının entelektüel ve tinsel varlığının içten ve alçak gönüllü dışavurumuna tanık olduk. Düşünmeyi, duyumsamayı, üretmeyi, öğretmeyi, sorgulamayı, devinmeyi, aramayı ve aradığını bulduğunun farkına varmayı eş zamanlı başarmak durumunda olan bir birey... Böyle bir şeye soyunmuş biri olarak Andy'i dinlerken jazz müziğinin, popüler ve geleneksel müzikle kısır bağıntılar içinde kaybolmadan, bir sanat formu olarak evrensel bir noktaya nasıl varabileceğinin ayırtına varıyorsunuz.
İkincisi ise Joe Lovano'nun iki davullu *Us Five* ekibiyle, Charlie Parker'a adadıkları albümleri "Bird Songs"un turnesi kapsamındaki geceydi. Jazz'ın müzikal sınırlarının, düşünsel ve tinsel bir çok-katmanlılık içinde ne kadar ötelendiğini duymak kendime gelmemi sağladı diyebilirim, tabii bu her zamanki gibi ardından bir tür sersemlik dönemini de tetikledi. Müzikle ne kadar çok şeyin aktarılabileceğini, tüm kalıpların nasıl esnetilebileceğini düşündürdü. Bana sorarsanız, "formalist" yanılgılara düşmeden, "öz"e sadık kalarak, yaratıcılığın ve yeniden üretmenin nasıl kotarılabileceğinin en başarılı örneklerinden biri.

[1] Buraya geldiğim ilk zamanlarda Viyana için benim de bir ad denememem olmuştu. Herhalde özlemden olacak, Viyana "Vayana" olmuştu. Hatta işlerin nasıl gittiğini soranlara "Vayana(m)'dan An(a)kara'ya" başlıklı notlar gönderiyordum.
[2] İzlemeyenler için öneri: Ken Burns, Jazz, PBS, 2001.
[3] Gustav Mahler diyor ki: "Dünya'nın sonu gelse, ilk gideceğim yer Viyana olurdu. Çünkü her şey yirmi yıl gecikmeyle geliyor."
[4] Yazıyı yazdıktan sonra, geçen ay biyografisini okuma fırsatı bulunca, son derece duyarlı, insancıl ve alçakgönüllü bir insan olup üzerine çok yalnız, sürekli yollarda geçen, zor bir yaşam süren Webster'i daha iyi anladım. İyi ki yaşadın Ben!
[5] Şimdilerde Plachutta, Viyana'daki en büyük ve meşhur lokanta zincirlerinden biri. Bu arada eğer olur da yolunuz Jazzland'de düşecek olursa, sadece kulaklarınız değil karnınız da aç olsun, duyurulur! Kulübün yemek listesinde tarif sahibinin adıyla anılan ünlü bir de seçenek var: Axel'in fasulyeli gulaşı...
[6] 1970'lerde Avusturyalıların Viyana yakınlarındaki Zwentendorf'da inşa edilen ve hizmete girmeye hazır atom santraline karşı çıkmasıyla, durum halk oylamasına götürülmüş ve çıkan karardan sonra kapısına kilit vurulmuş.
[7] Bir sonraki yazının konukları Fritz Pauer ve üçlünün kontrbasçısı Johannes Strasser olacak.
[8] Bir önceki albümden genç yaşta aramızdan ayrılan vibrafon sanatçısı Christoph Eidens'e adanan "Cherry Street"i her gün en az iki kere dinlemekten kendimi alamıyorum, müziğin ne kadar müthiş ve eksiksiz bir varoluş aracı olduğunun kanıtı. Bir şeyin daha kanıtı: soprano saksofonun gerekliliği... Harika bir ton ve ustalık!

Sevim Yolaçtı'dan Amerika'da Jazz Fotoğrafları Sergisi

Sevim Yolaçtı

Amerika'da yaşayan fotoğrafçı ve dergimizin yazarlarımızdan Sevim Yolaçtı Connecticutlı fotoğrafçılar Maurice Robertson ve Ronald Thompson ile karma jazz fotoğrafları sergisi açtı.

"Expressions in Sounds and Music" temalı karma serginin açılında Hartford'da yaşayan jazz gitaristimiz Sinan Bakır da konser verdi. Katılımın çok yoğun olduğu ve oldukça coşkulu geçen konserde Bakır triosu ile orijinal eserlerini seslendirdi.

Türkiye'de İzmir Milliyet Ege'de kültür ve sanat muhabirliği ile gazeteciliğe adım atan Yolaçtı bu dönemde jazz fotoğrafçısı Aykut Uslutekin'in haberini yapmasının ardından başlayan dostlukları ile jazz fotoğrafları ile tanışmış. "Aykut abi ile tanışmak harika bir deneyimdi, jazz fotoğrafçılığı konusunda ondan ilham aldım" diyen Yolaçtı, klasik anlamda jazz dinlemeye ilk kez John Coltrane'in "My Favorite Things" albümü ile başlamış.

Amerika'ya yerleşmesinin ardından müzisyen eşi gitarist Sinan Bakır ile katıldıkları konser ve festivallerde jazz fotoğrafları çekmeye başlayan Yolaçtı'nın bu ilgisi zaman içinde bir tutkuya dönüşmüş. Aynı zamanda uluslararası bir haber sitesinde editörlük yapan Yolaçtı'nın fotoğraf ve yazıları müzik sitelerinde düzenli olarak yayınlanıyor.

Jazz fotoğrafları çekmeye başlamasını "Sinan ile sürekli konserlere gidiyoruz. New Jersey'de Alice Coltrane'in son performansında bulunma şansımız olmuştu ve konsere fotoğraf makinemi götürmemiştim. Konserden çok kısa bir süre sonra Alice Coltrane'nin aramızdan ayrılması beni çok etkiledi ve bundan

sonra konserlerde fotoğraf makinemi yanımdan ayırmamaya başladım" diye anlatan Yolaçtı, Amerika'da izlediği festival ve konserlerde çektiği fotoğraflarından oluşan portfolyosunu geçtiğimiz yıl "Moments Notice" temalı kişisel sergisiyle gösterime açmıştı.

Yolaçtı karma sergi projesine dair ise: "Maurice Robertson burada önemli bir radyo DJ'i, 30 yılı aşkın süredir Connecticut'da jazz programları sunuyor ve Miles Davis'ten Jimi Hendrix'e uzanan köklü bir fotoğraf arşivine sahip. Maurice ile son birkaç yıldır birlikte konserlerde yan yan fotoğraf çekiyoruz, bu yıl bana Ron ile birlikte bir karma sergi açmayı teklif etti, ikisi de çok saygı duyduğum ve sevdiğim fotoğrafçılar. Bildiğim kadarı ile Amerika'da jazz sergisi açmış başka bir kadın Türk jazz fotoğrafçısı yok, bu anlamda ilk olmak heyecan verici" dedi.

Mart ve Nisan ayları süresince Hartford Halk Kütüphanesi'nde izlenebilecek olan sergide Yolaçtı'nın Sonny Rollins, Roy Haynes, John Mclaughlin, Chick Corea, Herbie Hancock gibi jazz ustalarının yanısıra Mos Def, Roy Hargrove, Terence Howard ve Esperanza Spalding gibi müziğin genç ve parlak isimlerinin fotoğrafları yer alıyor.

Pramod Pradhan

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

George Shearing

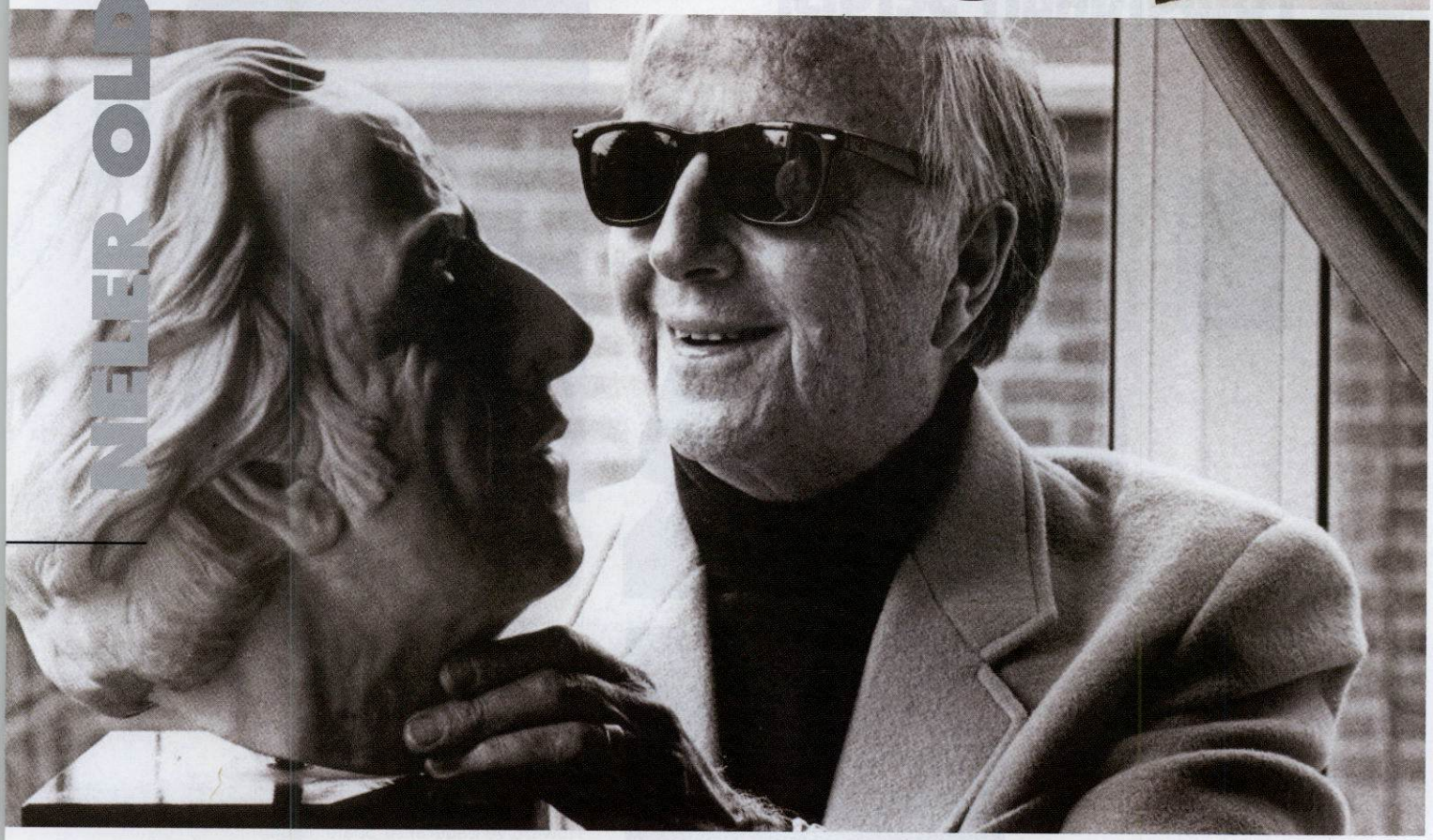

14 Şubat 2011 tarihinde 91 yaşında aramızdan ayrılan piyanist George Shearing, II. Dünya Savaşı sonrası ABD'ye temelli olarak göç edip orada kariyer yapan ilk İngiliz jazz müzisyenidir. 1947 yılında Müzisyenler Sendikasının İngiliz üyelerini Amerikalı meslektaşları ile çalışmalarına engel olduğu bir yılda Shearing plaklarını dinlemekten eskittiği idolleriyle New York'ta birlikte müzik yapacağını tahayyül bile edememekteydi. Sendika ambargosundan bunalan Shearing çareyi Amerika'ya temelli göç etmede buldu.

Yeni Dünya'da büyük ilgi gören Shearing başarıyı kısa sürede yakaladı. 1949 yılında

ona şöhretin kapılarını açacak, "Shearing sound" olarak bilinen tınısını yarattı. Önce quintet ardından sextet formatıyla yorumculuğunu, "Lullaby of Birdland" ile de besteciliğini jazz dünyasına kabul ettirdi.

George Albert Shearing dokuz kardeşin en küçüğü olarak, 13 Ağustos 1919 tarihinde Londra'nın güneybatısında fakir bir banliyö olan Battersea'de dünyaya geldi. Babası madenci, annesi de gündüz çocuklarıyla ilgilendiği için, gece vardiyalarında trenlerde temizlikçi olarak çalışmaktaydı. Doğuştan gözleri görmeyen Shearing'in müzik yeteneği kısa sürede dikkat çekti; radyoda dinlediği melodileri kısa sürede ezberliyor ve evdeki piyanoda çalabiliyordu. Önce mahallesindeki bir öğretmenden özel ders aldı, daha sonra Wandswoth'taki körler okuluna devam etti.

Kendisine bir üniversiteden müzik bursu teklif edildiyse de, o 16 yaşından itibaren kulüplerde profesyonel olarak solo piyano çalmayı tercih etti. Repertuarını günün popüler ezgileri ve jazz standartları oluşturuyordu. 1937 yılında Claude Bampton'un tümüyle âmâ müzisyenlerden oluşan orkestrasına

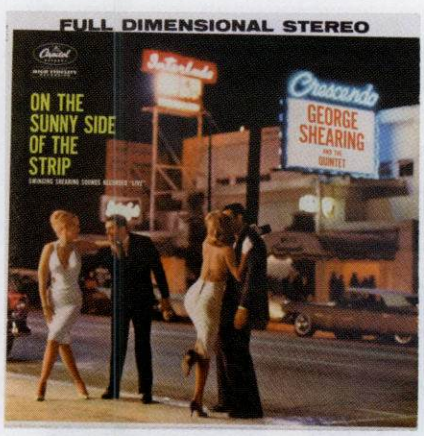

ikinci piyanist olarak katıldı. Müzikal yeteneği kısa sürede yerel basına yansıdı.

Orkestra üyelerinden davulcu Carlo Krahmer, Shearing'e Teddy Wilson ve Fats Waller plakları dinleterek, kendi stilini ortaya çıkarmasına gayret etti. Adını yavaş yavaş duyurmaya başladı, tenor saksofoncu Coleman Hawkins'e birkaç kere eşlik etti. 1938 yılında ilk defa bir radyo programında solo olarak yer aldı. Bundan sonra ya kendi adına ya da Vic Lewis topluluğu ile albümler de yayınlamaya başladı.

Harry Parry, Bert Ambrose ve Harry Hayes orkestralarında çalıştı. II. Dünya Savaşı sırasında, Alman işgali altındaki Paris'i terk edip Londra'ya gelen kemancı Stéphane Grappelli ile tanıştı, kariyeri boyunca kendisiyle sık sık birlikte çaldı.

Piyano tekniği o kadar gelişmişti ki Melody Maker dergisi onu 7 yıl üstüste yılın en iyi İngiliz piyanisti olarak seçti. Gene de Shearing, küçük bir göldeki büyü bir balık olduğunun farkındaydı. Bu yüzden 1946 yılında Amerika'ya göç etmiş arkadaşı, eleştirmen Leonard Feather'in davetini kabul ederek New York'a gitti. Orada 3 ay kaldı ve Savoy plak şirketi adına bir trio albümü yayınladı. Gelen olumlu eleştirilerden güç alarak 1947 yılının Aralık ayında temelli olarak ABD'ye göç etti.

Bir süre kokteyl piyanistliği yaptı, Ella Fitzgerald'a, kendi piyanisti izindeyken, eşlik etti. Feather'in önerisiyle piyano triosuna gitar ve vibrafon ekleyerek farklı bir beşli formatında ilk düzenli topluluğunu kurdu.

1949 yılının Şubat ayında MGM tarafından yayınlanan "September In The Rain" adlı single kaydı 900.000 adet sattı. Dönemin karmaşık bebop armonilerine alternatif olarak hem çağdaş hem de melodik bir müzik olarak piyasaya tanıtıldı. Albüm, kulüp ve turne çalışmaları aralıksız olarak sürdü, Shearing'in topluluğu Amerika'nın neredeyse tüm büyük şehirlerinde sahne aldı.

Orkestra eşliğinde solo piyano da çalan Shearing beşlisine conga ekleyerek Latin jazz denemeleri de yaptı. 1959 yılında çevrilen Jazz On A Summer's Day için bir big band oluşturdu. Aynı yıl şarkıcı Peggy Lee ile birlikte çıkardığı Beauty and the Beat albümü ile ticari başarısını perçinledi. Yaklaşık 300 bestesi olmasına rağmen, 1952 yılında, New York'un ünlü Birdland jazz kulübü ile ilgili bir radyo programının fon müziği olarak kendisine sipariş edilen "Lullaby of Birdland" adlı bestesi ona kariyerinin en büyük başarısını sağladı. Bununla ilgili "ticari başarı için 35 yıl ve 10 dakika çalıştım. Bestelediğim 300 bestenin 299'u hatırlanmama ile unutulma arasındaki yolu çok kısa bir zamanda katettiler" demişti. 1983 ve 1984 yıllarında şarkıcı Mel Tormé ile yaptığı albümler ile Grammy ödüllerine layık görüldü.

Discografi

1947: Piano Solo — Savoy
1949: Midnight on Cloud 69 — Savoy
1949: George Shearing Quintet — Discovery
1950: You're Hearing George Shearing and his Quintet — MGM (E-3218)
1951: An Evening with the George Shearing Quintet
1951: Souvenirs — London
1951: Touch of Genius — MGM
1952: I Hear Music — Metro
1955: Shearing Caravan — MGM
1955: Shearing in Hi Fi — MGM
1955: The Shearing Spell — Capitol
1956: Latin Escapade — Capitol
1956: Black Satin — Capitol (T858)
1956: By Request — London
1956: Velvet Carpet — Capitol
1957: Shearing on Stage — Capitol
1958: Blue Chiffon — Capitol
1958: Burnished Brass — Capitol
1958: Latin Lace — Capitol
1958: George Shearing on Stage! — Capitol
1958: Latin Affair — Capitol
1958: In the Night with Dakota Staton — Capitol
1958: Satin Brass — Capitol
1959: Satin Latin — MGM
1959: Beauty and the Beat! (with Peggy Lee) — Capitol
1960: San Francisco Scene — Capitol
1960: On the Sunny Side of the Strip — GNP
1960: The Shearing Touch — Capitol (T1472)
1960: White Satin — Capitol
1961: George Shearing and the Montgomery Brothers — Jazz
1961: Mood Latino — Capitol
1961: Nat King Cole Sings/George Shearing Plays (with Nat King Cole) — Capitol
1961: Satin Affair — Capitol
1961: The Swingin's Mutual! (with Nancy Wilson) — Capitol
1962: Concerto For My Love - ST-1755 Capitol
1962: Jazz Moments — Blue Note
1962: Shearing Bossa Nova — Capitol
1962: Soft and Silky — MGM
1962: Smooth & Swinging — MGM
1963: Touch Me Softly — Capitol
1963: Jazz Concert — Capitol
1963: Rare Form — Capitol
1963: Old Gold and Ivory — Capitol
1963: Latin Rendezvous — Capitol
1964: Out of the Woods — Capitol
1964: Deep Velvet — Capitol
1966: That Fresh Feeling — Capitol
1969: In the Mind — Capitol
1970: Out of This World (Sheba Records)
1971: The Heart and Soul of George Shearing and Joe Williams (Sheba)
1972: As Requested (Sheba)
1972: Music to Hear (Sheba)
1972: The George Shearing Quartet (Sheba)
1973: GAS (Sheba)
1973: The George Shearing Trio, Vol. 1
1974: Light Airy and Swinging — MPS/BASF
1974: My Ship — MPS/BASF
1974: The Way We Are — MPS/BASF
1975: Continental Experience — MPS/BASF
1976: The Many Facets of George Shearing - MPS/BASF
1976: The Reunion — MPS/BASF (with Stephane Grappelli)
1977: Windows — MPS/BASF
1977: 500 Miles High - MPS/BASF
1977: Feeling Happy - MPS/BASF
1979: Getting in the Swing of Things — MPS/BASF
1979: Live — Concord Jazz
1979: Blues Alley Jazz (Live) — Concord Jazz
1979: Concerto for Classic Guitar and Jazz Piano — Angel
1980: Two for the Road (with Carmen McRae) — Concord
1980: In Concert at the Pavilion — Concord Jazz
1980: On a Clear Day — Concord Jazz
1981: Alone Together — (with Marian McPartland) Concord Jazz
1981: First Edition — Concord Jazz
1982: An Evening with George Shearing & Mel Tormé (Live, with Mel Tormé)
1983: Top Drawer — Concord Jazz (Live, with Mel Tormé)
1984: Live at the Cafe Carlyle — Concord
1985: An Elegant Evening — Concord Jazz (with Mel Tormé)
1985: Grand Piano — Concord Jazz
1986: Plays Music of Cole Porter — Concord
1986: More Grand Piano — Concord Jazz
1987: A Vintage Year — Concord Jazz (Live, with Mel Tormé)
1987: Breakin' Out — Concord Jazz
1987: Dexterity — Concord Jazz (Live, featuring Ernestine Anderson)
1988: The Spirit of 176 — Concord Jazz (with Hank Jones)
1988: Perfect Match — Concord Jazz (with Ernestine Anderson)
1989: George Shearing in Dixieland — Concord
1989: Piano — Concord Jazz
1990: Mel and George "Do" World War II — Concord (Live, with Mel Tormé)
1991: Get Happy! - EMI Classics
1992: I Hear a Rhapsody: Live at the Blue Note - Telarc (Live)
1992: Walkin': Live at the Blue Note — Telarc (Live)
1992: How Beautiful Is Night — Telarc
1994: That Shearing Sound — Telarc
1994: Great Britain's Marian McPartland & George Shearing — Savoy Jazz
1994: Cocktail for Two — Jazz World
1995: Paper Moon: Songs of Nat King Cole
1997: Favorite Things — Telarc
1998: Christmas with The George Shearing Quintet — Telarc
2000: Just for You: Live in the 1950s — Jazz Band
2001: Live at the Forum, Bath 1992 — BBC Legends (Live)
2001: Back to Birdland — Telarc (Live)
2002: The Rare Delight of You (with John Pizzarelli) - Telarc
2002: Pick Yourself Up — Past Perfect
2002: Here and Now: New Look - with G.S. Quintet and String Choir
2004: Like Fine Wine — Mack Avenue
2005: Music to Hear — Koch
2005: Hopeless Romantics (with Michael Feinstein) — Concord
2006: Live Jazz from Club 15 — Request (Live)
2006: Swinging in a Latin Mood — Universal

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Joe Morello

Dave Brubeck Quartet, 1956 yılından başlayarak on yıldan fazla bir süre jazz dünyasındaki en popüler modern *combo* olarak kabul gördü. 12 Mart 2011 tarihinde, 82 yaşında vefat eden davulcu Joe Morello, işte bu dörtlünün dinamosuydu.

Morello, ritm duygusu çok gelişmiş bir perküsyon ustasıydı. Özellikle, gruptaki bestelerin birçoğunun alışılmamış veya aksak ritmlerle çalındığı düşünülürse Morello'nun görevinin diğer meslektaşlarından biraz daha zorlu olduğu ortaya çıkar. 1961 yılında İngiltere pop müzik listelerinde ilk 10'a giren 5/4 ritmli "Take Five" bestesinin ticari başarısında Morello'nun katkısı yadsınamaz.

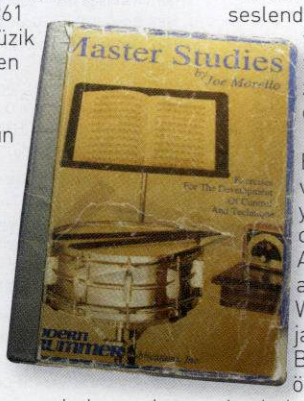

Eleştirmen Don Heckman, Morello için "davulcuların davulcusu" tabirini kullanmıştı. "Kesin ve keskin ritm duygusu ile müziğe çok şey katardı." Morello, tekniğini yüksek volüme gerek duymadan ortaya koyardı. Bileğinin hareketlerine baktığınızda bir müzisyenden ziyade sebzelerini ustalık ve rahatlıkla doğrayan bir aşçıbaşı görüntüsü çizerdi.

Take Five sonundaki, piyano eşliğinde yorumladığı matematiksel şaşmazlıktaki dramatik solosu bugün jazz davuluna giriş kitaplarının birçoğunda yer alır. Saksofoncu Paul Desmond, 5/4 zamanlı bu bestesinin ilhamını Morello'nun davul provalarının birinden aldığını söylemişti.

Joseph Morello 19 Temmuz 1928 tarihinde, Massachusetts eyaletinin Springfield şehrinde doğdu. Görme sorunu olduğu için ailesi onun sokak yerine evde vakit geçirmesini yeğleyerek kendisine 6 yaşında keman dersi aldırmaya başladı. Morello, tekniğini kısa sürede ilerletti. Ünlü klasik kemancı Jascha Heifetz'e özel bir hayranlık duymaktaydı. Dokuz yaşında Boston Senfoni Orkestrası eşliğinde Mendelssohn'un keman konçertosunu seslendirdi. Lakin, 15 yaşında Heifetz ile tanışıp onu yakından dinleme fırsatı bulunca, kendisinin hiç bir zaman o düzeyde bir kemancı olamayacağını idrak etti.

Bu noktadan itibaren Morello vurmalı çalgılara yöneldi, amacı yine klasik müzik içinde kalarak orkestra perküsyonisti olmaktı. Ama bir taraftan da okul arkadaşları saksofoncu Phil Woods ve gitarist Sal Salvador ile jazz çalmaya başlamıştı bile. Boston'da tanınmış bir davul öğretmeninden ders almaya başladı. Öğretmenin ilk tavsiyesi senfonik orkestra perküsyonisti olmaktan vazgeçmesiydi.

Ustalığı ve güvenilirliği ile adını duyuran Morello'ya bir süre sonra New York'un jazz sahnesi göz kırpmaya başladı. Sonunda Morello 1952 yılında soluğu temelli olarak New York'ta aldı. Stan Kenton ile kısa bir süre çalıştıktan sonra free-lance olarak gitaristler Tal Farlow ve Jimmy Raney ile çaldı. Daha sonra piyanist Marian McPartland'ın topluluğuna katıldı. Süpürge kullanımındaki ustalığı saksofoncu Paul Desmond'un dikkatini çekti.

"Jazz Goes to College" adlı albümü 100.000'den fazla satan ve Time dergisinin kapağında yer alan ilk jazz müzisyeni olan piyanist Dave Brubeck, Desmond'un tavsiyesiyle Morello'yu dörtlüsüne davet etti. 1955 yılındaki turne için gruba katılan Morello, bir yıl sonra Benny Goodman ve Tommy Dorsey orkestralarından gelen teklifleri reddederek, Brubeck, Desmond ve kontrbasçı Eugene Wright ile dörtlünün sabit üyesi oldu.

Morello'nun klasik müzik yorumcusu titizliği ve jazz müzisyeni yaratıcılığını harmanladığı stili, Brubeck'in combosunda hayat buldu. Özellikle poliritmik melodilerdeki rahatlığı dikkat çekiciydi. Normalde içinde swing barındırmayan klasik füg ve rondo tempoları Morello ile jazz müziğine entegre oldu.

1959 yılında dörtlünün "Time Out" albümü jazz seven, sevmeyen birçok dinleyici kitlesine ulaşmayı başardı ve Amerika'nın albüm listelerinde 2 numaraya kadar çıktı. Grup bundan sonraki 10 yılını dünya çapındaki turnelerde, başkan ve başbakanların huzurunda jazz çalarak geçirdi.

Dave Brubeck Quartet 1967 yılında dağıldığında, Morello kendini davul öğretmenliğine adadı. En tanınmış öğrencileri arasında Bruce Springsteen'in davulcusu Max Weinberg ve Pat Metheny Group'tan Danny Gotlieb sayılabilir. Hem Brubeck'in hem de McPartland'ın "yeniden buluşma" konserlerinde sık sık yer aldı. Bunun dışında kendi dörtlüsüyle New York kulüplerinde de çaldı. Modern Drummer adlı davul dergisindeki köşe yazılarının yanısıra jazz davuluna giriş kitapları da kaleme aldı.

Ölümü üzerine Dave Brubeck "Wright ve Morello jazz tarihinin en istikrarlı ve swing'li ritm bölümünü oluşturdular. Morello'nun Take Five'daki davul solosu bütün dünyada hala ilgi ve hayranlıkla dinlenmektedir." dedi.

Dave Brubeck Quartet dışında Joe Morello'nun kendi adına yayınladığı albümlerden birkaçı şöyle:

Joe Morello
It's About Time
Another Step Forward
Going Places
Morello Standard Time

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Billy Taylor

28 Aralık 2010 tarihinde 89 yaşında yaşama veda eden piyanist, radyo ve TV programcısı, eğitimci ve New York'taki Birdland jazz kulübünün bir dönem *house* (düzenli/ piyanisti Billy Taylor, hayatı boyunca jazz müziğinin klasik müziğin gördüğü saygıyı görmesi için çalışmış ama ulaşılması zor ve elitist bir yaklaşımdan da özellikle uzak durmuştur. Derin jazz bilgisine ilaveten sıcaklığı, açık sözlülüğü ve geniş perspektifi ile Taylor, ABD'nin en saygın jazz eğitimcilerinden biri olarak kabul edilmekteydi. Uzun yıllar boyunca ülkenin önde gelen TV kanallarından CBS'te Pazar sabahları kültür muhabiri olarak ekranlara çıkar, devlete ait NPR radyosunda da "Jazz Alive" (Yaşayan Jazz) adlı programını sunardı.

Bebop'tan etkilenmişse de piyanistliği daha çok Teddy Wilson'un gösterişli swing tarzına yakındı. 1960 yılından sonra Taylor için jazz eğitimi jazz icrasından daha önemli bir konuma yükseldi. Düzenli olarak konferanslar verir, birçok sanat ve eğitiminin danışma kurullarında yer alırdı. En yaratıcı projesi olan Jazzmobile'de jazz efsanelerini New York'un kenar mahallerinin okullarına ve sokaklarına getirmeyi başarmıştı. 1971 yılında verdiği bir röportajda o günkü gençlik için

Duke Ellington isminin büyük bir anlam ifade etmediğini söylemişti; ta ki Duke gençlerin yaşadığı sokağın köşesine gelene kadar...

William Edward Taylor, 24 Temmuz 1921 tarihinde North Carolina eyaletinin Greenville şehrinde doğdu. Babası diş hekimi, annesi öğretmendi. Çocukluğu Washington'da geçti. Yedi yaşında piyano dersi almayı başladığında, jazz seven amcası kendisini Teddy Wilson ve Fats Waller'ın müzikleriyle tanıştırdı.

Taylor, Virginia State üniversitesinde müzik eğitimi alırken, akşamları jazz kulüplerinde boy göstermeye başlamıştı bile. 1942 yılında mezun oldu, 1944 yılına gelindiğinde New York'un jazz ortamında saksofoncu Ben Webster ve trompetçi Dizzy Gillespie ile yaptığı çalışmalarla ismini duyurdu. Bunun dışında kemancı Stuff Smith'e eşlik etti, besteci/aranjör Don Redman'ın topluluğu ile Avrupa turnesine çıktı.

1950'lerin başında Machito ile Latin jazz çalışmaları yaptı, klarinetçi Artie Shaw'a eşlik eden orkestrayı yönetti. Bunun dışında Birdland'de basçı Charles Mingus ve davulcu Art Blakey ile kulübün house trio'su kapsamında çalıştı ve devrin efsane müzisyenleri Charlie Parker, Lee Konitz ve Gerry Mulligan'a eşlik etti.

Ama Taylor'un gözü, o güne kadar jazz müzisyenlerinin pek kabul edilmediği mecralardaydı. Piyano başlangıç nota kitapları yazdı, DownBeat ve Saturday Review dergilerinde makaleler yayınladı, Metropolitan müzesinde piyano eşliğinde konferanslar verdi. 1958 yılında NBC televizyonunda "The Subject Is Jazz" (Konu: Jazz) adlı programı hazırlamaya başladı. 1965 yılında ise az önce bahsettiğimiz Jazzmobile projesi ile jazz'a duyarsızlaşmaya başlayan siyahi gençliğe jazz'ı doğrudan ve dolaysız sunmaya gayret etti.

Söz yazarı Dick Dallas ile yazdığı ırkçılık karşıtı eseri "I Wish I Knew How It Would Feel to Be Free" (Özgür Olmanın Nasıl Bir His Olduğunu Bilmeyi Çok İsterdim) adlı eseri 1967 yılında ilk defa Nina Simone tarafından seslendirildi. 1989 yılında kendi müziğini yayınlamak üzere Taylor Made adlı bir plak şirketi kurdu. 1996 yılında, yetmişbeşinci yaş günü için Swing dönemi standartlarının solo piyano yorumlarından oluşan "Ten Fingers – One Voice" albümünü yayınladı.

Birçok eleştirmene göre ise en başarılı çalışması 1957 yılında yayınlanan "My Fair Lady Loves Jazz" adlı albümüdür.

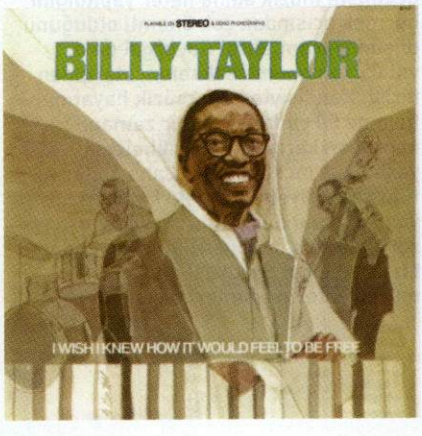

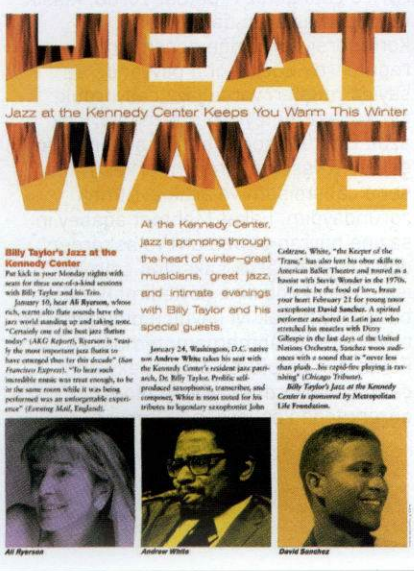

Birol Soyurgal
Aradan Uzun Yıllar Geçti...

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

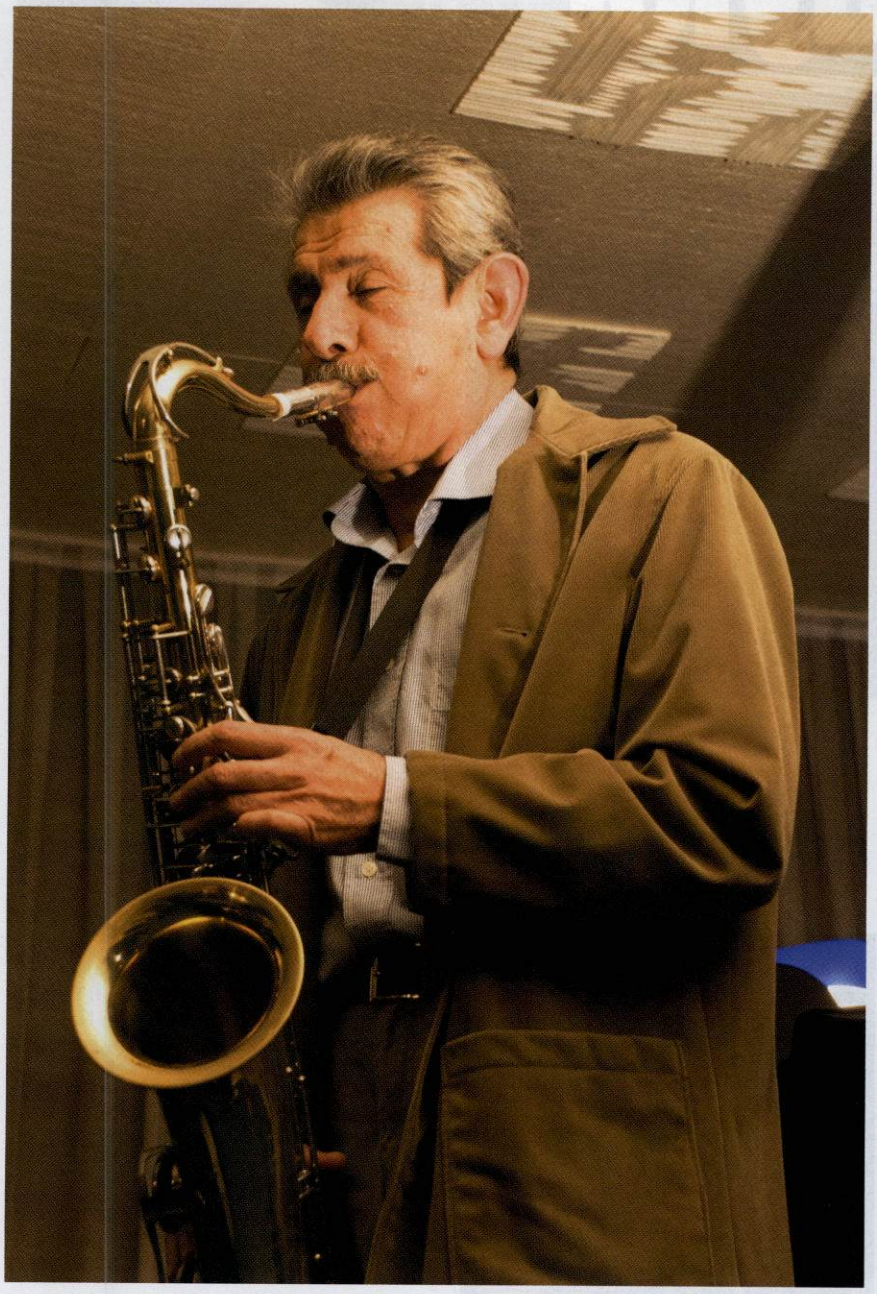

1960'lı ve 1970'li yılların müzisyenleriyle konuşmak ve onlarla geçmişi yad etmenin hem bugünü anlamak açısından hem de geçmişte müzik adına neler yapıldığını görmek açısından çok önemli olduğunu düşünüyorum. Birol Soyurgal da o yılların en önemli saksofoncularından birisi. Kendisiyle hem müzik hayatını hem de 50 yıldan fazla bir zamanı kapsayan kariyerini, tecrübelerini ve yaşadıklarını konuştuk. Bana anılarını tüm samimiyetiyle anlatırken ben bir yandan şunu düşündüm; o yılların zorlukları ve imkansızlıkları ne kadar fazla ise Birol Soyurgal gibi müzisyenlerin azimleri de o kadar güçlüymüş.

Bildiğim kadarıyla müziğe başladığınızda ilk olarak davul çalıyordunuz. Daha sonra saksofon çalmaya başladınız. Bu geçiş tam olarak nasıl oldu?

Ben ilk olarak davul çalmaya operette başladım, çok küçüktüm. Davul çalmaya çocukluğun verdiği bir hevesle başlamıştım, hoşuma gidiyordu ziller ve diğer vurmalı aletler. Bir süre sonra bu çalma durumu bir şekle girmeye başladı. Davulcu bir ağabeyimiz vardı, bana trampet çalmam konusunda yardımcı oldu. Okul hayatıyla birlikte izcilik sayesinde tekrar trampet çalmaya başladım. Yani çocukluğumdan beri vurmalı sazlara ilgi duydum. Bu sırada ekonomik durumlardan dolayı bir an önce para kazanmak mecburiyeti ortaya çıktı. Ben de babama davul çalarak para kazanmak istediğimi söyledim, babam da okul ile müziği bir arada yürütüp yürütemeyeceğimi sordu. Her ikisini de aynı anda yapabileceğimi söyledim. Tabii davulum olmadığı için davul almam gerekiyordu. Babamla birlikte Jako adında bir ağabeyimizden davul aldık ama davul dökülüyordu. Ben o davulla ufak ufak ekstra işlere gitmeye başladım, düğünlere falan çalmaya gidiyordum. Ayrıca her gün de etüd yapıyordum aksatmadan. Arap Nevzat adında bir ağabeyimiz vardı, ondan da ders almaya başladım. Kendisi çok büyük bir davulcuydu, gerçekten çok iyi davul çalıyordu. İyi orkestralarda müzik yapıyordu ve o sıralarda Niyazi Erden Orkestrası'nda çalıyordu. Nevzat ağabey sayesinde davul hakkında birçok şey öğrenmiş oldum. Bir süre sonra davulcu olarak İzmir Orduevi'nde sürekli işe başladım. Bu süre içinde kendimi daha da geliştirdim yani olgunlaşma evresi benim için başlamış oldu. Fakat bir yandan da tatmin olmamaya başlamıştım, davulcu olarak daha iyi şeyler yapmak istiyordum.

Birgün müzisyenler kahvesinde otururken Mehmet Ceyhan geldi. O sırada kendisinin davulcu aradığını ve kahvedeki müzisyenlerle konuştuğunu duydum. Kahvede oturan arkadaşlar Mehmet Ceyhan'a benim aşağı yukarı 2 yıldır davul çaldığımı söylediler ve böylece tanışmış olduk kendisiyle. Mehmet ağabey beni orkestrasına almak istediğini söyledi. O yıllarda Mehmet Ceyhan Orkestrası İzmir'in en iyi gece kulübü olan "Numune Pavyon" da çalıyordu, ben de cesaret edemiyordum onlarla çalışmaya, çünkü o yıllarda "Numune Pavyon" çok önemli bir kulüptü. Fakat Mehmet ağabey beni orkestrasında çalmam için çok teşvik etti. Gerçekten o Mehmet Ceyhan Orkestrası çok güzel müzik yapıyordu. Ben orkestraya girdikten 1-2 ay sonra ayak uydurmaya başladım ve çalamadığım parçaları da çalabildiğimi böylece anlamış oldum. Ayrıca çaldığımız repetuar zordu, klasik müzikle başlayan daha sonra kommersiyal müziğe geçen bir repetuardı. Eğer o gün pavyonda az sayıda müşteri varsa jazz çalıyorduk, çünkü jazz dinleyicisi o zamanlar çok azdı. Bir süre sonra benim askerlik yaşım geldi, 18 yaşında girdiğim orkestra ile 2 sene çalışmıştım ve artık ayrılmak zorundaydım. Fakat Mehmet ağabey'in sazına hayran olmuştum ve askerden döndüğümde artık saksofon çalmak istediğimi kendisine söyledim. Kendisi bana benim çok iyi davulcu olduğumu ve böyle birşey yapmamamı tembih etti. Fakat ben ne olursa olsun saksofon çalmak istiyordum ve saksofon öğrenmeden askerden gelmeyeceğimi

kendisine söyledim. Mehmet ağabeyin saksofon çalışına gerçekten hayrandım, müthiş bir saksofoncuydu. Adeta Stan Getz gibiydi benim için. Askerde komutanıma davulcu olduğum halde saksofon öğrenmek istediğimi söyledim ve o sırada boşta olan bir bariton saksofonla çalışmaya başladım. Haftasonu dahil her gün çalışıyordum ve birgün askerde arkadaşlarla oynadığımız şans oyunu sayesinde kazandığımız parayla bir tenor saksofon satın aldım. Klarinet çalan komutanımın yardımları ve bana verdiği etüdler sayesinde çalmayı öğrendim. O sırada da orduevinde çaldığımız orkestrada iki önemli davulcu vardı Bu isimler Okay Temiz ve Cankut Özgül'dü. Her ikisi de bilindiği gibi çok iyi müzisyendirler. Askerden döndükten sonra İzmir'e geri döndüm ve artık saksofoncuydum. Bir süre sonra Ergüder Yoldaş ile birlikte "Halikarnas" adında bir orkestra kurduk. Çok sıkı prova yapıyorduk orkestrayla birlikte, aramızda güzel bir dayanışma vardı. Bir süre sonra İstanbul'a gittik ve çok ses getirdik İzmir'liler olarak adeta İstanbul'u ayağa kaldırdık.

Erol Pekcan Orkestrası ile çalıştığınızı biliyorum. Erol Pekcan Orkestrası'yla nasıl bir araya geldiniz?
Ergüder Yoldaş Orkestrası'ndan ayrıldım ve Ankara'ya gittim. Piyanist Necdet Güngör ile Ankara'da bir restoranda çalışmaya başlamıştık fakat çalıştığımız yerde işler kötü gitmeye başlamıştı. Paramızı alamaz hale gelmiştik. Tam da o günlerde Erol ağabey yani Erol Pekcan geldi ve benimle konuşmak istedi. Kendi orkestrasında çalmamı istedi, fakat benden önce çalan saksofoncunun rahmetli Süheyl Denizci olduğunu öğrendim. Yani Süheyl Denizci çıktıktan sonra orkestraya ben girecektim, o yıllarda olacak bir iş değil benim için. Cesaret isteyen bir durum söz konusuydu. Erol ağabeye elimden geldiği kadar jazz çaldığımı söyledim. Fakat Erol ağabey beni dinlediğini ve başarabileceğimi söyledi, ben de teklifini kabul ettim. Böylece Erol Pekcan Orkestrası'na saksofoncu olarak girmiş oldum. Erol Pekcan Orkestrası'nın kadrosu o yıllarda çok güçlüydü ve Çankaya Amerikan Kulüp'te çalıyorduk. Davulda Erol Pekcan, kontrbasta Selçuk Sun, piyanoda Nejat Cendeli, keman ve vibrafonda Atilla Özdemiroğlu vardı, şarkıcımız Gün Yüksel'di, saksofonu da ben çalıyordum. Gün Yüksel'den sonra Füsun Önal şarkıcımız olmuştu. Erol Pekcan Orkestrası ile 1965-1967 yılları arasında yani 2 sene kadar çaldım.

Bu bilgilerin ışığında jazz müziğine başlamanız Erol Pekcan Orkestrası ile gerçekleşti diyebilir miyiz?
Mehmet Ceyhan Orkestrası ile kırıntılar başlamıştı fakat o zaman davul çalıyordum. Jazz müziğine Erol Pekcan ile başladım diyebilirim. 1958 yılında Mehmet Ceyhan Orkestrası ile davulcu olarak profesyonel müzisyenliğe başladım. 1961 yılında da saksofon çalmaya başladım.

Daha sonra hangi orkestralarda çaldınız?
Hangi birini söyleyeyim sana? O dönem birçok orkestrada çaldım ve dönemin önemli şarkıcılarına eşlik ettim. Bir dönem Yavuz Özışık Orkestrası ile çalıştım. Ayrıca birçok isme eşlik ettim. İlk aklıma gelenleri söylemek gerekirse Ertan Anapa, Tanju Okan, Ali Kayral gibi isimlerle çalıştım.

Türkiye'de nefesli sazları çalan isimleri saydığımızda iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar müzisyen var. Geçmişte Süheyl Denizci, Yalçın Ateş, Faruk Akel, İsmet Sıral ve İrfan Sümer gibi önemli isimleri sayabiliyoruz. Günümüzde ise nefesli sazları çalan ve bu sazlara yönelen gençlerin sayısı azaldı. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?
80 milyonluk ülkemizde tabii çok az sayıda isim sayabiliyoruz. Nefesli sazları çalan kişi sayısı zaten gittikçe azalıyor. Geçmiş yıllarda gece kulüplerinde nefesli hakimiyeti vardı. Bir orkestrada tenor saksofoncu ve trompetçi mutlaka vardı. Şimdi bu iki sazı çalan müzisyenleri ancak bandoda bulabilirsin. Niyazi Erden mesela çok iyi trompetçiydi, Muvaffak Falay biliyorsun İzmir'den çıkmıştır.

İstanbul ve Ankara'dan sonra İzmir'de ne tür çalışmalarda bulundunuz?
İstanbul'dan 1981 senesinde İzmir'e döndüm ve Ömür Gidel ile tanıştım. Sağolsun Ömür sayesinde İzmir'de jazz müziğini yaşadım. Ben bir müzisyen olarak şunu söylebilirim; bir orkestrada çalarken Ömür'le rahat çalıştığım kadar hiçbir piyanistle böyle rahat çalışmadım. Ömür'ün İzmir'e katkıları kelimelerle ifade edilemez, çok büyük katkı yapmıştır. Bir Mehmet Ceyhan isminin İzmir'de müziğin gelişimine ne kadar katkısı bulunduysa Ömür'ün de Mehmet ağabey kadar katkısı olmuştur. Müzik konusunda savaşçılığı ve gençleri yetiştirmesi çok önemlidir. O gençlerin yetişmesi, filiz vermesi ve o filizlerin çiçek olması ve daha sonra açması kadar önemli bir hizmet olamaz. Ve çok iyi bir piyanisttir, ben birçok isimlerle çalıştım ama Ömür Gidel farklıydı. İzmir'de jazz müziğine hizmeti geçmiş olan Niyazi Erden, Mehmet Ceyhan'dan sonra jazz'cı kalmamıştı. Daha sonra Ömür bu işi ele aldı ve tekrar insanlarda jazz sevgisi oluştu, konserler verildi. Gençlerde jazz isteği başladı ve Ömür gençlere jazz konusunda aşı yaptı. Jazz müziğine katkıları konusunda Ömür'ün hakkı yenmez.

Yurtdışından beğendiğiniz ve dinlediğiniz saksofoncuları sorsam kimleri sayarsınız?

John Coltrane, Charlie Parker, Richie Cole, Sonny Rollins, Stefano Di Battista, Joe Lovano ve Joshua Redman beğendiğim ve dinlediğim isimlerdendir. Rahmetli İsmet ağabey, İsmet Sıral benim çok sevdiğim bir müzisyendi, Tuna Ötenel de benim için çok önemli bir isimdir. Tabii Süheyl Denizci'yi en başta saymak gerekiyor. Yeni nesilden Serdar Barçın'ı TV'de geçtiğimiz günlerde seyrettim, beğendim açıkçası.

1958 yılında başlayan müzik yaşamı, yaşanan tecrübeler, konserler, programlar... Parlak bir kariyer ve müzikle dolu bir yaşam. Bu cümleler sanıyorum böylesine önemli bir müzisyeni bizlere anlatıyor.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

Paris Mektubu / 20-22 Mart 2011

BB, Le Vesinet, Europa

Daniel Yvinec

FESTİVALLERDEN:

Bir önceki mektubumuzda **Banlieues Bleues (BB) / Mavi Banliyöler Festivali**'nin resmi programı henüz açıklanmamıştı. Dinamizm ve yaratıcılığından hiç yitirmeyen bu özgün ve zengin faaliyet biz bu satırları yazarken bütün hızıyla sürüyor. Siz bu satırları okurken ise maalesef tamamlanmış olacak. 28. Şenlik 11 Mart akşamı Latino-Karayip cümbüşü sahneye, gözlere kulaklara taşıyan **Stefan Zeniuk** liderliğindeki **Gato Loco** topluluğu ve Guadelupeli gitarist **Jacques Schwarz-Bart,** nami diğer **Brother Jacques**'ın "**Jazz-Racines Haiti**" konserleriyle açıldı. BB'yi 8 Nisan'da yine herkesi tamamen Latin ritim ve neşesiyle coşturacak **Pedro Martinez Group** ve artık dünyaca ünlü Kübalı **Roberto Fonseca Beşlisi**'ne eşlik edecek **Danay & Mayra Andrade** kapatacaklar. Arada her akşam barut gibi müzik kokteylleri ve ne yaratılar ve yaratıklar... Fransa cephesinden **Bernard Lubat, Henri Texier, Michel Portal, Django Bates, Joelle Léandre, Laika, Vincent Courtois**, vs vs... Küresel cepheden bombalar **Aldo Romano, Bill Frisell, Dirty Dozen Brass Band, Esperanza Balding, Seun Kuti, Spanish Harlem Orchestra, Pamelia Kurtin**,vs vs... Gerisi **www.banlieuesbleues.org** adresinde.

Çok güzel bir haber. Paris'in Batı (şık) banliyölerinden **Le Vesinet**'de yeni bir Jazz Festivali başlıyor. 10-14 Mayıs tarihleri arasında birincisi düzenlenecek **Le Vesinet Jazz Piyanosu Festivali**'ne **Eddie Palmieri, Kenny Barron, Mulgrew Miller** gibi baba sanatçıların dışında, son yılların en parlak genç piyanistlerinden Belçikalı **Eric Legnini** ve Fransız **Raphael Lemonnier** eşliğinde **China Moses** katılıyorlar. Ama bizim açımızdan bu festivalin en önemli özgünlüğü açılış konserini Paris'te yaşayan bir tanecik jazz piyanistimiz **Ahmet Gülbay**'ın onurlandırması. (www.vesinet.org)

32. Europa Jazz Festivali bu sene 22 Mart – 15 Mayıs arasında geniş bir alan ve zaman dilimine yayılıyor. Loire ve Aşağı Normandiya bölgelerini kapsayan festival jazz'ın yalnızca büyük kentlere ve artık bir avuç seçkine ait olmadığının yıllarla sınamış göstergesi. 6 il merkezi, 30 kent ve 50 ayrı merkezde düzenlenen konserler liselerden emekli evlerine, hapishanelerden büyük konser salonlarına taşranın her zerresine uzanıyor. **Archie Shepp/Joachim Kühn** gibi devlerden yerel Jazz Manouche'lara (Romanlar) yüzlerce sanatçı bu popüler jazz bayramının kahramanları, aktörleri oluyorlar. **(www.europajazz.fr)**

MEKANLARDAN: Grand Rex, Roland Garros, Köse-Longnon Duc'te, Helvacıoğlu 104'te

Paris'in en büyük ve en güzel sinema salonu, **Le Grand Rex** 2 Nisan günü hepinizin tanıdığı bir sinemacıyı ağırlayacak. *(Sakın hemen, bundan normal ne olabilir demeyin! U)* İcabında en usta jazz'cıların onda birini doldurmakta zorlanabileceği bir salonun sahnesine **Woody Allen**'i çıkarttığınız zaman o salon tıklım tıklım doluyor. Normalde yalnızca NY **Manhattan Carlyle Hotel**'de *(Sanırım haftada bir gün)* çalan ve Paris'te istisnai bir konser verecek Woody -bildiğiniz gibi- New Orleans tarzı klarinet amatörü. Keyfe keder çaldığı enstrümanının günün birinde, özellikle Fransa'da bu denli hayran toplayacağını kendisi de düşünemezmiş. Kim bilir, belki de bu seneki **Cannes Film Festivali**'ni (11-22 Mayıs) açacak Paris filmi, "**Midnignt in Paris**"e -ticari- bir aperitif girizgâhı hazırlıyordur. Gerçi Fransa'da buna hiç ihtiyacı yok ama! Sistemin kuyusu derin...

Bir önceki Paris Mektubu'muzda hikâyesini anlattığımız **Sunset-Sunside** Jazz (kulübü) biraderlerin yeni girişimi, "**Hors le Murs/Duvarlar Dışı**"na taş(ın)masına olanak sağlayan Fransa'nın ünlü uluslararası tenis kortları, **Roland Garros** konserlerinin siftahını Fransa'nın en Amerikalı piyanisti **Jacky Terrasson** 5 Şubat'ta yaptı. 5 Mart'taki ikinci başarılı konserin konuğu bir başka piyanist, bu kez en Fransız İsrailli **Yaron Herman** olurken, onu 1 Nisan ve 5 Mayıs'ta sırasıyla **Giovanni Mirabassi** ve **Eric Legnini** izleyecekler. Bir hayli ilgi gören gösterilerde tenis topunun yerini piyano almışa benzer. Üstelik sonuçtan herkes memnun, çünkü herkes kazançlı... (**www.sunset-sunside.com**)

Sık sık Türkiye'ye geldiği için sizlerin de yakından tanıdığı Fransa'nın en başarılı besteci, düzenlemeci, orkestra şefi ve de trompetçilerinden **Jean-Loup Longnon** (1953) Paris'in en prestijli iki jazz kulübünden biri olan **Duc de Lombard**'ı kendine mekân edinmiş durumda. Ayda bir verdiği konserlerde o minicik sahneye 15-20 kişilik **Big Band**'ini nasıl sıkıştırıyor görseniz bile inanamazsınız. Kendisi de o güreşçi-halterci gövdesiyle hiç

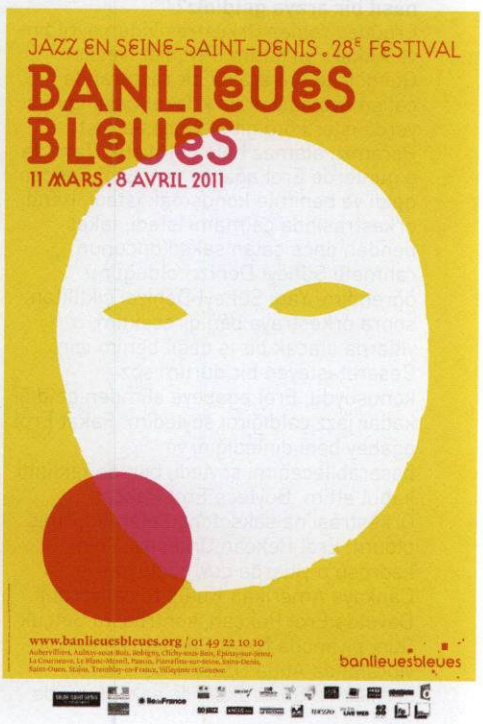

bağdaşmayacak bir çeviklik ve hafiflikle neredeyse izleyicilerin arasında çalıyor, şarkı söylüyor (*hem de Bebop tarzı*), dans ediyor, orkestra yönetiyor. (*Ancak oynamak istemeyen gelin yerim dar dermiş, değil mi yani? U*) Longnon 20 Şubat'taki konserin iki setine onur

konuğu olarak sevgili dostu, ülkemizin dünyada en tanınan jazz sesi **Sibel Köse**'yi davet etmişti. Sibel enfes yorumuyla herkesi büyüleyince Longnon'un sahneden bir ilanı aşk etmediği kaldı. Ertesi gün Türkiye'nin çeşitli kentlerinde konserler vermek üzere uçacak olan Longnon ve arkadaşları 10 dakikalık "**İstanbul**"a yakılmış bir senfonik şiirle soluk kestiler. Heyecanla yeni albümünü bekliyoruz.

Üç gün süren (24-26 Mart) "**7. Présences Electronique 2011 / 2011 Elektronik Mevcudiyetler**" buluşmasının konukları arasında küresel elektronik müzik arenalarında adı sıkça geçmeye başlayan **Erdem Helvacıoğlu**'da (25 Mart) yer almıştı. Paris'in yeni önemli kültür merkezlerinden **"Centre 104 / Yüzdört**

Merkez"de düzenlenen faaliyet bu tür uluslararası festivaller arasında özgün bir konuma aday. **Ulusal Görsel-İşitsel Enstitüsü INA** ile **Radio France**'ın düzenlediği bu festival, jazz kadar "**Güncel**" nitelenen her türde müziğin geleceğine ilişkin açılımlara en iyi zemini hazırlıyor. Zira -ONJ örneğinde olduğu bir kez daha- kamu gücünün sanat ve toplum için en yararlı ve kalıcı destek olduğu kanıtlıyor. **(www.104.fr)**

ÖDÜLLERDEN: Akademi, SACEM ve Charles Cros

12 Ocak gecesi **Paris Chatelet Tiyatrosu**'nda sahiplerini bulan **2011 Jazz Akademisi** ödüllerinin en prestijlisi,**Yılın En İyi Fransız Jazz'cısı**, **Django Reinhardt** ödülüne gitarist **Sylvain Luc** layık görüldü. **Akademi Büyük Ödülü**, yani **Yılın En İyi Albümü** piyanist ve besteci **Laurent Cugny**'nin "**La tectonique des nuage**s" (Signature) isimli çalışması seçildi. **Yılın Fransız Albümü** ödülünü (bir Fransız sanatçı tarafından kaydedilen) genç kadın alto saksofoncu **Géraldine Laurent** ve "**Around Gigi**" (Dreyfus) albümü kazandı.

Diğer ödüllerin dağılımı şöyle:
En İyi Klasik Jazz – **Echoes of Swing "Message from Mars"** (EOSP),
En İyi Avrupalı Müzisyen (Jazzcı) – **Franco D'Andrea** (İtalya),
En İyi Tekrar Basım – **Ahmad Jamal "The Complete Argo Sessions – 1956/62"** (Mosaic),
"Mimi Perrin" Jazz Vokalisti – **Youn Sun Nah "For All We Know"** (Act) ve **José James & Jef Neve "Same Girl"** (Impulse) ortaklaşa,
Soul Ödülü – **Solomon Burke "Nothing's Impossible"** (Edel),
Blues Ödülü – **Roy Gaines "Tuxedo Blue"** (Black Gold)
En İyi Jazz Kitabı – **Misterioso "Le petit livre à offrir à un amateur de jazz / Bir Jazz Amatörüne Hediye Edilecek Küçük Kitap"**.

Müzik profesyonellerinin ortak kurumu **SACEM** de 2011Büyük Jazz ödülünü gitarist **Sylvain Luc**'e verirken, **Charles Cros Akademisi Yılın Jazz'cısı** olarak iki başarılı albümünden ötürü piyanist **Benoît Delbecq**'i ödüllendiriyordu. Delbecq'in "**The Sixth Jump**" ve "**Circles and Calligrams**" Cd'leri Songlines/Abeille Musique'den çıkmış.

YAYINLARDAN: JM/Jm, So Jazz, Bergerot, Antropoloji, Tarih ve Karmaşıklık...

Bitişik kardeşler **Jazz Magazine/Jazzman (JM/Jm)** yılın ilk üç ayında her sayıda farklı bir türü kapak dosyası olarak ele almış. **Lenny White, Steve Gadd, Stanley Clark** ve **Mike Manieri** söyleşileriyle zenginleştirilmiş "**Fusion Not Dead / Füzyon Ölmedi**" konusuna 20 sayfa ayıran Ocak sayısında ayrıca **Geri Allen, Vincent Artaud** ve **François Corneloup** ile yapılmış uzun söyleşiler var.

Şubat'ın yine 20 sayfalık dosyasıysa "**Louis Armstrong ve Jazz'ın Doğuşu**" olmuş. Modern -ve popüler- jazz'ın babası kabul edilen Armstrong'un evrimini mercek altına yatıran dergi tam bir belge niteliğinde. Sanatçının öncesine dair efsane ve gerçekleri sıralayan dosyada jazz'ın kökeni sayılabilecek 15 plağın da tanıtımı yapılmış. Jazz'ın doğuşunu etkileyen müzik türleri ve farklı yaklaşımlar incelenmiş. Aynı sayıda yılın en başarılı Fransız jazz'cısı diyebileceğimiz besteci-gitarist **Sylvain Luc** (1965) ile hayatı ve jazz'a bakışı üzerine yapılmış bir sohbetle ONJ'nin ilk şefi **François Jeanneau** söyleşisi dikkat çekiyor. İlginç Annette Peacock, Jim Hall, Kevin Eubanks röportajlarının yanı sıra her sayıda olduğu gibi zengin bir yeni albüm tanıtımı eklenmiş.

Mart sayısının kapak "güzeli" **Laika (Fatien)**. 1968 Paris doğumlu Fransız jazz vokalistinin babası Fildişi Sahilli, annesi Fas-İspanyol kökenli. Tüm çocukluk ve ilk gençlik yıllarını Fas Yahudisi bir aile içinde geçiren Laika tam bir çok ve bol kültürlülük meyvesi. Son senelerin parlayan yıldızı Laika 3. ve son albümü "**Nebula**" (Universal) ile gönülleri fethetmekle meşgul. Umut vaat eden bazı genç Fransız topluluklarının da tanıtıldığı bu sayıda **Bill Frisell, Billy Cobham,**

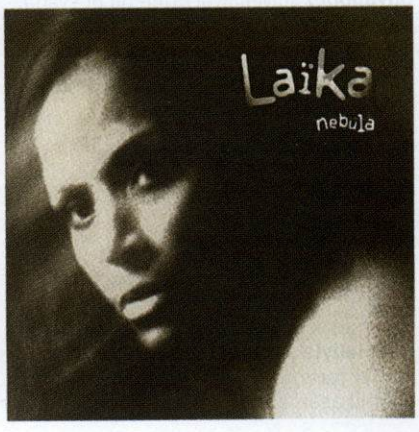

Erdem Helvacıoğlu DR

Fred Hersch ve **Laurent Mignard** ile yeni albümleri çevresinde yapılmış söyleşiler yer alıyor.

Bu mektubumuzda tek sayısını, 13 numaralı Şubat-Mart baskısını ele alacağımız **So Jazz**'ın (Yılda 10 sayı yayınlayan dergi bazen iki ayda bir çıkıyor) kapak yıldızıysa, şu anda Fransız jazz severleri arasında tam bir "fenomen/olgu" haline gelen genç Ermeni besteci ve piyanist **Tigran Hamasyan**. 1987 doğumlu "hârika" çocuk 4 albümle inanılması zor bir başarıya imza atmakta. 2008'den beri New York'ta yaşayan, özkültürü ve kökenlerini çok önemseyen Hamasyan ile son albümü "**A Fable**" (Verve) etrafında bir Paris Café'sinde yapılan görüşmeden hoşumuza giden bir alıntıyı aktaralım: "**Modern olmak ille de yepyeni bir şey çalmaktan geçmiyor**."

Dergi ayrıca **Jelly Roll Morton**'dan **Cecil Taylor**'a jazz piyanosu'nun olmazsa olmaz 40 albümünü seçmiş. Aynı çerçevede Fransız edebiyatının aykırı kalemlerinden **Marc-Edouard Nabe**'ın 1985'te yazdığı bir deneme kitabından **Thelonious Monk** hakkında bir alıntıyla, yazarla Monk üzerine yapılmış bir söyleşiye yer vermiş. Provokatör Nabe hiç çekinmeden, "***Monk filozofların en büyüğüdür***" diyebiliyor. Yine bu dosyada **Danilo Perez** ve ilk solo piyano albümünü çıkartan **Alexandre Saada** ile söyleşiler var. Sayının büyük konuğuysa **Chico Freeman**.

Yeni çıkan jazz kitapları arasında dikkatimizi çekenler şöyle:

Fransa'nın en saygın jazz eleştirmenlerinden, **JM/Jm** dergisinin kıdemli başyazarı, araştırmacı, radyo programcısı **Franck Bergerot** son çalışması "**Le Jazz dans tous ses Etats / Her Haliyle Jazz**"da (Larousse) kendi kişisel yorumuyla jazz ve gelişmesini, önemli aşamalarını kaleme almış.

Fransız Ulusal Bilimsel Araştırmalar Merkezi CNRS görevlilerinden **Jean Jamin** ve **Patrick Williams**'ın hazırladığı "**Une anthropologie du jazz / Jazz'ın Bir Antropolojisi**" (CNRS) ise tam bir sosyal bilim araştırması. Jazz'ın çıkışını, oluşumunu tarihsel ve toplumsal boyutlarıyla, çok yönlü titizlikle tarayan, aktaran bir inceleme. Tek kelimeyle referans eser.

1925 New York doğumlu besteci, orkestra şefi ve öğretim üyesi **Gunther Schuller**'in demirbaş klasiklerinden biri Fransızca'da "**L'Histoire du Jazz – Vol. 1 / Jazz'ın Tarihi – Cilt 1. İlk Jazz – Köklerinden 1930'a**" (Parenthèses yay.) başlığıyla henüz yayınlandı.

Michel Yves-Bonnet'nin "**Jazz et Complexité / Jazz ve Karmaşıklığı – Jazz'ın Bir 'Birlikte Olası' Tarihi**" (L'Harmattan) ise bir başka ilginç deneme. Bütün bu çalışmalar Jazz'ın ne denli kurumsallaştığı; topluma mal olduğu, genel kültüre yerleştiğinin tipik belirtileri, hatta kanıtları. (*Umarız arada, onun o özgür, asi ve kural tanımaz yanı törpülenip yok olmaz U*)

ALBÜMLERDEN: ONJ Tarihleri, Claassen, Pine, Legnini, Texier...

Ulusal Jazz Orkestrası ONJ sorumluları pek yerinde bir fikirle "**ONJ Hikâyeleri (Tarihleri)**" başlıklı bir dizi başlatmışlar. Bu dizide orkestrayı 1986'dan beri yönetenlerin ONJ adına çıkarttıkları albümler farklı bir seçme ve teknolojiyle (dijital) yayınlanacak. Ocak'ta piyasaya sürülen "**Histoire d'ONJ (Vol.1) – François Jeanneau 1986**"dan (Abeille Musique) sonra bu ay "**Histoire d'ONJ (Vol. 2) – Antoine Hervé 1987/1989**" çıkması gerekiyordu.

Hollanda'dan da bir kadın sesi yükseliyor. Biz şahsen önceleri hiç dinlememiştik. Bilenlerinizden özür dileyip 1969 doğumlu **Fay Claassen**'in sesine bir kulak verin diyelim. Ancak "**Sing**" (Challenge) albümüyle keşfettiğimiz bu ses, bu şarkıcı jazz'ın klasik yorumuna bile nasıl tazelik, yenilikler getirilebileceğini kanıtlıyor.

İngiliz saksofon ve flüt yorumcusu **Courtney Pine** (1964) Avrupa'nın kültürel çeşitliliğini yansıtan "**Europa**" (Destin-E)

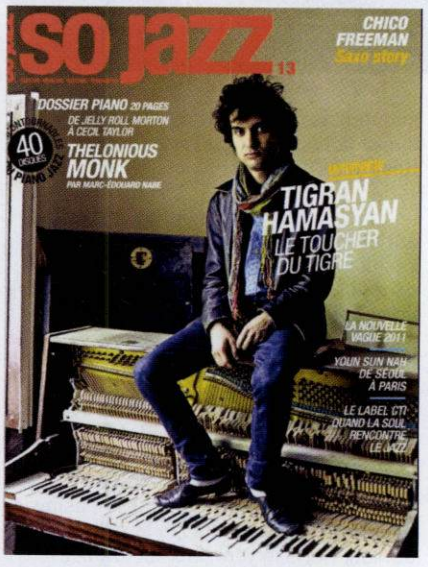

isimli yeni albümünde İskandinav folklorundan Balkan havalarına, Keltik geleneğinden Akdeniz türkülerine çok geniş bir yelpazede jazz'ın ufuklarını renklendirmeye devam ediyor.

Afrika'nın üstündeki kara bulutlar Kuzey'inde kıpırdar gibi olsa da en Güney'i hariç bütününde hâlâ yeterli umut vermiyor. Ancak bu talihsiz kıtanın barındırdığı kültür mirasının değeri her geçen gün biraz daha gün ışığına çıkıyor. Büyük oranda Afro-Amerikalılara borçlu olduğumuz sevgili jazz bu alandaki tanıtım öncülüğü sürdürüyor. Her geçen gün bir jazz sanatçısı Afrika'dan

Eric Legnini

esinlendiği, bulduklarıyla hem kendini zenginleştiriyor, hem de o toprakların, kültürlerin paha biçilmez değerinin bilincine varmamızı sağlıyor. İki örnek:

Son yılların en sevdiğimiz piyanistlerinden Belçikalı **Eric Legnini** Afrikalı ve Avrupalı dostlarıyla enfes bir albüm yaratmış: "**Eric Legnini & Afro Jazz Beat / The Vox**" (Anteprima). Çoktan Afrika'yı keşfetmiş ve başkalarının bu hazineleri keşfetmelerine destek, neden olmuş usta besteci, orkestra şefi, kontrabasçı **Henri Texier** ve yeni topluluğu **Nord-Sud Quintet** (Kuzey-Güney Beşlisi) ile plak/diskhanelerimizde (Fransızcası diskotek) onurlu bir yere oturacak bir albüm yapmış: "**Canto Negro**" (Label Bleu).

Olanağınız varsa ve bizim gibi piyano hastasıysanız lütfen **Act** yapımcılığın Avrupalı piyanistlerden oluşan "**Piano Solo**" dizisini izleyin. Elbetteki hepsi başeser değil, fakat özgün eserler dolu. Son iki örnek: Finlandiyalı **Iiro Rantala**'dan "**Lost Heroes**" ve Galler diyarlı **Gwilym Simlock**'dan "**Good Days at Schloss Elmau**".

ŞAPKALAR: Jacobsen, Levin, Loleatta, Morello, Perkins, Sparks, Taylor...

İngiliz baterist **Tony Levin** (Much Wenlock 1940) 3 Şubat'ta dünyaya veda etmiş. Londra'nın en ünlü jazz mekanlarından **Ronnie Scott's Jazz Club**'ün müdavimlerinden olan sanatçı aralarında **Gordon Beck, John Surman, John Taylor** gibi isimlerin de olduğu jazz'cılarla çalışmış.

İngiliz kökenli muhteşem Amerikalı besteci ve piyanist **George Shearing**'e (Londra 1919 – 14 Şubat 2011 New York) dergimiz, sanırım gerekli yeri ayıracaktır.

Piyanist, besteci ve hatta doktoralı gazeteci **Bill Taylor (1921 Greenville)** da iyi yaşamış. 28 Aralık'ta vefat ettiğinde 90 yaşına varmak üzereymiş. Country'nin "**Kadife sesli Crooner**"ı diye bilinirmiş **Ferlin Haskey** (Cantwell-St. Louis 1925) . O da son reveransını 17 Mart'ta Hendersonville -Tennessee'de yapmış. Blues piyanisti, **Muddy Waters, Sonny Boy Williamson'ın** refakatçisi, **Earl Hooker, Big Joe Williams, Robert Nighthawk** gibi en devlerle çalmış, kayıtlar yapmış **Pinetop Perkins** (Mississipi – 1913) 21 Mart günü Austin'deki evinde yattığı şekerlemeden uyanmamış (*Darısı hepimizin başına! U*).

Country şarkıcıları **Dog Williams** (Ohio 1914 – 31 Ocak 2011 Wheeling), **Charlie Louvin** (Section Alabama 1927 – 26 Ocak 2011 Wartrace Tennessee) ve iki önemli Soul'cu **Teena Marie** (Santa Monica 1956 – 26 Aralık 2010), **Bernie Wilson** (1946 – 26 Aralık 2010 New Jersey), trompetçi Barrie Lee Hall (Mansfield 1949) 24 Ocak'ta aramızdan ayrılmışlar.

Chicago Soul'ünün gerçek "Diva"sı **Loleatta Holloway** (Chicago - 1946) 21 Mart'ta aniden çekip gitmiş. 1960'ların en aranan gitaristlerinden **Melvin Sparks** (1946 – Houston) 13 Mart'ta dünyaya gözlerini yumduğunda, o da Loleatta gibi 64 yaşındaymış. (*Çok erken ölümler bunlar U*).

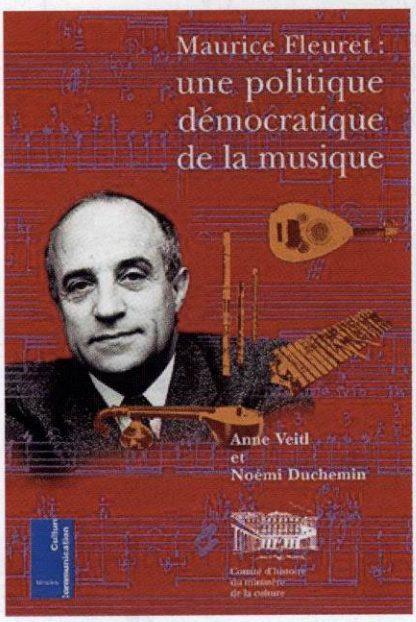

Dave Brubeck'in, yani "**Take Five**" ve "**Blue Rondo à la Turk**"ün bateristi **Joe Morello** (Sprinfield 1928) 12 Mart'ta New Jersey'de 82 yaşında öldü. Değil Joe'nun "J"sini "jazz"ın "J"sini telaffuzdan aciz bir takım Türk gazete(ci)leri aynı tornadan çıkma balonlarında "efsanevi baterist öldü", diye haber geçmezler mi? İyimser ihtimalle içinde "Türk" sözcüğü geçen ünlü bir parçada bateri çalıyor diye adamı aklı uzun bir ajans kalemşörü "efsane" kılıvermiş. Görmemişin oğlu olmuş... Ne yapmış? Ağlar mısın, güler misin! Duyup da az biraz duyarlılığı, daha doğrusu asgari bilgisi olan "efsanevi baterist" deyince, ne bileyim **Afrobeat**'in iki babasından biri, **Tony Allen** (1940) veya vurmalıların son gerçek büyüklerinden **Roy Haynes** (1925) filan ölmüş sanacak.

Bir şapka da Fransa'da yaşayan Danimarkalı **Martin Jacobsen Quartet**'te. Japonya'yı çarpan felaketten 1-2 gün sonra ilk dayanışma konserini düzenleyen bu Jazz sanatçıları 14 Mart'ta **Paris Uluslararası Üniversite Sitesi**'nin Japonya Evi'nde kalabalık bir konser vermiş.

ONJ'nin Sanat Yönetmeni Daniel Yvinec

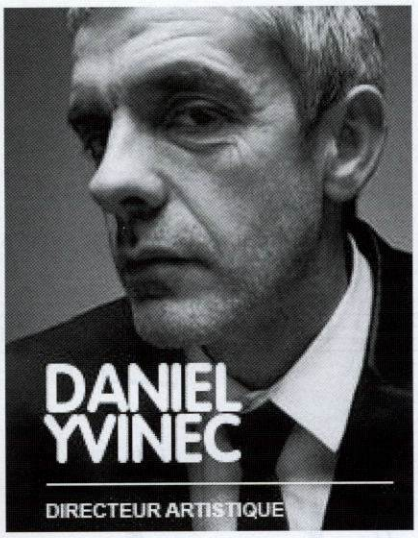

25 yıllık geleneği bozan ilk sanatçı ve yönetici oldu. 3 yıllık başarılı bir görevden sonra orkestranın başındaki sorumluluğu 3 yıllığına daha uzatıldı. Yvinec işine, jazz'ın yaygınlaştırılmasına ilişkin görüşünü şöyle özetliyor: "***İktidar hiç bir zaman cazip gelmedi, peşinde koşmadım. Görevimin uzatılması benim için bu tavrımın doğrulanmasıydı... Daha fazla insanın Jazz ile ilgilenmesini sağlamak mümkün. Hele hele aralanan kapının eşiğindeyseler... İtip kakmadan, insanlara ilk hassasiyetleri verebiliriz... Araba veya parfüm satmaya yarayan bir müziğin öldüresiye sıkıcı olacağının düşünülmesi biraz tuhaf değil mi? ONJ'nin görevi belki mutfağın da kapısını aralamak. Şimdi doğru muhatapları seçmek ve kimlerle ortaklık yapacağımızı belirlememiz gerekiyor...***"

Odaları, arabaları; mutfakları, tarlaları; büroları fabrikaları jazz ile dolu diyarlarda, dünyalarda yaşamak dileğiyle nice swingli, blueslu, fusionlu uzun lâfın kısası jazz'lı günlerde esen kalın...

Cem Tuncer
ct@cemtuncer.com

Chord Solo Teknikleri

Selam!

Bu sayımızda Chord solo teknikleri ile ilgili iki örnek var. İlk örnekte Fmajör tonunda IIm7 akoru ile başlayan ama alışılagelenden farklı olarak V7 akoru yerine VIm7 akoruna II-V yapıp aynı şeyi ikinci ölçüde dörtlü aşağıdan tekrarlayıp tonik akora kadans yapıyoruz. İnici bas hattı bu armonik yapının yaratıcısı oluyor. Parantez içindeki akorlar esas akorlarımız ama altlarında yazan akorlar vekil ya da o akorların tansiyonlu halleri.

İkinci örnek ise "Contrary Motion" tekniği ile ilgili. Birbirine ters yönde hareket eden hatlar anlamında kullanılar bu teknikte yine inici bas hattı ve tiz partide ters yöne yani çıkıcı hareket eden melodik bir hat var. Altta yazan akorlar ilk örnekteki gibi vekil ya da tansiyonlu halleri.

İyi çalmalar.

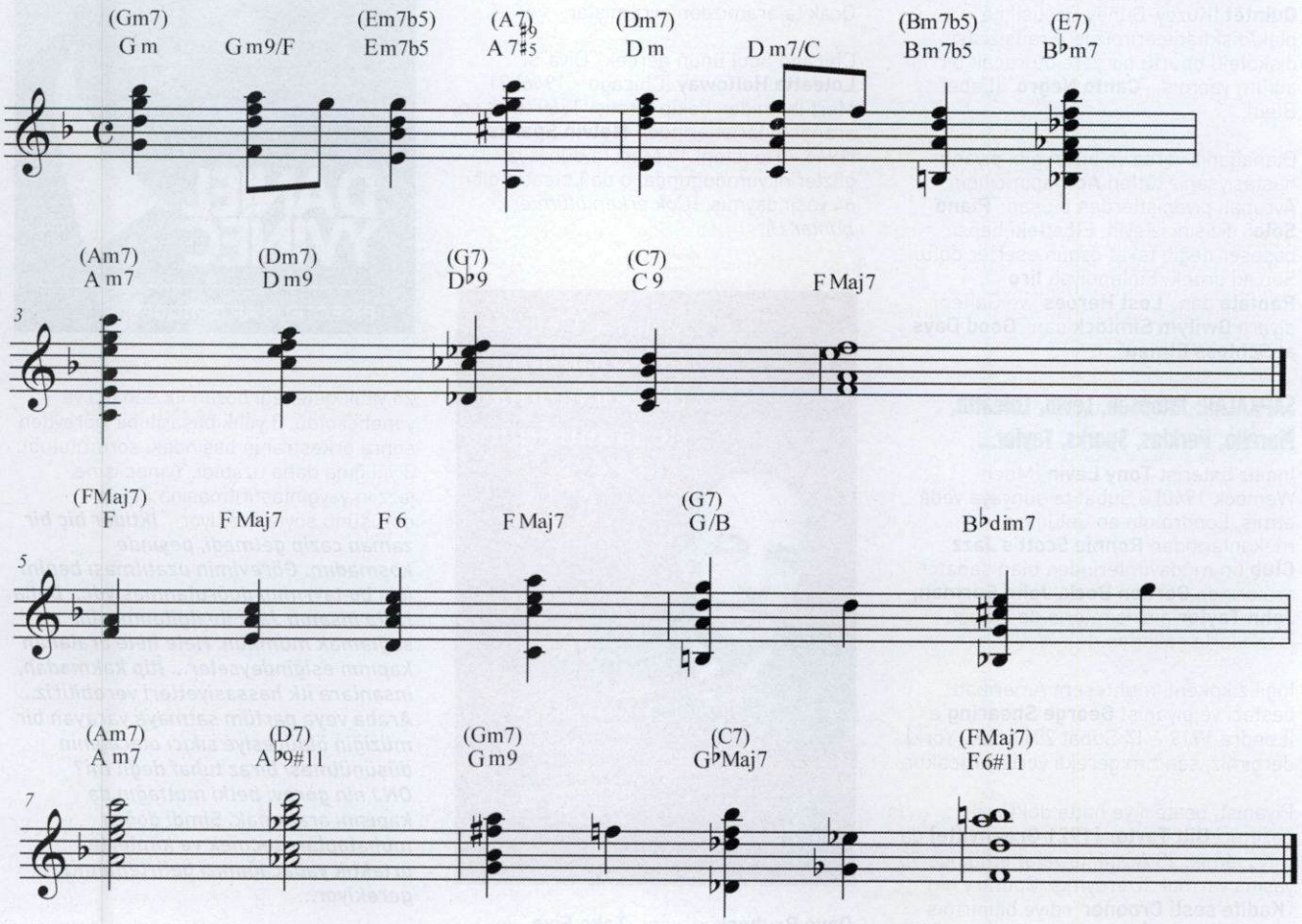

Filiz Küçük
filiz.kck@gmail.com

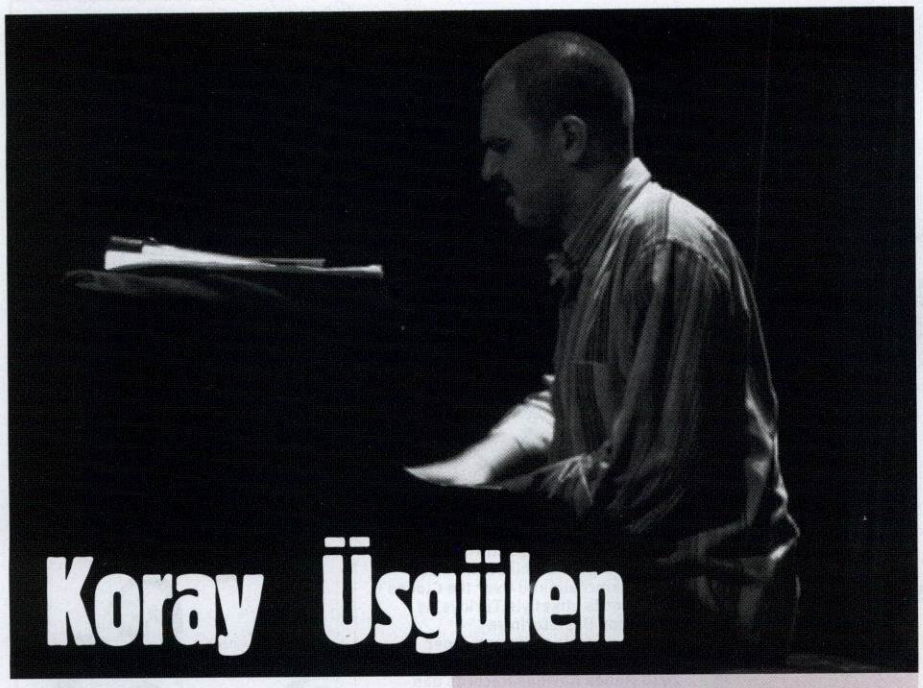

Koray Üsgülen

Bu sayımızın konuğu, On The Road, Spooky, Cihan Terlan Bossa Nova Project ve Ancient Groove gibi projelerden tanıdığımız genç bir piyanist Koray Üsgülen.

Türkiye'de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?
Türkiye geçmişten gelen birçok kültürü bir arada barındıran bir ülke. Ancak ülke gelişimi güncel kültür ve sanatsal anlamda biraz yavaş diyebilirim. Tabi ki müziğin kalbi İstanbul. Çok hızlı bir şehir. Hayatınızı bu işten kazanıyorsanız çok yoruluyorsunuz ancak İstanbul' da müzisyen olmak size genişleyen bir çevre kazandırıyor.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?
Ben Çorum'da doğdum. Çorum mütevazi bir Anadolu şehridir. Artık aramızda olmayan sevgili babam Oktay Üsgülen, o yıllarda Çorum'un belki de Anadolu şehirlerinin ilk pop müzik gruplarından biri olan 'Grup Buluşum'un kurucularındandır. Yıllarca müzikle ilgilenmiştir. Müziğe başlamam bu ortam içinde kendi kendime oldu. Evimizde yerli ve yabancı bolca kaset ve plak vardı. Kartonetlerden müzisyenlerin isimlerini öğrenirdim. İlk gençlik dönemlerimde rock müzik daha çok yabancı çalışmalara ilgi duymama sebep oldu. Daha sonra Ankara Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'nde müzik eğitimi almaya başlamam, Ankara'nın kültürel ve sanatsal ortamında bulunma fırsatı bulmam,

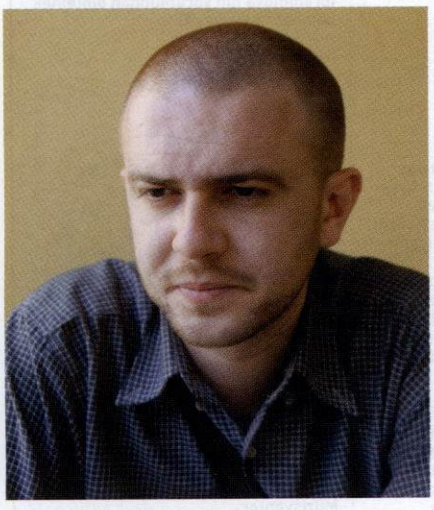

müziğin sanatsal tarafına ilgimi artırdı. Bu yıllarda, çok değerli hocam sevgili Güneş Apaydın'ın da bu anlamda büyük katkıları olmuştur.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?
Yavaş yavaş ulaşmaya başladığımı düşünüyorum, zaten bazı şeyleri süreç belirliyor. Zaman zaman ticari nedenlerle ufak sapmalar yaşıyorsunuz.

Kendinizi 20 yıl sonra nerede, nasıl ve ne konumda görmek istersiniz?
Valla 20 yıl sonra Türkiye ve dünyayı zor günler bekliyor gibi geliyor. O nedenle kendimi sadece işini iyi yapan hayatını kazanan biri olarak görmem herhalde yeterlidir.

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?
Bunu karşıdan bakan birinin yanıtlaması daha doğru olur fakat müziğin daha çok hissel tarafında geliştiğimi zannediyorum. Teknik anlamda pek güçlü sayılmam. Ama bunu bir zayıflık olarak da görmemek lazım, çünkü müzik sadece uzuvlarla yapılan bir iş değil, beyin işidir.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?
Günlük bir çalışma rutinim yok, işim bu olduğu için günün büyük bölümü zaten müzikle geçiyor:)

Eğitim hayatınızın artıları ve eksileri nelerdir? Kendi eğitiminiz üzerinden müzik eğitimi almak isteyenlere neler önerirsiniz?
Lise öğrenimim boyunca çok şey öğrendim diyebilirim. Maalesef üniversite eğitimimi müzik üzerine tamamlayamadım. Bunun nedeni yapmak istediğim müziğin Türkiye'de henüz oturmuş bir eğitiminin olmaması. Müzik eğitimi almak isteyenlere buna genç yaşlarda karar vermelerini öneririm.

Sizi tanımlayan ve müziğinizi besleyen özellikler ya da uğraşlar neler?
Müziği duyduğunuz, gördüğünüz, hissettiğiniz her şey besler, müzik bence 'izlenim' işidir.

Şu sıralar kimlerle, hangi projelerde çalıyorsunuz?
Türk Pop Müziği sanatçısı Göksel, çok değerli müzisyen arkadaşlarımla oluşturduğumuz soul-jazz tarzında On The Road grubu, yine daha jazz-fusion türü bir dinamiği olan Spooky, Türkiye'de yaşayan bir Hollandalı olan Fleur Odylle Van Wijck ile kendi besteleri üzerine bir albüm çalışmamız var. Cihan Terlan Bossa Nova Project, Saygun Arpalı, Asena Akan, kendi müziklerini yapan Ancient Groove, yine önümüzdeki günlerde vereceğimiz bir konserle solo projesini hayata geçirmeye çalışan gitarist arkadaşım Mert Özkaya başlıca yer aldığım projeler.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

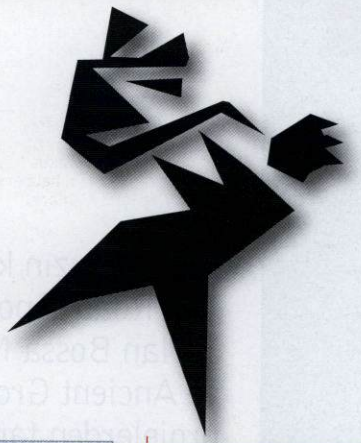

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**f**l	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Baki Duyarlar

Overseas
Ada Müzik 503322 (2011)

Müzisyenler
Stanislav Mitrovic (as, EWI)
Baki Duyarlar (p)
Kai Eckhardt (eb)
Sean Rickman (d)

20. Akbank Jazz Festivali kapsamında, İKSV Salon'da gerçekleşen özel bir proje konserinin ertesinde kaydedilen albümde kendisine dünyaca tanınmış, birlikte çalmak için çok tercih edilen, ilham verici ve yaratıcı usta jazz müzisyenleri eşlik ediyor. Baki Duyarlar'ın (piyano ve klavyeler) yanısıra Sean Rickman (davul), Kai Eckhardt (elektrik bas) ve Stanislav Mitrovic (alto saksofon & ewi) yeraldığı yeni albüm müzik marketlerde yerini aldı. Baki Duyarlar'ın Hollanda'da yaşadığı dönemde Stanislav Mitrovic ile beraber kurduğu OnQ isimli grupla kaydedilen albümde beş parça yer alıyor. Sırasıyla "Kaykay", "Sea monkey", "Unevensea", "Like" ve "Uninvented" adlı parçaların biri haricinde tüm besteleri ve düzenlemeleri Duyarlar'a ait. Albüm hakkında "Yeni yazdığım müzikler be-bop gramerini kullanan yeni model parçalar, yoğun funk elementleri içeriyor. Proje için seçtiğim müzisyenlerden Liberya-Almanya asıllı Amerikalı Kai Echardt, entelektüel funk müziğinin lideri, davulcu Sean Rickman ve grubun son elemanı Belgrad doğumlu, etnik kökenini be-bop ile harmanlamış ve daha sonra kendi müziğini icra ettiği müziklerden oluşturmuş olan saksofoncu Stanislav Mitrovic. Babajim stüdyolarında Alp Turaç ve Zeynep Tunay tarafından kaydedilen albümün miks&masteringi Cem Büyükuzun'a ait. Albüm ile ilgili geniş röportaj bu sayımızda.

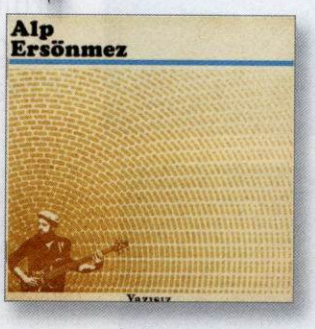

Alp Ersönmez

Yazısız
Pozitif 040004 (2011)

Müzisyenler
Sibel Köse (vo)
Erik Truffaz (tp)
İmer Demirer (tp)
Genco Arı (Rhodes, sytnh)
Erkan Oğur (g)
Akın Eldes (g)
Alp Ersönmez (eb)
Turgut Alp Bekoğlu (d)

Yeni nesil Türk jazz'ının en dikkat çekici müzisyenlerinden Alp Ersönmez'in, "Yazısız" isimli ilk albümü piyasaya çıktı.
Son dönemin en aktif ve başarılı bas gitaristlerinden biri olan Alp Ersönmez içinde yeraldığı farklı jazz projelerinin yanı sıra, özellikle popüler müzik sahnesindeki performansları ile de beğeni toplamış bir isim. Özellikle Kangroove projesi ile tanınan Ersönmez, bas gitarist olarak yer aldığı Quartet Muartet, İstanbul Sessions / Wax Poetic oluşumlarının dışında Türk pop müziğinin en güçlü isimlerinden Tarkan ve Nil Karaibrahimgil'e de eşlik eden önemli bir müzisyen. Pozitif Müzik Yapım etiketini taşıyan albüm, aynı zamanda daha önceden yayınlanan İmer Demirer, Tuluğ Tırpan, Selen Gülün ve Çağrı Sertel'in albümlerini de içeren jazz serisinin de devamı olma özelliğini taşıyor. Sanatçı ile geniş röportajımız bu sayıda.

Alper Yılmaz

Over the Clouds
Lin Rec. 7794 (2011)

Müzisyenler
David Binney (as)
Nir Felder (g, efektler)
Alper Yılmaz (eb, ses tasarımı, looplar)
Bodek Janke (d, perc)
Volkan Öktem (d, perc)
Tolga Tüzün (ses tasarımı)
Aslıhan Demirtaş (ses)

Bas gitarist ve besteci Alper Yılmaz, kritiklerden çok başarılı yorumlar alan 2007 yılı albümü Clashes'den sonra, ikinci albümü Over the Clouds'u Lin Records etiketiyle Türkiye'de yayımladı. Bestelerin ve düzenlemelerin tamamen Alper Yılmaz'a ait olduğu album ABD'de 2010 yılında Kayique Records'dan yayımlandı ve JazzTimes, All About Jazz, Bass Musician Magazine gibi saygın dergi ve diğer yayınlarda mükemmel yorumlar aldı. AllAboutJazz'de, Mark F. Turner tarafından 2010 yılının en iyi albümleri arasında gösterilen Over the Clouds'da Yılmaz, New York ve İstanbul'un önde gelen jazz müzisyenleriyle çalışıyor. Over the Clouds tarzının en yaratıcı bas gitaristlerinden biri olan Alper Yılmaz'ın beste tekniğinin ve performans sanatçılığının öne çıktığı bir çalışma... Daha geniş bilgiyi dergimizin bu sayısında okuyabilirsiniz.

Ayşe Gencer

But Beautiful
Aisha Rec. 004 (2011)

Müzisyenler
Ayşe Gencer (vo)
İmer Demirer (tp)
Meriç Demirkol (as)
Serkan Özyılmaz (p)
Matt Hall (b)
Cem Aksel (d)
Tunç Çakır (perc)

Ailesi müzisyen olduğu için müziğe doğuştan yetenekli ve ilgili olan Ayşe Gencer yedi ay önce bir arkadaşı sayesinde albüm yapmaya karar verdi. Hep dinleyerek büyüdüğü ve yaşamı boyunca keyifle icra ettiği jazz standartlarından oluşan bir albüm düşündü; ama özellikle yıllardır dinlediği bir Antonio Carlos Jobim bestesi, "Luiza" adlı parça onun için çok önemliydi. Babajım stüdyolarında yapılan ve 10 parçadan oluşan albümün kayıtlarını Can Aykal üstlendi. Düzenlemeleri ise Gencer'in eşi ve albümde trompeti üstelenen İmer Demirer yaptı. Uzun süren miks ve mastering işlemleri ardından "Ayşe Gencer/ But Beautiful" ortaya çıktı ve albüm Mart ayı ortasında Aisha Records tarafından yayınlandı.

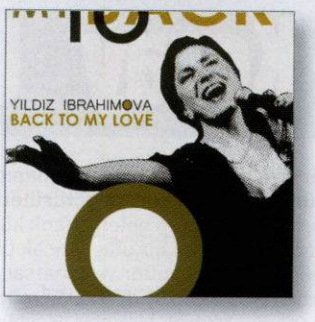

Yıldız İbrahimova

Back To My Love
Virginia Rec. (2009)

Bulgaristan doğumlu Türk jazz sanatçısı Yıldız İbrahimova küçük yaşta başladığı Sofya Çocuk Müzik Okulu'nda piyano eğitiminin ardından Sofya Müzik Lisesi'ni ve Devlet Müzik Akademisi'ni bitirir. Dört oktavlık sesi ve inanılmaz emprovizasyon kabiliyetiyle tüm dünyada tanınan, yaşayan en iyi doğaçlama yeteneğine sahip kadın vokal sanatçılarından biri olarak bilinir. 2009 yılında kaydettiği bu albümü eşi Bursa CHP milletvekili Ali Dinçer'e ithaf etmiştir. Değişik tarzlarda şimdiye kadar yapmış olduğu ethno-jazz (Balkanatolia, Illusory Eternity), modern jazz (Chamber Music Life, Paris Zagreb), Rusça / Gypsy romantik şarkılar (Marcanja), çocuk şarkıları (Songs For Young and Old), çeşitli müzik stilleri için mixler (Voice of Rainbow) albümleri mevcut. Sanatçı jazz standartlarına, özellikle beğenerek seçtiği aşk şarkılarına yer verdiği bu çalışmasında 14 parça kaydetmiş. It Don't Mean a Thing'den, Route 66'e kadar sevilen jazz standartlarını Yıldız İbrahimova'nın yorumundan dinlemek bambaşka bir keyif!

Erdem Helvacıoğlu & Ros Bandt

Black Falcon
Pozitif 030 (2011)

Müzisyenler
Ros Bandt (tarhu)
Erdem Helvacıoğlu (eg, elec.)

Türkiye'nin dünya çapında isim yapmış yeni müzikbestecilerinden ve hemen hemen her albümü uluslararası müzikcamiasında "yılın" albümü seçilen Erdem Helvacıoğlu ve avangard müzik dünyasının saygın sanatçılarından Avustralyalı Ros Bandt imzalı Black Falcon albümü Pozitif Müzik Yapım etiketiyle Aralık sonunda yayımlandı. Nesli tehlike altındaki Kara Doğan üzerine çağdaş bir ağıt olan Black Falcon albümünde, Ros Bandt, uzun boyunlu yöresel tarhu enstrümanı ile kültürel benliğin ve işbirliğini sınırlarını genişletirken; Erdem Helvacıoğlu ise gitarları çalarak canlı elektronik altyapıları döşüyor. Albümdeki 7 enstrümantal parçada hikayeyi anlatan doğaçlamalar, sağlam bir dramaturji ve güçlü bir atmosfer yaratıyorlar. İki müzisyen burada geçmişle gelecek arasında barış ve sevgiye dayalı melodik ve armonik yapısı olan ses manzaraları oluşturuyorlar. Entelektüel ve duygusal bir hassasiyet içinde harmanlanan albüm, dünya meseleleri karşısında hassas iki değerli müzisyeni biraraya getiriyor. Aralık ayı sonunda Pozitif Müzik Yapım etiketiyle raflarda yerini alan Black Falcon albümü genel olarak yeni müzik, ambient, elektroakustik, modern jazz türlerinden öğeler taşımakta. Konseptler arası bu albüm boyunca müzik tüm bu bahsi geçen değişik stiller arasında hareket edip, hiçbir zaman birimine bağlı kalmaksızın, sürekli gelişerek, değişerek, yeni formlar alarak ilerliyor.
Saygın müzik eleştirmeni Richard Marcus'un da ifade ettiği gibi: "Elektronik müziğin hala ruhsuz olduğuna veya kalplere dokunmadığına inananlar varsa Helvacıoğlu'nun eserlerine yeterince dikkat etmemişlerdir".

Gevende

Sen Balık Değilsin ki
Baykuş Müzik 00035 (2011)

Müzisyenler
Ahmet Kenan Bilgiç (vo, g)
Gökçe Gürçay (d)
Okan Kaya (b, vo)
Serkan Emre Çiftçi (tp)
Eivend Aarset (g)
Hızın içinde sükuneti, konuşurken sevmeyi, susarken neşeyi, haykırırken sessizliği, yaşarken ölümü unutmak... Adaletsizliklere, haksızlıklara, acılara ve savaşlara karşı uzak bir akraba gibi hissetmek ve hissizleşmek, hafıza kaybı... "Sen Balık Değilsin ki" dizesinin albüm ismi olarak seçilmesinin sebebi bu sürekli tekrarlanan halimize atıfta bulunmak. 2006'da Baykuş Müzik etiketi ile çıkan ilk albümleri "Ev"den bu yana Gevende telaşsız ve yoğun bir zaman geçirdi. Performansları, yaptıkları projeler, birlikte çaldıkları müzisyenlerle yarattıkları ilgi her geçen gün büyüdü. Tek bir albümle oldukça fazla yol katettiler. "Sen Balık Değilsin ki", bu süre zarfında, Londra'dan Katmandu'ya kadar uzanan yolculuklardan, sayısız projelerden, İstanbul'un kuytularından ve sürekli üretim halinde olan dostlardan alınan esintilerin bir ürünü. Bu süreci en sağlıklı hali ile seslere ve müziğe dönüştürmek için prodüktör Sinan Sakızlı ile birlikte uzun süren bir çalışmanın ardından ortaya çıkan yeni bir sound'un albümü. Albümde duyulan tüm sesler Gevende'den. Tek konuk müzisyen ise yeni dönem müziğin öncülerinden dünyaca ünlü gitarist Eivind Aarset. "Sen Balık Değilsin ki" dostluğa, zamana, sessizliğe, evrilmeye ve hafızaya dair bir albüm...

Birsen Ulucan

Masallar, Rüyalar, Fısıltılar
Lila Müzik 2937 (2011)

Müzisyenler
Birsen Ulucan (p)
Engin Gürkey (perc)
Özer Özel (vo)
İstanbul Çağdaş Müzik Topluluğu
Piyano kariyerini büyük bir başarıyla sürdüren piyanist Birsen Ulucan'ın ilk solo CD'si "Masallar, Rüyalar, Fısıltılar" Lila Müzik'ten çıktı. Tüm müzik türlerin tek bir özü olduğuna inanan Birsen Ulucan, "Masallar, Rüyalar, Fısıltılar" adlı albümünde, farklı müzik türlerinin, farklı 'şive'lerin sözkonusu olduğu müzik dilinin, aslında tek bir kaynaktan geliyor olmasının verdiği güçle müziğini dinleyicilerle paylaşıyor. Klasik müziğin jazz ve halk müziği öğeleri ile buluştuğu albümde: " Avrupa'da son senelerde tekrar keşfedilen Rus besteci Medtner'in büyülü dünyasını anlatan "Masallar" adlı eseri; "Prokofiev'in, kariyerinin ilk yıllarında bestelediği, teknik açıdan büyük beceri isteyen "Piyano için Dört Parça" başlıklı Op. 4 numaralı bestesi; Birsen Ulucan'ın siparişi üzerine, Aşık Daimi'nin "Ne ağlarsın benim zülfü siyahım" Türküsünü yeniden yorumlayan İnci Yakar'ın bestesi "Ağlama" (eserde piyaniste bendirde Engin Gürkey ve vokalde Özer Özel eşlik ediyor); Fazıl Say'ın virtüozite gerektiren ve içinde ironi ile jazz öğeleri barındıran "Nasreddin Hoca'nın Dansları" başlıklı eseri; ve besteci Evrim Demirel'in Birsen Ulucan için tekrar uyarladığı Dört Halk Türküsü (Yağmur Yağar, Ferayi, Yayla Yolları, Batum) seslendiriliyor. CD'nin bir başka özelliği de, tasarımından giysilerine ve fotoğraflarına kadar çok özel isimlerin emeği sonucu ortaya çıkması. CD'nin tasarımını Gözde Oral / Birebir Tasarım yapmış. Moda tasarımını Jale Hürdoğan / Janucha L'atelier gerçekleştirmiş. Fotoğrafları ise usta fotoğrafçı Tamer Yılmaz çekmiş. Birsen Ulucan'ın kardeşleri Özcan ve Ayşen Ulucan ile birlikte yaptığı ilk CD kaydı "Bir Ağaç Gibi" 2008 yılında yine Lila Müzik etiketiyle çıkmış, aynı CD Almanya'da Spektral firması tarafından yayınlanmıştı.

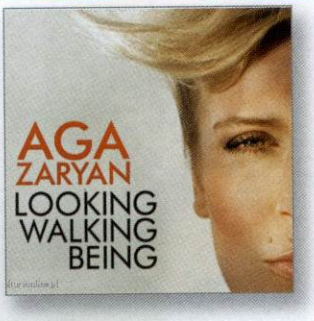

Aga Zaryan

Looking, Walking, Being
Blue Note (2011)

Müzisyenler
Aga Zaryan (vo)
Michel Tokaj (p)
David Doruzka (g)
Michel Baranski (b)
Lukasz Zyta (d, perc)
Munyungo Jackson (perc)
Aga Zaryan'ın son albümü "Looking Walking Being", EMI Müzik etiketiyle piyasada! Yeni akıma mensup Polonyalı jazz sanatçılarından Aga Zaryan, klasik jazz'ı modern dinleyici kitlesine kusursuz bir şekilde sunuyor. Yakın zamanda Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Dianne Reeves gibi önemli isimlerin müzik şirketi Blue Note ile anlaşmış olan Aga Zaryan, 2008 yılında Polonya müzik endüstrisinin en prestijli ödülü olan Fryderyk ile onurlandırılmıştı. 2009 yılında Varşova ve Los Angeles'da kaydedilen albümde Aga Zaryan'ın seslendirdiği parçaların bestecileri arasında Michal Tokaj, Larry Koonse, David Druzka, Zbigniew Wegehaupt yer alıyor.

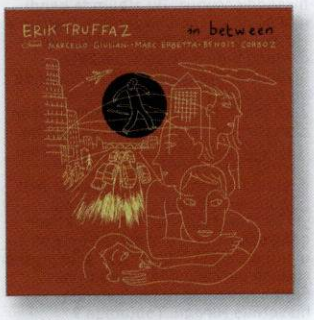

Erik Truffaz

In Between
Blue Note 739421 (2011)

Müzisyenler
Erik Truffaz (tp)
Marc Erbetta (p)
Marcello Giuliani (b)
Benoit Corboz (keyb, sound)
1960 yılında İsviçre'de doğmuş olan Fransız çağdaş jazz trompet sanatçısı Erik Truffaz'ın yeni albümü "In Between" Mart ayında jazz fusion, acid jazz, post bop dinleyicilerinin beğenisine sunuldu. Sanatçı uluslararası müzik dünyasında en çok üstün emprovizasyon yeteneğiyle tanınıyor... Bestelerine hip-hop, rock&roll ve dans müziği öğelerini de katmış olan sanatçı, bu çok yönlü müzik anlayışıyla da oldukça dikkat çekti. Prodüksiyonu Pat Muller, Marcello Giuliani ve Mark Erbette tarafından üstlenilmiş olan ikinci albümü "The Dawn" ile uluslararası bir başarı yakalayan Erik Truffaz, yeni albümü "In Between" ile sadık dinleyici kitlesini genişleteceğe benziyor.

Erik Truffaz

Revisite
Blue Note 26122 (2001)
Müzisyenler
Erik Truffaz
Pierre Auditat
Pierre Henry
Bugge Wesseltoft
Alex Gopher
Gilles Peterson
Sanatçının 2001 yılında piyasqya çıkarttığı remix albüm yeniden piyasada bulunabiliyor. Ülkemizi sık ziyareti ve müzisyenlerimizle yaptığı kayıtlarla haklı bir ilgiyi hak eden sanatçının bu çalışması daha önce yaptığı The Mask'dan bazı şarkıları miksleyen sanatçılarla bir çeşit ortak çalışma şeklinde. Pierre Auditat, Pierre Henry, Bugge Wesseltoft, Alex Gopher ve Gilles Peterson'un çeşitli elektroniklerle yaptığı bu başarılı çalışma, hala arşivlerinde olmayanlara.

Avishai Cohen

Seven Seas
Blue Note 63121 (2011)

Müzisyenler
Avishai Cohen (b, vo, p)
Karen Malka (vo)
Shai Maestro (p)
Amos Hoffman g, ud)
Itamar Doari (perc)
Jimmy Greene (ss, ts)
Lars Nilsson (flgh)
Bjorn Samuelsson (tbn)
Bjorn Bholin (ing. corna)
Besteci kimliğinin yanı sıra yaşayan en iyi bas gitaristlerden biri olan, kariyerinin ilk gününden bu yana icra ettiği müzikten vazgeçmeyen ve adım adım zirveye ilerleyen İsrailli jazz sanatçısı Avishai Cohen'in yeni albümü «Seven Seas» tüm müzik severlerin beğenisine sunuldu. Oldukça yetenekli bir solist olduğunu yaptığı önceki çalışmalarla kanıtlayan Cohen, yıllar içerisinde dinleyici kitlesini oluştururken özgün tarzını da uluslararası müzik piyasasına kabul ettirdi. "Seven Seas" albümü sanatçının olgunluk çalışması olarak değerlendiriliyor. Yapımcılığını Avishai Cohen, Itamar Doari ve Lars Nilsson'ın gerçekleştirdiği çalışmanın kaydı ve miksi İsveç'te yapıldı. Karizmatik basist, besteci, şarkıcı, uluslararası jazz sahnesinin en büyük yeni yıldızlarından Avishai Cohen yakın zamanda bir de dünya turnesine başladı. 19 Şubat 2011'de Polonya'da başlayan bu turne ile Cohen, Fransa, İsveç, Macaristan, İngiltere, İsviçre, Belçika, İspanya, İsrail, Malta ve daha birçok ülkeyi ziyaret edecek. Özellikle 2009'da dinleyiciyle buluşturduğu, İbranice, İngilizce, İspanyolca ve Latince kaydedilen "Aurora" albümüyle sınırları ortadan kaldıran başarılı sanatçı Avishai Cohen'in müzik eleştirmenleri tarafından "en heyecanlı albümü" olarak nitelendiriliyor.

Lady Sings

The Blues
Blue Note 30082 (2002)

American Capitol veya British EMI etiketiyle piyasaya yeniden giren bu double albüm '60'ların unutulmaz pop ve jazz isimlerini de kapsamakla birlikte Norah Jones gibi yeni seslere de yer veriyor. Peggy Lee'de Fever, Julie London'dan Cry Me a River, Sarah Vaughan'dan Black Coffee ve Stormy Weather, Billie Holiday'den Trav'lin' Light bulunuyor. Soul sanatçılarından seçilenler ise Bettye Swann'dan Tell It Like It Is, Aretha Franklin'den Today I Sing the Blues, Betty Lavette'den Let Me Down Easy ve Tina Turner'dan Night Time Is the Right Time var.
İlk CD'de 20, ikincide ise 22 olmak üzere toplam 42 parçanın yer aldığı bu toplamada Norah Jones, Randy Crawford, Peggy Lee, Etta James, Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Dinah Washington, Nancy Wilson, Sarah Vaughan, Nina Simone, Julie London, Cassandra Wilson, Lisa Ekdahl ve pek çok şarkıcıyı en sevilen parçaları ile dinleyebileceksiniz.

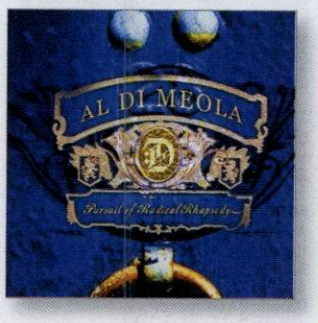

Al Di Meola

The Pursuit Of Rhapsody
Telarc 32835 (2011)

Müzisyenler
Al Di Meola (g)
Kevin Seddiki (g)
Fausto Beccalossi (acc)
Victor Miranda (b)
Peter Kazsas (d)
Gumbi Ortiz (perc)
Al Di Meola'nın "World Sinfonia Band"le yaptığı onbeş parçalık bir albüm bu albüm. Albümde Meola'nın ritm dolu flamenko ve tango etkileşimli melodilerini duymak mümkün. Meola'nın ne kadar romantizm dolu bir kalbe sahip olduğunu daha albümün açılış parçası olan "Siberiana"nın girişindeki akordeon ve akustik gitar melodilerinden anlıyoruz. Parçalarda hem naylon telli akustik gitar tınılarını hem de daha coşkulu elektrik gitarı duymak mümkün. "Gumbiero"da Ortiz'in bizi çalkalayan kongosunun yanında, akordeon ve gitarın Gonzalo Rubalcaba'nın baş döndürücü piyano melodileriyle birleşmesine şahit oluyoruz. Yine "Destination Gonzalo" ve "Radical Rhapsody"de de Rubalcaba konuk sanatçı olarak kulaklarımızın pasını silmeye devam ediyor, sürpriz olarak Weather Report'tan davulcu Peter Erskine'in de eşliğiyle. Sonlara yaklaştıkça iki adet tanıdık parçayla karşılaşıyoruz. The Beatles'dan "Strawberry Fields" ve çok sevdiğimiz "Somewher Over The Rainbow". Bu parçalardaki Charlie Haden'ın güzel, sakin melodileriyle albüm son buluyor.

Hiromi

Voice
Telarc 32819 (2011)

Müzisyenler
Hiromi (p)
Anthony Jackson (b)
Simon Phillips (d)
Jazz alanındaki ilk çıkışını 2003'te tutkulu piyano çalışıyla yapan piyanist ve besteci Hiromi Uehara, "bazen hiç konuşmayan bir sesin konuştuğu anda en güçlüsü olabileceğini" düşünenlerden. Yeni trio albümü "Voice"un tek bir söz bile barındırmadan, çeşitli insan

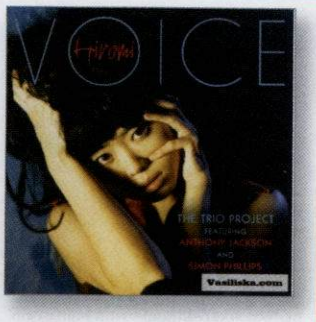

duygusunu anlattığını söyleyebiliriz. Hiromi bu konuda "müzik insan duygularını filtrelyen bir araç gibi geliyor bana" diyor. Albüme "Voice" adını verdim çünkü insanların gerçek sesleri, duygularıdır aslında. Bu söylenen bir şey değil belki ama kalbinizin derinliklerinde hissettiğiniz bir şey. Belki hiç söylemediğiniz belki de hiç söylemeyeceğiniz bir şey ama kalbinizde hissettiğiniz bu duygu, aslında sizin gerçek sesiniz. Enstrümantal müzik de bu duruma çok benziyor. Müzikte söz yok belki ama duyguları müziğin genelinde hissediyorsunuz. Bu albümde kendi gibi büyüleyici müzisyenlerle çalışmış Hiromi. Basçı Anthony Jackson ve davulcu Simon Philips. Jackson, piyanistin daha önceki iki albümünde de birkaç parçada eşlik etmişti. Jackson'ın çalışına her zaman hayran olan Hiromi davul için ise "bu albüm için daha çok parça yazdıkça Simon'u davulda daha çok duymayaa başladım" diyor. "Daha provaların ilk gününden, albümün gidebileceği yerleri hisetmiştim" diye de ekliyor genç sanatçı. Üçlü arasında öyle bir uyum olmuş ki "Haze" adlı solo piyano çalınan parçada bile Jackson ve Simon'ın desteğini hep yanında hissetmiş Hiromi. Toplamda 9 parçadan oluşan"Voice"un herkesin kendi yorumuna açık şekilde biten hikayelerden oluştuğunu söylüyor piyanist. İyi dinlemeler.

Amir Al Saffar & Hafez

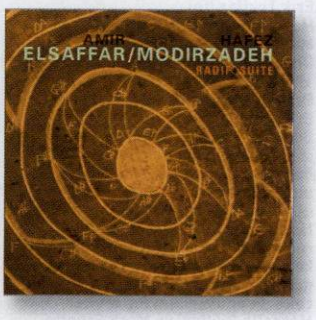

Modirzadeh

Radif Suite
Pi Rec. 132 (2011)

Müzisyenler
Hafez Modirzadeh (ts)
Amir El saffar (tp, vo)
Mark Dresser (b)
Alex Cline (d)
Orta Doğu jazz sahnesinin iki önemli ismi Irak asıllı Amerikalı trompetçi Amir ElSaffar ve tenor saksofoncu Hafez Modirzadeh, bu yeni albümlerinde de geleneksel kültürlerine ait müziği Amerikan jazz'ıyla birleştirmeyi amaçlamışlardır. "The Radif Suite" albümü, quartet tarafından çalınan iki tane sekiz parçalı suitten oluşuyor. Radif sıra anlamına geliyor ve albüm teorik anlamda bir sıra içinde bulunan parçalardan oluşuyor. Parçalar Ornette Coleman'ın armonik ve melodik yapısından etkilenen parçalar. "Radif-E Kayhan" Morzidah bestesi, birkaç bölümden oluşan, önce sakin bir şekilde başlayıp ardından bizi güldüren tonda mizah barındıran en sonunda da 60'ların ortasında Gato Barbieri-Don Cherry ikilinden gördüğümüz türden unison cümleler barındıran bir parça. İster blues havasında, ister serbest olsun ekibin kesinlikle sat gibi tıkır tıkır işleyen bir ritmi var. Davulcu Alex Cline ve basçı Mark Dresser ile ElSaffar'ın "Copper Suite"i bir parçanın hem yumuşak hem bağıran bir tona sahip olabileceğini kanıtlıyor gibi. Bu albüm bize Ornette Coleman'ın öğretileri doğrultusunda ekipçe yapılan doğaçlamanın güzelliklerini sunuyor.

Rudresh Mahanthappa

Kinsmen
Pi Rec. 128 (2011)

Kinsmen, Hintli müzisyen Rudresh Mahanthappa'nın Hint saksofon imparatoru olarak anılan ve klasik Hint müziğine gerçek ve yenilikçi sesler getiren Kadri Gopalnath ile birlikte yaptığı yeni çalışmasıdır. Albümde Dakshina Ensemble da konuk edilmekte başarılı ve çok kültürlü uluslar arası örnek işbirliği sergilenmektedir. Türünden hoşlananlara...

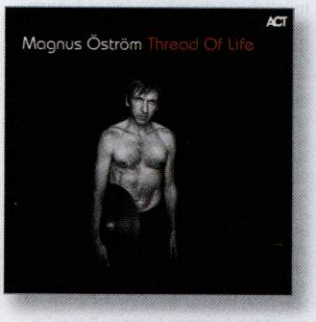

Magnus Öström

Thread Of Life
ACT 9025 (2011)

Müzisyenler
Andreas Hourdakis (g)
Gustaf Karlöf (p, keyb)
Tobias Gabrielson (b)
Magnus Öström (d)
Pat Metheny (g)
Magnus Öström sonunda ilk defa liderlik ettiği bir ekiple müzik dünyasına geri döndü. Esbjörn Svensson'un ölümünün ardından iki senelik suskunluktan sonra, bu arada ürettiği yeni bestelerle Stockholm'daki en sevdiği stüdyoda gerçekleştirdiği kayıtlardan oluşuyor bu albüm. Albüm için yeni, parlak gençleri bir araya getirmiş Öström. Gitarda Andreas Hourdakis, klavyelerde Gustaf Karlöf ve basta Tobias Gabrielson. Her biri de Stockholm müzik sahnesinin vazgeçilmez müzisyenleri. Ekip ilk olarak 2010 yazında Magnus'un kendi stüdyosunda bir araya geliyor ve o anda birbirleriyle kaynaşıyorlar. Ekimde de albümü kaydediyorlar. Öström albümle ilgili şöyle söylüyor: Hayattaki o ince çizgi beni ayakta tuttu ve müziğimi yaratacak enerjiyi vedi. O incecik çizginin ne zaman kopacağını bilemeyiz bu yüzden bu dünya üzerindeki zamanımızı iyi değerlendirmeliyiz. Tabii ki albümün duyumu bize E.S.T'yu hatırlatıyor ama burada Öström'ü hem besteci hem müzisyen hem aranjör hem de prodüktör kimliğiyle görüyoruz. Albümde bu ekiple çalınmayan bir parça var: Ballad for E. "Parça Esbjorn için yazıldığından, parçayı kafamda ilk tasarladığımda E.S.T'nun diğer üyesi basçı Dan Berglund ve Pat Metheney ile çalmayı düşündüm. Ve gerçekten bu şekilde parçanın umduğum güzellikte olduğunu düşünüyorum".

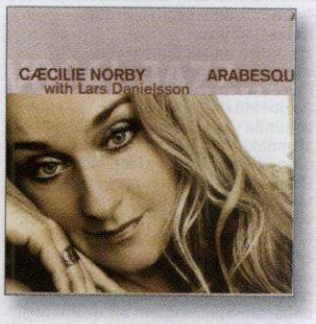

Cecilie Norby

Arabesque
ACT 9723 (2011)

Müzisyenler
Cecile Norby (vo)
Lars Danielsson (b, cello, org)
Katrine Gislinge (p)
Ulf Wakenius (g)
Palle Mikkelborg (tp)
Hans Ulrik (flt, bclt)
Anders Engen (d, perc)
Xaviwe Desandre-Navarre (d, perc)
Her zaman güzel bir melodinin peşinde olduğunu söyleyen Danimarkalı vokalist "pop dünyasını kalbinden vurmak istiyorsanız ihtiyacınız olan en önemli olan şey güçlü bir melodidir" diyor. İster jazz'da ister büyük orkestraların çaldığı bir klasik müzik düzenlemesi olsun, sağlam bir melodi olmayınca müzik son derece düz kalır. Opera şarkıcısı bir anne ve besteci bir babadan doğarak müzisyen bir ailenin içinde yetişmiş şarkıcının başarısının formülü budur belki de. Gençlik döneminde pop ve rock müzik dalgasına kapılan şarkıcı ardından farklı müzik türleri arasından seçimini yaparak "Frontline" adındaki bir funk jazz grubuna katıldı ve bu grupla seksenlerin başında Danimarka"daki bütün jazz ödüllerini topladılar. Ardından Norby Nina Forsberg'le birlikte pop ikilisi "One Two"yu kurdularve Danimarka'da çeyrek milyon albüm sattılar. Norby, İskandinavya'da meslektaşları Rebekka Bakken, Silje Nergaard ve Viktoria Tolstoy gibi pop ile jazz arasındaki köprüyü oluşturan en önemli isimlerden biridir. Blue Note'tan albümü çıkan ilk İskandinav sanatçıdır. Şarkıcının beraber çalıştığı diğer müzisyenler arasında Billy Hart, Mike Stern, Chick Corea, Kurt Elling sayılabilir ama en önemlisi de aynı zamanda da eşi olan basçı Lars Danielsson'dır.

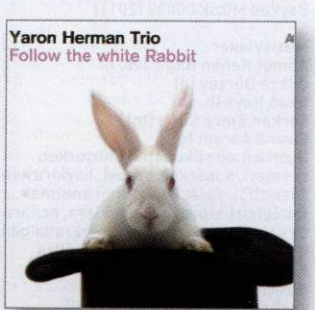

Yaron Herman Trio

Follow the white Rabbit
ACT 9499 (2010)

Müzisyenler
Yaron Herman (p)
Chris Tordini (b)
Tommy Crane (d)
İsrailli piyanist Yaron Herman'ın beşinci albümü "Follow The White Rabbit"çıktı. Albüm ATC'den çıkan ve basçı Chris Tordini ve davulcu Tommy Crane ile çalıştığı albümlerin de ilki aynı zamanda. Piyanist, daha önce 2007'deki "A time For Everything" ve

2009'daki "Muse" den sonra bu albümünde de geleneksel trio geleneğini sürdürerek orijinal parçaları ve coverları seslendiriyor. Radiohead'in "No Surprises"ı orijinaline oldukça yakın çalınmış. Herman'ın piyanosu, Thom Yorke'un vokal cümlelerini, o kadar da duygusal yogunlukta olmadan tekrarlıyor. Kurt Cobain'in "Hear Shaped Box"ı da yine aynı tatta ama Crane'in davulunun orijinalindeki Dave Grohl'un davuluna göre biraz daha sert olduğunu söyleyebiliriz ve Herman'ın notaları, Cobain'in sinirli ve sert üzüntü duygusuna nazaran parçaya biraz daha lirik ve yumuşak bir hava katıyor. Frank Churchill'in Dumbo'dan bildiğimiz "Baby Mine"ı kesinlikle yumuşacık ve narin bir havada bize sunuluyor. Herman'ın kendi bestelerininse büyük bir olgunluğa sahip olduğunu söyleyebiliriz. "Cadenza" klasik başlayıp ardından serbestleşerek açılan bir solo piyano eseri. "Airlines" akıcı melodisiyle-Herman'ın sololarına geçmeden önce orta tempoda devam eden bir parça. "Aladin's Pychedelic Lamp" dramatik akorlarla başlayıp sonradan yumuşayan türden. Crane ve Tordini'nin dokunuşu "Cluesterphobic"e Herman'ın zengin melodisinin üzerine yumuşak funk bir hava katmış. Albüme adını veren "Follow The White Rabbit" üçlünün beraberce yer alışını güçlü bir şekilde hissettiğimiz bir parça. Aslına bakarsanız albümün en güçlü özelliği üçlünün enerjisi yüksek çalışları, gerçek bir ekip gibi.

Josefine Cronholm

Songs of the Falling Feather
ACT 9495 (2010)

Müzisyenler
Josefine Cronholm (vo)
Henrik Lindstrand (p, g, keyb)
Gustaf Ljunggren (g)
Gunnar Halle (tp)
Thommy Andersson (b)
Per Ekdahl (d)
String Quartet

"Büyük bir ormanın ortasında büyüdüm ben. Kimse sizi duymadan dilediğinizce bağırabiliyordunuz ve bu harika bir duyguydu. Benim için her şey doğanın sükunetiyle ve onu dinlememle başladı". Bunlar yıllardır Kopenhag'da ikamet eden İsveçli vokalist Josefine Cronholm'ün sözleri. Şarkıcının ACT'den çıkan ilk albümü "Songs Of The Falling Feather"ı dinleyenler ne demek istediğini daha iyi anlayacaklar. Uzun zamandır sakinliğin bu kadar güzel duyulduğu bir müzik dinlememiştik. Cronholm'ün temiz ve yüksek oktavlı sesi sanki yoktan varoluyormuş gibi bir havaya sahip. Başlıyor ve melodinin etrafında dalgalanarak varacağı yeri buluyor. Etkiden öte öz, Cronholm'ün asıl elde etmeye çalıştığı yey. Bu yüzden bu İskandinav vokalistin ülkesi dışında da tanınıyor olması tam 37 sene almış olabilir. "Amacım başarıyı kaç kişiye ulaşabildiğimin hesabıyla elde etmek degil. Amacım her zaman için iç güdülerimle hareket etmek". Kopenhag Konservatuarı'nda geçirdiği seneler boyunca katıldığı vokal grubu sayesinde 4 sene dünyayı gezerek başladı vokalist yolculuğuna. Aynı zamanda o günlerde başlayan perküsyoncu Marilyn Mazur'la olan iş birliği de bugün hala etkilerini sürdürüyor. 2002 ve 2004 yılında yaptığı albümler sanatçıya Danimarka'nın Jazz Grammy'sini kazandırdı. Babasının ölümü ve ikinci oğlunun doğumundan sonar biraz daha kendine dönen ve besteler yapan müzisyen bu albümünde bu geri dönüşün kutlamalarını bize hissettiriyor. "Ben şarkıları değil, şarkılar beni buluyor" diyen sanatçı, bu albümde yaşanmış bir yolculuğu özüne inerek anlatmayı başarıyor.

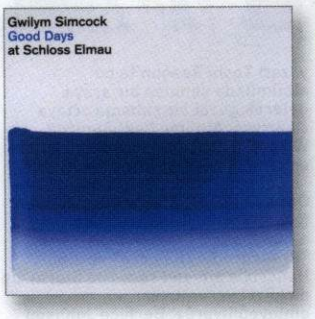

Gwilym Simcock

Good Days at Schloss Elmau
ACT 9501 (2011)

Müzisyenler
Gwilym Simcock (p)

Gwilym Simcock ATC'deki muhteşem piyanistler kervanına son katılanlardan. Yeni çıkan ve bestelerinden oluşan solo piyano albümü "Good Days at Schloss Elmau" bize genç piyanistin ne kadar yaratıcı olduğunu kanıtlıyor adeta. Klasik piyanist olarak yetiyen Simcock 15 yaşında jazz'la tanışıyor. Şu anda daha 29 yaşında olmasına rağmen, 2007 yılında "Yılın Jazz Müzisyeni" ödülü alan piyanist, İngiliz jazz sahnesinde hatırı sayılır bir yer edinmiş durumda. Daha önce 2007 yılında "Perception" ve 2009 yılında da "Blues Vignette" adlı iki albüme imza atan piyanist son derece zeki ve dikkatli bir müzisyen olarak anılıyor. Sadece yetenekli bir piyanist değil aynı zamanda da yaratıcı bir besteci olduğunu, birçok farklı stili büyük bir ustalıkla harmanladığı albümlerinden de görüyoruz. Bir hayal tadındaki büyüleyici "Can We Still Be Friends?", Simcock'un son dönemlerdeki tarzını en iyi şekilde yansıtan ürün olarak sayılabilir. "Plain Song" adından da anlaşıldığı üzere biraz daha tatlı bir dağınıklığa sahip. Ama Simcock'un parıldayan nota şelalesi burada da kendini belli ediyor. "These Are The Good Days" Simcockun funkvari bas ritimleri etrafında döndüğü bir eser. "Wake Up Call" daki ritme katılan telaş duygusu, Simcock'un oyuncu notalarıyla son buluyor. Albümün kapanış parçası "Elmau Tage" son derece sakin bir şekilde günün sonunun habercisi gibi duyuluyor.

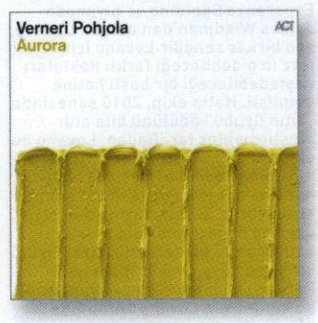

Verneri Pohjola

Aurora
ACT 9027 (2009)

Müzisyenler
Verneri Pohjola (tp)
Juhani Aaltonen (flt)
Pepa Päivinen (aflt, bclt)
Ilmari Pohjola (tb)
Aki Rissanen (p)
Pekka Pohjola (b)
Antii Lötjönen (b)
Ville Herrala (b)
Joonas Riippa (d)
Mika Kallio (d)
Olavi Louhivuori (d)
Meta4 String Quartet

Finli trompetçi ve besteci Verneri Pohjola jazz müzisyeni bir aileden geliyor. Babası basçı HYPERLINK "http://www.allaboutjazz.com/php/musician.php?id=17871"Pekka Pohjola ve kardeşi tromboncu Ilmari de ona bu albümde eşlik ediyorlar. Her ne kadar 2004 senesinde sanatçı Finli jazz kritikleri tarafından "Yılın Müzisyeni" seçilmiş olsa da, ilk liderlik yaptığı albümü "Aurora"dır. Albüm sadece sanatçının müzisyenliğinin ve besteciliğinin güzel bir örneği olmakla kalmamış aynı zamanda da 15 farklı müzisyenin de yeteneklerini sergileyebildikleri bir eser olmuştur. Albümün en gösterişli parçası, kişide merak uyandıran dramatik "For Three" son derece sevilesi bir eser. Üflemeliler ve yaylıların unison çaldıkları melankolik melodi insanda akıldan çıkmayacak bir etki bırakıyor. Zaman zaman agresif de olabilen muazzam bir perküsyon, vuruşuyla diğer enstrümanların yumuşak melodileriyle sert bir kontrast oluşturabiliyor. Ama yine de bu vuruşlar parçadaki melankoliyi azaltmak yerine onu daha da derinleştiriyor. Pohjola'nın diğer beş eseri de aynı aranjman tekniğine ve duyguya sahipler. Hepsi de zarif mutsuzluklar içindeki derin neşeyi anlatıyorlar. Albümün kapanış parçası "Colossus" ekipteki funk etkileşimli basçı ve perküsyoncular sayesinde yüksek tempolu ve groove'lu bir hava ile çalınıyor. Bu album Pohjola'nın sadece kuzey ülkelerinde değil dünya standartlarında bir müzisyen olduğunu bize bir kez daha kanıtlıyor.

Wollny/Kruse/Schaefer

Em – Live
ACT 9668 (2010)

Müzisyenler
Michael Wollny (p)
Eva Kruse (b)
Eric Schaefer (d)

Piyanoda Michael Wollny, basta Eva Kruse ve davulda Eric Schaefer'den oluşan Almanya menşeili bu grubun hip hoptan drum'n bass ve oradan da deneysel rock'a uzanan bir tarzları olduğunu söyleyebiliriz. 2007 yılında "Ronnie Scott's Jazz Award" ödülünü de alan gruba bazı kritiklerce de "Jazz'ın gelecekteki hali" gözüyle bakılıyor. Bu canlı kaydedilen albüm ekibin en serbest ama en parlak performansı. Lirik piyano tuşesinin funk bas yürüyüşleriyle taçlandırıldığı ve aptempo bir swingin bolca duyulduğu bir albüm. Zaten duyacağınız üzere seyircinin de bu yüksek enerjili müziğe tepkisi oldukça olumlu.

Sophie Milman

Take Love Easy
Linus 1082 (2009)

Müzisyenler
Rob Piltch (g)
Kieran Overs (b)
Mark McLean (d)

Rusya doğumlu Kanada'da yaşayan şarkıcı Sophie Milman'ın üçüncü kaydı 2009 yılında yaptığı Take Love Easy. Juno ödüllü sanatçı bu albümündeki repertuarı ile daha çağdaş bir görüntü sergiliyor. İlk albümü Sophie Milman ve ikinci kaydı Make Someone Happy'de söylediği standartlarla haklı bir başarı elde eden sanatçı Take Love Easy'de Paul Simon'ın '50 Ways to Leave Your Lover', Joni Mitchell'ın 'Be Cool', ve Bruce Springsteen'in I'm On Fire'ına da yer veriyor. Albümde özellikle konuk olarak yer alan saksofoncu Wessel Warmdaddy Anderson oldukça önemli müzisyenlerden biridir.

Trio Elf

Elfland
Enja 95622 (2010)

Müzisyenler
Walter Lang (p)
Sven Faller (b)
Gerwin Eisenhauer (d)

Trio Elf'in müziği ilk albümlerinden bu yana, dinleyiciler ve eleştirmenlerce 'trionun yeni tınısı' olarak anıldı ve heyecanla karşılandı. Doğaçlamayı müziklerinin bir parçası kabul eden Trio Elf, onu Drum 'n' Bass, House, Dubstep ve Hiphop gibi çağdaş kulüp müzikleriyle besledi. İlk albümleri 'Elf' ve ikincisi '746'dan sonra 'Elfland'da da bu doğrultuda ilerleyen Trio Elf, bu albümün vokallerinde Milton Nascimento'yu konuk etti.

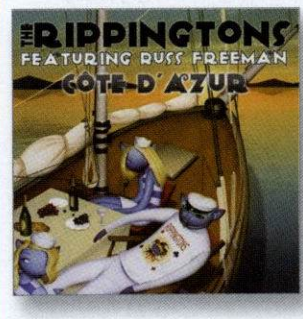

Rippingtons

Cote D'Azur
Concord 32580 (2011)

Müzisyenler
Russ Freeman (g, keyb)
Jeff Kashiwa (s)
Bill Heller (keyb)
Dave Karasony (d)

Russ Freeman'ı ve The Rippingtons'ı bilenler, albümlerine egzotik mekanların isimlerini vermeyi ne kadar sevdiklerini de bilirler. Son albümleri "Cote d'Azur" şu anda

yayınlanmış varolan tüm albümlerden daha derin bir ruha sahip. Albümdeki bütün parçalar Freeman'ın eşi Yaredt Leon ile yaptığı Fransa seyahatini anlatan hikayelerden oluşuyor. Freeman'a göre yaptığı en iyi albüm olarak adlandırdığı bu albümde müzisyen, müziği kafasında ilk duyduğu halinde tutmaya çalışmış ve olayları o halinin üzerine örmüştür. Daha önceki hiçbir Rippington albümüne benzemeyen bu albümde Freeman, Nice'te geçirdiği bir gecede Fransa ve Amerika arasındaki kültürel bağın kendisine ilham kaynağı olduğunu söylemiştir. Albümdeki müzisyenler Russ Freeman, Jeff Kashiwa, Rico Belled, Bill Heller ve Dave Karasony. Russ Freeman ve The Rippingtons'on bu son albümleri sayesinde hepimiz Cote d'Azur kıyısında ufak bir tatile çıkmış kadar olacağız.

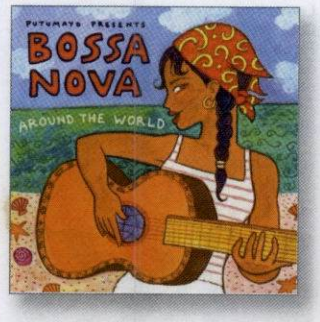

Bossa Nova

Around The World
Putumayo 306 (2011)

Brezilya müziğinde 2000 senesinde başlayan ve klasik fikirler doğrultusunda bossa ile sambayı yeniden yorumlamaya dayalı yaklaşım bugün de hızla devam ediyor. Bazıları müziği ilk elden yapanların çocukları iken bazıları da üzerine kendi yorumlarını katan bir grup müzisyen. Ve bu toplama çalışma bütün bu türleri bir araya getiren güzel bir albüm. Her ne kadar Bebel Gilberto ve Suba'nın eksikliği biraz hissedilse de, bu Jobim-Morelanbaum Quartet'i, Jobim ve Jacques Paula Morelenbaum gibi müzisyenlerin köklerini bize biraz daha farklı bir tarzda yansıtıyor bu albümde. Özellikle "Deusa do Amor"da Caetano Veloso'nun oğlu Moreno Veloso'nun kendine has acayiplikleri kullandığı miksini duymak mümkün. Albümün bütününde, besteci ve müzisyenlerin geleneksel den çok da uzaklaşmamış olduklarını görüyoruz. Hatta Londra'dan Da Lata bile enstrüman ve vokal düzenlemelerde çok aşırıya kaçmamış. Yine de müziğin zamansızlığının verdiği güzelliği duymadan geçemiyoruz.

Ketil Bjornstad

Night Song
ECM 2108 (2011)

Müzisyenler
Ketil Bjornstad (p)
Svante Henryson (vi)
Çellist David Darling ile yaptığı ikili albümler "The River" ve "Epigraphs"dan sonra Ketil Bjornstad'ı bu kez de çellist Svante Henryson ile ikili olarak dinleme fırsatı buluyoruz bu albümde. Henryson, klasik müzisyenler, jazz'cılar ve hatta Elvis Costello'yla yaptığı müzikal çalışmalarla da tanınmaktadır. Kendisini, Tord Gustavsen, Marilyn Mazur, Nils Petter Molvaer, Arild Andersen gibi müzisyenlerle yaptığı çalışmalardan da hatırlayabiliriz. O da ekip arkadaşı besteci, yazar, piyanist Bjornstad gibi çok yönlü bir sanatçıdır. Bu albümde beraber yaptıkları koyu tonlardaki melodik müzik, kesinlikle sınırları zorlayıcı olarak nitelendirilebilir. Ocak 2009'da kaydedilen bu albüm, ilham kaynağı olarak Franz Schubert'in melodilerinden esinlenilen orijinal Ketil Bjornstad ve Svante Henryson bestelerinden oluşmaktadır.

Kurt Elling

The Gate
Concord 31230 (2011)

Müzisyenler
Kurt Elling (vo)
Bob Mintzer (ts)
John McLean (g)
Laurence Hobgood (p)
John Pattitucci (b)
Terreon Gulley (d, perc)
Kobie Watkins (d)
Lenny Castro (perc)
New York Times'ın da "En İyi Erkek Vokalist" olarak seçtiği Kurt Elling'in yeni albümü "The Gate" Concord Records'dan çıktı. Grammy

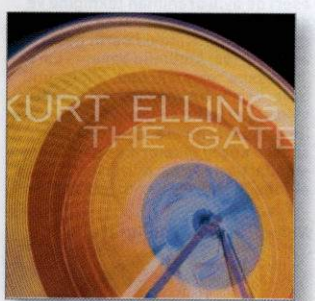

ödüllü bir önceki albümü "Dedicated To You"yu hiç aratmayan bu yeni albümün prodüktörü, Rolling Stones ve Bob Dylan'la da çalışmış olan Don Was. Bu albümde Elling'in King Crimson, Joe Jackson, Stevie Wonder ve Beatles gibi müzisyenlerin şarkılarına getirdiği kendine has yorumlarıyla karşılaşıyoruz. Kurt Elling sedece büyüleyici bir jazz vokalisti olmakla kalmıyor, bu albümde de titiz söz yazarlığının eserlerini bizlerle paylaşıyor. Elling'in "bana daha iyi olmam için ilham veriyorlar" dediği müzisyenler ise şöyle: piyanoda uzun zamandır beraber çalıştığı piyanist Laurence Hobgood, saksofonda Bob Mintzer, gitarda John McLean, basta John Patitucci ve davullarda perküsyoncu Lenny Castro'ya ilaveten Terreon Gulley ve Kobie Watkins bulunuyor. 8 albümü de daha önce Grammy'e aday gösterilmiş olan şarkıcının bu albümünün son parçası, Elling'in jazz'ın geçmiş ve geleceğine olan yolculuğuna adadığı bir parça. Don Grolnick tarafından bestelenen "Nighttown, Lady Bright"ın Duke Ellington tarafından söylenmiş sözlerine Kurt Elling tarafından da bir bölüm eklenmiş ve böylece Ellington, albümünü bir jazz müzisyeninin hayatının sinematografik anlatımıyla kapatmış.

Lizz Wright

Fellowship
Verve (2011)

Prodüktörlüğünü Brian Bacchus'ün yaptığı Lizz Wright'ın bu dördüncü albümü, bir önceki 2008 çıkışlı "The Orchard"ın devamı niteliğinde görülebilir. Wright, daha önceki albümlerinde de performans sergilemiş olan şarkıcı ve şarkı sözü

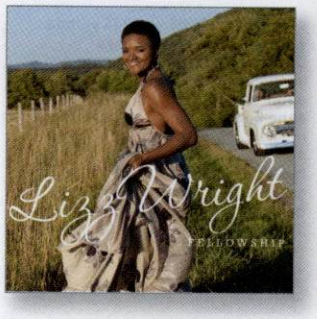

yazarı Toshi Reagon'la bu albümünde yeniden bir araya gelerek güzel bir çalışma ortaya çıkarıyor. Albüme baktığımızda Wright'ın da içinde büyüdüğü kilise ortamını yansıtan "Amazing Grace", "Sweeping Through The City", "I've Got A Feeling" gibi şarkıları hemen farkediyoruz. Bunun dışında albümde Eric Clapton'a ait "Presence Of The Lord" ve Jimi Hendrix'e ait "In From The Storm"un da güzel yorumlarını dinleyebiliyoruz. Bernice Johnson Reagon'ı da kendi bestesi olan "I Remember, I Believe" de duymak mümkün. Bunun dışındaki konuklar ise Angelique Kidjo, Me'Shell N'Degeocello ve Joan as Policewoman Eleştirmenlerin dikkatini ilk olarak 2002 yılında Billie Holiday anısına yapılan konserlerle çeken Wright, övgü alan ilk üç albümünden sonra bu son albümüyle de içli ve büyülü vokaliyle birçok insanı etkileyeceğe benziyor.

Joe Lovano

Bird Songs
Blue Note 05861 (2010)

Müzisyenler
Joe Lovano (s)
James Weidman (p)
Esperanza Spalding (b)
Otis Brown III (d)
Francisco Mela (d)
Lovano'nun Blue Note'tan çıkan bu yirmi ikinci albümü Charlie Parker'a ithaf edilmiş ve Charlie Parker şarkılarından oluşuyor. Davulda Otis Brown ve Francisco Mela, basta Esperanza Spalding ve piyanoda James Wiedman'dan oluşan Us Five, son birkaç senedir Lovano için jazz'ın gidebileceği farklı noktaları keşfedebileceği bir beşli haline gelmişti. Hatta ekip, 2010 senesinde "Yılın Grubu" ödülünü bile aldı eleştirmenler tarafından. Lovano bu ekip çalışması için " Her birimiz müziğin içinde diğerlerine rahat hareket edebileceği serbest alanlar bırakıyoruz. Birbirimizin gikirleri üzerine doğaçlama yeni fikirler katıyoruz ve böylece müzikte büyülü bir şey ortaya çıkıyor. Charlie Parker'ı kişiselleştirerek yansıttığı bu albüm için Lovano "Albümde Charlie Parker gibi çalmaya çalışmadım. Onun etkilendiklerinden etkilenip inanılmaz bestelerinini ve armonik yapılarını alarak kendi varyasyonlarımla harmanladım. Sonuçta başkasının hikayesini anlatamazsınız, benim de bu etkileşimlerle kendi hikayemi oluşturmam gerekiyordu" diyor.

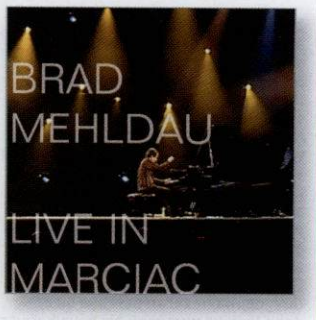

Brad Mehldau

Live in Marciac
Nonesuch 520275 (2011)
Müzisyenler
Brad Mehldau (p)
İki CD bir DVD'den oluşan bu seri, Mehldau'nun Nonesuch'dan çıkan ikinci canlı solo konser kaydı. Fransa Marciac'taki 2066'daki bir yaz konserinde kaydedilen bu albümde hem Meldau'nun orijinal bestelerini hem Nick Drake, Radiohead, John Lennon, Paul McCartney ve Kurt Cobain gibi müzisyenlerin bestelerinin derinlemesine yorumlarını hem de Cole Porter, Rogers ve Hammerstein gibi Amerikan bestecileriin klasikleşmiş bestelerini bulmak mümkün. DVD'deki filmde ise muazzam bir görsellikle piyanonun gözünden Mehldau'yu çalarken görüyoruz ve yakın kadrajda ellerinin ve zihninin beraberce işleyişine şahit oluyoruz. Eleştirmenlerin "sadece bir piyanist değil ama bütün türlerden güzel bir karışım yaratabilen bir beyin" diye bahsettiği Brad Mehldau, yine bu albümünde de bize bir standardın altından girip üstünden nasıl çıkıldığını, bluesun akor dizilerinin derinliklerine nasıl inilebileceğini, bir jazz parçasını yormadan nasıl rock etkisi ile çalınabileceğini gösteriyor. Ve bunu her zamanki gibi klasik köklerini ana melodide hissettirerek yapıyor.

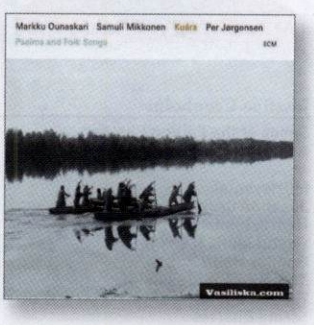

Markku Ounaskari & Samuli Mikkonen

Kuara
ECM 2116 (2733217)

Müzisyenler
Per Jorgensen (tp, vo)
Samuli Mikkonen (p)
Markku Ounaskari (d)
Finli perküsyoncu Markku Ounaskari Sinikka Langeland'nın 'Starflowers' kayıtları sırasında prodüktör Manfred Eicher üzerinde büyük etki bırakmış. Bu sebeple ECM Markku Ounaskari'nin kendi projesini de yayınlamak istemiş. Albümde Rus ilahileri ve sürgün edilmiş Finlilerin yaşam öykülerinden ilham alınmış.

Paolo Fresu

Mistico Mediterraneo
ECM 2203 (2011)

Müzisyenler
Paolo Fresu (tp)
Daniele di Bonaventura (bandoneon)
A Filetta (Korsikalı sesleri)
30 yıldır vokal gruplarını yöneten ve albümdeki antik sound'u oluşturan Jean-Claude Acquaviva tarafından

yazılan deneysel harmanlı albüm Paolo Fresu'nun parıltılı lirik trompeti ile çok etkileyici olmuş. Günümüz müziğine katkıda bulunan İtalyan bandoneon sanatçısı Daniele di Bonaventura'nın etkili ve güçlü gösterisi ise ayrıca kayda değer.

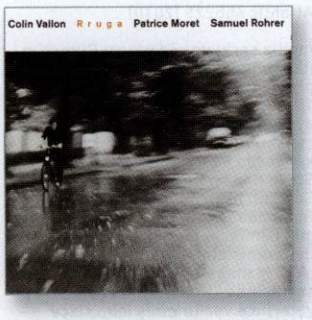

Colin Vallon

Rruga
ECM 2185 (2011)

Müzisyenler
Colin Vallon (p)
Patrice Moret (b)
Samuel Rohrer (d)
"Rruga", Arnavutca'da 'yol', veya 'seyahat etmek' anlamına gelen bir kelime. Piyanist Colin Vallon, bascı Patrice Moret ve davulcu Samuel Rohrer üçlüsü ECM etiketi ile ilk albümlerini piyasaya çıkarmışlar. İsviçre'de uzun zamandır çalan grup zaman içinde Avrupa jazz sahnelerinin de aranan ismi olmuş. Klasik jazz geleneği içinde Kafkasya bölgesinin müziği ile harmanlayarak kendilerine ait modern sound'u oluşturmuşlar.

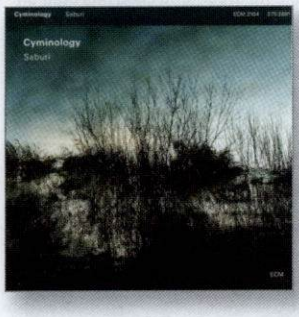

Cyminology

Suburi
ECM 2164 (2011)

Müzisyenler
Cymin Samawatie (vo)
Benedikt Jahnel (p)
Ralf Schwarz (b)
Ketan Bhatti (d)
Karizmatik İran kökenli Berlinli Alman şarkıcı Cymin Samawatie'nin ECM etiketli ikinci albümü piyasada. Sanatçı çalışma şeklini "Ney gibi" olarak tanımladığı b u albümde 8 parçaya yer vermiş. Bu kayıt için dünyanın dört bir yanını gezerek müziklerini bu ileri düzeye taşımışlar. İran, Persi dili kullanılan albümde dilin kendi doğal müzikal ve melodik yönü de kullanılmış. Bu açıdan gerçekten de benzersiz bir çalışma ortaya çıkmış. Klasik İran şiirinin özelliklerini kullanarak kendi sözlerini oluşturan Cymin albümüne İran dilinde sabır anlamına gelen "Suburi" adını vermiş.

Iro Haarla Quintet

Vespers
ECM 2172 (2011)

Müzisyenler
Iro Haarla (p, harp)
Mathias Eick (tp)
Trygve Seim (ts, ss)
Ulf Krokfors (b)
Jon Christensen (d)
Finli-Noveçli besteci, piyanist ve harpci Iro Haarla'nın çok beğenilen (AllAboutJazz tarafından sevimli, iyi ifade edilmiş ve oldukça derin bulunan) albümü "Northbound"dan 6 yıl sonra duygusal yönden güçlü ve şiirsel öykülerin toplantığı yeni bir albümü olan Vespers piyasada. Çok iyi müzisyenlerin yer aldığı albümde Northbound çizgisi değişmemiş. Kuzey müziğinin gerçek temsilcileri, ilgilenenlere...

Julia Hülsmann Trio

Imprint
ECM 2177 (2011)

Müzisyenler
Julia Hülsmann (p)
Marc Muellbauer (b)
Heinrich Köbberling (d)
Popüler Berlin asıllı piyanist Julia Hülsmann Trio'nun ikinci ECM albümü piyasada. 12 parçanın yer aldığı albüm olağanüstü yetenekli besteci Julia Hülsmann'ın bestelerinden oluşuyor. Sanatçının sürpizli parçalarından Monk'a adanmış "Who's Next"deki gibi swing dolu parçaların yanında albümün en tuhaf bulunan parçası 1940'lardan "Avusturian Schlager" melodisi olan, canlı bir ezgi ile söylenen "Kauf dir einen bunten Luftballon"a da yer verilmiş, oldukça ilginç bir çalışma ortaya çıkmış.

François Courturier

Tarkovsky Quartet
ECM 2159 (2011)

Müzisyenler
Anja Lechner (cello)
Jean-Marc Larche (p, ss)
Jean-Louis Martinier (acc)
Tarkovsky Quartet'in 2005 yılındaki "Nostalghia – Song for Tarkovsky" ve 2009'daki solo piyano albümü "Un jour si blanc"dan sonraki yeni kaydı Lugano'daki Auditorium RSI stüdyolarının inanılmaz akustik olanakları içinde yapılmış. Adını film yapımcısı (1932-1986) Andrei Tarkovksy'den alan grup onun düzenlemelerine de zaman zaman yer verir. Albümde 12 parçaya yer verilmiş.

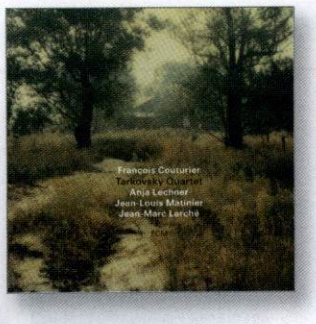

Trio Tzane

Gaitani
Naive 811013 (2011)

Müzisyenler
Taxiarchis Vasilakos (acc)
Dimitar Gougov (gadulka, tapan)
Nicolas Beck (b)
Adrien Espinouze (ney)
Paul Goodman (saz)
Antoine Morineau (tombak, tef)
Gül Hacer Toruk (vo)
Sandrine Monlezun (vo)
Xanthoula Dakovanou (vo)
"Yunanistan, Bulgaristan ve Karadeniz üzerinden geçerek Makedonya'dan Türkiye'ye uzanan bir yolculuk hikâyesi bu. Üç sesten anlatılan... Zaman zaman birleşen zaman zaman armonilerle ayrılan..." Türkiye'den Gül Hacer Toruk, Yunanistan'dan Xanthoula Dakovanou ve Fransa'dan Sandrine Monlezun Fransa'da bir araya gelerek, üç farklı ülkeden ve kültürden gelen bu üç kadın 'Gaitani'de kendi buluşma hikâyelerini anlatıyor. Onları buluşturan Fransa'da Yunanca, Türkçe ve Bulgarca olarak birbirine benzer ama aynı zamanda farklı hikâyeler anlatıyorlar. Balkan hikâyelerini çok sesli, özlerine sadık ama aynı zamanda kendi yorumlarını katarak, bazen de yepyeni düzenlemelerle seslendiriyorlar. Gaitani'nin üç dilde de yakın bir anlamı var. Türkçe kaytan (pamuk veya ipek sicim), Bulgarca bir çesit oya ve Yunanca tutarak etrafında dönülen bir ip. Trio Tzane bu kelimeyi bir bağ olarak görüyor, farklı diller ve kültürleri arasındaki bir bağ yakalamaya çalışılıyorlar.

116Rabih Abou-Khalil

Trouble in Jerusalem
Enja 9650 (2010)

Müzisyenler
Rabih Abou-Khalil (ud)
Michel Godard (tuba, serpent)
Jarrod Cagwin (d)
Walter Quintus (ses müh.)
The German Youth Orchestra (BJO)
şef Frank Strobel
Beyrut doğumlu udcu Rabih Abou Khalil'in 2010 yılında yaptığı soundtrack (film müziği) çalışması piyasada. Albümde tipik Abou Khalil müziği işlenmiş. Avrupalı halk melodileri ve Arap ritimlerini ustaca kullanan sanatçı tüm bestelerinin kendisine ait olduğu çalışmada 6 parçaya yer vermiş.

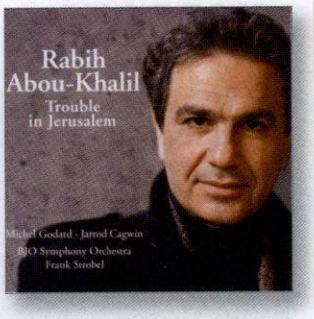

Doumka Clarinet Ensemble

Afar
Enja 9569 (2011)

Müzisyenler
Hervé Bouchardy (clt)
Alexis Ciesla (clt, bclt)
Franck René (clt, bclt)
Christophe Gauvert (b, g)
Christophe Durand (d, cajon, per)
Afar, Doumka Clarinet Ensemble'ın onlara popülarite getiren ilk çalışmaları Café Rembrand'daki (TIP-888847) melodik ve ritmik gücün bolca gösterildiği çizgiyi sürdürmüş. Klasik kökenli müzisyenlerin bol emprovizasyonlu albüm için olumlu eleştirilerin başında İngiliz müzik dergisi Crescendo "jazz dışında görünmekle birlikte çizgi üstünde ve jazz unsurlarını en iyi şekilde kullanmışlar, üstelik olağanüstü iyiler" diyor.

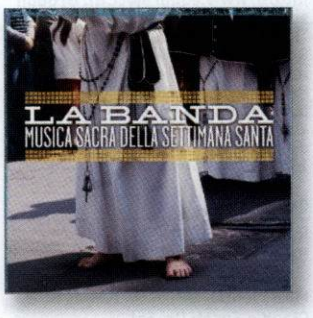

La Banda

Musica Sacra Della Settimana Santa
Enja 95492 (2011)
İspanya'daki "Kutsal Hafta – Holy Week" yoğun atmosferi ve Puglia halkı için duygusal katılım gibi bir olaydır. Bu günlerde görünmez bir çizgi asırlık geleneklerini, alışkanlıklarını canlı törenlerle bu bölgenin insanlarını birbirine bağlıyor görünüyor.
Günümüzde turizm sektörünün de önemli bir unsuru haline gelen bu Ortaçağ etkinliğinin müziklerinin toplantığı albümü merak edenlere öneriyoruz.

Maria Farantouri

Sings Taner Akyol
Enja 95612 (2011)

Maria Farantouri, Yunan müzik sahnelerinin yükselen figürlerinden. Klasik ve pop müzik arasında kolayca hareket eden bir sese sahip olan sanatçı bu kez genç Türk bestecisi ve bağlama virtüözü Taner Akyol'un eski Anadolu şiirlerinden oluşan repertuarını seslendiriyor.

EGG Project

Urla
Siena Jazz (2010)

Müzisyenler
Roberto Nannetti (g)
Franco Fabbrini (b)
Francesco Petreni (d, perc)
Mirco Mariottini (clt)
Alessandro Giachero (p)
Mirco Rubegni (tp)
Bu yıl İzmir Avrupa Jazz Festivali ve Nardis Jazz Kulüp'te çalan İtalyan grup EGG'in Urla adını verdikleri albümü internet üzerinden edinebilirsiniz (http://www.eggproject.it). Grubun adını oluşturan "EGG" kelimesi Ensemble Jam Group kelimelerinin bir sentezi. İtalyanca'da "Urla", bağırmak kelimesinden yola çıkan grup İzmir'deki Urla'yı gezip görünce albümlerine bu adı veriyor. Tümüyle orijinal bestelerden oluşan albümde 10 parça yer alıyor.

Claudio Fasoli

Reflections
Blue Serge (2010)

Müzisyenler
Claudio Fasoli (ts, ss)
Mario Zara (p)
Yuri Goloubey (b)
Marco Zanoli (d)
İtalyan tenorcu Claudio Fasoli Venedik doğumlu bir sanatçı. 70'lerin başlarında Kanada'da yapmış olduğu turneler ve kayıtlarla adını dünyaya duyuran sanatçı şimdilerde Milano'da yaşıyor. 1980'lerde denediği elektrik jazz kayıtlarından sonra liderliğindeki gruplarla akustik müziğe geri

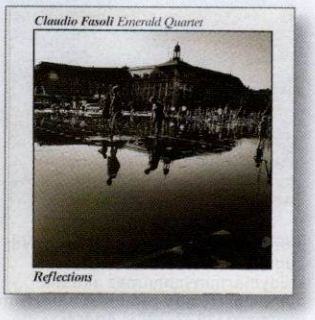

dönerek trio ve quartetleriyle sahne almaya, kayıtlar yapmaya devam ediyor. Siena Üniversitesinde saksofon dersleri vererek yaşamını sürdüren sanatçının son çalışması Reflections amazondan ve cduniverse'den alınabiliyor.

Veronica Nunn

The Art of Michael Franks
Dead Horse Rec. (2010)

Müzisyenler
Veronica Nunn (vo)
Jacques Schwartz-Bart (ts)
David Mann (ts)
Sean Conly (b)
Kengo Nakamura (b)
Travis Shook (p)
Donald Edwards (d)
Michael Franks (vo)
Diana Krall'dan Carmen McRay'e kadar pekçok şarkıcı Michael Franks şarkıları söylemekten hoşlanmışlardır ama bugüne kadar onun bestelerinden oluşan ilk albümü yapmak Veronica Nunn'a kısmet olmuş. 1993'den beri Michael Franks grubunun temel taşı olarak konserler ve turnelerde back vokal yapan Veronica Nunn bu kez bu albümle sanatçıya olan bağını ve hayranlığını göstermiştir. Leading Me Back To You'da Joe Sample'ın da yer aldığı albümde 12 parça var. Bu albüm amazondan ve cduniverse'den alınabiliyor.

Harry Connick Jr.

On Broadway
Sony 84901 (2011)

Amerikalı şarkıcı, aktör, besteci ve piyanist Harry Connick Jr. "In Concert On Broadway" isimli çok özel bir albümle karşımızda! NY Times ve Variety gibi önemli yayınlardan olağanüstü yorumlar alan bu konserin ülkemizde Sony Music etiketiyle yayınlanan albümü DVD, CD+DVD ve BLU-RAY olarak 3 farklı versiyonuyla müzik marketlerdeki yerini aldı. Amerika'nın en çok satan 60 erkek sanatçı arasında gösterdiği Harry Connick Jr'ın 30 - 31 Temmuz 2010

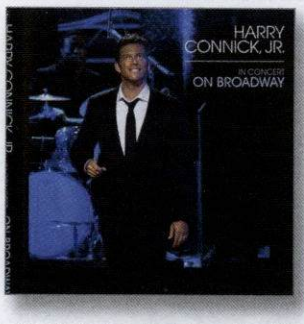

tarihlerinde New York, Broadway'de Neil Simon Tiyatrosu'ndaki performanslarının yer aldığı "In Concert On Broadway" albümü "high definition" ses ve görüntü kalitesiyle 3 farklı albüm olarak müzikseverlerin beğenisine sunuluyor. CD'sinde 15 şarkının canlı kayıtlarının yer aldığı albümün DVD ve BluRay'lerinde ise 20 şarkının canlı kayıtlarının yanı sıra sanatçıyla yapılmış çok özel bir röportaj yer alıyor. Albümün Blu-Ray versiyonu ise Connick'in annesi Anita'ya ithaf ettiği Blu-Ray versiyonu 26 dakikalık ek müzik içeriyor.
Amerika'da 16 milyondan fazla albüm satan Harry Connick "When My Heart Finds Christmas", "Only You" gibi albümlerinin yanı sıra içinde "Had to Be You', 'Let's Call the Whole Thing Off' ve 'Don't Get Around Much Anymore' şarkılarının da bulunduğu "When Harry Met Sally" film müzikleriyle Platin Plak kazanırken ilk Grammy'sini de en iyi Jazz vokali olarak yine soundtrack çalışmalarıyla kazandı. "P.S. Love You", " New In Town", "Memphis Belleé gibi filmlerinde görünen Connick, pek çok kez Akademi, Altın Küre ve Emmy ödüllerine aday olarak ödüller kazandı ve ülkemizde de konser verdi.

Garou

Version Integrale
Sony 12432 (2010)
Geçtiğimiz yıllarda Madonna ve U2 gibi isimlerin şarkıları yorumladığı "Gentleman Cambrioleur" isimli İngilizce albümü ile müzikseverlerin karşısına geçen Garou'nun yeni Fransızca albümü "Version Integrale" müzik marketlerdeki yerini aldı. Müziğini son albümüyle yeni bir platforma taşıyan Garou, sevenleriyle buluşturduğu yeni albümü "Version Intégrale" için Jacques Veneruso, Mike Ibrahim, Pascal Obispo ve Davide Esposito gibi başarılı isimlerle ile birlikte çalıştı. Garou'nun bu albümünde pop ballad'larının dışında yüksek tempolu şarkılar dikkat çekiyor. Albümde değişik enstrümanlar çalan başarılı sanatçı albümünün çıkış şarkısı olarak "J'avais besoin d'être là" isimli çalışmayı seçmiş.

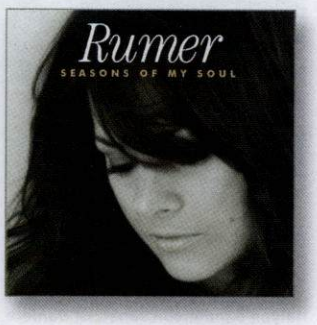

Rumer

Seasons of My Soul
Atlantic 455225 (2010)

İngiliz şarkı ve söz yazarı Rumer'ın ilk albümü "Seasons Of My Soul" piyasada.
10 yıl boyunca müziğine zaman ayırabilmek için kısa süreli işlerde çalışan Rumer, Londra'daki bir konserde keşfedildi ve yapımcı Steve Brown ile "Seasons of My Soul"un hazırlığına başladılar. Radiohead, Faithless, Eliza Doolittle gibi isimlerin menajerliğini üstlenmiş olan Kwame Kwaten'ın (ATC Management) Facebook sayfasında "Hak ettiği değeri yeterince verilmemiş isim sizce kim?" sorusuna sürekli Rumer cevabı verilince ATC Management ile bir anlaşma imzalamaya oturan Rumer, hemen sonrasında da Atlantic ile anlaşma şansını elde etti. Albümün ilk single'ı 'Slow' BBC Radio 2'de inanılmaz bir dinleyici talebinin akabinde haftanın kaydı seçildi.
Karen Carpenter ve Carole King gibi büyük isimlerle karşılaştırılmaya başlanan genç yetenek Rumer, yine kısa bir zaman dilimi içinde Burt Bacharach, Jools Holland ve Elton John gibi efsanevi sanatçıların onaylarını ve desteklerini toplamayı başardı. Yurtdışında 12,000 gibi olağanüstü bir ön-sipariş alan albüm, yayımlanmasının ilk haftasında 30,000'lik bir satış rakamına ulaşarak çarpıcı bir şekilde dikkatleri üzerine çekti ve daha ilk albümünü çıkarmış olan bir sanatçı için bu rakam muazzam bir başarı olarak kabul edildi.
Jazzy pop, soul müziğiyle kısa sürede dillere destan bir ilgi toplamayı başarmış olan Seasons of My Soul, Rumer'ın ilk çalışması.

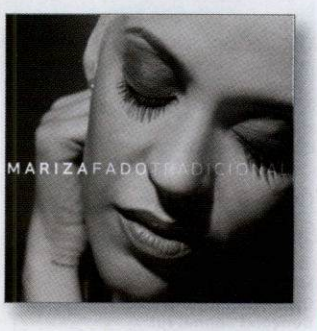

Mariza

Fado Tradicional
EMI508521 (2010)

Fado müziğinin tutkulu sesi, Portekiz'in kültürel ikonu, Mozambik doğumlu Mariza'nın 2010 yılında çıkardığı beşinci stüdyo albümü "Fado Tradicional", sanatçının köklerine doğru

yolculuk yaptığı bir çalışma. "Köklere yapılan yolculuk" tanımlaması sadece albümdeki şarkıların pek çoğunun geçmişten bugüne taşınması ile sınırlı değil. Bu şarkılar aynı zamanda Mariza'nın çocukluğunda ve gençliğinde, ailesinin Lizbon'daki restoranında çalındığını, söylendiğini duyduğu şarkılar. Yani bir anlamda Mariza'yı gençlik yıllarına geri götüren bir "köklere dönüş" albümü. Hatırlanacağı üzere, Fado'yu uluslararası platforma taşıyan Mariza, bir önceki albümü "Terra"da fado, flamenko ve Brezilya jazz'ını, yanına trompet ve piyanoyu alıp müziğin evrenselliğini

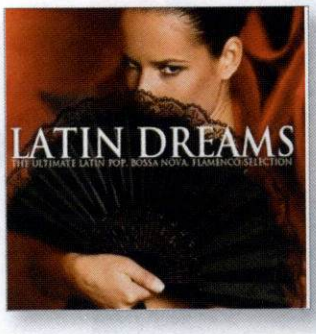

yakalayarak kaynaştırmıştı. "Fado Tradicional"de ise Mariza'nın güzel sesine sadece bir Portekiz gitarı, bir Fado akustik gitar ve bir akustik bas gitar eşlik ediyor. Yani, son derece yalın, ama bir o kadar da etkileyici.

Latin Dreams

The Ultimate Latin Pop, Bossa Nova
Sony 54102 (2011)

The Ultimate Latin Pop, Bossa Nova, Flamenco Selections
Latin popdan Bossa Nova'ya, Flamenco'dan Fado'ya uzanan geniş bir yelpazade, farklı diyarların sıcak müzikleriyle unutulmaz bir yolculuk bu albümde toplanmış. Sony Music etiketiyle yayınlanan albümde latin müzik denince akla ilk gelen isimler Nina Pastori, Gipsy Kings, Gloria Estefan, Ana Belen gibi klasik isimlerin yanında Chayanne, Jose Da Camara, Ednita Nazario gibi yine aynı türün ödüllü sesleri yepyeni şarkılarıyla yer alıyor. Eliane Elias'ın Santana yorumu Oye Como Va, İspanya'nın tüm dünyada ün yapan çağdaş flamenco ustaları Chambao, Marcelo Morelo'nun ülkemizde de çok sevilen şarkısı Ponernos De Acuerdo ve çok daha fazlası aynı albümde buluşmuş. Tamamı 19 parçadan oluşan albüm Latin severleri mutlu edecek.

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

Charlie Hunter
Public Domain
Spire

Baki Duyarlar
Overseas
Enja

Paquito D'Rivera
Panamericana Suite
Manchester Craftsmen's Guild

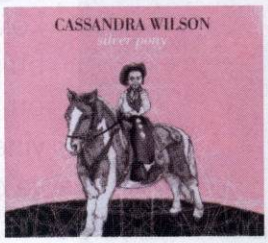

Cassandra Wilson
Silver Pony
Blue Note

Russel Malone
Triple Play
MaxJazz

Joe Lovano US Five
Bird Songs
Blue Note

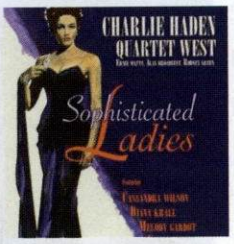

Charlie Haden Quartet West
Sophisticated Ladies
Emarcy

Lynne Arriale
Convergence
Motema

Magnus Öström
Thread of Life
Act

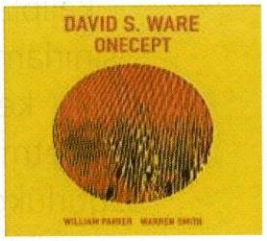

David S.Ware
Onecept
Aum Fidelity

Schlippenbach Trio
Bauhaus Dessau
Intakt

William Parker
I Plan to Stay a Believer: The Inside Songs of Curtis Mayfield
Aum Fidelity

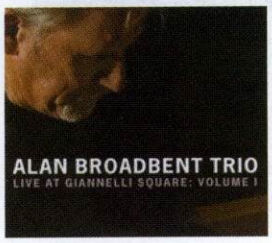

Alan Broadbent Trio
Live at Giannelli Square: Volume I
Chilly Bin Records

Avishai Cohen
Introducing Triveni
Anzic

Omar Hakim & Rachel Z
The Trio of Oz
Ozmosis

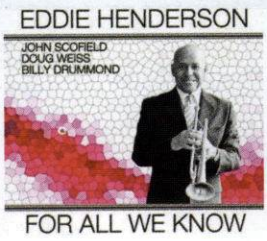

Eddie Henderson
For All We Know
Furthermore

Jim Hall & Joey Baron
Conversations
ArtistShare

Stephan Micus
Bold As Light
ECM

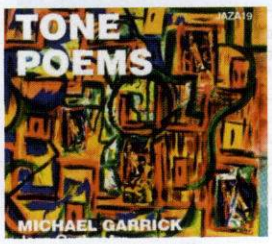

Michael Garrick Jazz Orchestra
Tone Poems
Jazz Academy

Lizz Wright
Fellowship
Verve Forecast

Antonio Sanchez
Live in New York
CamJazz

Houston Person
Moment to Moment
High Note

Gwilym Simcock
Good Days at Schloss Elmau
Act

Randy Weston & His African Rhythms Sextet
The Storyteller
Motema

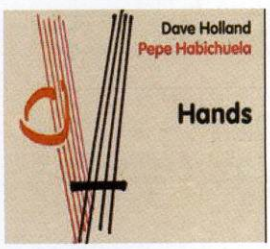

Dave Holland & Pepe Habichuela
Hands
Dare2

Paolo Fresu
Mistico Mediterraneo
ECM

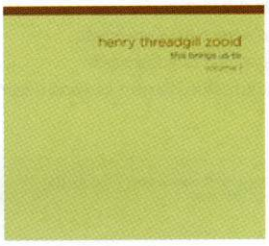

Henry Threadgill Zooid
This Brings Us To Volume II
Pi Recordings

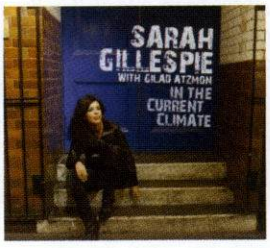

Sarah Gillespie with Gilad Atzmon
In the Current Climate
Pastiche Records

Türkiye'nin Tek JAZZ Dergisi

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

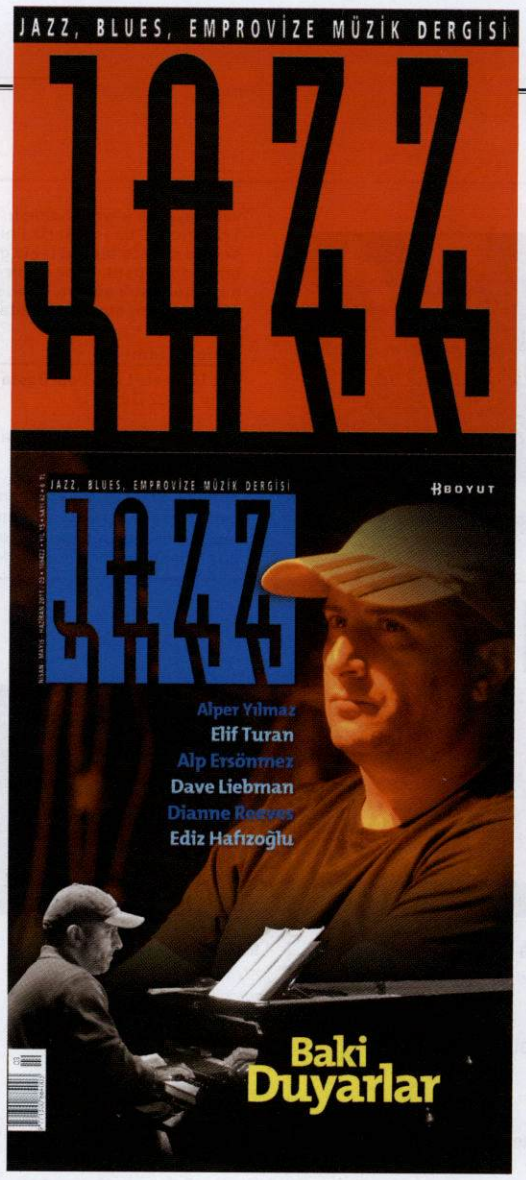

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No:

Adı Soyadı:

Geçerlilik Tarihi: İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number:

Expiration Date:

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

HAKAN ATALA

Bu ay Körleme'nin konuğu Beyoğlu, Lale Plak'ın sahibi Hakan Atala. Çok büyük bir müzik arşivine sahip olan Hakan Atala, müzisyenlerden farklı olarak albümleri kaydediliş tarihleri, plak şirketlerinin tarzlarına göre de değerlendirebiliyor. Hakan Atala ayrıca jazz konserlerinin de sıkı bir takipçisi.

KYLE EASTWOOD

Metropolitain
Candid / 2009
Metropolitain - Davis, Eastwood, Stevens.

Graeme Blevins (ts)
Kyle Eastwood (b)
Graeme Blevins (tp)
Manu Katche (d)
Eric Legnini (clavinet, org, p)

Parçayı çok iyi biliyorum. Avrupa jazz'ı bu. Kesin Avrupalı bunlar. Jaco gibi tarzlar var basda. Kuzey Avrupa olduğu kesin. ACT Labelları'nın havası var. Basçı albümü değil mi bu? Bu babasının oğlu! (Kyle Eastwood`un babası Amerikalı aktor ve yönetmen Clint Eastwood`u kastediyor. Jazz severliği ve piyanistliği de bilinen Clint Eastwood, 1989 yılında "en iyi ses" dalında Oscar alan "Bird" filminin yönetmeni idi. Film, efsanevi alto saksofoncu Charlie "Bird" Parker'ın çalkantılı hayat hikayesini dramatik bir sinema diliyle anlatıyordu). Gülüyoruz . İlk başta sanki Kuzey müziği havaları esti. Yani ACT tınıları. Bu İngiliz firmasından çıkmıştı. Candid'den. Jaco tarzı çaldığı zaman anlamalıydım aslında. Elektrik bas çalıp da ondan etkilenmeyen yok gibi.

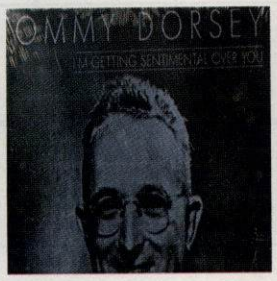

TOMMY DORSEY

Pastperfect / 2002
Blue Skies – Irving Berlin
Tommy Dorsey Orchestra , T.bone - Tommy Dorsey.

Roy Haynes (d)
Danilo Perez (p)
John Patitucci (b)

Bir anda çağ atladık sanki! 1900'lere geri döndük. Vokal girecekmiş gibi sanki birazdan.
Pek iyi bir kayıt değil tabii. Vokal olmayacak sanırım bu parçada.
Gene de sanki hep Billie Holiday söylemeye başlayacakmış gibi geliyor. Klarnetçi albümü olabilir mi? Duke Ellington da değil. Biraz daha düz onun yanında. Çok beğeni alanıma girmeyen bir tür bu. J.J Johnson bu kadar eski olamaz. Big Band yazarları ve düzenlemeciler bilebilir bu soruyu sanki.

DUKE ELLINGTON

Duke Ellington & John Coltrane
Impulse! / 1962
In a Sentimental Mood – Ellington, Curtz, Mills.

Duke Ellington (p)
John Coltrane (ts)
Elvin Jones & Sam Woodyard (d)
Jimmy Garrison & Aaron Bell (b)

Parça "In a Sentimental Mood". Bir "Blue Note" klasiği gibi duruyor. Basda Paul Chambers var mı bu albümde? Duke Ellington ve Coltrane`e kim eşlik eder diye düşünüyorum.

Label Impulse!
Basda kim var. Bası Paul Chambers çalıyor olması lazım. Blue Note`a çok benzettim.

BUD POWELL

The Amazing Bud Powell Vol.3: Bud!
Blue Note / 1957
Bud on Bach – Bud Powell

Paul Chambers (b)
Art Taylor (d)
Curtis Fuller (tb)

'60, '70 arası kokuyor. Blue Note gibi. Volume-1 Volume-2 giden bir seri. Bud Powell serisi bu. Vol.3 olması lazım.

Evet. Vol 3. Bud
Çok güzel bir Körleme oldu. Çok teşekkürler.
Ben teşekkür ederim.

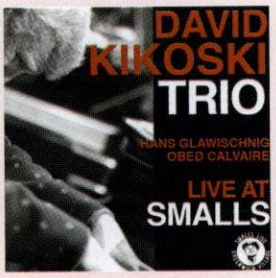

DAVID KIKOSKI

David Kikoski Trio Live At Smalls
Smallslive / 2010
Billie's Bounce – Charlie Parker

David Kikoski (p)
Hans Glawischnig (b)
Obed Calvaire (d)

Bu da eski bir kayıt gibi. Konser kaydı gibi duruyor. Buraya geldi mi bu adam acaba? Smalls kayıtlarına benziyor bu? Dave Kikoski olabilir. Nardis`e gelmişti. İşin doğrusu uslübundan pek çıkarmadım ben bunu. Smalls kayıtlarından çıkarttım. Bir piyanist albümü olduğu kesin.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

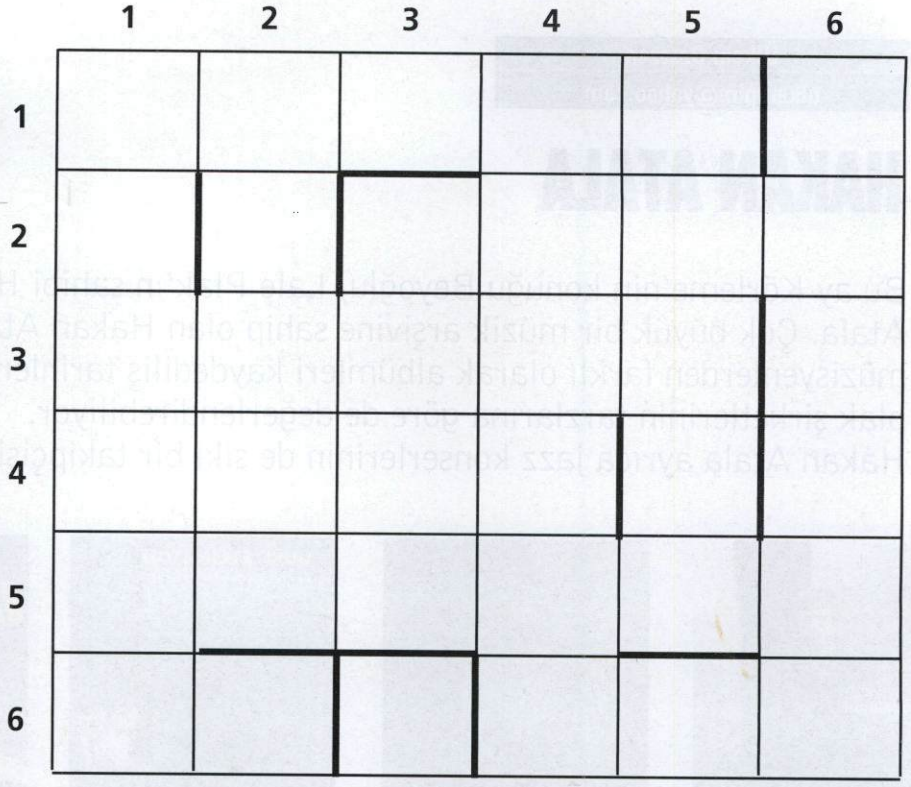

Yukarıdan aşağıya:

1-Louis Sclavis'in bir albümünde bu şehrin ismi geçer.

2-(Tersi) Caz dünyasında çok iyi bilinen bir vurmalı çalgılar üstadının adı/Re notasının harf karşılığı.

3-John Abercrombie'nin görece az bilinen bir albümü/Bir Clifford Jordan albümü: _____ Roots/Mi notasının harf karşılığı.

4-Cazda sıkça kullanılan, usta/üstad anlamındaki İngilizce kelime.

5- Genç kuşak davulcularımızdan birinin soyadı/Bir Vernon Duke bestesidir: _____ Can't Get Started.

6-Kemancı Regina Carter'ın bir albümündeki Steve Turre bestesi.

Soldan sağa:

1-Yukarıdan aşağı soru 5'teki davulcunun ilk albümünün ismi/1980'lerden başlayarak, Steve Coleman, Graham Haynes, Geri Allen, Greg Osby gibi isimlerle özdeşleşmiş bir akım: _____-Base.

2-La notasının harf karşılığı/Geçtiğimiz yıl sonunda vefat eden piyanist Billy Taylor'ın bir kaydı: Dr. _____/Genelde ağıt öğeleri içeren Portekiz halk türküsü.

3-Piyanist Joanne Brackeen ve Matthew Shipp'in bu isimle albümleri vardır/Bir Wynton Marsalis albümü: _____ Mood.

4-(Tersi) Üç müzisyenden oluşan grup için kullanılan terim/_____ Love Supreme (John Coltrane)/1945 yapımı Anchors Aweigh filmi için bestelenmiştir: _____ Fall In Love Too Easily (Styne/Cahn).

5-Lonnie's _____ (John Coltrane).

6-Saksofoncu J. D. Allen'ın 2008 yılı I Am I Am albümünde bir parça/Bir Either/Orchestra kaydı: Dial _____/Uri Caine'in bir albümü bu şehrin ismini taşır.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	O	N	C	A	B	X	W	E	S	T
2	N	O	C	S	A	T	I	N	B	E
3	G	L	A	S	S	O	N	I	O	N
4	E	O	M	O	I	R	T	A	S	O
5	T	H	E	B	L	U	E	M	A	N
6	T	U	R	K	M	U	R	H	P	Y
7	O	N	A	I	A	S	M	O	K	E
8	W	I	L	D	F	L	O	W	E	R
9	E	T	C	A	F	R	O	E	N	D
10	R	I	G	7	Y	A	N	R	O	B

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Özcan Güner - Yeniçiftlik/Tekirdağ
Çağatay Afyon - Bostancı/İstanbul
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul

ÇAZGIR

Özgen Özman

Galeri İki

www.galeriiki.com.tr

KİŞİYE ÖZEL
SON MODA
ŞAPKALAR

HENÜZ GÖRMEDİĞİNİZ
KRİSTALLER

IŞIĞINIZIN
BÖYLE
BİR
GİYSİSİ
OLMASI AYRICALIKTIR

GALERİ İKİ™
AYDINLATMA ÜRÜNLERİ SAN. TİC. A.Ş.

IŞIĞIN SANATA YANSIMASI

Office : Bağdat Cd. No: 216 Koçtaş Ap. D.8 Çiftehavuzlar / Kadıköy
Merkez : Bağdat Cd. Hacı Mehmet Sk. Alioğlu Ap. 5 Selamiçeşme / Kadıköy

www.galeriiki.com.tr
T 0216 363 11 70 - 71 / 0216 356 81 65

RAYMOND WEIL

GENEVE

INDEPENDENCE

IS A STATE OF MIND

raymond-weil.com | parsifal collection

GÜNSAL

Tel: (0212) 292 86 20 Pbx

gunsal@gunsal.com